ΘΗΣΑΥΡΟΣ

4 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΠΕΙΡΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΠΑΛΑΝΤΑΝ

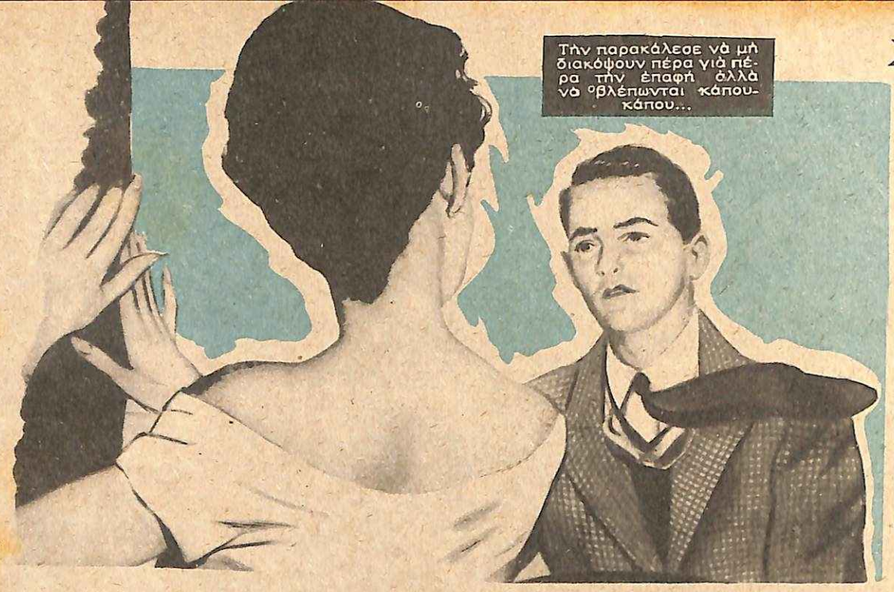

Δύο ζωές ΒΑΣΑΝΙΣΜΕΝΕΣ

Τὰ γράμματα θὰ ἦταν πολὺ ἐνδιαφέροντα ἂν δὲν εἶχαν ἀπὸ ἕνα «γιατί» στὸν ἐπίλογό τους. Γιατί ἤρθαν ἀλλοιῶς; Γιατί τὸν ἀγαποῦσε καὶ δὲν μ' ἀγαποῦσε; Γιατί μ' ἀγαποῦσε καὶ δὲν τὸν ἀγαποῦσε; Γιατί μ' ἀγαποῦσε καὶ δὲν τὸν ἀγαπῶ; Ὑπάρχει καὶ τὸ χειρότερο: Ὅτι ζητοῦν στὸ τέλος τὸ φάρμακό τους. Σὰ νὰ πρόκειται γιὰ ἀναφυλαξία, γιὰ διάγκωσι τοῦ ἥπατος, γιὰ ἀπάθεια ἐντερικὴ κι' ἔχεις πρόχειρο τὸ σπεσιαλιτὲ ποὺ χρειάζεται/στὴ κάθε περίπτωσι. Πόσο πιὸ πολὺ θἄνοιωθε κανεὶς αὐτὲς τὶς ἐπιστολές, ἂν περιορίζονταν στὴν ἀφήγησι μιᾶς καταστάσεως, στὸ ξέσπασμα, στὴν ἀποσυμφόρησι ψυχῶν ποὺ λυγίζουν κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ζωῆς!

Δὲν ἔχει εὐνοηθῆ ἀπὸ τὶς περιστάσεις ἡ κυρία ποὺ μᾶς γράφει. Ὄχι πιὰ στὴν πρώτη νεότητα. Πόσο ἀκριβῶς δὲ μπορῶ νὰ πῶ, ἀφοῦ οὔτε ἡ ἴδια τὸ λέει. Πρόθυμες στὴ μετάδοσι τῆς ἡλικίας τους εἶναι ἄλλες, ἐκεῖνες ποὺ ἔχουν τὸ μεγάλο προνόμιο νὰ μποροῦν ν' ἀρχίζουν τὶς ἐπιστολές τους μὲ φράσι ὅπως αὐτὰ εἰκοσί μοι χρόνια»).

Τέτοιους χρονικοὺς προσδιορισμοὺς τοὺς ἀποφεύγουν οἱ κυρίες ποὺ ἔχουν περάσει τὰ τριάντα χρόνια. Τοὺς ἀποφεύγουν στὰ πενῆντα της διατηρεῖ τὴ νεότητα, ἂν νεανικὴ νοιώθη τὴν ψυχή της.

Νέα στὴν ψυχὴ καὶ ἡ ἐπιστολογράφος. Εὐνοημένη ἀπὸ τὴ φύσι της δὲν δείχνει περισσότερο ἀπὸ τριάντα ἐτῶν. Εἶναι ὅμως ἀρμᾶς ἀφηγηθῆ ἀρχίζει ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια. Καὶ δὲν ἦταν δέκα ἐτῶν ὅταν γνωρίστηκε μὲ τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸν ὁποῖο παρατείνεσετε, ὅταν σᾶς πῶ ὅτι τὸ ζήτημά μου ἔχει ἡλικία εἴκοσι ἀκριθῶς ἐτῶν. Μ' αὐτὸ μὴ νομίσετε ὅτι μὲ πῆραν τὰ χρόνια καὶ ὅτι ἤρθε ἡ ὥρα νὰ παραιτηθῶ ἀπὸ τὴ ζωή...»)

Ποιὸς σκέφθηκε καὶ ποιὸς τῆς εἶπε τέτοια πράγματα; Δὲν θὰ νόησε τὸ λέγαμε, κι' ἂν ἀκόμα βρισκόταν στὸ προχωρημένο φλόγερό της καλοκαίρι. Γύρω στὰ σαράντα ὑποθέτω. Ἀλλὰ μὴ γινόμαστε ἀδιάκριτοι. Προέχει τὸ κύριο θέμα. Στὴν τελευταία τάξι τοῦ Γυμνασίου φοιτοῦσε ὅταν τὴ γνώρισε. Στὴν τελευταία τάξι κάποιας σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου κι' ἐκείνος. Γνωρίστηκαν, ἀγαπήθηκαν, συνδέθηκαν. Δυνατὸ καὶ ἀγνὸ αἴσθημα. Ὑπάρχει καὶ καμμιὰ νὰ μὴ βλέπη τὴν ἀγνότητα στὸ αἴσθημά της;

Στὴν ἀνάπτυξι ὅμως τοῦ εἰδυλλίου ὑπῆρχε ἕνα ἐμπόδιο: ἡ ἀπόστασι. Σὲ ἄλλη πόλι κατοικοῦσε ἡ μιὰ σὲ ἄλλη ὁ ἄλλος. Ἐπὶ σχέσεις ἀπὸ ἀπόστασι. Εἶναι δύσκολο νὰ μακροημερεύσουν ἀτονεῖ, ἡ διατηρεῖται μὲν αὐτούς, βασανίζονται ὅμως οἱ ἐρωτευμένοι. Στὴν τελευταία αὐτὴ μορφὴ γνώρισαν τὸν ἔρωτά τους. Ἀραιότατες οἱ συναντήσεις τους. Δὲν εἶναι πολὺ εὔκολα τὰ πράγματα πάνε κι' ἔλα. Ἡ ἀλληλογραφία συμπλήρωνε τὰ κενά. Ἔρωτας στὸ χαρτί. Ὅπως καὶ νὰ τὸ κάνετε, ψεύτικη κατάστασι. Ἄλλο νὰ τὸν βλέπῃς καὶ νὰ σὲ βλέπῃ. Νὰ τὸν ψαύῃς νὰ τὸν ἀκούς. Κι' ἂς μὴ εἶναι ὁλοκληρωμένες οἱ σχέσεις. Χίλιες ἐπιστολὲς δὲν ἀξίζουν ὅσο ἕνα βλέμμα, ἕνα σφίξιμο χεριῶν, ἕνα χαμόγελο, μιὰ λέξι ποὺ κυλᾶ μὲ ἀπαλότητα ἀπὸ τὰ χείλη.

Τέτοιες χάρες δὲν τὶς γνώριζαν παρὰ σὲ σπάνια χρονικὰ διαστήματα. Ὁ φάκελλος μὲ τὴν ἐπιστολὴ συντηροῦσε τὴν ἀγάπη.

Τρία χρόνια κράτησε ἡ ἐπικοινωνία. Δημιουργήθηκαν παρεξηγήσεις ποὺ θὰ διαλύονταν μὲ μιὰ ματιά, ἂν ἦταν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον. Ἀναπτύχθηκαν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη γκρίνιες, ἐκδηλώθηκαν μικροεγωϊσμοί... "Ηρθε ἀπὸ πάνω καὶ ἡ Κατοχὴ—εἰσβολή.

Ἦταν τόσο τραχειὲς οἱ συνθῆκες τόσο φοβερὸς ὁ ἀγώνας γιὰ τὴν ἐπιβίωσι, ὥστε τρέχοντας κανεὶς πίσω ἀπὸ μιὰ κούφτα μαῦρες σταφίδες ἐβλεπε ν' ἀτενοῦν τὰ ἄλλα του ἐνδιαφέροντα, ἀκόμα καὶ τὰ ἐρωτικά. Μαῦροι καιροὶ ποὺ δὲ μποροῦν νὰ τοὺς φαντασθοῦν ἐκεῖνοι ποὺ δὲν τοὺς ἔζησαν. Ὅσα κι' ἂν διαβάσουν οἱ σημερινοὶ νέοι, δὲ θὰ σχηματίσουν τὴ λέξι «πεινῶ», ἔπεφταν νεκροὶ στὸ δρόμο. Παιδιὰ σκελετωμένα, μεγάλοι μὲ τὰ πόδια πρησμένα ἀπὸ τὴν πεῖνα.

Ποῦ μυαλὸ γιὰ ἔρωτα, καὶ μάλιστα ἔρωτα ἀπὸ ἀπόστασι;

Ἀλλὰ πάντα κάτι ἔμενε στὸ βάθος. Ὅταν ἔκανε νὰ σηκώσῃ τὸ βλέμμα γιὰ νὰ δῇ κανένα ἄνθρωπο γύρω της, δὲν εὕρισκε καλύτερο ἀπὸ τὸν πρῶτο. («Στὴ σύγκρισι πάντα ὑπερτερούσε ἐκείνος. Ἡ παλιά μου ἀγάπη κρυφοζοῦσε μέσα μου. Ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς τόσο περισσότερο τὸν ἀποζητοῦσα»).

Γιατί τὰ πείσματα; Ποιὰ ἔννοια εἶχαν οἱ συνεργασίες; Δὲν ἦταν ἄδικο νὰ χάνουν τὰ χρόνια τους, καὶ χωρὶς κανένα λόγο σοβαρὸ νὰ καταστρέφουν τὴ ζωή τους; Δὲν κρατήθηκε ἄλλο. Πῆρε πρώτη τὴν πρωτοβουλία νὰ σπάσῃ τοὺς πάγους. Τοῦ ἔγραψε. Τὸν κάλεσε. Ἀνταποκρίθηκε στὴν πρόσκλησι ἀμέσως. («Ἦρθε κοντά μου. Ἀλλὰ ἦταν πιὰ ἀραβωνιασμένος...»)

Τῆς ἐξήγησε: Καλὸ τὸ κορίτσι ποὺ ἐπροκείτο νὰ πάρῃ. Τόσο ὅμως ρηχὴ ἡ ἀγάπη του ἀπέναντί της! Τῆς εἶχε δώσει τὸ λόγο του. Οἱ σχέσεις ἦταν ἀρκετὰ προχωρημένες, ὥστε νὰ μὴ χωράῃ ὑποχώρησι. Ἐκτός, ἂν ἤθελε νὰ φερθῇ κατὰ τρόπο ὄχι τίμιο. Δὲν ἀνήκει στοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶναι πρόχειροι στὶς παλιανθρωπιές. Θὰ σεβόταν τὸ λόγο του, ἔστω καὶ μὲ θυσία τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἄλλωστε, καὶ ἡ κυρία δὲν τὸν προέτρεψε στὴ διάλυσι τοῦ ἀρραβῶνα. Μὲ ἠθικὲς ἀρχὲς κι' αὐτή, συμφώνησε ὅτι ἡ θέσι του ἦταν στὸ πλευρὸ τῆς μνηστῆς του.

Πρὸς τὸ γάμο μὲ τὴ μνηστὴ του θὰ βάδιζε. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὡς πρὸς αὐτό. Τὴν παρακάλεσε ὅμως ἂν ὑπῆρχε τρόπος νὰ μὴ διακόψουν πέρα γιὰ πέρα τὴν ἐπαφή, νὰ βλέπωνται κάπου-κάπου. Νὰ βρίσκωνται σὲ ἐπικοινωνία, ν' ἀνταλλάσσουν τὶς σκέψεις τους, νὰ λένε τοὺς καϋμούς, νὰ ξεδιπλώνουν τὶς ἐπιδιώξεις τους, νὰ μεταγγίζουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὶς χαρές, ὅταν θὰ ὑπῆρχαν χαρές, νὰ μοιράζωνται τὶς λύπες τους, ὅταν θὰ τοὺς βάραιναν τὰ νέφη τῆς θλίψεως. Τί καλύτερο νὰ νοιώθῃς κάποιον δικό σου; Τὸ ἰδανικὸ βέβαια εἶναι τὸν κάποιο αὐτὸ νὰ τὸν βλέπῃ ὁ ἄντρας στὴ γυναίκα του καὶ ἡ γυναίκα στὸν ἄντρα της. Τέτοια ἰδανικὰ δὲν πραγματοποιοῦνται πάντα. Πολλὲς, μάλιστα φορές, καὶ ὁμαλὲς ὅταν εἶναι οἱ σχέσεις τῶν συζύγων, καὶ εἰρηνικὰ ἂν περνοῦν οἱ μέρες τους, δὲ γίνονται πάντα καὶ οἱ δέσμες ὁ ἕνας τῶν βαρῶν τοῦ ἄλλου. Προτιμοῦν ν' ἀποσυμφορηθοῦν σὲ τρίτο πρόσωπο.

Ἡ περίπτωσι τοῦ μνηστευμένου νέου. Στὴν παλιὰ φίλη του θἄβρισκε τὴν ἀνακούφισι. Ἡ ἐπιθυμία του ἀνταποκρίνόταν στὴν ἐπιθυμία τῆς κυρίας.

Ἡ συμφωνία ἦταν οἱ σχέσεις τους νὰ περιορίζωνται στὰ ὅρια τῆς ἀγνῆς φιλίας. Λόγια ποὺ λέγονται. Χωροῦν στὰ τέτοια «ἀγνές» φιλίες; Τὸ ὁμολογεῖ ἡ ἴδια. «Τὴ ζωὴ ποὺ δὲ ζήσαμε στὴν πρώτη μας ἕνωσι, τότε ποὺ δὲν ἤμαστε καὶ οἱ δυὸ ἐλεύθεροι, τὴ ζήσαμε στὴ δεύτερη».

Ὁ μνηστευμένος παντρεύτηκε. Στάθηκε δίπλα του, σύμβουλος καὶ παρηγορητὴς σὲ ὧρες δύσκολες. Μιὰ σκέψι της, μιὰ συμβουλή, ἕνα χάδι της τὸν ξεκουράζουν ἀπὸ τὰ βάρη τῆς ζωῆς.

Περνοῦσαν ὅμως τὰ χρόνια Εἶχε γίνει πιὰ τριάντα ἐτῶν. Ἕνας σταθμός, ὅπου, γυναῖκες καὶ ἄντρες, στρέφονται καὶ κυτπτζοῦν τὰ γύρω, κάνουν τὸν ἀπολογισμό τους. Στὴν ἀνασκόπησι αὐτὴ εἶδε τὸ κενό. Τί ἔκανε τάχα ὡς τώρα; Τίποτα. Μόνη, κατάμονη. Ὁ φίλος εἶχε τὸ σπίτι του, τὴ γυναίκα του. Αὐτὴ ἔπρεπε νὰ μένη στὰ παρασκήνια, νὰ μὴ δίνη στὸ κοινὸ σημεῖα τῆς ὑπάρξεώς της. Μιὰ κατάστασι ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ παραταθῇ, ὡς πού κάποιος τὴ ζητήσε σὲ γάμο. («Καὶ ὁ πρῶτος καλὸς ἄνθρωπος ποὺ μὲ ζήτησε σ' αὐτὴ τὴν περίοδο, ποὺ βρισκόμουν σὲ μιὰ δύσκολη ψυχολογικὴ κατάστασι, ἔγινε ἄντρας μου...»)

Παντρεύτηκε μὲ τὴ σκέψι ὅτι, σχηματίζοντας κι' αὐτὴ δική της οἰκογένεια, θ' ἀποσοβοῦσε τὴ σκέψι της ἀπὸ τὸν πρῶτο. Κακοὶ ὑπολογισμοί. Δὲν τὴν ἀπέσπασε.

Χωρὶς ν' ἀντιπαθῇ τὸν ἄντρα της, μὲ τὸν ἄλλον εἶναι ἐρωτευμένη. Τὸ ἴδιο κι' ἐκεῖνος. Πόσες φορὲς πού παίρνει τὴν ἀπόφασι νὰ μὴ τὸν ξαναδῇ... Ἀπόφασι ποὺ δὲν ἐκτελεῖται. Ἐξακολουθοῦν νὰ μὴ μένουν στὴν ἴδια πόλι. Σπάνια ἀλληλογραφοῦν, σπανιώτερα συναντιῶνται. Ἕνας χρόνος πέρασε ἀπὸ τότε ποὺ δὲ συναντήθηκαν. Ὅλο ὅμως αὐτὸ τὸ διάστημα κυλᾶ μὲ τὴ σκέψι στὰ περασμένα μὲ τὴν ἀναμονὴ τῆς στιγμῆς ποὺ θὰ πάρῃ τὸ γράμμα του, ποὺ θ' ἀνταμώσῃ τὸν ἴδιο.

Ὁ σύνδεσμος αὐτὸς — λέει — δὲν ταλαιπωρεῖ τὰ σπίτια τους. Ἀφοσιωμένοι κι' οἱ δυὸ στὶς οἰκογένειές τους προσπαθοῦν νὰ μὴ στενοχωροῦν τοὺς γύρω τους. Ἀμφιβάλλω ἂν ἡ προσπάθειά τους εἶναι ἀποδοτική. Ὅσο κι' ἂν κρύβεσαι, καταλαβαίνει ὁ ἄλλος ὅτι κάτι συμβαίνει, ὅτι τυπικὰ μόνο εἶσαι δικός του. Νὰ μὴν ἀμφιβάλλη γι' αὐτὸ ἡ κυρία. Ἐκτελῶντας τὰ χρέη μας δὲν θερμαίνουμε τὸ σπίτι. Ἡ ψυχὴ καὶ ἡ καρδιὰ εἶναι τὸ μόνο ἀσφαλὲς θερμαντικό. Ὅ,τι ἀπουσιάζει καὶ ἀπὸ τὰ δύο σπίτια.

Δὲ λιθοβολοῦμε. Ὑπάρχουν ἀμαρτωλὲς καταστάσεις ποὺ προκαλοῦν τὴν ἀποστροφὴ κι' ἄλλες ποὺ προκαλοῦν τὴ συμπόνια. Ἀλλὰ τὸ θέμα δὲν εἶναι πῶς βρίσκουμε ἐμεῖς τὶν ἀνωμαλία. Ποιὰ σημασία ἔχει ἡ γνώμη ἑνὸς ἀνθρώπου ξένου πρὸς τὴν ὑπόθεσι; Σημασία ἔχει πῶς νοιώθουν οἱ πρωταγωνιστὲς τοῦ δράματος. Χωρὶς γαλήνη, δίχως εὐτυχία, σὲ συνεχῆ ἀγωνία κι' εἰ δυό τους. Δυὸ ζωὲς τυραννισμένες. Σὲ ἡλικία ὥριμη καὶ μὲ κρίσι ὥριμη, θἄπρεπε νὰ εἶχαν τὸ θάρρος ποὺ χρειάζεται γιὰ τὴν ὁδυνηρὴ ἐγχείρησι.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

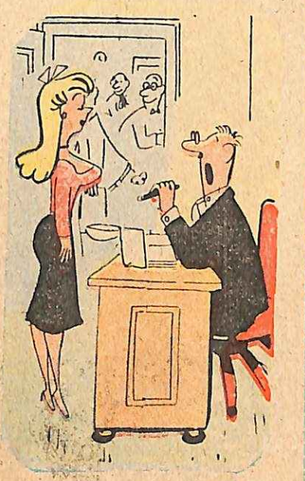

— Δυποῦμαι πολύ, δεσποινίς. Ἀλλὰ ἢ ἐσεῖς θ' ἀπολυθῆτε ἢ τὸ προσωπικό!

Χωρὶς λόγια.

— Μὰ μοῦ εἴπατε ὅτι ἡ σύζυγός σας θέλει νὰ μοῦ ὑπαγορεύσῃ ἕνα γράμμα!

ΕΤΟΣ ΚΒ — ΑΘΗΝΑΙ. 2 ΙΟΥΛΙΟΥ 1959—ΑΡΙΘ. 1075

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4—ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4

Ἀνάμεσα σὲ δυὸ στάσεις τῶν λεωφορείων, μεταξὺ Ἑκάλης καὶ Κηφισίας. Μιὰ ἡλικιωμένη καὶ σεβαστὴ κυρία στέκεται στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου καί, κοντά της, σὲ ἀπόστασι 2—3 μέτρων, μιὰ ἐκρηκτικὴ ὑπαρξις, εἰκοσι Μαΐων μὲ κορμὶ σπαθάτο, προσωπάκι κουκλίστικο καὶ... τὰ λοιπά. Ἡ νεαρὰ κυττάζει ἀπὸ μακρυὰ τὶς κοῦρες ποὺ περνοῦν, σὰν νὰ περιμένη κάποιον. Καὶ μόλις παρατηρεῖ μιὰ κοῦρσα ποὺ δὲν ἔχει παρὰ μόνο τὸν ὁδηγό —ἕναν κύριο μᾶλλον νεαρο —κάνει μὲ τὸ χαριτωμένο χεράκι της τὸ νεῦμα τοῦ («ὠτο-στόπ»). Καὶ ποιὸς δὲ θὰ

φρενάριζε μπροστὰ σὲ μιὰ τέτοια... εὐκαιρία; Ὁ νεαρὸς τσακίστηκε νὰ πατήσῃ φρένο ἀκριβῶς ἐνώπιον τῆς δεσποινίδος μὲ τὴ σεβαστὴ κυρία καὶ νὰ προβάλῃ τὸ κεφάλι του:

—Γιὰ τὴν Ἀθήνα πᾶτε κύριε; ρωτᾶ ἡ δεσποινίς, συνοδεύοντας τὴν ἐρώτησι μ' ἕνα χαμόγελο ἀπεριγράπτου γλύκας.

—Γιὰ ὅπου θέλετε, μαμζέλ! ἀπαντᾶ ὁ νεαρὸς κύριος καὶ ἀνοίγει τὴν πόρτα. Περάστε!

Τότε ἡ ἐκρηκτικὴ δεσποινίς, στρέφεται πρὸς τὴν ἡλικιωμένη κυρία ποὺ ἔκανε τὸ... κορόιδο λίγο πιὸ πέρα καὶ τῆς λέει:

— Ἔλα, θεία. Ὁ κύριος ἔχει τὴν εὐγενὴ καλωσύνη νὰ σὲ πάρῃ ὡς κάτω.

Καὶ τὴ βοηθᾶει νὰ μπῇ.

— Ἐσεῖς δὲ θἀρθῆτε; ρωτᾶ λίγο κατσουφιασμένος ὁ ἀπογοητευθεὶς Γιωταχῆς.

—Ὄχι, ἀπαντᾶ ἐκείνη, μὲ τὸ ἴδιο χαμόγελο, ποὺ ἔχει τώρα κι' ἕνα τόνο ειρωνείας. Ἐγὼ... ἄλλη μέρα! Μόνο σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴν τρέχετε, γιατὶ ἡ θεία φοβᾶται...Γειὰ σου, θεία. Καὶ μὴν ξεχάσῃς νὰ εὐχαριστήσῃς τὸν κύριο!...

Ὁ κύριος τῆς ρίχνει ἕνα βλέμμα ποὺ θέλει νὰ πῇ: «Μοῦ τὴν ἔσκασες, ἀφιλότιμη» ἀλλὰ τί νὰ κάνῃ; Μιὰ θυμωμένη... ἐξάτμισις καὶ ἀνακωρεῖ μὲ τὸ... κελεπούρι του. Ἔχει καὶ κάτι τέτοιες ἐκπλήξεις τὸ «ὠτο-στόπ»!)

⁂

Σὲ κατάστημα ραδιοφώνων ποὺ πωλεῖ τὰ εἴδη του μὲ δόσεις — καὶ ποιὸ δὲν πουλάει ἐτσι, δηλαδή; — εἰσέρχεται πρωὶ-πρωὶ ἕνας ἄνθρωπος, τριαντάρης περίπου, φτωχὸς μᾶλλον περιβολῆς, ὁ ὁποῖος ἐνδιαφέρεται γιὰ ἕνα ράδιο μὲ πικ-ἀπ. Βλέπει, ἐπιθεωρεῖ, ἐξετάζει, παζαρεύει καὶ καταλήγει σ' ἕνα, δραχμὲς 3.000 ἐν ὅλῳ.

— Καὶ πῶς εἶναι οἱ ὅροι;

— Οἱ 600 προκαταβολὴ καὶ τὰ ὑπόλοιπα σὲ 10 μηνιαῖες δόσεις, 240 ἡ κάθε μία.

—Σύμφωνοι. Κάντε τὶς συναλλαγματικὲς νὰ ὑπογράψω.

Ὑπογράφει, δίνει τὴν προκαταβολή.

—Πότε θὰ τὸ στείλετε τὸ ράδιο;

— Τὸ ἀπόγευμα.

—Δὲ γίνεται τὸ μεσημέρι;

—Δυστυχῶς, ὄχι. Πρὶν ἀπὸ τ' ἀπόγευμα ἀποκλείεται.

Ὁ πελάτης φεύγει. Ὁ δὲ καταστηματάρχης ἐξαπολύει τ' ἀνιχνευτικά του ὄργανα στὴ συνοικία ὅπου ἔχει δώσει διεύθυνσι ὁ ἀγοραστής, γιὰ νὰ ζητήσῃ πληροφορίες. Τί ἄνθρωπος εἶναι, ἂν πληρώνη τακτικὰ κλπ. (Αὐτὴ ἡ ἔρευνα συνηθίζεται τώρα, γιὰ λόγους ἀσφαλείας τῶν καταστηματαρχῶν καὶ πρὸς ἀποφυγὴν τῶν γνωστῶν κανονίων). Ἀποτέλεσμα τῆς ἐρεύνης γιὰ τὸ ἐν λόγῳ πρόσωπο εἶναι ὅτι τὸ ράδιο... δὲν ἀποστέλλεται τὸ ἀπόγευμα στὸ σπίτι. Καὶ τὸ πρωὶ τῆς ἐπομένης ὁ ἐνδιαφερόμενος παρουσιάζεται στὸ κατάστημα διαμαρτυρόμενος. Γιατὶ δὲν ἐστειλαν τὸ ράδιο; Καὶ ὁ καταστηματάρχης τοῦ ἐξηγεῖ:

— Ἀκοῦστε με, κύριε. Ἐπειδὴ ἔχουμε πάθει πολλὰ ἀπὸ τοὺς κακοπληρωτάς, πρὶν στείλουμε τὸ πρᾶγμα, ρωτᾶμε γιὰ τὸν πελάτη μας, γιὰ νὰ ξέρουμε. Λοιπόν, ἐσεῖς μένετε σ' ἕνα δωμάτιο ὅπου πληρώνετε 150 δραχ-

ὅμως ἀμέσως ἐντολή:

— Τὸ ράδιο τοῦ κυρίου νὰ πάῃ ἀμέσως!

Σκίτσα της ΕΠΟΧΗΣ

Εὔθυμα ἐνστάντανὲ

μὲς τὸ μῆνα νοίκι.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, ἀφοῦ γιὰ νοίκι πληρώνετε 150, πῶς θὰ πληρώνετε γιὰ δόσι ραδιοφώνου 240 τὸ μῆνα;

Ὁ ὑποπτος πελάτης ἐκύτταξε μὲ θάρρος τὸν καταστηματάρχη καὶ ἀπάντησε:

— Νὰ σᾶς πῶ. Καθόμαι σὲ τόσο φτηνὸ σπίτι μὲ 150 δραχμὲς τὸ μῆνα, ἀκούσατε γιὰ νὰ μπορῶ νὰ δίνω 240 γιὰ ράδιο!

Τὸ ἐπιχείρημα ἦταν τόσο ἁπλὸ καὶ τόσο πειστικό, ὥστε ὁ καταστηματάρχης ἐ-

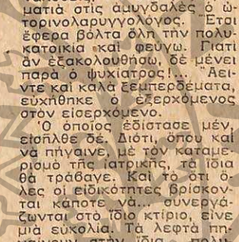

κατοικοῦνται κατὰ πλειοψηφίαν ἀπὸ γιατρούς. Καὶ γιατροὺς πάσης εἰδικότητος. Ἔτσι, σὲ μιὰ καὶ τὴν αὐτὴ πολυκατοικία μπορεῖ νὰ ἰδῆς συγκεντρωμένους ὅλους τοὺς κλάδους τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης, κατὰ ὄροφον καὶ κατὰ διαμέρισμα.

Ἀπὸ μιὰ τέτοια πολυκατοικία, λοιπόν, ἐβγαινε ἐλαφρῶς ζαλισμένος, ταλαίπωρος Ἀθηναῖος, ὁ ὁποῖος καὶ συναντήθηκε στὴν εἴσοδο μὲ κάποιον φίλο του, ποὺ ἐμπαινε.

— Μπᾶ; Κι' ἐσὺ ἐδῶ; τὸν ρώτησε ὁ πρῶτος.

— Ναί. Πάω στὸ γιατρό.

— Αἴ, θὰ τοὺς γυρίσῃς ὅλους, Ὅπως τοὺς γύρισα κι' ἐγώ.

Ὁ πρῶτος ἔδειξε τὶς ταμπέλες ὀκτὼ ἢ δέκα γιατρῶν ποὺ φιγουρίζαν στὴν εἴσοδο.

— Τοὺς γύρισες ὅλους αὐτούς;

— Μάλιστα. Ὁ ἕνας μὲ παρέπεμπε στὸν ἄλλον. Ἡ μᾶλλον ὁ πρῶτος, ὁ παθολόγος. Νὰ σὲ ἰδῇ κι' ἕνας καρδιολόγος. Νὰ σὲ ἰδῇ κι' ἕνας δερματολόγος. Νὰ βγάλουμε καὶ μιὰ ἀκτινογραφία. Νὰ κάνουμε καὶ μερικὲς ἀναλύσεις. Νὰ σοῦ ρίξῃ μιὰ ματιὰ στὶς ἀμυγδαλὲς ὁ ὠτορινολαρυγγολόγος. Ἔτσι ἀφερα βόλτο ἀθλη τὴν πολυκατοικία καὶ φεύγω. Γιατὶ ἀν ἐξακολουθήσω, δὲ μένει παρὰ ὁ ψυχιατρός!... Ἄειντε καὶ καλὰ ξεμπερδέματα, εὐχήθηκε ὁ ἐξερχόμενος στὸν εἰσερχόμενο.

Ὁ ὁποῖος ἐδίστασε μέν, εἰσῆλθε δέ. Διότι, ὅπου καὶ νὰ πήγαινε, μέ τὸν καταμερισμὸ τῆς ἰατρικῆς, τὰ ἴδια θὰ τράβαγε. Καὶ τὸ ὅτι ὁλες οἱ εἰδικότητες βρίσκονται κάπου νὰ... συνεργάζονται στὸ ἴδιο κτίριο, εἶναι μιὰ εὐκολία. Τὰ λεφτὰ πηγαίνουν στὴν ἴδια... πολυκατοικία.

Ὁ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΤΟΝ ΑΡΤΟΝ ΗΜΩΝ...

Στὶς τοσὲς τὶς ἀκρίδειες μας, στὶς τόσες μας λα-

(χτῶρες,

ἐπῆρε τὸ ψωμάκι μας ἀπάνω δυὸ δεκάρες

καὶ λόγω τῆς αὐξήσεως αὐτῆς τῆς αὐθορμήτου,

ὁ μέλας ἄρτος γίνεται καὶ μέλας στὴν... τιμὴ του!

⁂

Μὰ κατὰ τὰ φαινόμενα καὶ ἡ τιμὴ ἐκεῖνη ἀπείρως τοσουτερότερη ἀργότερα θὰ γίνῃ κι' ὁ κόσμος ὁ ταλαίπωρος, ποὺ ζῇ μέσ' στὰ κεφάτια, γιὰ τὸ ψωμὶ τὸ μαῦρο του θὰ κάνῃ... μαῦρα μάτια!

Γ. Θ—ς

Τὰ δράματα ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ἄστοργος πατέρας

Γνώρισα τὴ χαρὰ τῆς πατρότητος σ' ἕνα χωριουδάκι τῆς Σαράντ.

Ἀλλ' ἦταν μιὰ χαρά, ποὺ δὲν τὴ δέχτηκε καθόλου πρόθυμα, γιατὶ δὲν τὴν εἶχα ὑπολογίσει. Ἡ γυναῖκα ποὺ μοῦ τὴν ἔδινε, κάποια Μαριὸν Λακάντ, ἦταν μιὰ κοπέλλα, ἄπειρη ἀπ' τὴ ζωὴ κι' ἀπ' ὅλα. Τὸ γεγονὸς πὼς εἶχε γίνει μητέρα τὴν ἔκανε εὐτυχισμένη. Ἐγὼ τὴν εὑρίσκα ἁπλῶς γελοία.

Τί ἰδέα μπορεῖ νἄχη ἀπὸ ἠθικὴ ἕνας νέος 25 χρονῶν, ὅπως ἤμουν τότε;...

Ἡ Μαριὸν γελοῦσε λίγο κι' ἔκλαιγε πολύ. Αὐτὴ τὴ στιγμή, δὲ θ' ἄλλαζε τὴ θέσι της μὲ τίποτα...

Δὲ δίστασα τότε νὰ τῆς ἐκδηλώσω τὴ δυσαρέσκειά μου. Καὶ μάλιστα προχώρησα ἀκόμα περισσότερο: Ἐξέφρασα ἀμφιβολίες γιὰ τὴν πατρότητα τοῦ παιδιοῦ.

Ἡ δυστυχισμένη τάχασε κυριολεκτικά.

Τὴ θυμᾶμαι ἀκόμα, πολὺ ὄμορφη καὶ πολὺ ταπεινή, καθὼς σήκωνε πάνω μου τὰ μεγάλα της μάτια.

Ἡ ἐκφρασί της φανέρωνε ἔκπληξι, ἀλλὰ κι' ἀηδία μαζί.

Αὐτὴ ἦταν ἕτοιμη ν' ἀναλάβη ὅλες τὶς εὐθύνες καὶ νὰ ὑποβληθῆ σ' ὅλες τὶς θυσίες. Ἀντίθετα, ἐγὼ προτιμοῦσα ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ κάτι, ποὺ τὸ νόμιζα σὰν περιττὸ βάρος...

Εἶμαι βέβαιος πὼς μίλησα πολὺ σκληρὰ στὴ Μαριόν.

Τῆς εἶπα, ὅτι ἐγὼ δὲν ἤμουν σὰν τοὺς ἄλλους φίλους της — ποιούς; δὲν ἤξερα κανένα, μὰ ἔπρεπε κάτι νὰ πῶ...

— ὅτι ἡ οἰκογένειά μου δὲ θἄδινε ποτὲ τὴ συγκατάθεσί της γιὰ ἕνα γάμο μαζί της κι' ὅτι, στὸ κάτω-κάτω, δὲ μποροῦσα νὰ παίξω τὸ ρόλο τοῦ γελοίου σ' ὅλη αὐτὴ τὴν Ἱστορία.

Ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω πὼς δὲν πίστευα τίποτα ἀπ' ὅ,τι ἔλεγα. Μὰ ὑπέβαλα τὸν ἑαυτό μου, καὶ στὸ τέλος νομίζω πὼς εἶχα πιὰ θυμώσει ἀρκετά, ὅπως ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ πνίγεται ἀπ' τὸ δίκιο του.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἔβγαλα ἕνα χιλιάρικο καὶ τ' ἄφησα πάνω στὸ τραπέζι.

— Ὁπωσδήποτε θὰ σὲ βοηθήσω οἰκονομικῶς, εἶπα. Κατὰ τὰ ἄλλα ὅμως, κύτταξε νὰ ξεμπλέξης μονάχη σου ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

Προχώρησα ὕστερα πρὸς τὴν πόρτα. Ἀλλ' ἡ Μαριὸν βρέθηκε μ' ἕνα πήδημα κοντά μου.

— Ὄχι! φώναξε. Πάρε πίσω τὰ λεφτά σου! Δὲ θέλω τίποτε ἀπὸ σένα... Πάρε μαζί σου τὸ χέμαρρό της καὶ σὲ λίγο εἶχα ξεχάσει ὅλα τὰ περασμένα.

Εἶμαι βέβαιος πὼς μίλησα πολὺ σκληρὰ στὴ Μαριόν.

Τῆς εἶπα, ὅτι ἐγὼ δὲν ἤμουν σὰν τοὺς ἄλλους φίλους της — ποιούς; δὲν ἤξερα κανένα, μὰ ἔπρεπε κάτι νὰ πῶ...

— ὅτι ἡ οἰκογένειά μου δὲ θἄδινε ποτὲ τὴ συγκατάθεσί της γιὰ ἕνα γάμο μαζί της κι' ὅτι, στὸ κάτω-κάτω, δὲ μποροῦσα νὰ παίξω τὸ ρόλο τοῦ γελοίου σ' ὅλη αὐτὴ τὴν Ἱστορία.

Ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω πὼς δὲν πίστευα τίποτα ἀπ' ὅ,τι ἔλεγα. Μὰ ὑπέβαλα τὸν ἑαυτό μου, καὶ στὸ τέλος νομίζω πὼς εἶχα πιὰ θυμώσει ἀρκετά, ὅπως ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ πνίγεται ἀπ' τὸ δίκιο του.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἔβγαλα ἕνα χιλιάρικο καὶ τ' ἄφησα πάνω στὸ τραπέζι.

— Ὁπωσδήποτε θὰ σὲ βοηθήσω οἰκονομικῶς, εἶπα. Κατὰ τὰ ἄλλα ὅμως, κύτταξε νὰ ξεμπλέξης μονάχη σου ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

Προχώρησα ὕστερα πρὸς τὴν πόρτα. Ἀλλ' ἡ Μαριὸν βρέθηκε μ' ἕνα πήδημα κοντά μου.

— Ὄχι! φώναξε. Πάρε πίσω τὰ λεφτά σου! Δὲ θέλω τίποτε ἀπὸ σένα... Πάρε μαζί σου τὸ χέμαρρό της καὶ σὲ λίγο εἶχα ξεχάσει ὅλα τὰ περασμένα.

Τὰ νειάτα μου περάσανε. Παντρεύτηκα, δοκίμασα ἀρκετὲς στενοχώριες κι' ἀντίκρυσα τὴν ἀδικία κατὰ πρόσωπο.

Ἕνας φίλος μου κατάστρεψε τὴν καρριέρα μου. Ἔρριξα τότε τὶς εὐθύνες στὸ Θεό. Καὶ ποτὲ δὲ συλλογίστηκα τὴ Μαριὸν καὶ τὸ παιδί της, ποτὲ δὲ θυμήθηκα πὼς ὑπῆρξα «ι' ἐγὼ δόλιος, ἄδικος καὶ σκληρός...

Μά, στὰ 45 χρόνια μου, ὅλα εἶχαν διορθωθῆ. Δυὸ μεγάλες κληρονομιὲς μοῦ πρόσφεραν τὴν ἰσχυρὴ παρηγοριὰ τοῦ χρήματος.

Εἶχα τώρα μιὰ χαριτωμένη γυναῖκα καὶ δυὸ ἀξιολάτρευτες κόρες.

Καὶ ζοῦσα μέσα στὴν ἠρεμία τῶν προνομιούχων τῆς ζωῆς, ποὺ φαντάζονται πὼς ἡ εὐτυχία εἶναι μιὰ φυσικὴ κατάστασι γιὰ τὸ ἀνθρώπινο γένος καὶ πὼς μόνο οἱ ἠλίθιοι δὲν ξέρουν νὰ τὴ χαροῦνε...

Μιὰ μέρα, πῆρα τὴ μικρότερη κόρη μου, τὴ Μπέρτα, γιὰ νὰ κάνουμε ἕνα μικρὸ περίπατο στὸ Σηκουάνα μὲ τὸ βαποράκι. Μά, μόλις περάσαμε τὸ 'Ωτέϊγ, ἡ κόρη μου, σκύβοντας ἀπότομα γιὰ νὰ πιάση τὸ βραχιόλι της, ποὺ εἶχε γλυστρήσει ἀπ' τὸ χέρι της, ἔχασε τὴν ἰσορροπία της κι' ἔπεσε μέσ' στὸ ποτάμι!

Πέταξα ἀμέσως τὸ σακκάκι μου, ἕτοιμος νὰ πέσω κι' ἐγὼ στὸ νερὸ γιὰ νὰ τὴ σώσω. Ἀλλὰ μὲ συγκρατήσανε.

— Ξέρετε κολύμπι; μὲ ρώτησαν.

— "Οχι. Ἀλλὰ τί σημασία ἔχει;...

Ξαφνικά, βγῆκε μέσ' ἀπ' τὸ πλῆθος ἕνας ἄγνωστος, ἕνας ἐργατικός, καὶ δίχως νὰ διστάση καθόλου, ρίχτηκε στὸ ποτάμι.

Προχώρησε καμμιὰ δεκαριὰ μέτρα. Ὕστερα τὸν εἴδαμε νὰ βουτάη.

Πέρασαν μερικὰ δευτερόλεπτα, ποὺ μοῦ φάνηκαν αἰῶνες...

Τέλος, εἴδαμε τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο νὰ ξανανεβαίνη στὴν ἐπιφάνεια. Κρατοῦσε κάτι στὰ χέρια του — κάτι ποὺ-πρεπε νὰ εἶναι ἡ Μπέρτα!...

Ὅ,τι ἔγινε ὕστερα, ἐξελίχθηκε σὰ μέσα σὲ ὄνειρο γιὰ μένα...

Ἀνέβασαν σὲ λίγο τὴ Μπέρτα στὸ κατάστρωμα. Πέφτοντας στὸ ποτάμι, εἶχε λιποθυμήσει ἀμέσως, κι' ἔτσι ἦταν ἐλάχιστο τὸ νερὸ ποὺ κατάπιε. Ἡ κατάστασί της δὲν ἦταν πολὺ σοβαρή.

Ἀμέσως ὕστερα ὅμως, ἀνέβασαν κι' ἕνα ἄλλο σῶμα: τοῦ ἐργατικοῦ ποὺ εἶχε σώσει τὴν κόρη μου.

— Μόλις εἶχε φάει, μοῦ ἐξήγησε ἕνας ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πλοίου. Φαίνεται πὼς θἄπαθε συμφόρησι...

Συγχρόνως ἔψαχνε τὶς τσέπες τοῦ ἐργάτη. Ἔβγαλε τὴν ταυτότητά του καὶ διάβασε:

— «Μωρὶς Λακάντ, ' υἱὸς τῆς Μαριὸν Λακάντ». Δὲν ἀναφέρεται ὄνομα πατρός...

Κύτταξα ἀμέσως τὸ σωτῆρα τῆς κόρης μου: Ἦταν ὁ γυιὸς μου, ποὺ τὸν εἶχα ἀπαρνηθῆ κι' ἀγνοοῦσα τὴν ὕπαρξί του!

Μιὰ θύελλα ἀπὸ ἀντίθετα συναισθήματα ξέσπασε μέσ' στὴν ψυχή μου. Δὲν κατάφερα ν' ἀνθέξω στὴν πάλη ἀνάμεσά τους κι' ἔπεσα λιπόθυμος, μπήγοντας μιὰ δυνατὴ φωνή...

Ὅταν συνῆλθα, ἔλπισα πὼς θὰ μποροῦσα τούλάχιστον νὰ ἐπανορθώσω κάπως τὴν ἀδικία ποὺ εἶχα κάνει. Μὰ ἡ Τύχη μου δὲν τὸ θέλησε. Ὁ γυιός μου εἶχε πεθάνει, γιὰ νὰ σώση τὴν κόρη μου!

Ὑπῆρξα κακὸς καὶ ἄπονος πατέρας. Τώρα εἶμ' ἕνας δυστυχισμένος ἄνθρωπος ποὺ βασανίζεται ἀπ' τὶς τύψεις.

Ζ. ΡΟΣΝΥ

ΣΚΟΥΦΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΑΝΙΟΥ

Οἱ ὡραῖες λουόμενες, ποὺ θὰ θέλουν ν' ἀπομακρύνουν τοὺς ἐνοχλητικούς, δὲν ἔχουν παρὰ νὰ φορέσουν τὶς νέες λαστιχένιες σκοῦφιες, ποὺ λανσάρονται τώρα στὴν Ἰταλία. Στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ εἶναι σχεδιασμένη μιὰ ἀποκρουστικὴ μορφή, ποὺ κατὰ τοὺς σχεδιαστὰς καὶ κατασκευαστάς, κόβει—ἀποδεδειγμένως!—τὴ φόρα ἐκείνων ποὺ ἐπιδίδονται συστηματικὰ στὸ φλέρτ καὶ δὲν κάνουν ἄλλη δουλειὰ παρὰ νὰ παρενοχλοῦν μὲ τὶς ἐρωτοτροπίες τους τὶς κολυμβήτριες, στὶς διάφορες πλάζ.

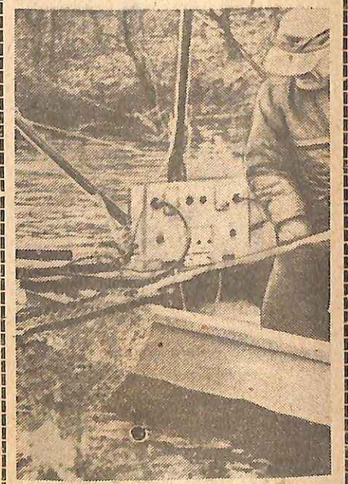

ΨΑΡΕΜΑ ΜΕ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟ

Ὁ Τζότζεφ Κρίτσφιλντ, κάτοικος τοῦ Χάρρισμπουργκ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, εἶναι ἕνας μαγιώσης ἐρασιτέχνης ψαρᾶς. Ἐκτὸς ἀπὸ διάφορα ὄργανα δικῆς του ἐπινοήσεως, ποὺ χρησιμοποιεῖ ἀγακάλυψε τώρα ἕνα νέο σύστημα, ποὺ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ πιάνη ψάρια τὰ ὁποῖα θέλει νὰ μεταφέρη σὲ ἄλλες περιοχὲς γιὰ ἀναπαραγωγή. Διοχετεύει μέσα στὸ νερὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, ἀκριβῶς ὅμως τῆς ἐντάσεως, ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ παραλύση πρὸς στιγμὴν τὰ ψάρια, χωρὶς νὰ βάλη σὲ κίνδυνο τὴ ζωή τους. Τὰ πιάνει τότε μὲ μεγάλη εὐκολία καὶ τὰ τοποθετεῖ μέσα στὰ κατάλληλα δοχεῖα ὁπου συνέρχονται σιγὰ-σιγά. Ἔτσι ὅταν φτάσουν στὸ νέο τόπο διαμονῆς τους, τὰ ψάρια εἶναι ὑγιέστατα.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Τιτλοῦχος

Ἀγρίως φλογιζόμενος ἐκ τοῦ λαυρώδους θέρους
καὶ λόγους ἔχων σὺν αὐτῷ σαφεῖς κι' ἰδιαιτέρους,
μετέβην οἷον τάχιστα καὶ μάλλον πομπωδῶς
εἰς τὴν ἀμμῶδη τὴν ἄκτην ἐπὶ τῆς Γλυφαδός.
Κι' ὦ Ζεῦ! ἐκεῖσε ἐψάλλον τῆς ὁδέπω ἴου τὸν ὕμνον,
καθ' ὃ ἐν μέσῳ Ἀθηῶν κομψῶν καὶ ἡμιγύμνων,
ἔπρεπε κακεῖσε ἔβλεπον μὲ ὄμμα λυσσαλέον,
ὁρῶν τὰς καμπυλότητας τῶν στρομβουλῶν θηλέων.
Τουτέστιν ἐπὶ τριῶρον μετὰ μεγίστου μβρίου
ἐκ γὰρ εὐρείας χρήσεως τοῦ ἐμβανιστηρίου
τὰς λουομένας ἔβλεπον περὶ πολλοῦ ἀνέτως,
ὁριζοντίως τοιγαροῦν, οὐ μήν τε καὶ καθέτως.
Ἐφ' ᾧ, σαφῶς μερακλωθείς, ἀπὸ τᾶς Μίς τᾶς φίνας,
μετέφερον τὴν ὅρασιν μου ὦ Ζεῦ! κι' εἰς τὰς καμβίνας,
ἔνθα ἐξύπνως χρώμενος ὁπᾶς καὶ χαραμάδας,
ἐνδόξως ἐνατένιζον ποικίλας ὁμορφάδας.
(δας.
Κι' ἐνῶ ἐώρων ἔσωθεν ὡς γόης καὶ
(δανδής,
ἐξαφνικῶς κατέπλευσαν δεκάδες ἀναι-
(δεῖς,
οἵτινες μὲ ἀνήγειρον εὐθὺς ἐπὶ τῶν
(ὤμων
καὶ μέσῳ πανηγύρεως κι' ὡς εἶπον κα-
(τὰ νόμον,
ἕνεκεν τῆς σαγήνης μου τῆς γλυκερᾶς
(αἰβρίου
καὶ τῆς εὐρείας χρήσεως τοῦ ἐμβανι-
(στηρίου,
ἀνέρα μ' ἀνεκήρυξαν καὶ γόητα τῶν
(ὅλων
καὶ πρόεδρον ἐπίτιμον τῶν... μβανιστη-
(ριτζήδων!

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Συγκινητικὸ καὶ πονεμένο ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰωάν. Ἀναγνώστου - Μπουκουβάλα

Ἀτελιωτὴ θυσία

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Ντίνος διώχνει ἀπὸ τὸ σπίτι του τὴ φανὴ κι' ἐκείνη, στὴν ἀπελπισία της, καταφεύγει στὴ θεία της Εὐτέρπη, τῆς ἐξιστορεῖ τὴν περιπέτειά της καὶ τῆς ζητᾶει νὰ τὴν κρατήση στὸ σπίτι της. Ἀλλὰ καὶ ἡ θεια Εὐτέρπη τὴν διώχνει καὶ τότε ἡ φανὴ πηγαίνει νὰ βρῆ ἄσυλο στὸ σπίτι τῆς συναδέλφου της Ἕλλης Πανίστρα, ποὺ τὴ συμβουλεύει νὰ ζητήση ἀπὸ τὸ Νίταρη νὰ τὴ στείλη στὴ Θεσσαλονίκη. Ἐκεῖ ἡ φανὴ θὰ μποροῦσε νὰ μείνη στὸ σπίτι μιᾶς θείας τῆς Ἕλλης. Κι' αὐτὸ ἔγινε. Ἡ φανὴ πηγαίνει στὴ Θεσσαλονίκη καὶ παρουσιάζεται στὴ θεία τῆς φίλης της, τὴν κυρὰ-Βαλασῆ...

10ον

Δὲν τὸ εἶχε παρατηρήσει ἡ Βαλασῆ. Φαινόταν χαρούμενη γιὰ τὸ νοικιάσμα τοῦ δωματίου.

— Λοιπόν, σὰ στὸ σπίτι σου, τῆς εἶπε. Καλορρίζικη... Δὲν πιστεύω νὰ κλαίη πολὺ τὸ μωρό;

Ἡ ἐρώτησι ἦταν ἁπλῆ. Κι' ὅμως ἡ Φανούλα βρέθηκε σὲ ἀμηχανία. Δὲ γνώριζε τὸ παιδί της.

— Ὄχι, ὄχι, ἀποκρίθηκε φιθυριστά. Δὲν κλαίει.

Καὶ κλείστηκε στὴν κάμαρά της.

Καινούργια ζωή

Ἡ πρώτη της ἐργασία ἦταν νὰ κατεβῆ κάτω στὴν πάλι καὶ νὰ μπῆ σ' ἕνα χρυσοχοεῖο.

— Θέλω δυὸ βέρες, πρόφερε ὅσο πιὸ φυσικὰ μποροῦσε.

Ὁ ὑπάλληλος τῆς χαμογέλασε.

— Δυὸ βέρες;

— Θἄνε, εἶπε ἡ κοπέλλα. Τὶς πιὸ φθηνὲς πούχετε.

— Μέγεθος; τὴ ρώτησε. Γιὰ σᾶς εἶνε, ἡ μία;

Ὁ κύριος;

— Δὲν εἶναι γιὰ μένα, τραύλισε ἡ Φανή. Θὰ τὶς δοκιμάσω πάντως ἐγώ.

Διάλεξε δυὸ βέρες, ποὺ ταίριαζαν στὸ δάχτυλό της.

— Τί ὄνομα θὰ χαράξουμε; ρώτησε ὁ χρυσοχόος.

— Τίποτα. Θὰ τὶς πάρω ἔτσι.

Σήκωσε τοὺς ὤμους του παραξενεμένος ὁ ἔμπορος. Ἡ Φανὴ πῆρε τὶς βέρες καὶ μόλις ἔφυγε ἀπὸ τὸ κατάστημα τὶς φόρεσε.

— Εἶναι τὸ πρῶτο βῆμα γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σταθῶ στὴν κοινωνία, συλλογίστηκε. Ἡ, καλύτερα, τὸ πρῶτο μεγάλο ψέμμα.

Ἡ γκαρνταρόμπα της ἦταν ἐλεεινή. Δυὸ φουστάνια ὅλα-ὅλα. Αὐτὸ ποὺ φορούσε, ἄλλο ἕνα, κι' ἕνα στραπατσαρισμένο ἐπαναφορᾶκι.

Μέτρησε τὰ λεφτά της, τὰ ξαναμέτρησε καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ πάη ν' ἀγοράση ἕνα μαῦρο φθηνὸ φουστανάκι.

Μ' αὐτὴ τὴν πένθιμη περιβολὴ καὶ μὲ τὶς δυὸ βέρες στὸ δάχτυλο, παρουσιάστηκε τὸ ἄλλο πρωῒ στὴν Ἑταιρεία.

Τὴν ἄλλη μέρα ἀνέλαβε κιόλας ὑπηρεσία.

Εἶχε κάνει τὴ συμφωνία μὲ τὴ Βαλασῆ νὰ τὴς ἀφίνη τὸ μωρὸ τὶς τρεῖς ὧρες ποὺ φεύγε γιὰ τὸ γραφεῖο της.

— Ἔννοια σου, τῆς εἶπε ἡ γυναῖκα, ἐγὼ ἀγαπῶ τὰ παιδιά. Ἔχασα δυό, μέσα ἀπὸ τὸν κόρφο μου, στὴν καταστροφή...

Ὅλο κι' εἶχε κάποια Ἱστορία νὰ διηγηθῆ. Τὸ ὕφος της ὅμως δὲν ἦταν τρυφερό. Τὰ καλύτερα λόγια, τὰ πιὸ συγκινητικά, χάνονταν πίσω ἀπὸ τὸ ἀγέλαστο, ἀποκρουστικὸ μαλλον αὐτὸ ὕφος.

Ὡστόσο ἡ Φανούλα ἔγραψε ἕνα γράμμα ὅλο εὐγνωμοσύνη στὴ φίλη της.

«Μ' ἔσωσες, τῆς ἔγραφε. Μονάχα ποὺ μπορῶ νὰ φεύγω καὶ ν' ἀφίνω σὲ μιὰ γυναῖκα τὸ μωρό μου, δὲν πληρώνεται μὲ τίποτε. Ὅσο ζῶ θὰ σ' εὐγνωμονῶ γιὰ τὸ καλό, ποὺ μοὔκανες».

Ἡ Ἕλλη τῆς ἀπάντησε καὶ τῆς ἔγραψε νέα, ὅπως τὰ εἶχαν συμφωνήσει, νὰ τὴ τηρῆ ἐνήμερη σ' ὅλα.

«Γιὰ τὸν ἀδελφό σου δὲν ξέρω τίποτε... Θὰ μάθω! Σκέπτομαι νὰ ρωτήσω μὲ τρόπο στὸ κέντρο ὅπου ἐργάζεται. Ὁ Μάρτζολης, ἔρχεται τακτικά, ἀγέλαστος, νευρικός, μιλιὰ δὲν παίρνεις ἀπὸ τὸ στόμα του. Δὲν ξέρω τί νὰ πῶ, Φανούλα. Ἴσως νὰ τοῦ στοίχισε τὸ δικό σου. Ἴσως ὅμως καὶ νἄχη ἄλλη ἀφορμὴ στενοχώριας. Δὲν ξέρω, Φανούλα...

Ἔκλαψε ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ γράμμα δρες ὁλόκληρες ἡ Φανή. Τὸ μαρουδάκι της τὴν κύτταζε μὲ τὰ μεγάλα ἀθῶα του ματάκια, νόμιζε πὼς ἦταν ἀστεῖο καὶ τῆς γελοῦσε.

Ἔκλαψε, ἀλλὰ δὲν ἄφησε τὴν καρδιά της νὰ λυγίση.

— Τώρα δὲν ὑπάρχει τίποτα στὸν κόσμο ἐκτὸς ἀπ' τὸ παιδί μου, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε μέσα της.

Στὴν Ἑταιρεία τὴ δέχτηκαν μὲ συμπάθεια. Κάνα-δυὸ ὑπάλληλοι κύτταξαν μ' ἐνδιαφέρον τὰ δυὸ δακτυλίδια στὸ χέρι της. Κι' ἡ Φανή, ἐπίτηδες, εἶπε σὲ μιὰ συναδελφο, στὴν πρώτη εὐκαιρία:

— Εἶμαι χήρα... Ζῶ μονάχα γιὰ τὸ παιδί μου.

Τὰ λόγια της αὐτὰ σὰ νὰ κρύωσαν τὸν ἐνθουσιασμὸ τῶν νεαρῶν δανδήδων τῆς Ἑταιρείας στὴν ἀρχή. Ἀντίθετα, οἱ κοπέλλες τῆς ἔδειξαν πιὸ πολλὴ συμπάθεια, ἐπειδὴ τὴ θεώρησαν, παρὰ τὴν ὁμορφιά της, σὰν πιὸ ἀκίνδυνη.

Σοβαρή, ὁλόρθη, μὲ τὴν ἀγαλματένια της κορμοστασιά, ἔμπαινε στὸ γραφεῖο ἡ Φανούλα, χαιρετοῦσε μάλλον ἀκατάδεχτα τοὺς ἄντρες, χαμογελοῦσε φιλικὰ στὶς γυναῖκες, κι' ἔπιανε ἀμέσως δουλειά.

Ὁ τμηματάρχης, ἕνας σοβαρὸς ἀσπρομάλης, τῆς ἔδειξε ἀμέσως τὴν ἐκτίμησί του, ἀλλὰ τὴ φόρτωνε καὶ μὲ δουλειά.

Μόλις σχολοῦσε ἀπὸ τὴν Ἑταιρεία στὶς δυὸ τὸ μεσημέρι, ἔπαιρνε μὲ τὰ πόδια τὴν ἀνηφόρα πρὸς τὸ σπίτι τῆς Βαλασῆς, γιὰ νὰ οἰκονομήση τὰ ναῦλα. Ἔκανε τὸ πάν γιὰ νὰ τῆς περισεύη κάτι, γιὰ ὥρα ἀνάγκης. Στὴ Βαλασῆ πάντως φερόταν μὲ γενναιοδωρία, κι' ἡ ἀγέλαστη αὐτὴ γυναῖκα περιποιόταν τὸ παιδί. Μιὰ Κυριακή, τὸ πῆραν οἱ δυό τους μαζί, τὸ πῆγαν στὴν ἐκκλησία, καὶ τὸ βάφτισαν. Ἡ Βαλασῆ στάθηκε γιὰ νουνά, καὶ τοὔκανε ἕνα φτωχικὸ δωράκι. Τὸ ὀνόμασαν Φροσούλα — τ' ὄνομα τῆς μητέρας τῆς Φανῆς.

Ἀπὸ τότε ἡ Βαλασῆ τὸ πονοῦσε ἀκόμα πιὸ πολύ, κι' ἔλεγε τὴ Φανὴ πιὰ κουμπάρα, ἀντὶ «Κυρία Φανὴ» καὶ μάθαινε τὸ μωρουδάκι νὰ τὴ φωνάζη «νουνά».

Τὸ καλοκαίρι προχωροῦσε βαρύ, στὴ Βορεινὴ πολιτεία. Ἡ Φανὴ δὲν πήγαινε παυθενά. Ἀπὸ τὸ σπίτι στὸ γραφεῖο, κι' ἀπὸ τὸ γραφεῖο στὸ σπίτι. Καὶ, γιὰ νὰ μὴ ξοδεύη περιττὰ χρήματα, κι' ἐπειδὴ ἔτρεμε μὴ συναντήση κανένα γνωστό της ζοῦσε μιὰ ζωὴ ἐγκλεισμοῦ, ἀποκλειστικὰ ἀφιερωμένη στὸ μωρό της, καὶ προσπαθοῦσε νὰ σταματᾶη τὸ μυαλό της, νὰ μὴ τ' ἀφίνη νὰ δουλεύη, νὰ τρέχη πίσω, στὴ χαμένη της εὐτυχία, νὰ σκαλίζη τὶς ἀνεπούλωτες ἀκόμα πληγές. Χρωστοῦσε εὐγνωμοσύνη στὴ Βαλασῆ γιὰ τὴ φλυαρία της. Ἔπιανε τὴ διήγησι ἡ Μικρασιάτισσα, ἀλλὰ ποῦ νὰ τελειώση; Τὰ θυμόταν ὅλα ἀπὸ τὰ παιδικά της χρόνια λὲς κι' ὅλα αὐτὰ εἶχαν συμβῆ χθές. Ποτάμι κυλοῦσαν τὰ δάκρυά της, κι' ἡ Φανὴ εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς δὲν ἔκλαιγαν ἡ ἴδιες γυναῖκα, ποὺ τῆς εἶχε φανῆ στεγνή, ἀπόκρυστική.

Σιγα-σιγά, ἔμαθε καλὰ τὸ χαρακτῆρα τῆς σπιτονοικοκυρᾶς της. Δὲν ἦταν κακὴ γυναῖκα, ἀλλὰ ἀγαποῦσε πολὺ τὸ χρῆμα. Εἶχε ὑποφέρει πολὺ στὴ ζωή της, εἶχε πεινάσει. Κι' αὐτὸ τὴν εἶχε μάθει νὰ δίνη σημασία στὸ χρῆμα. Τὸ βαρόμετρο τῆς καλωσύνης της ἦταν ἡ γενναιοδωρία τῆς Φανῆς. Ὅταν καμμιὰ φορὰ τῆς ἐρχονταν στενόχωρα τὰ πράγματα τῆς Φανούλας, κι' ἐσφιγγε λιγάκι τὸ χέρι της, ἔκλεινε κι' ἡ Βαλασῆ τὴν καρδιά της. Μὲ τὸ πρῶτο δωράκι, ἄρχιζαν πάλι τὰ χαμόγελα. Τὸ νοικι ἀγωνιοῦσε ὥσπου νὰ τὸ πάρη στὰ χέρια της. Κωμμιὰ φορὰ τὸ ζητοῦσε κι' ἀπὸ τὴν παραμονή. Εἶχε μιὰ διαρκῆ δυσπιστία, μὴ τυχὸν καὶ τῆς καθυστερήση ἔστω καὶ μιὰ μέρα τὰ λεφτά ἡ Φανούλα. Κι' ὅταν τἀπαίρνε καλὰ-καλά, ἄρχιζε τὰ ρητά, δλο χαμόγελα:

— Οἱ καλοὶ λογαριασμοὶ κάνουν τοὺς καλοὺς φίλους... Ἐν τῇ παλάμῃ, καὶ οὔτω βοήσωμεν... Νηστικὸ ἀρκοῦδι δὲ χορεύει...

Ἤξερε πολλὰ τέτοια καὶ τὰ ξεφούρνιζε, εὐτυχισμένη, ὅταν ἤταν γεμάτη ἡ τσέπη της.

— Ἔστω κι' ἔτσι, συλλογιζόταν ἡ Φανούλα, Ἡ καλωσύνη συνήθως δὲν ἀγοράζε-

Ἐνταπαύ

Ἡ μεγάλη δυσκολία!

Ἡ δεσποινὶς Νεοπλουτίδου, μόλις πληροφορήθηκε ὅτι ὅλα τὰ κορίτσια τῆς ἀριστοκρατίας ἀσχολοῦνται μὲ τὸ σπόρ, προσέλαβε ἀμέσως ἕνα παλιὸ πρωταθλητὴ τῆς κολυμβήσεως.

— Θέλω νὰ μὲ κάνης σπουδαία κολυμβήτρια!... λέει ἐπιτακτικά.

— Θὰ προσπαθήσω, δεσποινίς μου, ἀλλὰ πρέπει νὰ μὲ βοηθήσετε κι' ἐσεῖς.

— Κι' ὅσο γιὰ τὴν ἀμοιβή σας θὰ δεχθῶ ὅ,τι κι' ἂν ζητήσετε!... λέει ἡ Νεοπλουτίδου μ' ἕνα μορφασμὸ ἀδιαφορίας.

Ὁ δάσκαλος δέχεται καὶ ἡ προπόνηση ἀρχίζει ἀμέσως.

Καὶ μέσα σὲ λίγο καιρό, ὁ παλιὸς πρωταθλητὴς τῆς κολυμβήσεως λέει ἐνθουσιασμένος στὴ μαθήτριά του:

— Δεσποινίς μου, κολυμπᾶτε θαυμάσια!... Κι' ἐπὶ πλέον, ἔχετε μιὰ καταπληκτικὴ αντοχή!... Θὰ σᾶς προετοιμάσω γιὰ νὰ ἐπιχειρήσετε τὸ... διάπλουν τῆς Μάγχης!...

— Ἀδύνατον! ἀπαντᾶει ἀμέσως ἡ Νεοπλουτίδου.

— Μὰ γιατί; ἐπιμένει ὁ προπονητής. Θὰ γίνετε διάσημη!

Ἐκείνη ὅμως εἶναι ἀνένδοτη.

— Μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπιχειρήσω τὸν διάπλουν τῆς Μάγχης, κύριε, γιατί, μεταξύ μας... δὲν ξέρω λέξι ἀγγλικά!...

ΦΑΚΟΣ

ται. Μὲ τὴ Βαλασὴ ὅμως ἀγοράζεται. Καὶ στὸ μωρό μου δείχνει ἀληθινὴ ἀγάπη.

Οἱ ἄντρες

'Απ' ὅλη τὴν τραγική της ἱστορία, ἐκεῖνο ποὺ τῆς εἶχε μείνει ἦταν μιὰ βαθειὰ πίκρια. "Οσο συλλογιζόταν πῶς τῆς εἶχαν φερθῆ οἱ ἄντρες ποὺ εἶχαν παίξει ρόλο στὴ ζωή της, τῆς ἐρχόταν νὰ κλαίη, νὰ κλαίη...

— "Ολοι θειλοί. Κανένας δὲν τολμάει ν' ἀντιμετωπίση τὶς εὐθύνες του. 'Ο Νίταρης, ἕνα κτήνος, πού, ἐνῶ κάνει τὸν ἀπόλυτο κύριο, τρέμει κι' αὐτὸς ὅταν βρεθῆ μπροστὰ σὲ μιὰ δυσκολία. Ξέρει καλὰ πῶς νὰ ἐκμεταλλευτῆ ἕνα δυστυχισμένο κορίτσι, ἀλλὰ δὲν ξέρει τίποτε ὅταν πρόκειται νὰ τὸ σώση...

Ο Ντίνος;... 'Η καρδιά της βούλιαζε ὅταν τὸν συλλογιζόταν. Κι' ὅμως βαθειὰ μέσα της, εὑρίσκε κάποιο ἐλαφρυντικὸ γιὰ τὸν ἀγαπημένο της:

«"Ισως νὰ ἦταν ἀνώτερο τῶν δυνάμεών του νὰ ἀντρα αὐτὸ ποὺ τοῦ ζητοῦσα: Νὰ μὲ πιστέψη ἐνῶ ὅλα φώναζαν ἐναντίον μου. Τί νὰ πιστέψη; Μὲ ποιὸ τρόπο ἦταν ἀνθρώπινος θυνατὸ νὰ ἐξηγήση τὴ γέννησι ἑνὸς παράνομου παιδιοῦ. Ἴσως νὰ μὴ μποροῦσε νὰ φερθῆ ἀλλοιώτικα...».

Γιὰ πολλὴ ὥρα αἰσθανόταν ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ της.

«Τόση ἦταν ἡ ἀγάπη του! Κι' ἂν ἀκόμα πίστευε πῶς ἦμουν μιὰ πραγματικὰ παραστραπημένη, δὲν ἔπρεπε νὰ μὲ διώξη. 'Αλλὰ κι αὐτὸς; Ἔκρυψε τὸ κεφάλι του κάτω ἀπὸ τὴν ὀμμο, σὰν τὸ στρουθοκάμηλο. Πίστευε ὅτι, σὰ θάφευγα ἐγὼ ἀπὸ τὸ σπίτι, θἄφευγε κι' ἡ ντροπή ».

Τὴν κακὴ ἰδέα ποὺ εἶχε σχηματίσει γιὰ τοὺς ἄντρες φόντιζαν νὰ τὴν καλλιεργοῦνε οἱ συνάδελφοί της. Σιγὰ-σιγά, ὅσο ἔπαιρναν θάρρος, ἀρχισαν τὶς ἐπιθέσεις. "Ενας νεαρὸς εἰκοσιδύο χρόνων, τῆς εἶπε χωρὶς νὰ κοκκινίση ἀπὸ ντροπή, ὅτι εἶναι ἰδανικὴ εὐκαιρία νὰ συνάψη σχέσεις μαζί της:

— Σένιορε, μὲ τὰ κορίτσια ἔχει κανεὶς πάντα εὐθύνη...

Παρὰ λίγο νὰ τὸν χαστουκίση...

"Ενας ἄλλος ἄντρας, τριανταπέντε ἐτῶν αὐτός, ἄρχισε νὰ τῆς κάνη τὸν ἐρωτευμένο. Τοῦ εἶπε κάμποσες φορὲς ἡ Φανούλα, ὅτι δὲ σκέπτεται τίποτ' ἄλλο παρὰ τὸ παιδί της. Κι' αὐτός, ἐξεπάσε:

— Μὰ ποιὸς σᾶς ζητεῖ νὰ κάνετε θυσία; Δὲ θὰ πάθη τίποτα τὸ παιδί σας. Ἂν ζῆσετε καὶ σεῖς, σύμφωνα μὲ τὴν ἡλικία σας καὶ μὲ τὴν ὁμορφιά σας...

Τρεῖς-τέσσερις μέσα στὴν 'Εταιρεία τῆς ἔκαναν τέτοιες προτάσεις. Κανένας δὲ διανοήθηκε νὰ τῆς πῆ ὅτι θὰ ἦταν ἕτοιμος νὰ τὴν παντρευτῆ. "Ολοι τῆς ὑποδείκνυαν, ὅτι τὸ θεωροῦσαν φυσικὸ νἄχουν κάποια περιπέτεια μαζί της, ἐφ' ὅσον ἦταν χήρα, ἀνεξάρτητη, χωρὶς νἄχη νὰ δώση λογαριασμὸ σὲ κανένα...

Τοὺς ἀπόπαιρνε ὅλους μὲ ἀποτροπιασμό. 'Αλλὰ δύσκολα κατέβεται τὰ ὅπλα οἱ κύριοι αὐτοί. "Εδιναν τὴν ἐντύπωσι πῶς καθένας τὸ θεωροῦσε δικαίωμά του νὰ χαρῆ κάτι ἀπὸ τὴν εὐκαιρίας, ποὺ παρουσίαζε μιὰ τόσο νέα καὶ ὄμορφη χήρα.

Μιὰ μέρα ὅμως παρουσιάστηκε κι' ὁ ἄντρας, ποὺ θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ τὴν κάνη εὐτυχισμένη.

"Ενας πονεμένος ἄντρας

Τὸν ἔλεγαν Χρῆστο Λουκάκη. "Ηταν ἀπόστρατος λοχαγὸς κι' εἶχε ἀνοίξει κάποια ἐπιχείρησι ποὺ τὸν ἀνάγκαζε νἀρχεται σ' ἐπαφὴ μὲ τὴν 'Εταιρεία «Λέων». Τὸ πολὺ τριανταπέντε χρόνων, καστανός, λεπτός, συμπαθητικός, ἔδινε τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς τέλεου «κυρίου». Οἱ τρόποι του ἦταν ἁπλοί, ἀλλὰ εὐγενικοί, καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἐρχόταν στὴ θυρίδα τῆς Φανῆς νὰ ζητήση κάποια ἐκδούλευσι, τὴν κύτταζε μ' ἐνδιαφέρον.

Πέρασε ἔτσι κάμποσος καιρός, κι' ἡ Φανὴ δὲν ἔβλεπε μεγαλύτερη σημασία στὸ ψυδιαφέρον αὐτοῦ τοῦ ἄντρα. 'Η ψυχή της ἦταν γεμάτη πίκρια, δὲ χωροῦσε οὔτε τὴν παραμικρὴ ἀχτίδα τῆς ἐλπίδας.

Ηρθε ἕνα μεσημέρι στὰ μέσα τοῦ 'Ιουλίου, μουσκεμένος στὸν ἱδρῶτα. 'Η ἀτμόσφαιρα ἦταν πνιγηρή, κι' ἡ Φανούλα ἔνοιωθε πῶς ἀφυχτιοῦσε μέσα στὸ γραφεῖο.

Τὴν κύτταξε ὁ Λουκάκης, τῆς χαμογέλασε μὲ τὸ θλιμμένο του χαμόγελο καὶ τῆς εἶπε:

— Ζέστη, πολλὴ ζέστη σήμερα, δεσποινίς. Εἶναι συνηθισμένο νὰ τὴ φωνάζουν δεσποινίδα. "Ολοι οἱ πελάτες ἔτσι τὴν ἔλεγαν καὶ νέοι νὰ φαίνόταν νὰ προσέχη τὴ διπλὴ βρα στὸ χέρι της.

— Ναί, ἀφόρητη ζέστη, ἀποκρίθηκε ἡ Φανούλα, ἀνοστεύζοντας.

— "Ως τὶς ὥρα ἔχετε ἐργασία; τὴ ρώτησε.

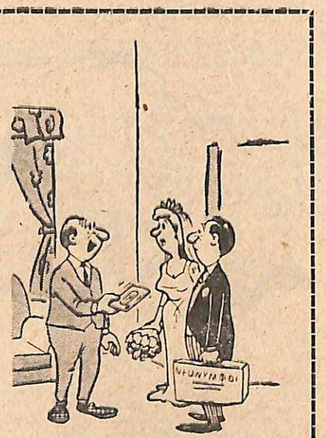

— Καὶ τώρα παιδιά μου, ἐδῶ θὰ εἴσαστε σὰν στὸ σπίτι σας. Λοιπόν, πάρτε τὸ λογαριασμό τοῦ ἠλεκτρικοῦ!

— "Ισαμε τὶς δυό.

— Τ' ἀπογεύματα; 'Ελεύθερη;

Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορά, ποὺ τῆς ἔκαναν αὐτὴ τὴν ἐρώτησι. Κι' ἤξερε πιὰ ἀπ' ἔξω τὴ συνέχεια:

«'Αφοῦ εἶσθε ἐλεύθερη, τί θὰ λέγατε γιὰ μιὰ βόλτα μαζί;».

'Ο Χρήστος Λουκάκης ὅμως δὲν τῆς εἶπε τίποτα τέτοιο. Τὴν κύτταξε ἴσια στὰ μάτια καὶ τῆς εἶπε ἀποφασιστικά:

— Δεσποινίς, στὶς ἑξῆ θὰ κάθωμαι στὸ καφενεῖο στὸ Λευκὸ Πύργο. "Αν θέλετε νὰ μοῦ κάνετε λίγη συντροφιά θὰ μοῦ φέρετε μεγάλη εὐχαρίστησι. Εἶμαι τόσο ἔρημος ἐδῶ... "Αν θέλετε.

Δὲν περίμενε τὴν ἀπάντησί της. "Εφυγε μὲ ὕφος ντροπαλό, φοβισμένος ἀπὸ τὸ ἴδιο του τὸ θάρρος.

'Η Φανούλα ξέχασε τὴν πρότασί του τὴν ὥρα τῆς δουλειάς.

Τὸ μεσημέρι ὅμως, καθὼς ἀνέβαινε μὲ τὰ πόδια ὅπως πάντα τὴν ἀνηφόρα πρὸς τὸ σπίτι της, αἰσθάνθηκε νὰ τῆς λείπη ὁ ἀέρας. Κι' εἶδε μπροστά της, μὲ τὰ μάτια τῆς φαντασίας της τὸν Κῆπο τοῦ Λευκοῦ Πύργου, ἔνοιωσε τὴ δροσιά, τὴν ἀνάσα τῆς θάλασσας.

"Ολο τὸ ἀπόγευμα αἰσθανόταν μιὰ ἀκαταπόνητη ἐπιθυμία ν' ἀνασάνη. Τίποτε ἄλλο παρὰ ν' ἀνασάνη.

Καθόταν μὲ τὴ Βαλασὴ στὸ κηπάκι τοῦ σπιτιοῦ τους, κι' ὁ τοῖχος ποὺ ἐμπόδιζε τὸν ἥλιο, ἔβραζε ἔφερνε πιὸ πολλὴ κάψα παρὰ δροσιά.

Τὰ σπίτια κατρακυλοῦσαν στὶς πλαγιές, ἁπλώνονταν ράθυμα πρὸς τὴ θάλασσα. 'Ο κόλπος λαμπροκοπιοῦσε ἀσημογάλανος κάτω ἀπὸ τὶς φλογερὲς ἀχτίδες τοῦ ἥλιου. Κι' ὅμως ἐνοιωθες τὴν ἀνάσα του, θαρρεῖς, κι' ἀπὸ τόσο μακρυά.

'Η Φανούλα δὲ βάσταξε τὸν πειρασμό.

— Κουμπάρα, εἶπε τῆς Βαλασῆς, τί θἄλεγες ἂν κατέβαινα γιὰ κάνα-δυὸ ὧρες κάτω στὴν πόλι;

Τὴν κύτταξε παραξενεμένη ἡ γυναῖκα.

— Ποῦ θὰ πᾶς;

Τῆς ὁμολόγησε ὅλη τὴν ἀλήθεια ἡ Φανή. Τὰ μάτια τῆς Μικρασιάτισσας ἀστραψαν.

— "Ετσι ντέ! Νὰ ζήσης κι' ἐσὺ λιγάκι, σὰ νέα γυναῖκα. Ἐδῶ κοντεύεις νὰ καλογερέψης. Νὰ πᾶς, γιατί νὰ μὴ πᾶς;

— Μὰ δὲν πάω γιὰ κείνον, διαμαρτυρήθηκε ἡ Φανούλα. Πάω γιὰ τὴ δροσιά.

Τὰ μάτια τῆς γυναίκας σπίθισαν πονηρά:

— Νὰ πᾶς... Νὰ πᾶς... Γιὰ δ,τι καὶ νὰ πᾶς, καλὸ θὰ σοῦ κάνη. Τί θὰ φορέσης;

'Η Φανὴ σήκωσε τοὺς ὤμους της. Εἶχε ὅλα-ὅλα δυὸ καλοκαιρινὰ φουστανάκια. "Ενα «καλὸ» μαυρόασπρο κι' ἕνα ὁλόμαυρο, καθημερινό.

— Τί τὰ φορᾶς πιὰ τὰ μαῦρα; Δὲ χρόνισε ἀκόμα ὁ σιχωμένος; Ἔκανε ἡ γυναῖκα. Μὴ μαυρίζης ἐσὺ κορδιὰ σου μὲ τὰ μαῦρα...

'Απλὴ, ἀλλὰ ὁμορφη ξεκίνησε ἡ Φανούλα γιὰ κάτ' ἀπὸ λουλουδίες μὲ πεσπέτεια.

'Η φυσικὴ ἡγεμονικὴ της κορμοστασιὰ ἔκανε πολὺ ἄντρες νὰ γυρνάνε στὸ διάβα της νὰ τὴν κυττάνε.

Πόσο καιρὸ εἶχε νὰ βγῆ ἔτσι ἔξω, γιὰ περίπατο; Τῆς φαινόταν πὼς εἶχε περάσει ὁλόκληρος αἰώνας ἀπὸ τὶς εὐτυχισμένες ἡμέρες, ὅπου κρεμασμένη στὸ μπράτσο τοῦ ἀγαπημένου της, προχωροῦσε πρὸς τὸ Σάπειο ἢ πρὸς τὸ Πάρκο.

'Ο Ντίνος ἤξερε τόσα γλυκόλογα τότε! "Επειτα, θἄλεγε κανεὶς πὼς τὰ ἔξεχασε. "Ηξερε νὰ τῆς πιάνη τὸ χέρι μ' ἕνα τρόπο ποὺ κανε ὅλη της τὴν ὕπαρξι ν' ἀνασταττώνεται. "Ηξερε νὰ σταματάη, νὰ τὴν κυττάζη στὰ μάτια, κι' ἔπειτα πάλι χωρὶς λέξι, νὰ συνεχίζη τὸ δρόμο του. Αὐτὲς ὅμως οἱ βουβὲς ματιές του ἦταν πιὸ εὔγλωττες ἀπὸ χιλιάδες λόγια.

Πῶς τὰ ξέχασε ὅλ' αὐτά;

Αὐτὲς οἱ σκέψεις τὴ βασάνιζαν. Γιατί, τώρα ποὺ εἶχε περάσει τόσος καιρός, ἡ προσπτική τοῦ χρόνου τὴν ἔκανε νὰ βλέπη πράγματα ποὺ τότε δὲν τὰ εἶχε παρατηρήσει.

Κάμποσο καιρὸ πρὶν κάνη τὴν καταχώρησι, ὁ Ντίνος τῆς φερόταν πιὸ ψυχρά, πιὸ ἀδιάφορα. Τ' ἀπέδιδε ὅλα στὴν ἀρρώστια τῆς μητέρας του καὶ στὴ φτώχεια του τότε. Τώρα ὅμως, ὅσο τὸ συλλογιζόταν, τόσο ἔνοιωθε μέσα στὴν καρδιά της ἕνα τρίβέλι. "Ενα ἐρωτηματικό:

— Γιατί; Τάχα εἶχε στ' ἀλήθεια λιγοστέψει ἡ ἀγάπη του;

Τὸ πρόσωπό της εἶχε μιὰ ἔκφρασι ἀθελά της πονεμένη, ὅταν εἶδε τὸ Χρῆστο Λουκάκη στὸ τραπεζάκι του, κοντὰ στὴ θάλασσα.

Μόλις τὴν ἀντίκρυσε ὁ πρῶην λοχαγός, σηκώθηκε καὶ τὴν ὑποδέχθηκε ἀστράφτοντας ἀπὸ χαρά:

— Σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ ἤρθατε, δεσποινίς... Σᾶς εὐχαριστῶ...

Κάθησε ἀντίκρυ του, τὸν κύτταξε στὰ μάτια:

— Πρῶτα-πρῶτα, πρέπει νὰ σᾶς πῶ, ὅτι δὲν εἶμαι δεσποινίς, τοῦ εἶπε καὶ τοὔδειξε τὴ διπλὴ της βέρα.

Αὐτὸς ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

— Πῶς; Χήρα; Τόσο νέα καὶ χήρα;

— Κι' ἔχω ἕνα παιδάκι, ἕνα κοριτσάκι δέκα μηνῶν, εἶπε γρήγορα ἡ Φανούλα.

"Ενα σύννεφο πέρασε στὴ φυσιογνωμία του γιὰ λίγα δευτερόλεπτα. "Επειτα ὅμως, τὸ πρόσωπό του ξαστέρωσε. 'Η ματιά του συνάντησε τὴ δική της γελαστή.

— Κυρία Τακέα, τῆς εἶπε σιγανά... "Ισως νὰ εἶναι καλύτερα ἔτσι... Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἔτσι μπορῶ νὰ σᾶς μιλήσω πιὸ εὔκολα.

Σούφρωσε τὰ φρύδια της τώρα ἡ Φανούλα.

— Μὰ τί ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε;

— "Θέλα νὰ σᾶς πῶ... ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, ὅτι εἶναι κουτὸ ν' ἀρχίσω ἔτσι. Κατὰ βάθος θἄπρεπε νὰ γνωριστοῦμε πρῶτα καλά... Εἶμαι ὅμως ἀδέξιος. "Ημουν σὲ ἄλλα μου ἀδέξιος στὴ ζωή μου... Σὲ ὅλα...

Σώπασε, κι' ἡ Φανὴ τρόμαξε καθὼς ἀντίκρυσε τὴ φυσιογνωμία του, νὰ σκοτεινιάζη, λές κι' ἕνα βαρὺ μαῦρο σύννεφο ἔκρυβε τὴ ματιά του...

Δὲν τόλμησε νὰ τὸν ρωτήση. Αὐτὸς ὅμως συνέχισε μὲ τὸ θλιμμένο του ὕφος:

— Τὸ σωστὸ εἶναι νὰ ξέρετε ποιὸς εἶμαι. Τ' ὄνομά μου τὸ ξέρετε: Χρῆστος Λουκάκης. Ξέρετε ἐπίσης, ὅτι εἶμαι πρώην λοχαγός, κι' ὅτι ἔχω ἀνοίξει ἕνα ἐργοστάσιο. "Ολα αὐτὰ τὰ ξέρετε ἀπὸ τὴν 'Εταιρεία. Τί εἶμαι ὅμως ὡς ἄνθρωπος, δὲν τὸ ξέρετε... Λοιπόν, εἶμαι ὁ πιὸ δυστυχισμένος ἄντρας τοῦ κόσμου. Θὰ σᾶς πῶ μὲ λίγα λόγια τὴν ἱστορία μου καὶ θὰ μὲ νοιώσετε...

"Ενα δροσερὸ ἀγριολούλουδο

— Κατάγομαι ἀπὸ ἐδῶ. Μπῆκα νωρὶς στὴ Σχολὴ τῶν Εὐελπίδων καὶ βγῆκα ἀνθυπολοχαγὸς σὲ νεαρὴ ἡλικία. Μ' ἔστειλαν ἀπάνω, στὰ φυλάκια, στὴ Θράκη. Δὲν ἦταν ἰδανικὴ ἐκεῖ ἡ ζωή μου, φυσικά, ἀλλὰ εἶχε τὴν ποίησί της. Προπάντων ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ γνώρισα μιὰ κοπέλλα.

»Ἦταν κόρη τοῦ τελώνου ἐκείνου τοῦ συνοριακοῦ χωριοῦ. Δεκάξη χρόνων. "Ενα λουλούδι... Σᾶς ἐμοιαζε...

Κύτταξε μὲ συγκίνησι τὴ Φανούλα καὶ συνέχισε μὲ φωνὴ πνιγμένη:

— Ναί, σᾶς ἐμοιαζε. Εἶχε τὰ δικά σας χρώματα. Μονάχα ποὺ ἦταν γελαστὴ κι' εὐτυχισμένη. "Ενα σωστὸ ἀγριολούλουδο. Τὰ μάτια της ἦταν ἴδια βιολέττες. 'Ηταν γελαστή, πεταχτὴ τραγουδοῦσε ἀπὸ τὸ πρωῒ ἴσαμε τὸ βράδυ. 'Η φωνή της ἐφθανε ὡς τὸ σπίτι τῶν ἀξιωματικῶν καὶ μᾶς ξυπνοῦσε τοὺς καῦμοὺς ἐκεῖ ἀπάνω στὴν ἐρημιά. "Ολοι ἤμαστε ἐρωτευμένοι μαζί της. Κι' ἐγὼ, φυσικά, σὰν πιὸ νέος, περισσότερο ἀπ' ὅλους.

»'Η Χρυσούλα — ἔτσι τὴν ἔλεγαν — δὲ μᾶς ἔδινε σημασία, Φαινόταν νὰ ζῆ στὸ δικό της κόσμο, μὲ τὰ λουλούδια της, μὲ τὰ τραγούδια της, μόνη σχεδὸν γυναῖκα ἐκεῖ ἀπάνω.

»Πῶς μ' ἀγάπησε; 'Η κακὴ της τύχη ἔφερε νὰ μ' ἀγαπήση. Ναί, ἡ κακὴ της τύχη. "Εγινε ἕνας χορὸς στὴ Διοίκησι. Μακρυὰ ἀπὸ τὸ χωριό, στὴν Κομοτηνή. "Εδωσαν δὲ μερικοὺς ἀπὸ μᾶς ἄδεια τριῶν ἡμερῶν. Μοῦδωσαν κι' ἐμένα. Κι' ἐνῶ καθόμουν μαζὶ μὲ ἄλλους νεαροὺς ἀξιωματικούς, χαμένος μέσα στὸ ἄγνωστο πλῆθος, ἀξαφνα, τὴν ἀντίκρυσα.

»Φοροῦσε ἕνα ρόδινο φουστανάκι, στὸ χρῶμα τῆς αὐγῆς, καὶ τὰ μάτια της μοῦ φάνηκαν σὰ νὰ ζητοῦσαν τὰ δικά μου.

»Δὲν ἔχασα στιγμή. Πῆγα, τῆς πρότεινα νὰ χορέψουμε. Δέχθηκε μὲ χαρά. Κι' ὅταν τόλμησα νὰ τὴ ρωτήσω ἂν μὲ γνώριζε, γέλασε:

»— Πῶς δὲ σᾶς ξέρω... Σᾶς ἔχω δῆ πολλὲς φορές...

»Δὲν εἶναι δύσκολο γιὰ ἕναν ἄντρα νὰ καταλάβη, ὅτι μιὰ κοπέλλα εἶναι ἐρωτευμένη μαζί του. Τὸ πίστεψα ἀμέσως. Καὶ πάλι ἤμως ἔλεγα μόνος μου πὼς ἦμουν τρελλὸς νὰ πιστεύω σὲ μιὰ τέτοια εὐτυχία!

»Χορέψαμε πολὺ μαζί πάρα πολύ. "Οταν χόρευε μὲ ἄλλους, ἔθλεπα τὴν πλῆξι στὸ παιδιάστικο προσωπάκι της. "Οταν χόρευε μαζί μου, ἄστραφτε ὁλόκληρη...

»Κάποια στιγμὴ ἔγειρε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο μου καὶ μοῦ εἶπε ἔτσι ἁπλά:

»— Εἶναι ἡ πιὸ εὐτυχισμένη βραδυὰ τῆς ζωῆς μου!

»Αὐτὸ μοῦδωσε θάρρος.

»— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νάρθω σπίτι σας καμμιὰ βραδυά; τὴ ρώτησα. Νὰ γνωρίσω καὶ τὸν πατέρα σας;

»'Αστραψε ἀπὸ τὴ χαρά της.

»— Θὰ χαρῶ πολύ, μοῦ ἀποκρίθηκε ἁπλά.

»Τὴν ἄλλη μέρα κιόλας πῆγα σπίτι της, καὶ ἐπιδημοποίησα τὴ γνωριμία μὲ τὸν τελώνη. "Ολοι ἐκεῖ γνωριζόμαστε, ἀλλὰ ὄχι καλά, μάλλον τυπικά.

»'Απὸ τὸν τρόπο ποὺ μὲ δέχθηκε ὁ πατέρας της, καταλάβα πὼς θὰ τοῦ εἶχε πῆ τὲ καλύτερα λόγια γιὰ μένα ἡ κοπέλλα. Μὲ κέρασαν, λὲς κι' ἦμουν παλιὸς γνώριμος, μοῦδειξαν ἐγκαρδιότητα. "Οταν σηκώθηκα νὰ φύγω, ὁ Μπάμπης Γεωργιάδης μοῦδωσε τὸ δυό του χέρια καὶ μοῦ εἶπε νὰ πηγαίνω ὁποτε θέλω στὸ σπίτι του.

»Εἶχα μάθει στὸ μεταξὺ καὶ τὴν ἱστορία του. Εἶχε παντρευτῆ πολὺ νέος, εἶχε ἀποκτήσει αὐτὸ τὸ κοριτσάκι, κι' ἔπειτα εἶχε χάσει τὴ γυναῖκα του. Δὲ θέλησε νὰ ξαναπαντρευτῆ κι' ἔβασε ὅλη του τὴν ἀγάπη στὴ Χρυσούλα. Τώρα ὅμως ἤθελε νὰ πιάνη περήφανη μικρή, γιατὶ φοβόταν μὴ γίνη δυστυχισμένη καὶ μαραζώση ἔτσι στὴν ἐρημιὰ κοντά του.

»Περιττὸ νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ἤμουν κιόλας τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὸ δροσερὸ αὐτὸ ἀγριολούλουδο.

Μιὰ μοιραία κίνησι

Τὸ πρόσωπο τοῦ Χρήστου Λουκάκη σκοτείνιασε. Σταμάτησε τὴ διήγησί του καὶ κύτταξε ἴσια μπροστά του τὴ θάλασσα, ὅπου λαμπροκοπιοῦσαν χιλιάδες φῶτα ἀπὸ τὴν προκυμαία. 'Η Φανὴ τὸν κύτταζε μὲ συμπάθεια, καὶ μάντευε κάποια τραγωδία.

— Θὰ παραξενεύεσθε ποὺ σᾶς μιλῶ ἔτσι μὲ τὸ πρῶτο γιὰ τὴν ἀγάπη μου, εἶπε μ' ἕνα θλιμμένο χαμόγελο ὁ ἄντρας. Θὰ καταλάβετε γιατί σᾶς τὰ λέω αὐτά. Ἐξ ἄλλου, ἡ ἱστορία τῆς ἀγάπης μου εἶναι σύντομη, πάρα πολὺ σύντομη.

»Τὸ εἰδύλλιό μας βάσταξε μονάχα λίγες ἡμέρες. Μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ πατέρα της ἡ Χρυσούλα μοῦδειχνε ὅλη της τὴν ἀγάπη, ἀγνά, παιδιάτικα, χωρὶς ὑστεροβουλία. Καί, πρὶν περάσουν δεκαπέντε μέρες, ἔκανα τὴν ἐπίσημη πρότασι γάμου.

»'Ο Μπάμπης Γεωργιάδης, φάνηκε νὰ τὴν περιμένη. Χωρὶς περιστροφές. Δέχθηκε ἀμέσως.

»— "Εχω λάβει τὶς καλύτερες πληροφορίες γιὰ σένα, μοῦ εἶπε. "Αλλο τίποτα δὲ ζητῶ κι' ἐγὼ γιὰ τὴ μονακοχόρη μου παρὰ ἕνα ἄντρα νέο, τίμιο, γερό, μὲ μέλλον, ποὺ νὰ τὴν ἀγαπάη.

»Εἶχε κάποια προικούλα, ὅση ἦταν ἀπαραίτητη γιὰ νὰ τὴν παντρευτῶ ὡς ἀξιωματικός, καὶ κανένα ἐμπόδιο δὲν ὑπῆρχε στὴ εὐτυχία μας. Μονάχα, ἐπειδὴ ἡ κοπέλλα ἦταν μικρὴ ἀκόμα, κι' ἐγὼ ἀνθυπολοχαγός, θὰ προεμέναμε ἕνα χρόνο τοὐλάχιστο ἀρραβωνιασμένοι.

»'Αν σᾶς πῶ, ὅτι ἤμουν εὐτυχισμένος, εἶναι λίγο. Γνώρισα στὸ σύντομο διάστημα τοῦ ἀρραβῶνα μου, τί μπορεῖ νὰ περικλείη τοῦ ἀγάπη κι' ἡ λέξι εὐτυχία!

ἡ λέξι ἀγάπη κι' ἡ λέξι εὐτυχία!

»'Η Χρυσούλα ἦταν ἕνας ἄγγελος. "Αδλη, σοβαρή, ὅταν ἔπρεπε γελαστὴ ὅταν ἔπρεπε. ἕνα πλασματάκι βγαλμένο σὲ μιὰ ὥρα πρεπε. ἕνα πλασματάκι βγαλμένο σὲ μιὰ ὥρα καλοσύνης ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Δημιουργοῦ. Εἶχαν περάσει δυὸ μῆνες ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ ἐπίσημου ἀρραβῶνα μου, ὅταν μ' ἔστειλαν κάτω, στὴν Ξάνθη, γιὰ κάποια δουλειά. Θὰ πήγαινα μὲ τὸ τζίπ καὶ θἄμενα μονάχα δυὸ ὧρες στὴν πόλι. 'Η διαδ" ιὴ βαστοῦσε δυό. Δηλαδὴ σὲ ἕξη ὧρες θὰ γύριζα πίσω.

»— "Αχ, νὰ μποροῦσα νάρθω μαζί σου, μοῦ εἶπε ἡ Χρυσούλα. "Εχω τόσον καιρὸ νὰ ξεμυτίσω ἀπὸ αὐτὰ ἐδῶ τὰ βουνά.

»Ζήτησα τὴν ἄδεια τοῦ πατέρα της. Αὐτὸς δίστασε:

»— Δὲν ἔνοιωθα σωστά...

»Μπροστὰ στὰ παρακάλια τῆς μοναχοκόρης του ὅμως ὑποχώρησε:

»— "Αντε, πηγαίνετε στὸ καλό. "Αν δὲν ὑπάρχη δηλαδὴ ἐμπόδιο ἀπὸ τὸ λοχαγό...

»'Ο λοχαγὸς μ' ἀγαποῦσε σὰν παιδί του, κι' εἶχε δῆ μὲ ἄπειρη συμπάθεια τὸν ἀρραβῶνα μου. Χάρηκε ὅταν τοῦ εἶπα πῶς θἀπαίρνα μαζί μου καὶ τὴ Χρυσούλα.

»— Φρόνιμα μονάχα, μοῦ εἶπε γελῶντας. Κατεβήκαμε στὴν Ξάνθη. Πῶς πέρασε ἡ διαδρομή, μὴ μὲ ρωτήσετε, δὲν εἶμαι σὲ θέσι νὰ σᾶς πῶ. 'Η Χρυσούλα τραγουδοῦσε, κελαϊδοῦσε σὰν τὸ πουλί, κι' ἐγὼ ἤμουν εὐτυχισμένος.

»Κάτω στὴν Ξάνθη πρόλαβα καὶ τῆς ἀγόρασα ἕνα δωράκι. "Ενα μαντηλάκι γιὰ τὸ κεφάλι, γαλάζιο, ποὺ ταίριαζε στὰ μάτια της. Τὸ φόρεσε εὐτυχισμένη, καὶ πήραμε τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

»'Ηταν ἀνοιξι, ὁ τόπος μοσχοβολοῦσε ἀπὸ τὰ λουλούδια, κι' ἡ Χρυσούλα ἄρχισε ξανὰ τὸ τραγούδι.

»Περνούσαμε ἀπὸ διάφορα μικρὰ χωριὰ κι' οἱ χωρικοί, Πομάκοι, μὲ τὶς γαλάζιες φορεσιές τους καὶ τὰ κόκκινα ζωνάρια τους, γύριζαν νὰ δοῦνε ποιὰ νεράιδα τραγουδοῦσε, καὶ μᾶς χαιρετοῦσαν γελαστοί.

»Κοντεύαμε νὰ φθάσουμε στὸ χωριό, καὶ βρισκόμαστε ἀκριβῶς σὲ κάτι πολὺ ἐπικίνδυνες κορδέλλες, ὅταν ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο μου ἡ Χρυσούλα καὶ μοῦ εἶπε:

»— Κουράστηκα! Νύσταξα... Πές μου, μοῦ πάει τὸ γαλάζιο μαντῆλι;

»'Η φράσι αὐτὴ ἦταν ἡ καταδίκη της. Γύρισα... γύρισα νὰ τὴν κυττάξω, καὶ νὰ φιλήσω τὰ ρόδινα χειλάκια της, ποὺ περίμεναν τὸ φιλί μου. Μ' αὐτὴ τὴν κίνησι τὸ τιμόνι μοῦ ξέφυγε... Οὔτε τὸ χιλιοστὸ ἑνὸς δευτερολέπτου δὲ μεσολάβησε. Οὔτε τὸ χιλιοστὸ ἑνὸς δευτερολέπτου δὲ χώριζε τὸ θάνατο ἀπὸ τὴ ζωή, τὴν εὐτυχία μου ἀπὸ τὴν πιὸ μαύρη δυστυχία...

Σταμάτησε. Τὸ στῆθος του ἀνεβοκατέβαινε, λὲς κι' ἕνας λυμὸς σχηματιζόταν μέσα του καὶ πάλευε νὰ κρυφτῆ.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὰ θυμόσαστε, ψιθύρισε ἡ Φανούλα μὲ πόνο.

— "Ετσι κι' ἀλλοιῶς τὰ θυμᾶμαι πάντα... Τὸ τιμόνι μοῦ ξέφυγε. Εἶδα τὸν τρόμο νὰ ζωγραφίζεται στὸ πρόσωπό της... ἄκουσα τὴν κραυνή της. Τὴν ἄλλη στιγμὴ ἔνοιωσα πὼς κατρακυλούσαμε κι' ἐπειτα δὲν κατάλαβα πιὰ τίποτα...

"Ενας ἀπαρηγόρητος ἄντρας

»Οταν συνῆλθα, συνέχισε ὁ Χρῆστος Λουκάκης τὴν τραγική του διήγησι. Βρέθηκα στὸ θάλαμο ἑνὸς στρατιωτικοῦ νοσοκομείου. 'Αγότερα μοῦ εἶπαν, ὅτι εἶχε περάσει ἕνας μήνας ἀπὸ τὴ μοιραία πτῶσι. "Οτι ἕνα ὁλόκληρο μῆνα πάλευαν οἱ γιατροὶ νὰ μοῦ γλυτώσουν τὴ ζωή.

»Μόλις ξεθόλωσε τὸ μυαλό μου, τὴ ζήτησα:

»— Ποῦ εἶναι ἡ Χρυσούλα; Ποῦ εἶναι ἡ ἀρραβωνιαστικιά μου;

»Κάμποσες μέρες μὲ περνοῦσαν μὲ τὰ ψέμματα, πὼς βρισκόταν στὸ χωριό, πὼς ἦταν ἀδύνατη ἀκόμα ἀπὸ τὸ δυστύχημα. Στὸ τέλος, μάντεψα τὴν ἀλήθεια καὶ μοῦ τὰ εἶπαν ὅλα. 'Η Χρυσούλα, τὸ δροσερὸ μου ἀγριολούλουδο, εἶχε μείνει στὸν τόπο. "Οταν ἀνησύχησα στὸ χωριὸ κι' ἐστείλαν νὰ μᾶς βροῦμε, μᾶς ἀνακάλυψαν σὲ μιὰ χαράδρα. 'Η Χρυσούλα ἦταν νεκρή! 'Εγὼ ἐτοιμοθάνατος.

»Πέρασαν δώδεκα χρόνια ἀπὸ τότε. Χρόνια πένθους καὶ δυστυχίας. "Εγινα λοχαγός, ἀλλὰ δὲ μπόρεσα νὰ μείνω ἄλλο στὸ στρατό. 'Απορῶ πῶς τὸ βάσταξα καὶ τόσο. "Ολα μοῦ θύμιζαν τὴ χαμένη μου εὐτυχία καὶ τὸ τραγικό μου φταίξιμο. 'Αποφάσισα πὼς δυὸ ἐτῶν νὰ παραιτηθῶ καὶ νὰ προσπαθήσω ν' ἀρχίσω μιὰ καινούργια ζωή... "Ανοιξα τὸ ἐργοστάσιο... ἕνα μικρὸ ἐργοστάσιο. Πῆγα καλὰ καὶ διαρκῶς πηγαίνουν καλύτερα οἱ δουλειές μου... Μέσα μου ὅμως ἡ καρδιὰ μου εἶναι ἄδεια...

Σταμάτησε. Κύτταξε τὴ Φανούλα στὰ μάτια. 'Η κοπέλλα ἔνοιωθε τὴν καρδιά της νὰ χτυπάη μὲ μιὰ παράξενη συγκίνησι. Μάντευε τὰ λόγια ποὺ θ' ἄ

ΣΤΟ ΦΙΝΑΛΕ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Σοβαρός, άγαθός, εύγενὴς κι' ἀνοιχτόκαρδος τύπος. Μεγαλοδιομήχανος. 50 χρόνων. **ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ**: Ἴδιος περίπου στὸ χαρακτῆρα. Ἀνώτερος δικαστικός. Φίλος του. 60 χρόνων. **ΜΠΕΛΙΔΗΣ**: Γιατρός, καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου. **ΦΑΝΗ**: Νεαρή, κομψή, χαριτωμένη καὶ λεπτὴ κοπελίτσα μὲ μιὰ σεμνότητα γοητευτική. Βλέμμα ποὺ αἰχμαλωτίζει καὶ χαμόγελο ποὺ συναρπάζει. 25 χρόνων. Δακτυλογράφος τοῦ Χαρίλαου. **ΠΑΥΛΟΣ**: Νόστιμος, ἀρρενωπός, ἐργατικὸς καὶ σοβαρὸς νέος, ὑπάλληλος στὸ γραφεῖο τοῦ Χαρίλαου. 30 χρόνων.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στὸ γραφεῖο τοῦ Χαρίλαου).

ΧΑΡΙΛΑΟΣ (συνεχίζει κουβέντα): "Ε, μὴν κάνης ἔτσι, Παναγιωτάκη! "Ως ἐδῶ ἤτανε! Δόξα σοι ὁ Θεός! "Εζησα, ταξίδεψα, εἶδα σχεδὸν ὅλον τὸν κόσμο, γλέντησα, δημιούργησα, πέρασα μπόρες καὶ φουρτοῦνες, εἶδα πλοῦτη καὶ δόξες, ἔφαγα τὴ ζωὴ ποὺ λένε μὲ τὸ κουτάλι. Τώρα;... Σώθηκε τὸ λάδι στὸ καντῆλι. Τί νὰ κάνουμε; Ἡ καρδιά... ἀρνιέται νὰ μᾶς ξεὐπηρετήσῃ ἀκόμα σὲ τόσο! Κάνα δυὸ μῆνες τὸ πολύ, λέει κι' ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα θὰ σταματήσῃ νὰ δουλεύῃ! Κουράστηκε! Πενῆντα ὁλόκληρα χρόνια ἐργάζεται σκληρὰ νύχτα-μέρα, Παναγιωτάκη, χωρὶς οὔτε δευτερόλεπτο διακοπή! Τί νὰ σοῦ κάνῃ;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Τὸ παίρνεις ἔτσι εὐτράπελα, ἀκριβῶς γιατὶ ξέρεις ὅτι δὲν πρόκειται νὰ πεθάνῃς.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Ἀντιθέτως! Ἐπειδὴ εἶμαι θέβαιος, βεβαιότατος, ὅτι τὸ πολὺ σὲ δυὸ μῆνες ὅπως μὲ διαβεβαίωσαν οἱ γιατροί μου θὰ χτυπάω τὸ χρυσὸ ρόπτρο τοῦ παραδείσου, γιὰ νὰ γίνω δεκτὸς ἀπὸ τὸν "Αγιο Πέτρο, φροντίζω νὰ μὴ σκοτεινιάσω μὲ ἄστοχες μελαγχολίες τὶς τελευταῖες ὧρες τῆς ζωῆς μου, ποὺ θέλω νὰ τὶς ζήσω χαρούμενα!... Τὴ μόνη ἐλπίδα ποὺ θὰ μποροῦσες νὰ μοῦ δώσῃς εἶναι νὰ μοῦλεγες ὅτι ἀκριβῶς ἐπειδὴ οἱ γιατροί μὲ ἀποφάσισαν χωρὶς ἐπιφυλάξεις, ἐγὼ πρέπει νὰ εἶμαι μᾶλλον αἰσιόδοξος! Ἀλλὰ περιπτώσεις σὰν τὴ δική μου φαίνεται πὼς εἶναι οἱ μόνες ποὺ δὲν κάνουνε λάθος οὔτε οἱ γιατροί!... ('Αναστενάζει). Κι' ὡς τόσο, χωρὶς νὰ λυπᾶμαι ποὺ θὰ πεθάνω εἶμαι στενοχωρημένος. "Εντελῶς γι' ἄλλη αἰτία!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ἐγὼ εἶμαι θέβαιος πὼς δὲ θὰ πεθάνῃς. Ἀλλ' ἂν ἐσὺ τὸ πιστεύῃς, δὲ λυπᾶσαι.. γι' αὐτὸ καὶ στενοχωριέσαι.. γιὰ ἄλλη αἰτία;

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Μάλιστα!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Αὐτὸ μὲ παρηγορεῖ! Γιατὶ φαίνεται πὼς σοῦστοιψε καὶ λὲς ὅ,τι σοῦρθη!

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: "Αμα σοῦ ἐξηγήσω θὰ μὲ καταλάβῃς. "Οτι ὁ ρόλος μου τελειώνει στὸ θέατρο τῆς ζωῆς καὶ σὲ λίγο κλείνει ἡ αὐλαία δὲ μ' ἀπασχολεῖ καθόλου. Τὸ πῆρα ἐντελῶς φιλοσοφικά. Τί σήμερα, τί αὔριο; Στὸ θάθος εἶν' ἐντελῶς τὸ ἴδιο. Θὰ πεθάνω μιὰ μέρα. "Εκεῖνο ὅμως ποὺ μὲ καταθασανίζει καὶ δὲ μ' ἀφήνει νὰ κοιμηθῶ τὶς νύχτες Παναγιώτη μου, εἶναι τί θὰ γίνουν τὰ λεφτά μου! Ἐγὼ τὰ κέρδισα τίμια, καὶ πραγματικὰ μὲ ἱδρῶτα καὶ αἷμα. Καὶ τὰ πονάω τὰ λεπτά. Κληρονόμους δὲν ἔχω. "Ενα φίλο ἔχω, ἐσένα κι' ἐσὺ εἶσαι ἀπ' τὸν πατέρα σου θαθύπλουτος. Τί νὰ τὴν κάνω τὴν περιουσία μου; Νὰ τὴν ἀφήσω στὸ κράτος; Ποτέ! Τὸ κράτος μοῦ τὴν πῆρε ἄρκετὲς φορές! Ἀποφάσισα λοιπόν, νὰ παντρευτῶ!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Νὰ παντρευτῇς;

ΣΚΗΝΗ 4η

(Σ' ἕνα μῆνα, μετὰ τὴν ἐγχείρησι στὸ γραφεῖο τοῦ Χαρίλαου).

ΧΑΡΙΛΑΟΣ (συνεχίζει κουβέντα): "Ετσι, λοιπόν Παναγιωτάκη, τώρα ποὺ δόξα γάχη ὁ Ὕψιστος, ἐπέστρεψα ἀπὸ τὸ Ὑπερπέραν, ἄρχισε τὸ μεγαλύτερο ψυχικὸ μαρτύριο! Νὰ ἐρωτευτῶ τὴ γυναίκα μου! Νὰ μὴ μπορῶ νὰ κοιμηθῶ τὴ νύχτα! Νὰ σβύνω τὸ ἕνα τσιγάρο καὶ ν' ἀνάθω τὸ ἄλλο!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Μὰ δὲ σοῦ εἴπανε πὼς δὲν πρέπει νὰ καπνίζῃς ἀκόμα;

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Δὲ δίνω δεκάρα γιὰ τίποτα. Εἶμαι πολὺ στενοχωρημένος ποὺ δὲν πέθανα! Ἀπαρηγόρητος εἶμαι! Τί νὰ τὴν κάνω τώρα τὴ ζωή;;.. Αὐτὴ δὲν εἶναι ζωή! Εἶναι θασανιστήριο!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Δέ μπορῶ νὰ τὸ καταλάθω.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: "Ε, πῶς δὲ μπορεῖς νὰ τὸ καταλάθῃς; "Εκανα μιὰ πρᾶξι ὡραία, ἠθικὴ καὶ χριστιανική. Τώρα τί νὰ πῶ; Μετάνοιωσα καὶ διεκδικῶ τὰ δικαιώματά μου;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ἀκριθῶς! Αὐτὸ εἶναι τὸ δίκαιον! «Κυρία μου ἢ μᾶλλον δεσποινὶς κυρία μου, σᾶς εἶπα ὅτι δὲ θὰ εἶσαστε οὐσιαστικῶς γυναῖκα μου διότι ἐπρόκειτο νὰ πεθάνω. Τώρα ποὺ δὲν πέθανα θέλω τὰ νόμιμα δικαιώματά μου»!

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Καὶ στὸν Παῦλο τί θὰ πῶ;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: «Κύριε, σοῦ εἶπα νὰ τὴν πάρης μετὰ τὸ θάνατό μου. "Ε, ἄμα πεθάνω, πάρτηνε»!

ΧΑΡΙΛΑΟΣ (σκέπτεται): Δὲν εἶν' ἀσχημη ἰδέα!... Καὶ δὲ μοῦ λές... αὐτὸς ὁ Παῦλος, θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ μπαινοβγαίνῃ στὸ σπίτι;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Οὔτ' ἀπ' ἔξω, δὲ θὰ τοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ περνάῃ. Εἶσαι πενῆντα χρονῶν! Δὲν εἶσαι ὀγδόντα! Νὰ κυττάξῃς νὰ ζήσῃς τὴ ζωή σου!

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Κι' ἂν ἡ Φανὴ τὸν ἀγαπάῃ;.. Κι' ἂν... μοῦκανε ἀπιστία πρὶν ἐγὼ διεκδικήσω τὰ δικαιώματα τοῦ συζύγου; Γιατὶ θὰ εἶχε δίκηο, ἀφοῦ ἐγὼ τοὺς ἀρραθώνιασα.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: "Εχεις ἐμπιστοσύνη στὴ Φανή;

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Νομίζω πὼς πρέπει.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Κι' ἐγὼ τὸ νομίζω. Θὰ σοῦ μιλήσῃ μὲ εἰλικρίνεια.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Στὴ θέσι μου πῶς θ' ἀρχίζες τὴν κουθέντα;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: "Α, πολὺ ἁπλά!.. Θὰ ἔλεγα μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀφέλεια: «Φανίτσα, σὲ παρακαλῶ ἀπὸ σήμερα νὰ μὴν κοιμᾶσαστε σὲ χωριστὴ κρεβατοκάμαρα. Αἰσθάνομαι πολὺ μόνος τὴ νύχτα»!

ΧΑΡΙΛΑΟΣ : "Αγαρμπο δὲν τὸ θρίσκεις;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Καθόλου! Γυναῖκα σου δὲν εἶναι;

ΧΑΡΙΛΑΟΣ (κουτά): "Α, ναί, θέβαια, ἔχεις δίκηο. Γυναῖκα μου δὲν εἶναι;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ (σηκώνεται): Φεύγω. Ὥρεθουάρ καὶ καλὴ ἐπιτυχία.

ΣΚΗΝΗ 5η

(Τὴν ἑπομένη, τηλεφωνικῶς).

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Παναγιώτη, καλημέρα. Θρίαμβος!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Δὲ στάλεγα;

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Μοῦ εἶπε πολὺ ἁπλά: «Δὲν τολμοῦσα νὰ στὸ προτείνω γιατὶ νόμιζα πὼς δὲν ἤθελες»!... Θὰ φύγουμε σὲ λίγο γιὰ τὴν Εὐρώπη. Θὰ περάσω τὸν ὑραιότερο μῆνα τοῦ μελιτος.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Περὶ Παύλου;

ΧΑΡΙΛΑΟΣ: Σπουδαῖο παιδὶ ὅπως τὸν λέγαμε. Μόνος του τῆς εἶπε πὼς τώρα ποὺ ἔγινα καλά, πρέπει αὐτὸς γ' ἀποσυρθῇ κι' ἐκεῖνη νὰ ζήσῃ μὲ τὸν ἀντρα της.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Μπράβο, λοιπόν! "Ολα ἤρθανε κατ' εὐχήν!...

(Αὐλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

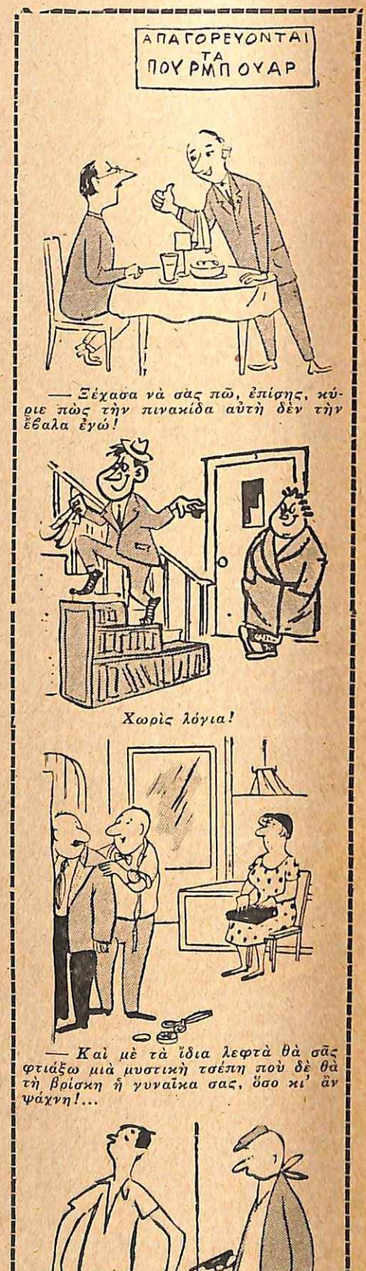

— Ξέχασα νὰ σὰς πῶ, ἐπίσης, κύριε πὼς τὴν πινακίδα αὐτὴ δὲν τὴν ἔβαλα ἐγώ!

Χωρὶς λόγια!

— Καὶ μὲ τὰ ἴδια λεφτὰ θὰ σᾶς φτιάξω μιὰ μυστικὴ τσέπη ποὺ δὲ θὰ τὴ βρίσκη ἡ γυναίκα σας, ὅσο κι' ἂν ψάχνη!...

Χωρὶς λόγια.

"Ηθελε νὰ πουλήσῃ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ!..

Γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ της

ΣΤΑ χρόνια ποὺ ἀκολούθησαν τὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο, ὅλο τὸ Παρίσι εἶχε νὰ κάνῃ μὲ τὴν ὁμορφιὰ τῆς πριγκηπίσσης Ντουράσωφ καὶ τὰ ὑπέροχα μάτια της.

Ἡ πριγκήπισσα Ἀλεξάνδρα Ντουράσωφ ἦταν Γαλλίδα. Ἀπόγονος τοῦ Καρόλου τοῦ Ἀνζοῦ, εἶχε τοὺς τίτλους τῆς πριγκηπίσσης τῆς Γκραθίνα, τῆς Ἄλμπα καὶ τοῦ Μάντε Σάντ' Ἀντελία. Μετὰ τὴ μπολσεβικικὴ ἐπανάστασι, γνωρίστηκε μ' ἕνα Ρῶσο ἐξόριστο, τὸν ποίγκηπα Βλαδίμηρο Ντουράσωφ, ποὺ ἦταν ἄλλοτε ὑπασπιστὴς τοῦ τσάρου κι' ἔγινε γυναίκα του.

Οἱ δυὸ σύζυγοι ἔζησαν εὐτυχισμένοι κάμποσα χρόνια, χάρις στὴ μεγάλη περιουσία τῆς Ἀλεξάνδρας. Ἀλλ' εἶναν τὴν κακὴ ἔμπνευσι ν' ἀνακατευτοῦν σὲ διάφορες κερδοσκοπικὲς ἐπιχειρήσεις, ποὺ ἐξανέμισαν τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς περιουσίας τους. Ἦρθε ἔπειτα ὁ δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος, ποὺ ἀπορρόφησε ὅ,τι εἶχε ἀπομείνει ἀπ' αὐτήν. Μιὰ μέρα, τέλος, ὁ πρίγκηψ Ντουράσωφ πέθανε ἀπὸ τὴ λύπη του κι' ἡ γυναίκα του θρήνησε, ξαφνικά, χωρὶς κανένα πόρο ζωῆς, μαζὶ μὲ τὸ μικρό γυιό της.

Ἡ πριγκήπισσα ἄρχισε τότε νὰ πουλάῃ τὰ ἐπιπλά της καὶ μὲ τὰ χρήματα ποὺ συγκέντρωσε πῆγε νὰ ἐγκατασταθῇ σ' ἕνα μικρὸ διαμέρισμα στὴ Νίκαια, ὅπου ἐλπίζε ὅτι θὰ ἔβρισκε ὑποστήριξι ἀπὸ μερικοὺς παληοὺς φίλους τοῦ συζύγου της. Ἀλλ' ὅπως συμβαίνει σὲ παρόμοιες περιπτώσεις, ἄκουσε μόνο παρηγορητικὰ λόγια καὶ ἀόριστες ὑποσχέσεις.

Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, τὸ παιδί της μεγάλωνε καὶ τὰ χρήματα λιγόστευαν ὁλοένα.

Ἡ Ἀλεξάνδρα εἶνε τότε μιὰ ἐφνικὴ ἔμπνευσι, ποὺ τῆς ἔδωκε ἡ πληροφορία ποὺ διάδασε στὶς ἐφημερίδες ὅτι εἶχε ἱδρυθῇ στὴ Νέα Ὑόρκη «τράπεζα ματιῶν». Χωρὶς νὰ διστάσῃ λοιπὸν καὶ μὲ τὴ μοναδικὴ σκέψι νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ της, ἔγραψε σ' αὐτὴ τὴν τοάπεζα, προσφέροντας τὰ μάτια της. Ἀλλὰ τῆς ἀπάντησαν ὅτι ἡ τράπεζα δὲν ἀγόραζε μάτια ζωντανῶν. Δεχόταν μόνο δηλώσεις προσφορᾶς ματιῶν μετὰ θάνατο.

Ἡ Ἀλεξάνδρα, ὡστόσο, δὲν ἀπελπίστηκε. Ξανάγραψε στοὺς διευθυντὰς τῆς Τραπέζης, παρακαλῶντας τους νὰ τὴ φέρουν σ' ἐπαφὴ μὲ κάποιον πλούσιο "Αμερικανό, ποὺ νὰ ὑπέφερε ἀπὸ τὰ μάτια του καὶ ποὺ νὰ ἤθελε νὰ τ' ἀντικαταστήσῃ μὲ ἕξνα. "Ηταν πρόθυμη, τόνιζε, νὰ προσφέρῃ τὸ ἕνα της μάτι κι' ἀκόμη καὶ τὰ δύο, ἂν ἦταν ἀνάγκη.

Ἡ Τράπεζα τῆς ὑπέδειξε, τέλος, ἕναν πλούσιο θιομηχανιο, τὸν Ἀντριου Ρός, ποὺ ἔπασχε ἀπὸ καταρράκτη καὶ κινδύνευε νὰ χάσῃ τὸ φῶς του.

Ἡ Ἀλεξάνδρα τοῦ ἔγραψε ἀμέσως, προσφέροντας τὰ μάτια της. Ἀλλ' ὁ Ἀμεοικανὸς θιομήχανος ἀπάντησε ἀοηντικά. Δὲ θὰ δεχόταν ποτὲ νὰ στερήσῃ ἕναν ἄλλον ἀπὸ τὰ μάτια του, ἀκόμη κι' ἂν ἤξερε πὼς θὰ ἔσωζε νόγαν τέλειως—τῆς ἔγραψε. Καὶ τελείωνε τὸ γράμμα λέγοντάς της πὼς τὰ μάτια ἦταν τὸ πολυτιμώτερο ἀγαθὸ ποὺ εἶχε ὁ ἄνθρωπος καὶ πὼς κανένα χρηματικὸ ποσὸ δὲ μποροῦσε νὰ ἰσοφαρίσῃ τὴν ἀπώλειά τους.

Ἀπὸ τότε, ἡ Ἀλεξάνδρα δὲν ἔπαυε νὰ τοῦ γράφῃ. Ἀλλ' ἔπαιονε πάντα τὴν ἴδια ἀπάντησι. Στὸ τελευταῖο ἀπὸ τὰ γράμματά του, ποὺ ἦταν γραμμένο ἀπὸ τὸ γραμματέα του, ὁ Ρὸς τῆς ἔλεγε: «Ἔχασα τελεῖως τὸ φῶς μου. Ἀλλὰ δὲ μετάνοιωσα οὔτε στιγμή, γιατὶ δὲ δέχτηκα τὴν εὐγενικὴ προσφορά σας. Εἶναι φοντὸ νὰ μὴν θέλῃ κανεὶς. Καὶ σήμεοα ποὺ τὸ ξέρω, εἶμαι εὐχαριστημένος ποὺ δὲν πῆρα τὰ μάτια σας».

Πέρασαν μερικὰ χρόνια. Ἡ Ἀλεξάνδρα ἔκανὲ τώρα τὶς πιὸ ταπεινὲς δουλειές, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ μεγαλώσῃ τὸ παιδί της.

Μιὰ μέρα, τέλος, τὴν κάλεσαν στὸ γραφεῖο ἑνὸς συμβολαιογράφου, ὅπου ἔμαθε ὅτι εἶχε κληρονομήσει 1.000.000 δολλάρια!

Ἡ Ἀλεξάνδρα λιποθύμησε ἀπὸ τὴ συγκίνησί της. "Οταν συνῆλθε, ὁ συμβολαιογράφος τῆς ἐξήγησε ὅτι τὸ ποσὸ αὐτό, ποὺ ἀντιπροσώπευε τὸ σύνολο σχεδὸν τῆς περιουσίας του, τῆς τὸ εἶχε ἀφήσει ὁ Ρὸς πεθαίνοντας. «Δὲν ἀπόχτησα παιδιά. Ἔγραφε στὴ διαθήκη του. Ἀλλ' ἂν κρίνω ἀπὸ τὴν αὐτοθυσία μιᾶς μητέρας ποὺ μοῦ πρόσφερε τὰ μάτια της, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ της, θὰ πρέπει νὰ συμπεράνω πὼς τὰ παιδιὰ εἶναι τὸ μεγαλύτερο δῶρο ποὺ ὁ Θεὸς ἔκαμε στοὺς ἀνθρώπους. Σ' αὐτὴ τὴ μητέρα ἀφήνω τὴν περιουσία μου».

Ἡ Ἀλεξάνδρα Ντουράσωφ ἦταν τώρα ἡσυχη γιὰ τὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ της. Ἀλλὰ δὲν ἔξασε σὲ ποιὰ αἰθέρια χρωστοῦσε αὐτὴ τὴν ἐξαιρετικὴ εὐνοια τῆς τύχης. Κι' ὅπως δὲν εἶχε πιὰ ἀνάγκη νὰ πουλήσῃ τὰ μάτια της, τὰ χάρισε μετὰ θάνατο στὴν «τράπεζα ματιῶν» τῆς Νέας Ὑόρκης, μὲ τὸν ὁρο νὰ χρησιμοποιηθοῦν σ' ἕνα φτωχὸ τυφλό.

Ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΣ

Σὰν ἀρχίζῃς νὰ μὲ ψήνῃς
καὶ στιγμούλα δὲ σωπαίνεις,
πονοκέφαλο μοῦ δίνεις
καὶ στ' ἀλήθεια μ' ἀρρωσταίνεις.
Καὶ νὰ ξέρῃς: Σὰν ἀρχίζῃς
νὰ μοῦ γίνεσαι μπελᾶς,
τὸ μυαλό μου τριθελίζεις
καὶ μὲ πονοκεφαλᾶς.

★

Σ' ἀγαπῶ, εἶσαι τὸ φῶς μου
μὰ στ' ἀλήθεια μὲ τρομάζεις
ποῦσαι πονοκέφαλός μου
κάθε θράδυ σὰν γκρινιάζῃς.
ἀλλὰ ξέρεις γιὰ καλό μου,
μ' ἕνα σου φιλὶ γλυκὸ
γιὰ τὸν πονοκέφαλό μου
νὰ μοῦ δίνῃς γιατρικό.

★

"Ετσι ἀλήθεια ποῦχω μπλέξει
σὰν πεισμώνω μὲ θυμώνῃς
μὲ κεντᾶς μὲ μιὰ σου λέξι
μ' ἕνα λόγο, μὲ καρφώνεις.
Μοῦ ταράζεις τὸ μυαλό μου,
μὰ σὰν λές πὼς μὲ λατρεύεις
ἀπ' τὸν πονοκέφαλό μου
μὲ μιὰ λέξι μὲ γιατρεύεις.

★

Εἶσαι ἀληθινὴ ζαλάδα
— πῶς μπορεῖς καὶ πῶς ἀντέχεις —
ποὺ ὅλο λὲς καὶ λὲς ἀράδα
καὶ σταματημὸ δὲν ἔχεις;
"Ομως σὰν μὲ πιάνουν λύπες,
μὲ μιὰ λέξι σου θερμή,
ὅσα λόγια κι' ἂν μοῦ εἶπες,
τὰ ξεχνάω στὴ στιγμή.

★

"Ετσι, μ' ὅσα κι' ἂν μοῦ κάνῃς
πῶς ἀλλοιῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ,
ξέρεις πῶς νὰ μὲ γλυκάνῃς,
ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ...
Καὶ ἂν εἶσαι ὁ θησαυρός μου
στὴ ζωή μου τὴν πεζή,
εἶσαι πονοκέφαλός μου
κι' ἀσπιρίνη μου μαζί.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

ΓΙΑ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τοῦ θεάτρου, ἐλεύθερος θίασος παρουσιάζει ἕνα τόσο πολυπρόσωπο ἔργο, ὅπως τὸ «Χουέντε 'Οθεχοῦνα», ποὺ ἀνέθασε στὸ θέατρο τοῦ Πάρκου, ὁ Μάνος Κατράκης.

Τὸ ἐπιθλητικὸ σκηνικό, μὲ τὸ μεγάλο μεσαιωνικὸ πύργο, τὰ ξύλινα γεφύρια τοῦ χωριοῦ, τὰ φτωχὰ σπιτάκια καὶ τὰ ταθερνάκια δημιουργοῦν μιὰ ἰδιότυπη ἀτμόσφαιρα, ποὺ τὴ συμπληρώνουν τὰ ποικιλόχρωμα κοστούμια τοῦ 15ου αἰῶνος, ποὺ ἐφιλοτέχνησε ὁ ζωγράφος κ. Σπ. Βασιλείου.

Τὸ ὅλο συγκρότημα πλαισιώνει ἐπίσης ὁ "Ελληνας κιθαριστὴς κ. Ἐκμεκτσόγλου, ποὺ ἐμφανίζεται γιὰ πρώτη φορὰ στὴ σκηνή. Μὲ τὴν πρωτοθουλία τοῦ μουσουργοῦ κ. Ξένου, ποὺ ἔγραψε τὴ μουσικὴ ὑπόκρουσι τοῦ «Χουέντε 'Οθεχοῦνα», ὁ ἄσσος κιθαρίστας, μὲ στολὴ Σπανιόλου χωρικοῦ, ἐμφανίζεται στὸ κεντρικὸ γεφύρι τοῦ χωριοῦ καὶ ἐρμηνεύει μιὰ σπανιόλικη μελωδία μὲ τὸν τίτλο «Μουρμούγιος».

✪ Ἡ ἤρεμη ἀτμόσφαιρα τῆς 'Εκάλης, παρουσιάζει μία ἐντελῶς ἀσυνήθιστη κίνησι.

'Ολόκληρο κινηματογραφικὸ συνεργεῖο γυρίζει μέσα σὲ τρεῖς βίλλες βυζαντινοῦ ρυθμοῦ, τὶς ἐξωτερικὲς σκηνὲς τῆς «Κασσιανῆς», ποὺ μεταφέρεται τώρα γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ὀθόνη.

Τὴν ἠρωΐδα τοῦ βυζαντινοῦ θρύλου, ὑποδύεται ἡ γνωστὴ ἀπὸ ἄλλες δημιουργίες της, 'Αλίκη Ζαφειρίνου.

Στὸ φίλμ τῆς Κασσιανῆς, ποὺ θὰ εἶναι ἔγχρωμο, θὰ λαμθάνουν μέρος τρεῖς χορωδίες ἀνδρική, γυναικεῖα καὶ παιδική.

✪ Μετὰ τὸ Κρατικὸ θέατρο καὶ τὸν ἡμικρατικὸ ὀργανισμὸ τοῦ «Θυμελικοῦ θιάσου», ὁ ἐλεύθερος ὀργανισμὸς τῆς Μελαίνας Μανουσάκη ἑτοιμάζει σειρὰ παραστάσεων ἀρχαίας τραγωδίας. Ὁ θίασος θὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τὴ Θάσο, μὲ τὴ «Μήδεια», ποὺ θὰ ὑποδυθῇ ἡ ἰδία ἡ Μανουσάκη.

✪ Ὁ Βασίλης Λογοθετίδης ἑτοιμάζει γιὰ τὴν ἐρχόμενη ἑβδομάδα τὴ νέα κωμῳδία τῶν κ.κ. Σακελλάριου — Γιαννακόπουλου «Κι' ὁ κολὸς τὸν Αὔγουστο», ἡ ὑπόθεσις τῆς ὁποίας περιστρέφεται γύρω ἀπὸ τὴν αἰσθηματικὴ περιπέτεια, ἑνὸς ἠλικιωμένου πλουσίου, μὲ τὴν τραγουδίστρια ἑνὸς νυκτερινοῦ κέντρου τῆς Ἀθήνας.

✪ Μετὰ τὴ Μπέμπα Κυριακίδου, ἕνας ἀκόμη ἀντιπροσώπος τῆς σκηνῆς, εὐνοήθηκε ἀπὸ τὸ «Ριρο - Πόο». Εἶναι ὁ τενόρος Τζανῆς Καμπάνης, ποὺ ἦταν ἄλλοτε ποδοσφαιριστὴς καὶ παρηκολούθησε ἐπὶ πολλὰ χρόνια ἀπὸ κοντὰ τὸ ἰταλικὸ ποδόσφαιρο.

Ὁ Καμπάνης, στὸ 14ο δελτίο τοῦ ποδοσφαιρικοῦ στοιχήματος, σημείωσε μιὰ σπάνια θιαθολικὴ ἐπιτυχία. Τὴν ἴδια μέρα πέτυχε μαζὶ μὲ τὸ συνδυασμὸ τῶν 12 μάτς, σὲ ἕξη δελτία καὶ τὸ συνδυασμὸ τῶν 11.

✪ Μία ἀπὸ τὶς ἀποτυχημένες Μὶς τῶν ἐφετείων καλλιστείων, ἡ Μαίρη Πάλλη (Γαλλίδα "Αγγελος), κάνει ἀπὸ προχθὲς τὴν ἐμφάνισί της, ὡς κοινφανιστὲ σὲ ἕνα κοσμικὸ κέντρο τῆς Ἀθήνας.

Ἡ ἐμνευσις ὀφείλεται στὴ Δανάη, ποὺ τῆς ἔκανε τὴ σχετικὴ διδασκαλία.

✪ Ἡ Μαρίκα Χατζοπούλου, συνεχίζει μὲ ἐπιτυχίες τὶς ἐμφανίσεις της στὴν Αὐστραλία, σὲ διάστημα δὲ ἑνὸς μηνὸς δίνουσε ἀεροπορικῶς ἑκατοντάδες χιλιόμετρα καὶ ἔδωσε συναυλίες σ' ὅλες τὶς πόλεις.

Τώρα, ξαναγύρισε στὸ Σύδνεϋ καὶ ἑτοιμάζει δυὸ μεγάλες συναυλίες γιὰ τὴν προικοδότησι 'Ελληνίδων.

✪ Σὲ μιὰ συνοικιακὴ κοσμικὴ ταθέρνα ἐλάχιστοι Ἀθηναῖοι εἶχαν τὴν τύχη νὰ ἀκούσουν ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα θράδυα, τὴ φωνὴ τοῦ Ζωρζ Γκετταρρὺ σὲ ἕνα παλιὸ τραγούδι, τὴ «Μπουρνοθαλάτα».

Ὁ Γκετταρρὺ διασκεδάζοντας μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένειά του, τόσο ἐνθουσιάστηκε ἀπὸ τὰ «πότ - πουρὶ» ποὺ τραγουδοῦσαν οἱ τρεῖς κιθαρίστες τοῦ κέντρου, ὥστε μόλις τελείωσαν, ἁρπαξε μία κιθάρα καὶ τραγούδησε μόνος του, παίζοντας τὴ γνωστὴ αὐτὴ μελωδία.

✪ Ἡ χορεύτρια "Αγνη Πέτροβα, βρίσκεται ἀπὸ μηνὸς στὸ Λονδῖνο, ὅπου ἀκολουθεῖ ἀνώτερα μαθήματα στὴ φημισμένη σχολὴ «Γουέλς».

✪ Μία ἄλλη γνωστὴ χορεύτρια, ἡ Ἐλένη Πιτενῆ, γυμνάζεται τελευταίως, ἐντατικά, προκειμένου νὰ κάνῃ τὴν ἐμφάνισί της.

✪ Ἡ μεγάλη γιορτὴ τοῦ Σωματείου 'Ηθοποιῶν, μὲ σύμφωνο τοῦ Ζωρζ Γκεταρρύ, ὡρίσθη γιὰ τὶς 9 Ἰουλίου θὰ δοθῇ δὲ στὰ «Λυσίτρια» (Γλυφάδας).

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Οἱ μυρίπνοες ἡδυπάθειες τῆς γυναίκας

Ἡ συζυγικὴ ἀγάπη

Η ΣΥΖΥΓΙΚΗ ἀγάπη εἶναι τὸ ἀνοιγμένο τριαντάφυλλο, ὁ ἄρτιος καρπὸς. Λυτρωμένη ἀπὸ τὰ ὄνειρα καὶ τὰ ξεχειλίσματα τῆς φαντασίας, κυλάει τὸ δικό της δρόμο. Ἀλλ' ὁ δρόμος αὐτὸς δὲν εἶναι φτιαγμένος ἀπὸ πρίν, γιὰ νὰ περιμένῃ τοὺς δυὸ συζύγους.

Οἱ δρόμοι ποὺ εἶναι στρωμένοι μὲ ἄνθη βρίσκονται μόνο στὰ παληὰ μυθιστορήματα τῆς ρωμαντικῆς ἐποχῆς. Οἱ δυὸ σύζυγοι πρέπει, τοὐναντίον, ν' ἀνοίξουν μόνοι τους τὸ δικό τους δρόμο, διαθέτοντας ὅ,τι καλύτερο ἔχουν.

Μερικοὶ σύζυγοι κουράζονται προτοῦ ἐπιχειρήσουν τὸ παραμικρὸ κι' ἀφήνουν τὰ πράγματα νὰ κυλήσουν μόνα τους. "Αλλοι ἀρχίζουν φιλότιμα καὶ θαρραλέα τὴ μεγάλη προσπάθεια, ἀλλ' ἀποκαρδιώνονται καὶ τὴν ἀφήνουν στὴ μέση.

Ἐλάχιστοι, τέλος, συνεχίζουν μ' ἐπιμονὴ καὶ καρτερία τὸν ἀγῶνα, ποὺ τὸν κάνουν ἕνα μὲ τὴ ζωή τους, γιατὶ ξέρουν πῶς τὴν εὐτυχία του ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ τὴν φτιάνῃ μόνος του, χωρὶς νὰ περιμένῃ βοήθεια ἀπὸ κανένα.

Στὸν ἀγῶνα αὐτὸν οἱ δυὸ σύζυγοι ἔχουν νὰ παλέψουν πρωτίστως μὲ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό τους, ποὺ ἀντιδρᾶ ἐπίμονα σὲ κάθε προσπάθεια συνοχωρήσεως καὶ προσαρμογῆς. Οἱ ἀντιδράσεις, ὅμως, δὲν εἶναι οἱ ἴδιες στὸν ἄντρα καὶ στὴ γυναῖκα. Καθένας τους βλέπει τὰ πράγματα μὲ διαφορετικὸ τρόπο. Καὶ γι' αὐτὸ τὰ σημεῖα τῆς διαφωνίας εἶναι συνήθως περισσότερα ἀπὸ τὰ σημεῖα τῆς συμφωνίας. Γιὰ νὰ εἴμαστε εἰλικρινεῖς, ὅμως, πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι ἡ προσπάθεια τῆς γυναίκας εἶναι πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ ἐκείνην τοῦ ἄντρα.

Ὁ μεγάλος ἐχθρὸς τῆς γυναίκας, κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς συζυγικῆς ζωῆς εἶναι ἡ μοναξιά. Στὰ πρὸ τοῦ γάμου ὄνειρά της φαντάσθηκε τὸν ἄντρα διαρκῶς κοντά της. Ἀλλά, μετὰ τὸ γάμο, βλέπει ὅτι οἱ ὧρες ποὺ μπορεῖ νὰ τῆς ἀφιερώσῃ εἶναι μετρημένες (χωρὶς νὰ λογαριάσωμε ὅτι καὶ τότε ἀκόμη δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι θέβαιη ὅτι τῆς ἀνήκει «ὁλοκληρωτικά»).

"Ολο τὸν ἄλλο καιρὸ βρίσκεται ὁλομόναχη μέσα σ' ἕνα σπίτι, ποὺ δὲν τὸ ἔχει ἀγαπήσει ἀκόμη κι' ὅπου δὲν ἔχει νὰ κάμῃ σοβαρὰ πράγματα. Αἰσθάνεται τότε ἕνα κενὸ στὴν ψυχή της, γιατὶ τίποτε ἀπὸ ὅ,τι τὴν ἀπασχολοῦσε ἄλλοτε δὲν τὴ συγκινεῖ πιὰ κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, γιατὶ ἡ καινούργια της ζωὴ δὲν τῆς ἔχει δημιουργήσει ἀξιόλογα ἐνδιαφέροντα.

Στὸν ἄντρα αὐτὸ τὸ αἴσθημα τῆς μοναξιᾶς εἶναι ἀνύπαρκτο. Γιατὶ ὁ γάμος δὲν μεταβάλλει καμμιὰ ἀπὸ τὶς παληὲς συνήθειές του. Πηγαίνει στὸ γραφεῖο ἢ τὴν ἐργασία του, συζητεῖ μὲ τοὺς συναδέλφους ἢ τοὺς φίλους του, παρακολουθεῖ μὲ τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρο ὅπως καὶ πρὶν τὰ ζητήματα ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσαν — πολιτικά, τέχνες, ἐπιστῆμες, ποδόσφαιρο κλπ. — καὶ δὲν δίνει στὴ γυναῖκα παρὰ τὸν καιρὸ ποὺ τοῦ περισσεύει. Ἡ γυναῖκα ἔχει πολλὲς «ἄδειες» ὧρες. Οἱ ὧρες τοῦ ἄντρα, ἀντίθετα, εἶναι ὅλες πιασμένες. Πολλοὶ ἄντρες, ἐξ ἄλλου, διατηροῦν καὶ μετὰ τὸ γάμο τὶς συνήθειες ποὺ εἶχαν ἀνὲ παντροι. Βγαίνουν μόνοι τὰ βράδυα, τρέχουν στοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνες, ἢ κλείνονται στὸ γραφεῖο τους καὶ ἀπαγορεύουν στὴ γυναῖκα τους νὰ τοὺς ἐνοχλήσῃ.

"Αν κυττάξετε γύρω σας, θὰ δῆτε ἀναρίθμητες «χῆρες μὲ σύζυγο». Ὁ ἄντρας τους εἶναι σὰν νὰ μὴν ἀνήκη σ' αὐτές. Ζοῦν κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη, τρῶνε μαζί, κοιμοῦνται στὸ ἴδιο κρεβάτι, ἐκτελοῦν τὶς διάφορες κοινωνικὲς ὑποχρεώσεις τους, ἀλλ' ἡ ζωή τους, ὡστόσο, δὲν κυλάει μέσα στὸ ἴδιο αὐλάκι.

Κατὰ τὴν περίοδο αὐτή, ἡ γυναῖκα νοσταλγεῖ πολλὲς φορὲς τὴν παληὰ ζωή της στὸ πατρικὸ σπίτι. Κι' ἡ νοσταλγία της εἶναι κάποτε τόσο ἔντονη, ποὺ δηλητηριάζει τὴν καινούργια ζωή της. Ἡ κρίσι αὐτὴ ἐμφανίζεται συνηθέστερα ἐπειτα ἀπὸ τὸν πέμπτο ἢ ἕκτο μῆνα — ἡ σύζυγος περίμενε ὡς τότε κάτι ποὺ δὲν τὸ βρῆκε — καὶ μπορεῖ νὰ κρατήσῃ χρόνια, ἀν, στὸ μεταξύ, ἡ μητρότης δὲ δώσῃ ἕνα καινούργιο περιεχόμενο στὴ ζωὴ τῆς γυναίκας.

Ἀλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἑαυτό τους, οἱ δυὸ σύζυγοι πρέπει νὰ παλέψουν ἐπίσης καὶ μὲ τὸ περιβάλλον τους. Θἄλεγε κανεὶς πὼς, κατὰ τὴν πρώτη περίοδο τῆς συζυγικῆς ζωῆς, ὅλοι, καὶ πιὸ πολὺ οἱ συγγενεῖς κι' οἱ φίλοι, προσπαθοῦν νὰ δηλητηριάσουν τὴ ζωὴ τῶν δύο συζύγων. Καθένας τους ἔχει νὰ δώσῃ μιὰ συμβουλὴ ἢ νὰ κάμῃ μιὰ παρατήρησι. Εἶναι, σὰν ὁ ἄντρας κι' ἡ γυναῖκα νὰ ἐνώθηκαν μὲ τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου ὄχι γιὰ δικό τους λογαριασμό, ἀλλὰ γιὰ νὰ δώσουν τὴν εὐκαιρία στοὺς ἄλλους νὰ τοὺς κρίνουν. Καὶ χρειάζεται μεγάλη δύναμι θελήσεως, γιὰ νὰ μπορέσουν οἱ δυὸ σύζυγοι ν' ἀντεπεξέλθουν σ' αὐτὴ τὴν ὁμαδικὴ ἐπίθεσι.

Ἀλλὰ καὶ τὰ πράγματα ἀκόμη ἔχουν συνωμοτήσει ἐναντίον τους. Ἡ καινούργια τους ζωὴ εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀπρόοπτα ποὺ τοὺς ξαφνιάζουν. Οἱ παληὲς τους συνήθειες δὲ βρίσκουν πολλὲς φορὲς θέσι σ' αὐτήν. Καὶ μερικὲς ἐπιδιξεις τους τοὺς χωρίζουν... Πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο δὲν εἶχαν προσέξει τίποτα. Τώρα, ὅμως, τὰ βλέπουν ὅλα. Αὐτὴ ἡ κατάστασι τοὺς φέρνει πολλὲς φορὲς σὲ μιὰ κατάστασι ἀγωνίας, ποὺ μπορεῖ νὰ πνίξῃ κι' αὐτὴ ἀκόμη τὴν ἀγάπη τους.

Μερικοὶ ἄλλοι παράγοντες μποροῦν ἐπίσης νὰ μὴν ἀφήσουν τοὺς δύο συζύγους νὰ βροῦν τὴν ποθητὴ ἁρμονία. Οἱ κυριώτεροι ἀπ' αὐτοὺς εἶναι:

α) Ἡ διαφορὰ τῆς ἡλικίας. "Αν ἡ γυναῖκα εἶναι κάτω τῶν 20 χρόνων, ὁ ἄντρας μπορεῖ νὰ τὴν ξεπερνᾶη κατὰ 7—8 χρόνια. Μετὰ τὰ 20, ἡ διαφορὰ μπορεῖ νὰ φτάσῃ τὰ 15 χρόνια, ἀλλὰ ποτὲ περισσότερο. Μετὰ τὰ 30, τέλος, ἡ διαφορὰ δὲν πρέπει νὰ εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ 10—12 χρόνια.

Τὰ περιθώρια αὐτὰ δὲν ὑπαγορεύονται ἀπὸ λόγους μόνον φυσιολογικούς, ἀλλὰ κυριώτατα ἀπὸ ψυχολογικούς. Μεταξὺ τῶν δύο συζύγων πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἕνα πνεῦμα ἀμοιβαίας κατανοήσεως καὶ συνεννοήσεως. Ἡ μεγάλη διαφορὰ τῆς ἡλικίας δημιουργεῖ, τοὐναντίον, ἕνα χάσμα ἀνάμεσά τους.

β) Ἡ διαφορὰ τῆς μορφώσεως. Τὸ ζήτημα αὐτὸ ἔχει δώσει ἀφορμὴ σὲ πολλὲς συζητήσεις. Ἡ σύζυγος ἑνὸς ἀτομικοῦ ἐπιστήμονος δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ παίζῃ στὰ πέντε της δάχτυλα τὴν ἀτομικὴ θεωρία κι' ἴσως εἶναι προτιμότερο νὰ τὴν ἀγνοῇ τελείως. Οὔτε ἡ σύζυγος ἑνὸς ζωγράφου ἢ ἑνὸς συγγραφέως πρέπει νὰ φτιάνῃ κι' αὐτὴ πίνακες ἢ νὰ γράφῃ βιβλία. Οὔτε ἀκόμη ἡ σύζυγος ἑνὸς γιατροῦ πρέπει νὰ ἔχῃ στουδάσει ἰατρική. Εἶναι ἀπαραίτητο, ὅμως, νὰ ὑπάρχουν μερικὰ σημεῖα διανοητικῆς ἐπαφῆς μεταξὺ τῶν δύο συζύγων. Διαφορετικά, ἡ ζωὴ θὰ εἶναι μαρτυρικὴ καὶ γιὰ τοὺς δύο συζύγους. Ἡ καλύτερη συμβουλὴ ποὺ μπορεῖ νὰ δώσῃ κανεὶς πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶναι ἡ ἑξῆς: "Αποφύγετε τὶς μεγάλες ἀντιθέσεις, ἀλλὰ μὴ ζητᾶτε τὸν ἀπολυτο ταυτισμό. Οἱ ἀντιθέσεις δηλητηριάζουν τὴ συζυγικὴ ζωή, ὁ ταυτισμὸς τῆς ἀφαιρεῖ κάθε ἐνδιαφέρον.

γ) Ἡ διαφορὰ ψυχοσυνθέσεως. Οἱ δύο σύζυγοι πρέπει νὰ συναντῶνται σὲ ὡρισμένες ροπές, προτιμήσεις, γούστα. "Ενας ἄντρας ἀφοσιωμένος στὴ μελέτη καὶ μιὰ κοσμικὴ σύζυγος δὲ μπορεῖ νὰ ταιριάζουν. Εἶναι δύσκολο νὰ ἑναρμονισθῇ ἐπίσης ἡ ζωὴ ἑνὸς ἐπιχειρηματίου καὶ ἰμιᾶς καλλιτέχνιδος.

δ) Ἡ διαφορὰ κοινωνικῆς θέσεως. Ὁ παληὸς χωρισμὸς σὲ τάξεις δὲν ὑπάρχει πιά. Ὑπάρχουν, ὡστόσο, ὡρισμένες συνήθειες, ἕνας κάποιος τρόπος ἀντιμετωπίσεως τῆς ζωῆς, μερικὰ ἰδανικὰ ἢ ἐπιδιώξεις ποὺ δημιουργοῦν μέσα στὴν κοινωνία διάφορα στρώματα, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα θὰ ἦταν δύσκολο ν' ἀνακαλύψῃ κανεὶς σημεῖα ἐπαφῆς.

"Ολους αὐτοὺς τοὺς παράγοντες δυὸ μέλλοντες σύζυγοι πρέπει νὰ τοὺς ἐξετάζουν ἀπὸ πρίν. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις ἴσως, εἶναι προτιμότερο νὰ θυσιάσῃ κανεὶς τὴν ἀγάπη του παρὰ νὰ δημιουργήσῃ τὴν ἰσόβια δυστυχία του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ ἐρωτικὴ ψυχρότης.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ *γιὰ τὶς γυναῖκες*

Ἀσημένια μαλλιά

Τὰ ἀσημένια μαλλιὰ εἶναι ὅ,τι ὡραιότερο ὑπάρχει, ὅταν συνδυάζωνται μ' ἕνα νεανικὸ πρόσωπο καὶ μὲ ζωηρὰ μάτια. Εἶναι γεγονὸς ὡστόσο ὅτι, ἐνῶ κολακεύουν μερικὲς γυναῖκες, σ' ἄλλες προσθέτουν ἡλικία. "Οταν πλαισιώνουν ἕνα πρόσωπο ρυτιδωμένο ἢ μάτια κουρασμένα, δείχνουν τὴ γυναῖκα δέκα χρόνια μεγαλείτερη ἀπ' ὅ,τι θέλει νὰ φαίνεται.

Σ' αὐτὲς λοιπὸν τὶς περιπτώσεις, ποὺ τὸ ἀσπρισμα δὲν εἶναι εὐπρόσδεκτο, μπορεῖ μιὰ γυναῖκα νὰ βάψῃ τὰ μαλλιά της. Ἀλλὰ μόνο σὲ ἐοχάτη ἀνάγκη ἀφοῦ ἀπελπισθῇ πρῶτα ἀπὸ κάθε τονωτικὸ τῶν τριχῶν — ὅπως εἶναι ὁ θρασμένος κισσός, τὸ ὄξυρο κινίνης, τὸ ἠλεκτρικὸ μασάζ, ἡ γενικὴ τόνωσι τοῦ ὀργανισμοῦ, κλπ.

Γιὰ τὸ πρόσωπο

Τὰ σπειράκια τοῦ προσώπου μπορεῖ νὰ προέρχωνται ἀπὸ κακὴ χώνεψη. Εἶναι λοιπὸν πάντα ὠφέλιμο ἕνα ἐλαφρὸ καθαρτικό, ὅπως π.χ. ἡ καὶ τὸ τσάϊ καὶ προτιμᾶτε φροῦτα, χόρτα, μαῦρο ψωμὶ καὶ ἀγνὸ μέλι.

Γενικά, ἀλλάξετε δίαιτα. Καὶ περιμένετε λίγες μέρες γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα χωρὶς ν' ἀγγίξετε στὸ μεταξὺ τὰ σπειράκια. Θὰ τὰ πλένετε μόνο μὲ διάλυσι βορικοῦ. Κοὶ θ' ἀνοφεύγετε τὰ καλλυντικά.

Τὰ ἀτμόλουτρα τοῦ προσώπου, ἐνῶ ὠφελοῦν πολὺ στὰ μπιμπίκια, δὲ φέρνουν κανένα ἀποτέλεσμα στὰ σπειράκια — ποὺ εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὸ πρᾶγμα καὶ χρειάζονται ἐσωτερικὴ θεραπεία.

"Αν τὸ καθαρτικὸ κι' ἡ ἀλλαγὴ τῆς τροφῆς δὲ σᾶς κάνουν τίποτα, συμβουλευθῆτε πιὰ τὸ γιατρό σας.

Οἱ καλοὶ τρόποι

"Ενα ἀπ' τὰ δυσκολώτερα πράγματα εἶναι τὸ νὰ ξέρῃ ἕνας ἐπισκέπτης νὰ φύγῃ προτοῦ τὸν βαρεθοῦνε, ἡ προτοῦ ἀρχίσῃ νὰ γίνεται ἐναγλητικός.

Πολὺ λίγοι ὅμως ἔχουν αὐτὸ τὸ χάρισμα. Τοὺς φέρνεσθε μ' εὐγένεια, τοὺς περιποιεῖστε, ἀλλὰ δὲν ἀργεῖτε νὰ μετανοήσετε γιὰ τὴν καλωσύνη σας, γιατὶ βλέπετε πῶς ἀρχίζουν νὰ κάνουν κατάχρησι. Καὶ καταντᾶτε κάποτε νὰ τοὺς φερθῆτε ἄσχημα, γιὰ νὰ καταλάβουν πὼς σᾶς ἐνοχλοῦνε.

Σᾶς ἐπισκέπτονται, καὶ σεῖς ἀφίνετε, στὴ μέση τὴ δουλειά σας, γιὰ νὰ τοὺς δεχθῆτε, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θἄχουν τὴν εὐγένεια νὰ φύγουν γρήγορα. Μὰ αὐτοὶ σᾶς γίνονται κουνοῦπι, καὶ γιὰ νὰ τοὺς κάνετε νὰ φύγουν ἀναγκάζεσθε νὰ ἐπινοῆσετε ἕνα σωρὸ ψευτιές. "Ας τὸ ἔχῃ αὐτὸ ὑπ' ὄψι του πάντα ὁ τοῖος κάνει ἐπισκέψεις κι' ἂς μὴ τὶς μετατρέπῃ σὲ ταβέρνα σὲ ἀφρμένες ὥριτες!

Ἡ τέχνη τοῦ σιδερώματος

Τὸ σιδέρωμα ἀπαιτεῖ μεγάλη τέχνη, ποὺ λίγες τὴν κατέχουν. "Ολες οἱ γυναῖκες πιστεύουν πὼς ξέρουν νὰ σιδερώνουν. Πολὺ λίγες ὅμως ἔρουν ἀληθινά.

Γιὰ νὰ σιδερώσετε καλά, πρέπει πρῶτα-πρῶτα νάχετε ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα: "Ενα τραπέζι μὲ μιὰ κουβέρτα κι' ἕνα ἄσπρο καθαρὸ πανὶ στρωμένο ἀπὸ πάνω, ἢ μιὰ εἰδικὴ σανίδα — προκειμένου νὰ σιδερώσετε φούστα — καθὼς καὶ τὸ εἰδικὸ ἐκεῖνο ξύλο γιὰ τὰ μανίκια. Τὸ σίδερο πρέπει νάναι φαρδύ, γιὰ νὰ πατάῃ καλά, ἀλλ' ὄχι τόσο ὥστε νὰ κουράζῃ τὸ χέρι. Ἀφοῦ ζεσταθῇ καλά, τρίβετε πάνω του λίγο κερὶ καὶ τὸ σκουπίζετε καλὰ σὲ μιὰ ἐφημερίδα ἢ σὲ μιὰ φανέλλα.

"Επειτα ἀπ' αὐτὲς τὶς προετοιμασίες, ἀρχίζετε τὸ σιδέρωμα.

Τὰ ἀσπρόρρουχα δὲ θέλουν ἰδιαίτερη τέχνη. Μόνο πού, ἂν ἔχουν κέντημα, τὰ σιδερώνετε ἀπ' τὴν ἀνάποδη, γιὰ νὰ μὴ τὸ πατήσετε.

Ἐπίσης τὰ μεταξωτὰ σιδερώνονται ἀπ' τὴν ἀνάποδη γιὰ νὰ μὴ γυαλίζουν — ἐκτὸς ἀπ' τὰ ἀνοιχτόχρωμα (ἄσπρο, μπέζ, ρόζ, μπλὲ-σιέλ, κίτρινο, κλπ.).

Τὰ μάλλινα σιδερώνονται μὲ βρεγμένο λεπτὸ πανί, ἢ καλλίτερα μὲ χοντρὸ τουλπάνι. "Αν κατὰ λάθος γυαλίσουν, παίρνετε τὸ βρεγμένο πανί, τὸ πατᾶτε μὲ τὸ καυτὸ σίδερο κι' ἔτσι ἀχνισμένο καὶ ζεστὸ τὸ ἀκουμπᾶτε στὸ γυαλισμα.

Ἱστορίες τῆς ζωῆς

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

— ΕΡΕΤΕ τί εἶναι ἡ «ἀλλεργία»; "Οχι; Οὔτ' ἐγὼ ἤξερα. Καὶ νὰ πῶς ἐμαθα: Καθὼς ξύπνησα ἕνα πρωΐ, στὰ καλὰ καθούμενα, αἰσθάνομαι τὸ κεφάλι μου βαρύ. "Οχι ἀπὸ μέσα, ὅπως ὅταν τάχης πιῆ τὴν προηγουμένη, ἀλλὰ ἀπόξω. Κυττάζομαι στὸν καθρέφτη καὶ τί νὰ δῶ; Τὰ μάτια μου πρησμένα καὶ τ' αὐτιά μου ἐπίσης. Τ' αὐτιά μου μάλιστα εἶναι τεντωμένα καὶ ξερὰ σὰν ξύλο. "Οπως πάω νὰ χαϊδέψω τὸ μοῦτρο μου, βλέπω στὰ χέρια, στὴ ράχη τῆς παλάμης, κάτι σημάδια γκρενὰ πρὸς τὸ καφέ. Κι' εἶναι πρησμένα καὶ τὰ δάχτυλα. Ἀνησύχησα. Ἡ Μαίρη κοιμόταν ἀκόμα. Τρέχω καὶ τὴν ξυπνῶ, γιὰ νὰ τῆς δείξω τὰ παράξενα αὐτὰ σημεῖα.

— Γιὰ κύτταξε με, Μαίρη. Τί εἶναι τοῦτα δῶ;

— Μπᾶ! Πότε σοῦ παρουσιαστήκανε;

— Τώρα τὸ πρωΐ. Βγήκανε τὴ νύχτα, φαίνεται. Γιὰ κύτταξε καὶ τὰ χέρια μου.

— Μακρυά, σὲ παρακαλῶ, μὴ μ' ἀγγίζῃς, εἶπε τρομαγμένη ἡ Μαίρη, κι' ἀποτραβήχτηκε. Νὰ πᾶς ἀμέσως στὸ γιατρό.

— Καὶ σὲ ποιὸ γιατρὸ νὰ πάω;

— Σὲ δερματολόγο, φυσικά. Δὲ θὰ πᾶς σὲ ὀφθαλμίατρο.

★

— Ἀλλεργία! ἀποφαίνεται ὁ δόκτωρ δερματολόγος, μὲ τὴν πρώτη ματιά.

— Ἀλλεργία... Δηλαδή;...

— Δὲν ἔχεις ἀκούσει, χρυσέ μου, περὶ ἀλλεργίας; Αὐτὴ ἡ λέξι εἶναι τῆς μόδας τώρα. Εἶναι ἡ ἀναφυλαξία που λέγαμε παλαιότερα.

— "Α! Μάλιστα! Αὐτὸ ποὺ λένε πὼς, ἅμα φᾶς κάτι ποὺ σὲ πειράζει...

— Ἀκριβῶς. Εἶναι μιὰ ἔντονη ἀντίδρασι τοῦ ὀργανισμοῦ ἐναντίον μιᾶς ξένης οὐσίας, ποὺ δὲν τὴ σηκώνει, ἂν μποροῦμε νὰ τὸ ποῦμε ἔτσι.

— Γιατί; Μποροῦμε νὰ τὸ ποῦμε κι' ἀλλοιῶς;

— "Οπως θέλουμε μποροῦμε νὰ τὸ ποῦμε. Γιατὶ ἀκριβῶς δὲν ξέρουμε τί εἶναι. Ξέρουμε, δηλαδή, ὅτι αὐτὰ τὰ φαινόμενα εἶναι ἀλλεργία, ἀλλὰ τί εἶναι ἀλλεργία συγκεκριμένα, ἀποτελεῖ ἕνα εἶδος μυστήριο γιὰ τὴν ἰατρικὴ ἀκόμα. Τόν ἕνα, νὰ ποῦμε, τον πειράζει ἕνα ὡρισμένο φαγητό. Τὸ γάλα, το τυρί, το αὐγό, το ψάρι, το βερύκοκο, τὸ πεπόνι καὶ οὕτω καθεξῆς. Τὸν ἄλλο τὸν πειράζει ἕνα ὡρισμένο λουλούδι. Τὸ τριαντάφυλλο, νὰ ποῦμε, το γιασεμί, το γαρύφαλλο, τὸ διατσέντο, τὸ γαϊδουράγκαθο. Ἄρκει νὰ μυρίσῃ ἕνα ἀπὸ δαῦτα ἢ νὰ τύχῃ κοντά τους, γιὰ νὰ πρηστῇ καὶ νὰ καταντήσῃ στὰ χάλια τὰ δικά σου. Τὸν ἄλλο τὸν πειράζει τὸ τσιμέντο, τὸν ἄλλο ἡ φρέσκια λαδομπογιά, τὸ ὀξασμα νάϋλον, ἕνα ὡρισμένο ἄρωμα, ὁ καπνὸς τοῦ πούρου, ἡ σκιὰ τοῦ πεύκου, ἡ μουστάρδα, τὸ ρουζ τῆς φιλενάδας του...

— ...καὶ οὕτω καθεξῆς.

— Κατάλαβες;

— Μάλιστα.

— Μπράβο. Γιατὶ ἐμεῖς οἱ γιατροὶ δὲν ἔχουμε καταλάβει ἀκόμα...

— Τέλος πάντων, γιατρέ, ἐμένα τί νὰ μ' ἔχῃ πειράξει;

— Ποῦ θὰ νά ξέρω; Αὐτὸ μᾶλλον θὰ τὸ βρῆς μόνος σου, μὲ τὸν καιρό.

— Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ, γιατρέ; Ὑπάρχει θεραπεία;

— Καὶ βέβαια ὑπάρχει. Λοιπόν, πρῶτον δίαιτα. Λύσιτηρα καὶ ἀγρία. Δὲ θὰ τρῶς παρὰ μόνο μακαρόνια, ρύζι, πατάτες βραστές, χόρτα καὶ μῆλα. Τίποτα τὸ ζωϊκό. Μόνο φυτικὲς οὐσίες.

— Γιατί, γιατρέ;

— Γιατὶ ἔτσι... Καὶ θὰ πάρῃς καὶ τὰ φάρμακα ποὺ θὰ σοῦ γράψω. Καὶ θὰ κάνῃς ὑπομονή.

Τὴν ἴδια μέρα κιόλας ἄρχισα τὴ θεραπεία.

★

"Επαιρνα τὰ φάρμακα, ἔβαζα τὶς ἀλοιφές, ἔκανα τὴ δίαιτά μου, ἀλλὰ καὶτέρευσι δὲν ἔβλεπα. Τὴ μιὰ μέρα ἤμουν πρησμένος, τὴν ἄλλη ξεπηδοῦσανε, τὴν ἄλλη ἤμουν κόκκινος, τὴν ἄλλη ὁ λαιμός μου παρουσίαζε κάτι χαράδρες ἀπίθανες σὰ ρέθματα ποὺ διασχίζουν τοὺς κάμπους κι' ἐπὶ πλέον εἶχα μιὰ φαγούρα φοβερή. Σὰ νὰ πηδοῦσαν χίλιοι ἀόρατοι ψύλλοι στὸ σῶμα μου, ποὺ μάταια τοὺς κυνηγοῦσα. Ἡ δὲ Μαίρη νὰ διαμαρτύρεται:

— Πάψε πιὰ νὰ ξύνεσαι, Κωστάκη!

— "Ασε με νὰ χαρῆς. "Εχω τὴ φαγούρα, μὲ τρώγεσαι κι' ἐσὺ ἀπὸ πάνω, πῶς νὰ γίνω καλά;

Οἱ διάφοροι γνωστοὶ καὶ φίλοι μοὔδιναν κι' ἐκεῖνοι τὶς συμβουλές τους:

— Νὰ βάλῃς κομπρέσσες μὲ οἰνόπνευμα.

— Νὰ πλένεσαι μὲ ἀσβεστόνερο.

— Νὰ κάνῃς ἐπιθέματα μὲ ξύδι!

Μιὰ νύχτα, μιὰ τραγικὴ νύχτα, στὴν ἀπελπισία μου τάκανα ὅλα ὅσα μοῦ εἶπαν κι' ὅ,τι ἄλλο μοῦ ἐρχόταν στὸ μυαλό. Καὶ ἀσβεστόνερο καὶ ξυδόνερο καὶ τάλκ καὶ παγωμένο νερὸ καὶ ζεστὸ νερὸ καὶ κάτι μυστηριώδεις ἀλοιφές, ποὺ βρῆκα στὸ φαρμακεῖο τοῦ σπιτιοῦ, καὶ βουτάω κι' ἕνα μαντῆλι στὸ οἰνόπνευμα καὶ τὸ κολλάω στὸ λαιμό μου. Κι' αἰσθάνομαι ἀπὸ νά μοῦ ἀδειασαν ἕνα μαγκάλι κάρβουνα.

Τὴν ἄλλη μέρα πάω στὸ γιατρό

— Τραγωδία, γιατρέ. Κύτταξε δῶ!

— Τί ἔβαλες ἀπάνω;

'Ο ἀσθενής, ποὺ κάνει τοῦ κεφαλιοῦ του, συνήθως κρύβει τὰ κατορθώματα του ἀπὸ τὸ γιατρό.

— Τίποτα, γιατρέ. "Ο,τι μοῦ διέταξες!

— Δὲ γίνεται. Κάτι ἔβαλες!

— "Εν, λίγο... σὶνοπνευματάκι!

— Τρελλὸς εἶσαι, μωρέ; Οἰνόπνευμα; Καθαρὸ ἢ νερωμένο;

— 100 βαθμῶν.

— Μπράβο. Πάλι καλὰ ποὺ δὲν ἔπαθες χειρότερα.

— Μὰ ἀφοῦ δὲν πήγαινα καλύτερα;

— Δὲν εἶπαμε, ὑπομονή; Μήπως ἔφαγες καὶ τίποτα;

— "Οχι. Τὴ δίαιτα ποὺ μοῦ εἶπες. Μόνο λίγο... τυράκι τρῶω ποῦ καὶ ποῦ.

— Συγχαρητήρια. Δὲ σοῦ εἶπα τίποτα ποὺ νὰ προξενῆται ἀπὸ τὸ ζωϊκὸ βασίλειο;

— Ναί, γιατρέ. Ἀλλὰ σκέφτηκα, ὅτι τὸ τυρὶ προέρχεται ἀπὸ τὸ γάλα ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὰ πρόβατα καὶ τὶς ἀγελάδες, ποὺ τρώνε... χόρτα. Κι' ἐφ' ὅσον τρῶνε χόρτα, σκέφτηκα ὅτι...

— "Ακου δῶ. "Η θὰ κάνῃς αὐτὰ ποὺ σοῦ λέω, ἢ δὲν πρόκειται νὰ γίνῃς καλά. Μὲ κατάλαβες;

— Μάλιστα.

— Λοιπόν, τώρα θὰ πάρῃς κι' αὐτὰ τὰ φάρμακα, ποὺ θὰ σοῦ δώσω. Καί... ὑπομονή. Αὐτὲς οἱ ἀλλεργίες κρατάνε. Καὶ μὲ τὸ τόσο δά, ξαναφουντώνουν.

"Εκανα ὑπομονὴ μιὰ βδομάδα. Ἀλλὰ βελτίωσι δὲν ἔβλεπα. Τὸ μοῦτρο μου εἶχε ἀλλάξει ὄψι. "Η, γιὰ νάμαι πιὸ ἀκριβής, ἄλλαζε ὄψι κάθε μέρα. Καὶ νάχω καὶ τὸ γυιὸ μου νὰ μοῦ λέῃ:

— Πῶς ἔγινες ἔτσι, καλὲ μπαμπά;

— Ἔλα νὰ μὲ φιλήσῃς γιὰ μοῦ περάσῃ.

Κι' ἔσκυβα. Ἀλλὰ ὁ μικρὸς ἔβαλε τὸ χέρι του γιὰ νὰ προστατευθῇ καὶ φώναξε:

— Φύγε, μπαμπᾶ, φύγε!

Σὲ τέτοιο χάλι, εἶχα ἔρθει, λοιπόν; Σὲ τέτοιο. Κι' ἐκεῖνο τὸ βράδυ, γυρίζοντας στὸ σπίτι, συναντῶ ἕνα φίλο μου γιατρό, παθολόγο:

— Τί ἔπαθες; μὲ ρωτάει.

— Αὐτὸ ποὺ βλέπεις.

— Χαρακτηριστικὴ περίπτωσις ἀλλεργίας. Πόσον καιρὸ βασανίζεσαι μὲ δαύτη;

— "Ενα μῆνα.

— Καὶ σὲ ποιὸ γιατρὸ πῆγες;

— Σὲ δερματολόγο, φυσικά.

— Γιατί, ἐφυσικά;

— Ποῦ ἤθελες νὰ πάω;

— Στὸν παθολόγο, χρυσέ μου. Αὐτὰ παθαίνετε, ὅμως, ὅταν ἀποφασίζετε βιαίως σας σὲ ποιὰ εἰδικότητα θὰ καταφύγετε. "Οταν σε πονᾶη τὸ μάτι, ποῦ θὰ πᾶς;

— Στὸν ὀφθαλμίατρο, φυσικά!

— "Οχι! Κι' ὅταν σὲ πονᾶη τ' αὐτι,

— Στὸν ὠτορινολαρυγγολόγο, φυσικά.

— "Οχι!

— Αμ' ποῦ θὰ πάω;

— Στὸν παθολόγο. Στὸν οἰκογενειακὸ γιατρό. Γιατὶ ὅτι σοῦ συμβαίνει, κι' αὐτὸς θὰ κρίνῃ ἂν ὑπάρχῃ περίπτωσις νὰ σὲ στείλῃ στὸν εἰδικό. Τὶς περισσότερες φορὲς δὲν ὑπάρχει. "Η ἀλλεργία, χρυσέ μου, δὲν εἶναι δερματολογικὴ πάθησις. Εἶναι παθολογική. Εἶναι ζήτημα ἐσωτερικό, μὲ ἐσωτερικὲς ἐκδηλώσεις. "Οπως ἡ λιάρα, ἡ σκωλαρίνα, ἡ...

— Μὴν προχωρῆς, γιατρέ. Ἐννοῶ. Ἡ θεωρία σου εἶναι φρὴ καὶ ἁπλὴ ὅσο τὸ δύο καὶ δύο κάνουν τέσσερα.

— Αὐτὸ ποὺ ἐχεῖς, χρυσέ μου, κανονικὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε φύγει ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν.

— Μὴ μοῦ το λές!

— Τί μέρα ἔχουμε σήμερα;

— Σάββατο βράδυ.

— Λοιπόν,

— Νὰ σὲ φιλήσω, γιατρέ μου. Εἶσαι μέγα κεφάλαιον τῆς ἐπιστήμης.

Πιανήγυρι τὸ μεσημέρι στὸ σπίτι. Ζήτω ἡ παθολογία! Καὶ ξήτω αὐτὰ τὰ καινούργια θαυματουργὰ φάρμακα, ποὺ σώζουν τὸν ταλαίπωρο κοσμάκη. Βάλε νὰ φᾶμε, Μαίρη. Φίλησε τὸ μπαμπᾶ, πουλάκι μου. Ἡ ἀλλεργία πῆγε περίπατο. Τώρα, ζήτω ἡ ἀ λ λ ε γ ρ ί α!

Τρεῖς μέρες ἤμουν μιὰ χαρὰ καὶ δόξαζα αὐτὰ τὰ καινούργια φάρμακα ποὺ πέφτουν ἀπάνω στὴν ἀρρώστεια μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ κεραυνοῦ καὶ τῆς ἀλλάζουν τὰ φῶτα.

Οἱ γνωστοὶ κι' οἱ φίλοι, ποὺ μ' ἔβλεπαν τώρα ἐν τάξει, ἀπορροῦσαν:

— Αὐτὸ εἶναι θαῦμα!

Ἀλλὰ ὅλα τὰ θαύματα κρατοῦν τρεῖς μέρες. Τὴν τέταρτη σηκώνομαι, κυττάζω τὰ χέρια μου καὶ μὲ πιάνει σύγκρυο. Ἔχουν πετάξει κάτι σγουρομπούλια σὰ στραγάλια κι' ἔχουν καὶ κάτι ἐγκοπὲς σὰ νὰ τὶς ἔκανες μὲ μέχαιρακι. Τρέχω στὸ γιατρό, ἀνήσυχος.

— Τί νέα ἐχουμε; ρωτάει, σίγουρος γιὰ τὰ εὐχάριστα.

— Αὐτά!

— Ἄ! Τώρα πρέπει νὰ σὲ δῆ δερματολόγος!

Κανονικά, θἄπρεπε νὰ ξαναπάω στὸν πρῶτο. Ἀλλὰ μὲ τί μοῦτρα νὰ πάω καὶ τί νὰ τοῦ πῶ; Ἤ πρέπει νὰ τοῦ φανερώσω τὴν πᾶσα ἀλήθεια, πρᾶγμα ποὺ θὰ τοῦ κακοφαινότανε, γιατὶ θὰ ἤταν σὰ νὰ τοῦ εἶχα ἔλλειψι ἐμπιστοσύνης, ἢ θἄπρεπε νὰ τοῦ τὰ κρύψω, νὰ τοῦ πῶ, ὅτι τὴ δική του θεραπεία ἀκολουθοῦσα, κι' αὐτὸ θἄβγαινε εἰς βάρος μου. Ὅταν πάη νὰ παραπλανηση κανεὶς τοὺς γιατροὺς γιὰ ζητήματα τῆς ὑγείας του, ποτὲ δὲν ἔχει καλὸ ἀποτέλεσμα. Προτίμησα, λοιπόν, νὰ πάω στὸ δερματολόγο, ποὺ μ' ἔστειλε ὁ παθολόγος μου. Σ' αὐτὸν ἐκμυστηρεύθηκα τὴν πᾶσαν ἀλήθεια.

— Τί εἶναι τοῦτα ἐδῶ, γιατρέ;

— Εἶναι τὰ βυστήρια τῆς ἀλλεργίας. Πότε φανερώνεται στὸ πρόσωπο, πότε στὸ σῶμα, πότε στὰ χέρια, φεύγει ἀπὸ ἐδῶ, πάει ἀπὸ κεῖ, ἐξαφανίζεται γιὰ λίγες μέρες,

— Κάνει τουρισμό, δηλαδή.

— Ἀκριβῶς ἔτσι, λοιπόν, ἔχουμε κλασσικὴ περίπτωσι ὑποτροπῆς. Ἀλλὰ μὴν ἀνησυχῆς, θὰ περάση. Ὅμως ἀπαιτῶ αὐστηρὴ τήρησι τῶν ὁδηγιῶν μου.

— Ἄκουσ.

— Πρῶτα-πρῶτα θὰ πάρης αὐτὲς τὶς ἐνέσεις, τοῦ σοῦ γράφω, κι' αὐτὰ τὰ χαπια. Ἔπειτα, σαποῦνι νερὸ καταργοῦνται. Θὰ πλένεσαι μόνο μὲ χαμομῆλι, ἀποκλειστικὰ μὲ χαμομῆλι κι' τίποτ' ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ χαμομῆλι. Καὶ ἀπόλυτη ρυζοφαγία.

— Θὰ τρῶω ρίζες;

— Ὄχι, ρύζι. Μόνο ρύζι καὶ τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ ρύζι. Πρωΐ, μεσημέρι, βράδυ, ρύζι! Καὶ... ὑπομονή!

Ἀρχίζω τὴ νέα θεραπεία. Πλύσιμο μὲ χαμομῆλι. Χεῖρα καὶ προσώπου κιτρινίζουν, σὰ νὰ τάχης περάσει μὲ ὤχρα. Καὶ γραμμὴ ρύζι. Περνοῦν τέσσερις μέρες. Καμμιὰ βελτίωσι δὲ βλέπω, ἀλλὰ κάνω ὑπομονή. "Οπου, τὴν τέμπτη ἡμέρα, καῶς ξυπνάω, αἰσθάνομαι τὸ κεφάλι μου ἀσήκωτο. Τὰ μάτια μου δὲ μόλις κατορθώνω νὰ τ' ἀνοίξω. Πιάνω τὸ λαιμό μου, τούμπανο. Σηκώνομαι νὰ πάω στὸ μπάνιο, νὰ δῶ. Στὸ διάδρομο ἀπαντάω τὸ γυιό μου. Τὸν βλέπω νὰ τρομάξη. Καὶ βάζει τὶς φωνές:

— Μαμά, μαμά! "Ενας ξένος!...

Καὶ τρέχει φοβισμένος στὴ μαμά του.

Ξυπνάει ἐκείνη, σαστισμένη, ἀκόμα ἀπὸ τὸν ὕπνο.

— Ξένος; Ποιὸς ξένος;...

— Νά, αὐτός!

— Δὲν εἶμαι ξένος, βρέ! Ὁ μπαμπᾶς σου εἶμαι.

— Ὄχι, δὲν εἶσαι ὁ μπαμπᾶς μου. Ὁ μπαμπᾶς μου δὲν εἶν' ἔτσι!

Μὲ κανέναν τρόπο δὲν ἔννοεῖ νὰ πεισθῆ τὸ παιδί.

— Πῶς ἔγινες ἔτσι; μοῦ λέει ἡ Μαίρη. Ποτὲ δὲν εἶχες τέτοιο χάλι. Κυττάχτηκες στὸν καθρέφτη;

— Ὄχι ἀκόμα.

Διστάζω, ἀλλὰ τολμῶ. Ἔ, τέτοιο πρᾶγμα οὔτε τόβαζε ὁ νοῦς μου. Ἔχω ἕνα περίεργο κι' ἀστεῖο πρήξιμο. Τὸ μοῦτρο μου εἶναι φουσκωμένο καὶ τὰ μισόκλειστα μάτια μου ἔχουν πάρει μιὰ λοξὴ κατεύθυνσι πρὸς τὰ πάνω, ἀκριβῶς σαν τὰ μάτια τῶν Κινέζων. Καὶ μάλιστα τῶν μανδαρίνων Κινέζων, γιατὶ μόνο αὐτοὶ εἶναι παχουλοὶ ἀπὸ τὴν καλοπέρασι. Εἶναι δυνατὸν αὐτὸς νὰ εἶμ' ἐγώ; Μάλιστα, ἐγὼ εἶμαι! "Αν στὸ λοξὸ μάτι προσθέσης καὶ τὸ κίτρινο χρῶμα, ποὺ ἔχει ἁπλωθῆ στὴ φάτσα μου ἀπὸ τὸ χαμομῆλι, εἶμαι τέλειος καὶ ὑποδειγματικὸς Κινέζος. Μόνο τὸ κοτσιδάκι μοῦ λείπει. Εἶχε δίκιο ὁ γυιός μου νὰ τρομοκρατηθῆ.

Ντύνομαι γρήγορα.

— Πάω στὸ γιατρό!

Καθὼς βγαίνω στὸ δρόμο, σκέπτομαι, ὅτι σ' αὐτὴ τὴ μεταβολή μου πρὸς τὸ κινέζικο, ἔχει συντελέσει πολὺ καὶ ἡ φανατικὴ ρυζοφαγία. Οἱ ἄνθρωποι μὲ κυττάζουν παράξενα καὶ ντρέπομαι.

Κατηφορίζοντας τὴν ὁδὸ Σταδίου, στέκομαι ἔξω ἀπὸ ἕνα γραφεῖο ταξιδιῶν. Μ' ἔχει τραβήξει μιὰ ρεκλάμα ποὺ παρουσιάζει μιὰ παγόδα. Δὲν ξέρω γιατὶ αἰσθάνομαι νὰ μὲ καθηλώνη αὐτὸ τὸ κινέζικο τοπίο, ποὺ κάθομαι καὶ τὸ θαυμάζω. Καί, σὲ λίγο, ἔτσι ὅπως στέκομαι, βγαίνει ἀπὸ τὸ γραφεῖο ἕνας ἀδύνατος, γηραλέος τύπος, ποὺ ἀπευθύνεται σὲ μένα:

— Τσὶν τσάν πάο, ντάο τσούν;

— Ὁρίστε; κάνω.

— Ἄ! Ξέρετε ἑλληνικά;

— Πῶς δὲν ξέρω;

— Ποῦ τὰ μάθατε;

— Ἀπὸ τὴ μαμά μου...

— Ἄ! Κατάλαβα. Μητέρα Ἑλληνίς, πατὴρ Κινέζος.

— Τὸν κακό σου τὸν καιρό. Ἀπὸ ποῦ κι' ὡς ποῦ Κινέζος;

— Μά τότε... Πῶς εἶναι δυνατόν, κύριε; Ἐσεῖς εἶσθε ὁ καθαρόαιμος τύπος τοῦ Κινέζου. Ἔχω κάνει πολλὰ χρόνια στὴν Κίνα...

— Ἐσὺ μπορεῖ νὰ ἔχης κάνει. Ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ σχέσι μὲ Κινέζους.

— Ἄ! ἁπλῆ ὁμοιότης.

— Ὄχι. Ἁπλῆ ἀλλεργία.

— Ὦ! μὲ συγχωρῆτε. Ποῦ νὰ τὸ φαντασθῶ; Πρέπει νὰ πᾶτε σὲ κανένα γιατρό.

— Ἐκεῖ πηγαίνω...

Ἐκεῖ πηγαίνω καὶ νὰ δοῦμε ποῦ θὰ καταλήξω. Αὐτὲς οἱ ἀλλεργίες, λέει, ἐπιμένουν. Χρειάζεται ὑπομονή. Θὰ τὴν ἔχω. Μόνο νὰ φύγη αὐτὸ τὸ κινέζικο στόλι, ποὺ ἔχω πάρει. Προτιμῶ νὰ ξυπνήσω Ἰνδιάνος, νὰ βάλω καὶ μερικὰ φτερά, γιὰ νὰ διασκεδάζη κι' ὁ μικρός.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

✪✪

ΤΟ ΜΠΛΕ ΧΡΩΜΑ ΜΑΣ ΚΑΝΕΙ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΥΣ

"Αν νοιώθετε μιὰ μόνιμη κατάπτωσι καὶ κακοκεφιά, φροντίστε νὰ χετε γύρω σας περισσότερα μπλὲ ἀντικείμενα στὸ σπίτι σας καὶ στὸ ντύσιμό σας. Γιατὶ τὸ χρῶμα αὐτὸ —βεβαιώνουν οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες— κάνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ αἰσθάνωνται εὐτυχέστεροι.

"Εχει ἀποδειχθῆ ὅτι τὸ μπλὲ εἶναι ἕνα ἀπ' τὰ πιὸ «καταπραϋντικὰ» χρώματα. Τόσο αὐτὸ ὅσο καὶ τὸ διολὲ φέρνουν ὕπνο, σὲ περιπτώσεις νευρικῆς ὑπερδιεγέρσεως.

Ἐξ ἄλλου, οἱ ὀπαδοὶ τῆς «χρωμοθεραπείας» (τῆς θεραπείας δηλαδὴ τῶν διαφόρων ἀσθενειῶν μὲ τὴ βοήθεια τῶν χρωμάτων) βεβαιώνουν ὅτι τὸ μπλὲ χρῶμα βοηθεῖ τοὺς ἁρμόδιους νὰ γιατρεύτοῦν καὶ τοὺς γεροὺς νὰ διατηρήσουν τὴν καλὴ ὑγεία τους

Σὲ κάποιο ἰταλικὸ ψυχιατρεῖο, ἕνας ἀσθενής, ποὺ ἔμεινε ἐπὶ 24 ὥρες σ' ἕνα δωμάτιο μὲ μπλὲ τζάμια στὰ παράθυρα, παρουσίασε ὕστερα τόση καλλιτέρευσι, ὥστε μπόρεσε νὰ γυρίση γρήγορα στὸ σπίτι του, καὶ σήμερα ἔχει ξαναβρῆ τελείως τὸν ἑαυτό του.

Τὸ μπλὲ κάνει τοὺς ἀνθρώπους πιὸ ἥσυχους στὶς δουλειές τους, καίτοι ὡρισμένες γυναῖκες τὸ λένε κρῦο χρῶμα», δηλώνει ἕνας "Αγγλος ψυχίατρος.

Τὸ μπλὲ εἶναι τὸ εὐνοούμενο χρῶμα ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων σ' ὅλο τὸν κόσμο. Ἰδίως οἱ κοπέλλες γενικὰ ἀγαπᾶνε πολὺ τὸ μπλὲ — ὅπως καὶ τὸ ρόζ.

Σ' ἕνα καινοὐργιο ἐλβετικὸ ἐργοστάσιο, βάφανε μπλὲ ὅλα τὰ μηχανήματα, γιατὶ ἀποδείχθηκε πὼς οἱ ἐργάτες δούλευαν καλλίτερα ἔτσι.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 752

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Στὴ χώρα αὐτὴ βρισκόταν τὸ Χρυσόμαλλο δέρας. — "Εντονη ἔκφρασι παραπόνου.
2 Κατοικίδιο ζῶο. — Ἐπιτυχία στὴ σκοποβολή. — Διευκολύνει τὶς μεταφορὲς φρούτων.
3 Παράβασι τῶν θείων νόμων. — Ἥρως γνωστῆς σειρᾶς ταινιῶν μίκυ-μάους. — Δὲν προέρχεται ἀπὸ νόμιμο γάμο.
4 "Εργα διασήμου Γάλλου συγγραφέως. — Σκώληξ ποὺ ζῆ παρασιτικῶς στὰ ἔντερα τοῦ ἀνθρώπου. — Σημεῖο τῆς ἀριθμητικῆς.
5 Ὑπερηφανο ζῶο. — Δημητρικό. — 504.
6 Κατὰ τοὺς ἀρχαίους Αἰγυπτίους, ὁμοίωμα τοῦ ὑλικοῦ σώματος, ποὺ ἐπιζοῦσε μετὰ θάνατο. — Ἀπαίτησι, παρακάλεσι. — "Ενας ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους τοῦ Χριστοῦ.
7 Ἀριθμητικό. — Συγχρόνως ἤ ἀμέσως μετά. — Βρίσκεται ἐπὶ κεφαλῆς ἑνὸς νέου κράτους.
8 Ἑορτὲς τῶν ἀρχαίων πρὸς τιμὴν μεγάλης θεᾶς.—Πνευστὸ μουσικὸ ὄργανο μὲ τὸ ὁποῖο παίζουν τὰ παιδιά. — Ὅμοια σύμφωνα.
9 Συγχρόνως. — Ἄνθος.—Δὲν προσφέρει τίποτα στὴν ὀσφρησι.
10 Ἀνεστραμμένη νότα. — Κυθερνοῦσε ἄλλοτε αὐθαίρετως ἕνα λαὸ καὶ τὸν κατεπίεζε. — Ὁ πατέρας τοῦ γενάρχου τῶν Ἰσραηλιτῶν.
11 Γλύκισμα ἀλλὰ καὶ ρόφημα. — Πρακτορεῖον εἰδήσεων. — Ἀπαγορεύει.
12 Χωρίζουν δυὸ κράτη.—Μᾶζα μαλακὴ καὶ νερουλή.—Νότα.
13 Τελικὸς σύνδεσμος. — Δὲν εἶναι κρυμμένα. — Εὐρωπαϊκὸς τίτλος εὐγενείας.
14 Ἀστεροσκοπεῖον ἐπὶ τοῦ ὄρους Χάμιλτον. — Κόλασις.—Μεταβάλλουν τοὺς ἀθηναϊκοὺς δρόμους σὲ ὁδοφράγματα.
15 Ἀγρίμι. — Τιμητικὴ προσφώνησις στὴν Ἀγγλία. — Γεράρδος...: Γερμανὸς χημικός, στὸν ὁποῖον ἀπενεμήθη τὸ 1947 τὸ χρυσὸ μετάλλιο Νόμπελ.
16 Πολὺ φτωχός.—Κάνουν τοὺς θεατὲς ἐνὸς τσίρκου νὰ γελοῦν. — Μιὰ τῶν αἰσθήσεων.
17 Λάδι ποὺ χρησιμοποιεῖται στὴ ζαχαροπλαστική. — Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (δοτ. πληθ.).

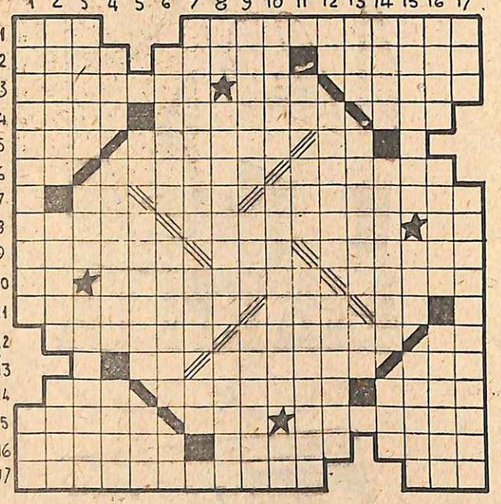

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Μᾶς κάνει νὰ δυσανασχετοῦμε. — Σημεῖο τῆς ἀριθμητικῆς.
2 Ὑπερηφανο ζῶο. — Ἐπίθετο τῶν Η.Π.Α.
3 Φάρμακα. — Ξύλο τῆς ἁμάξης ἀπὸ τὶς δυὸ πλευρὲς τοῦ ὁποίου δένονται τὰ ἄλογα. —Ὀφείλεται σὲ στενοχώρια.
4 Παιδὶ τοῦ δρόμου. — Ὑποθετικὸς σύνδεσμος. — Πόλις τῆς Προποντίδος, μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ πλούσιες καὶ ἰσχυρὲς τῆς Μ. Ἀσίας κατὰ τὴν ἀρχαιότητα.
5 Νότα. — Ἄφθονεῖ στὸ στάρι καὶ στὶς πατάτες. — Νομὸς καὶ ποταμὸς τῆς Γαλλίας.
6 Ἐπιβάλλεται σὲ πολλοὺς ἀρρώστους.— Βιβλικὸ βουνό. —Προσωπικὴ ἀντωνυμία (β' προσ.).
7 Μέσα σ' αὐτὸ κινοῦνται τὰ οὐράνια σώματα. — Περίπατος στὴ γλῶσσα τῶν νηπίων. — Προτρέπει.
8 Λουλούδια τῶν σταυρολέξων. — Ἀρχαία ἀποικία τῶν Συρακουσίων, στὴ Ν. Σικελία. — Τὰ χρειάζεται κάθε τροχοφόρο.
9 Θασσαρία.—Δικό μου (γαλλ.) —Πόλις τῆς Πελοποννήσου.
10 Φυλὴ ἰθαγενῶν τῆς Νέας Ζηλανδίας. — Εἶναι πληκτικά. — Ξενικὴ ἄρνησι.
11 Νότα. — Γερμανὸς συγγραφεύς.— Πόλις τῆς Ἰταλίας, στὴν Καμπανία, ἐπὶ ὁμωνύμου κόλπου.
12 120. — Τρακεῖα καὶ δυσπρόβλητη περιοχὴ τοῦ νομοῦ Χανίων. — Μικρὸ δρομάκι.
13 Τουρκικὴ ἐφημερίς. — Τοὺς βρίσκομε σὲ πολλὰ παραμύθια. — Μιᾶς βόας.
14 Ἔκφρασις. — Λεύκιος Λικίνιος...: Ρωμαῖος ρήτωρ, ὑπέρμαχος τῆς εἰσαγωγῆς τῆς ἑλληνικῆς παιδείας στὴ Ρώμη. — Κτητικὴ ἀντωνυμία (πληθ.).
15 Ἀπρόθυμοι γιὰ ἐργασία ἀλλὰ καὶ εὐέξαπτοι. — Πολέμησαν στὸ πλευρὸ τοῦ στρατοῦ μας.—Ἐπίσημο ἔνδυμα.
16 Σημεῖο τῆς ἀριθμητικῆς. — Ἑλληνίδα βασίλισσα. — Πυκνὰ δάση ἀπὸ θάμνους.
17 Νομὸς καὶ ποταμὸς τῆς Γαλλίας. — Ἰωάννης...: γιατρὸς καὶ πολιτικὸς τῆς Κρήτης, ποὺ πῆρε μέρος στὶς ἐπαναστάσεις τοῦ νησιοῦ.

ΝΙΚ. Ι. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ
(Στουπὶ—Κατερίνης)

Ἡ λύσις τοῦ 751 στὴ σελ. 64

Τροφή, στέγη, ἰατροφαρμακευτικὴ περίθαλψι καὶ διασκέδασι γιὰ τοὺς ἀπόμαχους τῆς ζωῆς

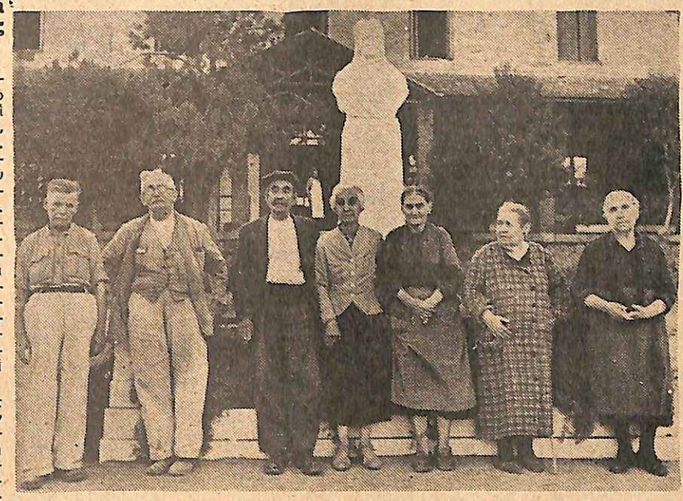

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς τροφίμους τοῦ Γηροκομείου, ποὺ πρέπει νὰ καταργηθῆ γιατὶ θεωρεῖται ὡς ἀναχρονιστικό.

Ὑγιεῖναι διαθῆκαι ΕΥΓΗΡΙΑΣ

ΧΑΡΑΣ Εὐαγγέλια γιὰ τοὺς γέροντας. Ἀποφασίστηκε ἐπὶ τέλους νὰ χρηματοδοτηθῆ ἀπὸ τὸ κράτος ἕνα πρόγραμμα εὐγηρίας, ὥστε ὅλοι οἱ ἀπόμαχοι τῆς ζωῆς νὰ ἐξασφαλίσουν στέγη, τροφή, ἀναψυχὴ καὶ ἰατροφαρμακευτικὴ περίθαλψι.

Ὑπολογίστηκε ὅτι οἱ ὑπερήλικες, δηλαδὴ οἱ ἄνω τῶν 65 χρόνων, στὴ χώρα μας εἶναι περίπου 750.000 ἤτοι τὸ 10% τοῦ πληθυσμοῦ. Φυσικά, ὅλοι δὲν εἶναι οὔτε πένητες οὔτε ἐγκαταλελειμένοι. Ἀναμφισβήτητα, ὅμως, πολλὲς χιλιάδες ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ἔχουν στέγη, γιατὶ ἔχουν χάσει τὰ παιδιά τους ἢ γιατὶ οἱ συγγενεῖς τους δὲν τοὺς φροντίζουν. Τὸ χειρότερο ὅμως εἶναι ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, στὰς δυσμὰς τοῦ βίου τους δὲν ἔχουν οἰκονομικὴ εὐχέρεια γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὰ καθημερινῶς αὐξανόμενα ἔξοδα τῆς ζωῆς καὶ τὶς ἀντιξοότητες τῶν γηρατειῶν. Ἔτσι, ὑπεδείχθη ἀπὸ τὴν Ἑταιρίαν προστασίας γήρατος στὸ ὑπουργεῖο Προνοίας καὶ ἔγινε κατ' ἀρχὴν δεκτό, νὰ διαιρεθοῦν οἱ ὑπερήλικες σὲ τρεῖς μεγάλες κατηγορίες.

Στὴν πρώτη θὰ ὑπαχθοῦν οἱ πένητες, δηλαδὴ τὰ ἄτομα ποὺ στεροῦνται καὶ τῶν στοιχειωδεστέρων ἀναγκῶν τῆς ζωῆς, στὴ δεύτερη οἱ μικροεισοδηματίες, δηλαδὴ αὐτοὶ ποὺ ἔχουν ἔστω καὶ μιὰ μικρὴ σύνταξι ἢ εἰσοδήματα ἀπὸ μικροϊδιοκτησίες καὶ συνεπῶς ἐξασφαλίζουν κατὰ ἕνα τρόπο τὶς στοιχειώδεις ἀνάγκες τους καὶ τέλος στὴν τρίτη κατηγορία θὰ ὑπαχθοῦν οἱ ἐκεῖνοι ποὺ λόγω οἰκογενειακῆς καλῆς καταστάσεως ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ ζοῦν ἀξιοπρεπῶς. Ἐπίσης, μιὰ ἄλλη ὑποδιαίρεσι θὰ γίνη στοὺς ὑπερήλικες ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὑγιεινῆς καταστάσεώς τους. Ἔτσι, οἱ γέροντες θὰ διαιρεθοῦν στοὺς ἐλαφρῶς πάσχοντες ἢ ὑγιεῖς καὶ στοὺς χρονίως ἢ βαρέως πάσχοντες, ἀναπήρους κλπ.

Τὸ σχέδιον εὐγηρίας ποὺ καταρτίσθηκε προβλέπει α) παροχὴ ἰατροκοινωνικῆς βοηθείας στοὺς σωματικῶς ὑγιεῖς καὶ ἐλαφρῶς πάσχοντες καὶ β) παροχὴ ἰατροκοινωνικῆς βοηθείας στοὺς βαρέως πάσχοντας, ἀνατήρους καὶ ἀνιάτους.

Σύμφωνα μὲ τὰ προγραμματισθέντα σχέδια, ἡ ἰατροκοινωνικὴ περίθαλψι θὰ γίνη ὡς ἑξῆς:

Κατ' ἀρχὴν σὲ κάθε μεγάλη πόλι θὰ πραγματοποιηθῆ γενικὴ ἀπογραφὴ τῶν γερόντων γιὰ νὰ διαπιστωθῆ ὁ πραγματικὸς ἀριθμός τους καθὼς καὶ οἱ ἀνάγκες τους. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν στοιχείων ποὺ θὰ συγκεντρωθοῦν, θὰ ἱδρυθοῦν ἀνάλογα στὶς συνοικίες εἰδικοὶ σταθμοὶ ποὺ θὰ ὀνομασθοῦν «Σταθμοὶ Εὐγηρίας» ἢ «Σταθμοὶ Προνοίας Γερόντων».

Κάθε σταθμὸς εὐγηρίας θὰ διαθέτη ἐστιατόριον γιὰ τὴν δωρεὰν σίτισι τῶν γερόντων τῆς α΄ κατηγορίας καὶ γιὰ τὴν ἐναντι μικροῦ ἀντιτίμου σίτισι τῶν ὑπερηλίκων τῆς β΄ κατηγορίας.

Ἐπίσης, οἱ σταθμοὶ θὰ ἔχουν ὑπνωτήρια στὰ ὁποῖα οἱ γέροντες ἐφ' ὅσον θὰ εἶναι ὑγιεῖς καὶ ἄστεγοι, θὰ μποροῦν νὰ καταφεύγουν γιὰ νὰ κοιμοῦνται. Στοὺς σταθμοὺς προβλέπεται καὶ ἡ ἵδρυσι τμημάτων ψυχαγωγίας.

Τὰ τμήματα, λοιπόν, ψυχαγωγίας θὰ διαθέτουν κινηματογράφο, ραδιόφωνο, βιβλιοθῆκες κλπ. Παράλληλα θὰ ὀργανώνωνται ἐκδρομὲς καὶ διαλέξεις ἢ ὁμαδικὲς μεταβάσεις κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνες σὲ διάφορες λουτροπόλεις γιὰ θεραπεία. Τὸ σπουδαιότερο ὅμως ποὺ θὰ ὑπάρχη στοὺς πρωτότυπους αὐτοὺς σταθμούς, θὰ εἶναι τὸ τμῆμα ἀπασχολήσεως.

Οἱ ἐπιστήμονες καὶ οἱ γεροντολόγοι ἔχουν πιστώσει ὅτι ὅσοι ἄνθρωποι δὲν ἐργάζονται, κυριολεκτικὰ μαραίνονται καὶ γάνουν κάθε ζωτικότητα. Ἰδιαίτερα οἱ γέροντες ποὺ μέχρι προχθὲς ἀκόμη ἦταν ἐνεργὰ μέλη τῆς κοινωνίας γίνονται ψυχικὰ ἐρείπια, γιατὶ πιστεύουν ὅτι τώρα πιὰ εἶναι βάρος καὶ ἐντελῶς ἄχρηστοι στὸ κοινωνικὸ σύνολο. Τὸ γεγονὸς δὲ ὅτι περιμένουν μοιρολατρικὰ τὸ θάνατο, τοὺς δημιουργεῖ νευρώσεις καὶ γενικὰ ἀπαισιόδοξες σκέψεις. Εἶναι, λοιπόν, οἱ ἄνεργοι γέροι, ἀντικοινωνικοί, γκρινιάρηδες καὶ καμμιὰ φορὰ οἱ ἐρευνῶσεις τους ἐξελίσσονται μέχρι τοῦ σημείου ὥστε τὰ ἄτομα αὐτὰ νὰ γίνωνται ἐπικίνδυνα.

Οἱ γεροντολόγοι ἀποφαίνονται ὅτι οἱ γέροντες πρέπει νὰ ἀπασχολοῦνται μὲ κάτι. Ἔτσι, στοὺς Σταθμοὺς Εὐγηρίας κάθε ὑπερήλικας θὰ ἀναλάβη νὰ κάνη μιὰ δουλειὰ ἀνάλογα μὲ τὰ προσόντα ποὺ ἔχει καὶ μὲ τὶς σωματικὲς δυνατότητές του. Εἰδικοὶ τεχνίτες θὰ τοὺς ἐκπαιδεύσουν στὴν ὡρολογοποιΐα, ξυλουργικὴ καὶ ἠθοκομία. Στὶς γοῆες θὰ δοθοῦν κεντήματα καθὼς καὶ ἄλλα ἔργα χειροτεχνίας.

Στοὺς σταθμοὺς αὐτοὺς θὰ λειτουργῆ καὶ ἀτρικὸ τμῆμα.

Δωρεὰν ἰατροφαρμακευτικὴ περίθαλψι θὰ παρέχεται στοὺς γέροντας α΄ καὶ β΄ κατηγορίας γιὰ τὰ λεγόμενα περιπατητικὰ νοσήματα. Μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅμως ὅτι δὲ θὰ εἶναι ἀσφαλισμένοι σὲ ἄλλο ὀργανισμὸ ἢ ταμεῖο ὑγείας. Ἐπίσης, ἀπὸ γιατροὺς καὶ νοσοκόμους θὰ παρέχεται ἰατροφαρμακευτικὴ περίθαλψι στὰ σπίτια τῶν ὑπερηλίκων γιὰ τὰ συνήθη νοσήματα καὶ στὶς αὐτὲς κατηγορίες γερόντων.

Γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι τῶν μελῶν τῶν Σταθμῶν αὐτῶν θὰ προσληφθοῦν, ἀντὶ φυσικὰ μικροῦ μισθοῦ, γέροντες, μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι θὰ διατηροῦν ἀκμαῖες τὶς πνευματικὲς καὶ σωματικὲς δυνάμεις τους. Ἐξ ἄλλου, ἐπειδὴ ὑπάρχει κίνδυνος στὰ κέντρα εὐγηρίας νὰ καταφεύγουν διάφοροι «εὐθυεῖς» τύποι, κρίθηκε σκόπιμο νὰ γίνωνται δεκτοὶ μόνο ἐκεῖνοι, ποὺ κατοικοῦν μέσα στὸν τομέα τοῦ σταθμοῦ τουλάχιστον ἐπὶ μία δεκαετία. Κάθε μέλος τοῦ Σταθμοῦ θὰ ἐφοδιάζεται μὲ εἰδικὴ ταυτότητα.

Στοὺς βαρέως πάσχοντες γέρους ὑπεδείχθη ὅτι θὰ ἦταν σκόπιμο, γιὰ νὰ ἐξυπηρετηθοῦν καλύτερα, νὰ ἱδρυθῆ νοσοκομεῖο γερόντων. Σ' αὐτὸ θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ παραμένουν καὶ νὰ νοσηλεύονται ἀπεριόριστο χρόνο ἢ καὶ μόνιμα αὐτοὶ ποὺ πάσχουν ἀπὸ χρόνιες ἀσθένειες.

Ὑποδεικνύεται ὅτι καλὸ θὰ ἦταν νὰ καταργηθοῦν τὰ Γηροκομεῖα, γιατὶ τὸ σύστημα περιθάλψεώς τους θεωρεῖται ἀναχρονιστικὸ καὶ προκαλεῖ μόνο ψυχικὴ ἐξαθλίωσι στοὺς τροφίμους. Πρέπει νὰ σημειωθῆ δὲ ὅτι τὰ παρὰ πάνω προγραμματισθέντα σχέδια, τὰ ὁποῖα, ὅπως τονίσαμε, ἔγιναν δεκτά, καταρτίστηκαν ἀπὸ τὴν Ἑταιρία προστασίας γήρατος ποὺ διευθύνεται ἀπὸ τὸ διαπρεπῆ ἰατρὸ κ. Τσούκα. Στὰ μέλη τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου, ποὺ ἀπαρτίζεται ἀπὸ ἐκλεκτὰ στελέχη τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας ἀξίζει κάθε ἔπαινος γιὰ τὴν κοινωνικὴ δράσι καὶ γιὰ τὰ μεγάλα πρωτοπορειακὰ σχέδια, ποὺ γράψαν γιὰ τὴν προστασία τῶν γερόντων.

Πραγματικά, τὸ ὑπουργεῖο Προνοίας ἀποδέχθηκε ἀμέσως τὸ σχέδιο καὶ ὁ ὑπουργὸς κ. Στράτος δήλωσε ὅτι πολὺ σύντομα θὰ συσταθῆ καὶ εἰδικὴ διεύθυνσι γεροντολογίας στὸ ὑπουργεῖο του, ποὺ σκοπὸ θὰ ἔχη νὰ ἐποπτεύη τὴ λειτουργία τῶν Σταθμῶν Εὐγηρίας.

Π. Ν ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

Στοὺς Σταθμοὺς Εὐγηρίας κάθε ἀπόμαχος τῆς ζωῆς θὰ κάνη μιὰ δουλειά, ἀνάλογα μὲ τὰ προσόντα ποὺ ἔχει.

✪✪

Κλείδωσε τοὺς ἀστυνομικούς

Δυὸ-τρεῖς ἀστυνομικοὶ τῆς Φορμόζας ἐπισκέφθηκαν τελευταῖως στὸ σπίτι του κάποιον ὁμοματι Γιάνγκ—Γιούνγκ—Βέϊ, γιὰ νὰ τοῦ ζητήσουν ἐξηγήσεις γιὰ τὴν ὑποπτη δράσι του καὶ τὶς ἀπάτες ποὺ εἶχε σκαρώσει.

Ἐκεῖνος τοὺς δέχτηκε περιποιητικώτατα, τοὺς ἔβαλε νὰ καθήσουν ἄνετα στὸ σαλόνι του... κι' ὕστερα γλύστησε ἔξω μὲ τρόπο, κλείδωσε πίσω του τὴν πορτα κι' ἐξαφανίσθηκε.

"Ενας νόμος τοῦ 1957 ἐπιτρέπει στὴν Καμὶλ ἕνα μακάριο γάμο...

ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗ ΕΝΑ ΠΕΘΑΜΕΝΟ

Ἡ παράξενη ἀπόφασι μιᾶς ἐρωτευμένης Γαλλίδας

"Ενα τηλεγράφημα εἶχε φτάσει στὸ Φαιπιὲν Μυσσώ, τὸ δήμαρχο τῆς μικρῆς γαλλικῆς κωμοπόλεως Λέζ. Κι' ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Παρακαλεῖσθε νὰ εἰδοποιήσετε τὴν Καμὶλ Νώ, ὁδὸς Σὰμπλ 34, ὅτι σκοτώθηκε στὴν 'Αλγερία ὁ ἀρραβωνιαστικός της Ζοζὲφ Μπονώ, λοχίας τοῦ ἀποικιακοῦ πεζικοῦ. Οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ συστρατιῶτες του τῆς στέλνουν τὰ εἰλικρινῆ τους συλλυπητήρια».

"Ηταν ἕνα καθήκον θλιβερό, ὀδυνηρό... Μὰ δὲ μποροῦσε νὰ τὸ ἀποφύγη ὁ δήμαρχος τοῦ Λέζ. "Ηξερε καλὰ τὴν Καμὶλ Νώ. "Ηταν μοναχοκόρη κι' εἶχε μείνει ὀρφανὴ ἀπὸ πατέρα στὰ 11 χρόνια της. 'Από τότε, ζοῦσε μαζὶ μὲ τὴ γρηᾶ μητέρα της.

Οἱ μοναδικὲς ψυχαγωγίες της ἦταν νὰ παίζη «ὄργανο» στὴν ἐκκλησία καὶ ντόμινο μὲ τὶς φιλενάδες τῆς μητέρας της.

Μ' ὅλο ποὺ εἶχε καλὴ παροῖ κα—100 στρέμματα ἀμπέλια — εἶχε περάσει τὰ 30 χρόνια της, χωρὶς νὰ συναντήση τὸν ἔρωτα, ἴσως γιατὶ δειχνόταν ὑπερβολικὰ ντροπαλὴ καὶ κλεισμένη στὸν ἑαυτό της. Καὶ βάζω σίγουρα γεροντοκόρη ὡς τὸ τέλος ἂν δὲν παρουσιαζόταν ξαφνικὰ στὴ ζωή της ὁ Ζοζὲφ Μπονώ.

'Ο δήμαρχος τὸν ἤξερε κι' αὐτόν.

"Ηταν ἕνα καλὸ παλληκάρι. Εἶχε καταταγῆ στὸ στρατὸ κι' εἶχε μείνει 7 χρόνια στὴν 'Ινδοκίνα καὶ ἄλλα 2 στὴν 'Αλγερία. Εἶχε γνωρίσει κι' ἀγαπήσει τὴν Καμὶλ, στὸ διάστημα μιᾶς ἀδείας του. Κι' ἀπὸ τότε σάστισαν ὅλοι μὲ τὴν ἀλλαγὴ τῆς κοπέλλας. "Αρχισε νὰ μακιγιάρεται, χτενιζόταν μὲ γούστο, πήγαινε στὰ πάρτυ...

Εἶχαν κανονίσει μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικό της νὰ παντρευτοῦνε τὸ φθινόπωρο, ὅταν θ' ἀπολυόταν ἀπ' τὸ στρατό.

Μὰ τώρα αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα ἐρχόταν νὰ γκρεμίση τραγικὰ τὰ ὄνειρά της.

'Ο δήμαρχος σκέφθηκε νὰ ζητήση τὴ βοήθεια τοῦ παπᾶ τῆς ἐνορίας, ποὺ σχετιζόταν μὲ τὶς δυὸ γυναῖκες περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον.

Πραγματικά, τοῦ ἐξήγησε τὴν κατάστασι καὶ πῆγαν ὕστερα μαζὶ στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Σάμπλ.

Χτύπησαν τὴν πόρτα.

Τοὺς ἄνοιξε ἡ μητέρα τῆς Καμίλ...

— 'Ακόμα δὲ μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω! ἔλεγε ἀργότερα ὁ δήμαρχος στὸ γραμματέα του. Περίμενα φωνὲς κλάματα... Κι' ὅμως μητέρα καὶ κόρη ἔδειξαν μιὰ ἀπίστευτη ἠρεμία. «Μάλιστα κύριε δήμαρχε—μᾶς λέγανε Μάλιστα, πάτερ-Λερουά... 'Ωρεδουάρ... Νὰ σᾶς ξαναδοῦμε...» Καὶ μᾶς συνοδέψανε ὡς τὴν πόρτα, ὅλο εὐγένεια καὶ πσοθυμία..

Μὰ ἡ ἀλήθεια ἦταν πὼς ἡ Καμὶλ ἔκλεισε στὴν καρδιά της τὸ πένθος της. 'Αποτραβήχτηκε ἀκόμα πιὸ πολὺ ἀπ' τὸν κόσμο.

Μονάχα μιὰ φορὰ βγῆκε ἀπ' τὸ σπίτι της: γιὰ νὰ ἀκολουθήση τὴν κηδεία τοῦ Ζοζέφ.

"Υστερα, γιὰ πολλοὺς μῆνες, δὲν τὴν ξαναεῖδε κανείς.

Τώρα τελευταῖα ὅμως, παρουσιάστηκε μιὰ μέρα στὸ γραφεῖο τοῦ δημάρχου καὶ τοῦ εἶπε:

— "Ακουσα πὼς ὑπάρχει ἕνας νόμος, ποὺ ψηφίστηκε τὸ Νοέμβριο τοῦ 1957. Τὸν ξέρετε;...

'Ο δήμαρχος ὁμολόγησε πὼς τὸν ἀγνοοῦσε. Κι' ἡ Καμὶλ Νὼ τοῦ ἐξήγησε:

— 'Επιτρέπει στὶς ἀρραβωνιαστικὲς τῶν στρατιωτῶν ποὺ σκοτώθηκαν στὴν 'Αλγερία, νὰ τοὺν παντρευτοῦνε μετὰ τὸ θάνατό τους. Θάθελα νὰ ἐπωφεληθῶ κι' ἐγὼ ἀπ' αὐτὸ τὸ νόμο... Μπορεῖτε, κύριε δήμαρχε, νὰ μὲ παντρέψετε μὲ τὸ Ζοζὲφ Μπονώ;

'Ο δήμαρχος προσπάθησε νὰ τὴν κάνη νὰ λογικευθῆ. "Ολα ὅμως τὰ ἐπιχειρήματά του πῆγαν χαμένα... Στὸ τέλος, τῆς ὑποσχέθηκε:

— Καλὰ λοιπόν, θὰ ψάξω νὰ βρῶ τὸ νόμο. Κι' ἂν εἶν' ἔτσι ὅπως τὸ λέτε..

Πραγματικά, ὁ νόμος ὑπῆρχε. Εἶχε ψηφισθῆ κυρίως γιὰ τὴ νομιμοποίησι τῶν ἐξωγαμων παιδιῶν τῶν στρατιωτικῶν ποὺ σκοτώνονταν στὸν πόλεμο.

Αὐτὸ ἦταν τὸ πνεῦμα του. Τὸ γράμμα του ὅμως ἐφαρμοζόταν ἀπόλυτα στὴν περίπτωσι τῆς Καμὶλ — μ' ὅλο ποὺ αὐτὴ δὲν περίμενε παιδί.

Κι' ἔτσι, ὁ δήμαρχος ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήση στὴν ἐπιμονή της. 'Αρνήθηκε ὅμως νὰ παραδῆ γιὰ χάρι της ἕναν ἄλλο νόμο, ποὺ ἐπιβάλλει νὰ γνωστοποιῆται κάθε γάμος μὲ τοιχοκολλήσεις στὴ Δημαρχία.

"Ετσι, ἔμαθε ὅλος ὁ κόσμος ὅτι ἡ Καμὶλ Νὼ θὰ παντευόταν ἕνα νεκρό!

'Η εἴδησι γάλασε κόσμο. 'Η μικρὴ κωμόπολις πλημμύρισε ἀπὸ δημοσιογράφους, ποὺ ἔφτασαν ἀκόμα κι' ἀπ' τὸ Παρίσι. 'Η μητέρα τῆς Καμὶλ τοὺς ἔδιωχνε, ὅταν χτυποῦσαν τὴν πόρτα της. 'Αλλ' ὁ δήμαρχος κι' ὁ γραμματέας του ἦταν πιὸ ὁμιλητικοὶ καὶ τοὺς ἔδιναν πρόθυμα ὅλες τὶς πληροφορίες τοὺ ξέρανε.

"Ενας 'Αμερικανὸς δημοσιογράφος κατάφερε, τελευταῖος νὰ εἰσχωρήση στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Σάμπλ. Βρῆκε τὴν Καμὶλ ταραγμένη, τρομερὰ ἐκνευρισμένη ἀπ' ὅλον αὐτὸ τὸ θόρυβο, ἀλλ' ἀποφασισμένη νὰ πραγματοποιήσ ὑποσθῆποτε τὴν ἀπόφασ ης

Οἱ συμπολίτες της ἔχουν ὡριστῆ σὲ δυὸ μερίδες. "Αλλοι θαυμάζουν τὴν Καμὶλ καὶ πιστεύουν πὼς ἐνεργεῖ μ' ἀφιλοκέρδεια. "Αλλοι ὅμως — κι' ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς οἱ συγγενεῖς τοῦ Ζοζὲφ—ὑποπτεύονται ὅτι τὴ σπρώχνει τὸ συμφέρο, γιὰ νὰ πάρη τὴν σύνταξι τοῦ μακαρίτη (ἀλλ' αὐτὸ φαίνεται μάλλον ἀπίθανο, γιατὶ τὸ ποσὸν εἶναι μικρὸ κι' ἡ Καμὶλ εὔπορη).

Στὸ μεταξύ, ἡ Καμὶλ περνάει τὶς μέρες της διαβάζοντας τὰ 600 ἐρωτικὰ γράμματα ποὺ εἶχε ἀνταλλάξει μὲ τὸν ἀγαπημένο της, καὶ προετοιμάζεται γιὰ τὶ μεγάλη μέρα ποὺ ὁ παπᾶς τῆς ἐνορίας της θὰ τὴν παντρέψη μ' ἕνα φάντασμα.

ΑΡΧΑΙΑ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

★ 'Ο κυβερνήτης πρέπει νἄναι πολὺ καλύτερος ἀπ' τοὺς ὑπηκόους του.

Κῦρος

★ 'Η φιλοδοξία περιφρονεῖ καὶ τοὺς μεγαλύτερους κινδύνους.

Διονύσιος ὁ Πρεσβύτερος

★ Εἶναι προτιμώτερος ὁ θάνατος ἀπ' τὴ ζωή, ὅταν κανεὶς πρέπει νὰ φυλάγεται ὄχι μόνο ἀπ' τοὺς ἐχθροὺς ἀλλ' κι' ἀπ' τοὺς φίλους του.

Διων

★ Στὸ βασιλιᾶ ταιριάζει μᾶλλον νὰ πλουτίζη τοὺς ἄλλους, παρὰ νὰ πλουτίζη ὁ ἴδιος.

Πτολεμαῖος

★ Πολλοὶ ἄνθρωποι, γιὰ νὰ ἐπιζητοῦν μεγάλα πράγματα, ἔχασαν κι' ἐκεῖνα ποὺ εἶχαν.

Δημοσθένης

Η ΣΩΣΙΑΣ ΤΗΣ ΝΕΦΕΡΤΙΤΙ

'Ανεκαλύφθη μιὰ σύγχρονη ὡσεις τῆς παλαιᾶς βασιλίσσης τῆς Αἰγύπτου Νεφερτίτι. 'Η ὡραιοτάτη συνοδὸς τῆς γνωστῆς ἀεροπορικῆς ἑταιρείας Τ. W. A., 'Αννὺ Λαμπζίν, μιὰ Γαλλίδα ρωσικῆς καταγωγῆς, μοιάζει καταπληκτικὰ μὲ τὴ σύζυγο τοῦ Δ' Φαραὼ τῆς δεκάτης ὀγδόης δυναστείας 'Αμενόθιους. Στὴ φωτογραφία μας ἡ ὡραία 'Αννὺ Λαμπζὶν ποζάρει μπροστὰ στὸ φωτογραφικὸ φακό, δίπλα σ' ἕνα ἀντίγραφο τῆς προτομῆς τῆς βασιλισσας Νεφερτίτι, ποὺ θεωρεῖται ἀπὸ τὰ ὡριστουργήματα τῆς αἰγυπτιακῆς τέχνης.

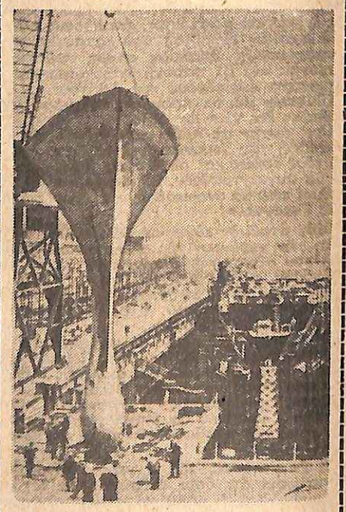

Η ΠΛΩΡΗ ΤΟΥ ΚΑΤΑΛΡΟΜΙΚΟΥ

Στὴν 'Αμερικὴ συνεχίζεται μὲ γοργὸ ρυθμὸ ἡ κατασκευὴ τοῦ «Λόνγκ Μπήτς», τοῦ πρώτου ἀτομικοῦ καταδρομικοῦ, ποὺ θὰ εἶναι συγχρόνως καὶ μιὰ κινητὴ βάσι ἐκτοξεύσεως πυραύλων. Στὴ φωτογραφία μας ἡ πλώρη τοῦ ἐν λόγω σκάφους, ἡ ὁποία κατασκευάστηκε χωριστὰ καὶ βάσει ἰδιαιτέρας μελέτης, μεταφέρεται ἀπὸ ἕνα πανίσχυρο γερανό, γιὰ νὰ τοποθετηθῆ στὴ θέσι της. 'Ο χαλύβδινος αὐτὸς ὄγκος ἔχει ὕψος 17 μέτρων καὶ ζυγίζει 70 τόννους. Τὸ «Λόνγκ Μπήτς» κατασκευάζεται στὰ ναυπηγεῖα Μπέτλεεμ, στὸ Κουίνσυ τῆς Μασσαχουσέτης.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ-ΤΕΡΑΤΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΕΥΟΥΝΑ τῶν πράξεων τους;

'Εξ ἀφορμῆς τοῦ ἀνατριχιαστικοῦ ἐγκλήματος τοῦ Πύργου

ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ μεγάλη προσοχὴ γιὰ νὰ κρίνη κανεὶς ἕνα ἀνήλικο παιδί. Οἱ παληοὶ ἐφάρμοζαν καταχρηστικὰ τὴ μέθοδο τοῦ «ξύλου τῆς γνώσεως». Χτυποῦσαν τὸ παιδὶ ὁπὸυ τύχαινε: Στὰ μοῦτρα, στὸ κεφάλι, στὴν πλάτη, στὸ στῆθος, στὴν κοιλιά. Μερικοὶ τοῦ ἔστριβαν τ' αὐτιὰ μέχρι νὰ βγάλουν αἷμα. Κι' ἄλλοι τὰ δάγκωναν ἢ τὰ πατοῦσαν γιὰ νὰ τὰ τρομοκρατήσουν. "Ετσι, κατὰ τὴ γνώμη τους, τὰ συμμόρφωναν. Οἱ νεώτεροι, οἱ ψυχίατροι κι' οἱ παθολόγοι ἤξεραν κ θε κρόνο τὸν ἀριθμὸ τῶν σακατεμένων ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους παιδιῶν ποὺ ἀγωνιζόντουσαν νὰ τὰ θεραπεύσουν. Χρειάστηκε νὰ περάση ἕνας ὁλόκληρος αἰώνας, γιὰ νὰ κυτάξουμε τὸ παιδὶ σὰν σπλάχνο μας. Σάρκα ἀπὸ τὴ σάρκα μας καὶ αἷμα τοῦ αἵματός μας. Καὶ τότε, πολλοὶ ἔσκυψαν μὲ ντροπὴ τὸ κεφάλι.

Τὸ παιδὶ δὲ γίνεται καλὸ ἢ κακό. Γεννιέται τὶς πιὸ πολλὲς φορές. "Ετσι, τὸ ἐγκληματικὸ παιδί, τὸ τερατάκι, αὐτὸ ποὺ ἐκδηλώνει ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς του κακουργα ἐνστικτα, εἶναι ἀνεύθυνο τῶν τρομερῶν πράξεών του. Φταίει τὸ κύτταρο. Τί παιδὶ μπορεῖ νὰ φέρη στὴ ζωὴ ἕνας «πρεζάκιας»; Τί παιδὶ μπορεῖ ν' ἀποκτήση ἕνας τραυματισμένος ἀπὸ τὴν ἀκατονόμαστη ἀρρώστια, ποὺ τὸν ὁδηγεῖ πρὸς τὴν παραφροσύνη;

'Ακόμη κι' ὁ καπνός, ἡ δηλητηρίασι τοῦ ὀργανισμοῦ ἀπὸ τὴν νικοτίνη, ἔχει ἐπιδράσει στὸν ὀργανισμὸ τοῦ παιδιοῦ, ὅπως ὑποστηρίζεται ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς ἐπιστήμονες. "Ετσι οἱ ἐμφανίσεις μικρῶν ἐγκληματιῶν, παιδιῶν μὲ φρικώδεις ἀνωμαλίες καὶ τεράτων εἶναι αὐτοφυεῖς. Δὲ δημιουργοῦνται ἀπὸ τὸ περιβάλλον. 'Απὸ αὐτὸ ἔχουμε μόνο τὰ παιδιὰ ποὺ μιμοῦνται ὅ,τι βλέπουν καὶ ποὺ τὸ ἀκολουθοῦν σὰν μόδα τῆς ἐποχῆς τους. Τέτοια δὲ δημιουργήματα εἶναι οἱ («τέντυ-μπόϋς»).

'Αλλὰ τὰ παιδιὰ-τέρατα γεννιοῦνται. Κι' ἂς ἀναφέρουμε μερικὰ χαρακτηριστικὰ παραδείγματα.

"Εχουμε τὰ δυὸ παιδιὰ τοῦ Πύργου. 'Ο πατέρας τοῦ Πετροπούλου εἶναι «ἱερορεπίτης» κι' ὁ νονός του λειτουργὸς τοῦ 'Υψίστου. Στὸ σπίτι τοῦ τελευταίου καὶ στὸ ἱερὸ τῆς ἐκκλησίας περνοῦσε τὶς περισσότερες ὧρες τῆς ἡμέρας του. Δὲν ἄκουγε παρὰ μόνο τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ κηρύγματα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς καλωσύνης. Κι' ὡστόσο αὐτὸς ὁ μικρὸς συνέλαβε, ὅπως ἀνεφέρθη, σ' ὅλες τὶς ἀνατριχιαστικὲς μαρτύριο τ· μικροῦ Μιχοπούλου. Αὐτὸς — ὅπως λέγεται — βρῆκε τὸν Διονυσόπουλο καὶ τὸν ἔπεισε νὰ βασανίσουν τὸ μικρὸ μὲ τὸν πιὸ φοβερὸ τρόπο κι' ὅταν ὁ Μιχόπουλος ὑπέκυψε στὰ μαρτύρια, αὐτὸς ὑπέδειξε τὸν τρόπο τῆς ἐξαφανίσεώς του. Κι' ὅλα αὐτὰ σὲ ἡλικία ἐννέα χρόνων!

'Ο Διονυσόπουλος πάλι εἶνε γυιὸς ἑνὸς φτωχοῦ μὰ καλοῦ νοικοκύρη τοῦ Πύργου. Σὲ ἡλικία ὀκτὼ χρόνων δὲν ἔχει μέσα του καμμιὰ τρυφερότητα. Εἶναι σκληρὸς καὶ ὀδιστακτος. Σπάραξε ὁ Μιχόπουλος, μὰ οὔτε μιὰ στιγμὴ δὲ δίστασε νὰ βοηθήση τὸν Πετρόπουλο στο φοβερὸ ἔγκλημά του.

Κι' ὕστερα, μὲ τὴν ἴδια ψυχραιμία κι' οἱ δυό, ἀντιμετώπισαν τοὺς διεξάγοντες τὶς ἀνακρίσεις. Τίποτα δὲν τοὺς φοβίζει. Κι' ὅταν βλέπουν τέλος ὁτι ἀποκαλύφθηκε ἡ παρουσία τους μὲ τὸ Μιχόπουλο ἀπὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου του, πλάθουν μιὰ ἐκπληκτικὴ ἱστορία. 'Αναφέρουν ὅτι ὑπῆρξαν ἀκούσιοι μάρτυρες τῶν βασανιστηρίων τοῦ μικροῦ ἀπὸ ἕναν μεγάλο καὶ δίνουν ἀκόμη πληρη τὰ χαρακτηριστικὰ του! Κι' ἡ 'Αστυνομία ξεγελιέται γιὰ μιὰ στιγμὴ κι' ἐξετάζει κι' αὐτὴν τὴν ἐκδοχή. Τέλος, ὅταν ἀπεκαλύφθη ὅτι αὐτοὶ διέπραξαν τὸ ἔγκλημα, ὁμολογοῦν μὲ κυνισμὸ καὶ μὲ κάθε λεπτομέρεια πῶς τὸ ἐξετέλεσαν.

"Ας δοῦμε τώρα μιὰ ἄλλη τρομερὴ ἀλλοίωσι τοῦ ψυχικοῦ κόσμου ἑνὸς μικροῦ κοριτσιοῦ. 'Από κάποιο χωριὸ τὸ εἶχαν στείλει νὰ δουλέψη («μικρὸ σκλαβάκι») στὴν 'Αθήνα. Οἱ φτωχοὶ γονεῖς του, μόλις στάθηκε στὰ πόδια του, θέλησαν ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ αὐτὸ ἢ νὰ τὸ ἐκμεταλλευτοῦν καὶ τὸ ἐστειλαν ὑπηρετριάκι στὴν πρωτεύουσα. Μὰ λίγο καιρὸ κατόπιν στὴν συνοικία ποὺ ἐργαζόταν ἄρχισαν νὰ χάνωνται οἱ γάτες. Τ' ἀφεντικά τους τὶς εὗρισκαν σκοτωμένες κατὰ τὸν πιὸ ἀνατριχιαστικὸ τρόπο. Κάποιος τοὺς ἔκανε «λυῶμα» τὸ κεφάλι καὶ τὶς πετοῦσε κατόπιν στὸ δρόμο!

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἀπασχόλησε τὴν 'Αστυνομία. Κι' οἱ ἀστυνομικοὶ σκανδαλίστηκαν ἀπὸ τὸ ἑξῆς: Οἱ σκοτωμένες γάτες βρίσκονταν πάντα σ' ἕναν ὡρισμένο δρόμο καὶ ἔξω ἀπὸ δυὸ ἢ τρία σπίτια. Ποιος τὶς σκότωνε; 'Αν τὶς πατοῦσε αὐτοκίνητο, δὲ θὰ τοὺς τσάκιζε μόνο τὸ κεφάλι!

Παραζενεμένοι οἱ ἀστυνομικοὶ ἔστησαν καρτέρι καὶ δὲν ἄρπησαν ν' ἀποκαλύψουν τὸ δράστη. Εἶδαν τὴ μικρὴ ὑπηρέτρια νὰ ξεγελᾶη ἕνα γατὶ καὶ νὰ τὸ παίρνη ἀπὸ τὸ δρόμο, ὅταν ἔλειπαν τ' ἀφεντικά της. Λίγες ὧρες ἀργότερα, τὴν εἶδαν πάλι νὰ βγαίνη μὲ χίλιες δυὸ προφυλάξεις καὶ νὰ πετάη στὸ δρόμο τὸ γατὶ μὲ πολτοποιημένο κεφάλι.

Τὴν συνέλαβαν, φυσικὰ κι' ἐκείνη δὲν ἄργησε νὰ ὁμολογήση τὴ σειρὰ τῶν φρικωδῶν ἐγκλημάτων της: Ξεγελοῦσε τὶς γάτες μὲ κόβια, τὶς ἔπαιρνε στὸ δωμάτιό της καὶ σὲ μιὰ στιγμή, τοὺς ἔβαζε τὸ κεφάλι στὴν μισάνοιχτη πόρτα τοῦ δωματίου της καὶ τὴν ἔκλεινε μὲ δύναμι. "Ετσι τὸ πολτοποιοῦσε!

"Αλλες φοβερὲς περιπτώσεις εἶναι ἐκεῖνες τῶν παιδιῶν, ποὺ κόβουν τὶς οὐρὲς τῶν σκύλων ἢ ποὺ ρίχνουν στὴ φωτιὰ ζωντανὰ μικρὰ κατοικίδια ζῶα κι' εὐχαριστοῦνται νὰ τὰ βλέπουν νὰ φτηνώνται!

Μὰ τὰ παιδιὰ τέρατα εὐτυχῶς δὲν εἶναι πολλά. 'Φτάσο ὅλα ἔχουν τὴν ἀνατριχιαστικὴ δρᾶσι τους, ποὺ εἶναι ἐκπληκτική. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὸ μυαλό τους δουλεύει στὸ κακὸ σὰν τὸ μυαλὸ ἑνὸς φοβεροῦ κι' ἀπαισίου ἐγκληματίου. Εἶναι τρομακτικὴ ἡ ψυχρότης τῆς συλλήψεως καὶ ἐκτελέσεως ἑνὸς ἐγκλήματος ἀπὸ αὐτὰ τὰ παιδιά.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

✪✪

Μεταννίζει αἷμα ἐντόμων

Κάποια Σουηδὴ ἐπιστήμων, ἡ Κάριν Χάλμπεργκ, ἐργάζεται σ' ἕνα «Ἰνστιτοῦτο φυσιολογίας τῶν φυτῶν» τῆς Οὐάλτουνα. Ἡ δουλειά της εἶναι νὰ κανη... μεταγγίσεις αἵματος στὰ μικροσκοπικὰ παρασιτα τῶν φυτῶν! Παίρνει δηλαδὴ ἐλάχιστο αἷμα ἀπὸ ἕνα ἔντομο καὶ τὸ εἰσάγει στὸ σῶμα ἑνὸς ἄλλου. 'Ο σκοπὸς τῶν πειραμάτων της αὐτῶν εἶναι νὰ μελετήση τὴ μετάδοσι τῶν ἀσθενειῶν τῶν φυτῶν, ποὺ προκαλοῦνται ἀπ' τὰ ἔντομα.

Σημειῶστε τώρα ὅτι τὰ παράσιτα αὐτὰ ἔχουν μῆκος μόλις 1 χιλιοστομέτρου. Οἱ μεταγγίσεις αἵματος πρέπει λοιπὸν νὰ γίνωνται κατὰ ἀπ' τὸ μικροσκόπιο. 'Φτάσο, ἡ Κάριν Χάλμπεργκ ἔχει ἐξασκηθῆ τόσο καλά, ὥστε μπορεῖ νὰ κάνη περὶ τὶς 30 τὴν ὥρα!

ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΕΣ

★ 'Η εὐλαισία χτυπᾶ τὴν πόρτα μας, ἀλλὰ ὁ πειρασμὸς τὴν ἀνοίγει.

★ 'Η εὐτυχία εἶναι τὸ μόνο πρᾶγμα, ποὺ μποροῦμε νὰ δώσουμε, χωρὶς νὰ τὸ ἔχωμε.

★ Στὴ ζωὴ δὲν ὑπάρχουν οὔτε ἀμοιβὲς οὔτε τιμωρίες. Ὑπάρχουν μόνο συνέπειες.

★ 'Η ζωὴ οὔτε στὴ χειρότερή της ἄποψι εἶναι τόσο κακή, ἀλλὰ οὔτε καὶ στὴν καλύτερή της τόσο καλή.

★ 'Εχθρὸς τῆς καλωσύνης δὲν εἶναι ἡ κακία, ἀλλὰ ἡ μέση κατάστασι ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ αὐτῶν.

★ 'Η συμπάθειά σας δὲ χάνεται ποτέ. 'Εκτὸς ἂν τὴν προσφέρετε στὸν ἑαυτό σας.

★ 'Εκεῖνο ποὺ εἶναι ἀπασαίτητο γιὰ τὸ θρίαμβο τοῦ κακοῦ, εἶναι νὰ μὴν κάνουν τίποτα οἱ καλοὶ ἄνθρωποι.

★ 'Εγωϊστὴς εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ποὺ νομίζει, ὅτι ἂν δὲν εἶχε γεννηθῆ, ὁ κόσμος θὰ ζητοῦσε νὰ μάθη γιὰ ποιὸ λόγο δὲν γεννήθηκε.

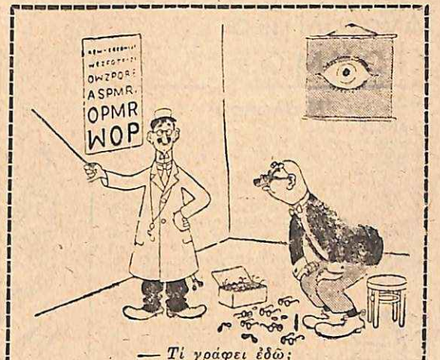

— Τί γράφει ἐδῶ;

'Επίκαιροι στίχοι

ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ

Γιὰ νὰ ξεχνᾶμε ὅλοι μας τὴν τόση δυσπραγία μας
καὶ γιὰ νὰ μὴ στερούμεθα καὶ τὴν ψυχαγωγία μας,
γιορτὲς διοργανώνονται, ἐπίσημες καὶ μή,
καὶ δίνουνε καὶ παίρνουνε οἱ... πανηγυρισμοί!

Γιορτὲς χιλιάδες δίνονται σ' ὁλόκληρη τὴ χώρα,
οἱ μέρες πανηγύρεων τραβᾶνε γιὰ πληθώρα
κι' εἶναι σαφὴς ἀπόδειξις κι' ὁμολογία πλήρης,
πὼς ἔγινε ὁ τόπος μας «δία τὰς... πανηγύρεις»!

ΚΑΡΔΙΟΧΤΥΠΙΑ

'Ανησυχίες προκαλοῦν
τὰ νέα τῆς Βαγδάτης,
γιατὶ συνήθως μᾶς μιλοῦν
γιὰ παρατράγουδα τῆς,

γιὰ ταραχὲς καὶ ντράβαλα, ποὺ ἴσως καμμιὰ μέρα,
φωτιὲς ν' ἀνάψουν ἀσβύστες σ' ὁλόκληρη τὴ σφαῖρα.

'Ορθῶς, λοιπόν, τὰ νέα τῆς μᾶς κόβουν τὴ μιλιά,
γιατὶ κι' ἐμᾶς ἐνδέχεται νὰ δῆς περιπλεμένους
κι' ἀντὶ γιὰ πολυθρύλητα «ἱπτάμενα χαλιά»,
ἀπ' τὴ Βαγδάτη νάχουμε... πυραύλους ἱπταμένους!

ΜΙΑ, ΚΑΠΟΙΑ ΛΥΣΙΣ...

Σοφοὶ τοῦ κόσμου δόκτορες πολὺ πονοκεφάλισαν,
ἀλλὰ στὴν ἀνθρωποπτητα τὸ φάρμακο ἐξασφάλισαν,
ποὺ ἔχει οὐσίες σπάνιες καὶ καταπληκτικές,
γιὰ νὰ γιατρεύη ἀμέτρητες παθήσεις... νεφρικές!

Δι' ὃ καὶ τέτοια ἐφεύρεσι λαμπρὰ καὶ θαυμασία,
ὀφείλει καὶ στὸν τόπο μας νὰρθῆ πάση θυσία,
γιατὶ συχνὰ βρισκόμαστε μπροστὰ στὸν ἔφορό μας
κι' αὐτὸς μὲ τὰ ἐνταλματα μᾶς λύνει τὰ... νεφρόζμας!

ΤΕΛΟΣ ΑΤΕΛΕΣ

Τὸν Δούβα τόνε ξέρανε δεκαδες Πατρινοί
ὡς ταχυδρόμον ἔντιμον καὶ ἀντρα εἰλικρινῆ,
πλὴν ὅμως γιὰ τὴ γνώμη τους αὐτὸς ἀδιαφοροῦσε
κι' ἐπιστολὲς ἀνοίγοντας τὰ χρήματα ἀφαίρουσε...

'Επ' ἀρκετὸν ἐξάφριζε ταύτεστιν τοὺς φακέλλους,
ὡστοῦ τὸν ἐπῆρανε χαμπάρι ἐπὶ τέλους
κι' ὁ ἔφριστὸς... διανομεὺς καὶ πονηροπλασμένος,
ἐντὸς ὀλίγου βρέθηκε στὸ ἱμηλα... συστημένος!

ΑΛΛΟΥ ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ...

Πάει ἡ «Μπὲ-μπέ», παντρεύτηκε, παντρεύτηκε καὶ (πάει
στὸν ἄντρα ποὺ ἀγάπησε καὶ ποὺ τὴν ἀγαπαει
κι' εὐτυχισμένη ἀπόλυτα ἡ σύγχρονη σειρήνα,
γιορτάζει μὲ τὸ «ἀγόρι της» τοῦ μέλιτος τὸν μῆνα...

Κατόπιν τούτου ἔπεσαν σὲ ἀφ:ντασιὰ ὀδύνη
οἱ φίλοι τῆς που γεύτηκαν ἀόζιμς χυλοπίτες
κι' ἐνῶ περνᾶ περίοδον τοῦ μέλιτος ἐκείνη,
αὐτοὶ στὰ σπίθη αἰσθάνονται... φαρμακερὲς φαίτες!

ΘΕΡΑΠΕΙΕΣ ΡΙΖΙΚΕΣ

Εἰς τῆς ὠλωρίνης τ' ἀφθονα κι' ἀτέλειωτα ρουμάνια,
ὑπάρχουν, ὅπως λέγεται, θαυματουργὰ βοτάνια,
που εἶναι γι' ἀπειράριθμες ἀρρώστειες ἕνα κι' ἕνα
καὶ γι' ἀκοιβὲς πανάκειες μπορουν νὰ πάν στα ξένα.
Βοτάνια, σθεν, ὁλοι μας ἂς σπεύσουμε νὰ δρέψουμε
τοὺς ἀσθενεῖς τοῦ σύμπαντος μ' αὐτὰ γιὰ νὰ γιατρέ- (ψουμε
καὶ μὲ τὰ ριζοβλάσταρα καὶ τὰ βοτανικά μας
εὐθὺς νὰ θεραπεύσουμε τὰ... οἰκονομικά μας!

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΜΕΡΙΜΝΑ

Στὴν ἐποχὴ μας τὴν πεζή, τὴν ἄχαρη καὶ σκάρτη,
διοργανώνονται συχνὰ καὶ «πινακλάκια-πάρτυ»
καὶ γιὰ σκοπὸ τους ἔχουνε, αὐτὰ τὰ παιχνιδιάκια,
νὰ ἐνισχυσουν τ' ἀπορα καὶ τὰ φτωχὰ παιδάκια...

Εἰς τοῦ «πινάκλ» οὔτως εἰπεῖν τὶς... τυχερὲς παρ- (τίδες
τῆς ἐποχῆς μας οἱ φτωχοὶ στηρίζουν τὶς ἐλπίδες,
ἐφ' ὧ καὶ πρέπει ἀδιάστακτα νὰ ὁμολογηθῆ,
πὼς ἔχουν πλείστοι ἀποροι στὴν... τύχη ἀφεθῆ!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Ανατολίτικο ΧΙΟΥΜΟΡ

Ἡ ἀλεποῦ

ΚΑΠΟΤΕ ὁ Νασταρδίν, ἐκεῖνος εἶχε πέσει σὲ μεγάλη φτώχεια κι' ἀνυπολήψη, ἀποφάσισε νὰ φύγη ἀπ' τὸ χωριὸ του καὶ νὰ ξενητευτῆ.

— 'Αμάν, μπρὲ τζάνουμ! Σὲ τέτοια ἡλικία ποῦ θὰ βολοδέρνης μακρυὰ ἀπ' τὸ σπιτικό σου; τὸν ρώτησε ἀνήσυχος ὁ ἰμάμης, ὅταν ἔμαθε τὴν ἀπόφασί του.

— Μακρυὰ ἀπ' τὸ χωριὸ κι' ἂς εἶναι καὶ στὴν κόλασι, ἐφέντη μ'... 'Εδῶ γεννήθηκα ἀγὰς καὶ νὰ καταντήσω ζητιάνος πάει πολύ! "Αν φύγω ὅμως μακρυά, κανένας δὲ θὰ ξέρη ποιός ἤμουν κάποτε καὶ ποιὰ εἶναι ἡ κατάντια μου σήμερα... ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας.

Τὸ ἴδιο βράδυ, πρὶν φύγη ἀπ' τὸ χωριό, συλλογίστηκε:

(— "Αν φύγω ἡμέρα θὰ πέσουν ἐπάνω μου οἱ δανειστές καὶ θὰ μοῦ φράξουν μὲ πέτρες τὸ δρόμο»).

Ξεκίνησε λοιπὸν ἀκέφος καὶ μπαϊλντισμένος, ὅταν νύχτωσε γιὰ καλά.

Μὰ καὶ στ' ἄλλα χωριὰ ποὺ πῆγε ὁ Νασταρδίν, βρῆκε τὴν ἴδια ἀσχημη ὑποδοχή. 'Η φήμη του πήγαινε πιὸ μπρὸς ἀπὸ τὸν ἴδιο καὶ τὸν προλάβαινε παντοῦ...

'Ετσι οὔτε δουλειὰ εὕρισκε, οὔτε παράδες τοῦ δίνανε. Οἱ πόρτες κλείνανε γι' αὐτὸν κι' ἀπὸ κοριδιὲς ἄλλο τίποτα.

— Τοῦ κλώτσου καὶ τοῦ μπάτσου ἔγινα, μὰ τὸν 'Αλλάχ! Τέτοια συμφορὰ νὰ πάθω στὰ γεράματα, ποτὲ μου δὲν τὸ φανταζόμουνα! ἔλεγε πικραμένος ὁ Νασταρδίν καὶ μόνο ποὺ δὲν ἐκλαιγε ἀπ' τὸ κακό του.

'Ενα πρωϊνό, ὅμως, καθὼς περνοῦσε ἀπ' τὸ Σιβρικισὰρ μὲ βαρειὰ καρδιά, εἶδε πολλοὺς χωρικοὺς μαζεμένους σὲ κύκλο στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ.

Προχώρησε δειλὰ ὡς ἐκεῖ καὶ ρώτησε νὰ μάθη τί συμβαίνει.

— Νά... Πιάσαμε μιὰ ἀλεποῦ, ποὺ μᾶς εἶχε ρημάξει τὰ κοτέτσια μας...

— Καὶ τί τὴν καμαρώνετε σὰν νύφη; ρώτησε περίεργος ὁ Νασταρδίν, ποὺ τοὺς ἔβλεπε νὰ χαζεύουν μπροστὰ στὴν ἀλεποῦ.

— Προσπαθοῦμε νὰ βροῦμε, τζάνουμ, ἕναν τρόπο γιὰ νὰ τὴ βασανίσουμε ὅσο μποροῦμε περισσότερο, πρὶν τὰ τινάξη... τοῦ εἶπαν οἱ χωρικοί.

'Ο Νασταρδίν ξαφνιάστηκε μὲ τὴν τόσο μεγάλη κακία τῶν ἀνθρώπων καὶ σκέφτηκε ἀμέσως νὰ βοηθήση τὸ ἔξυπνο ζῶο.

— Μπορεῖ μιὰ μέρα νὰ μοῦ ἀνταποδώση ἡ ἀλεποῦ τὸ καλό, μιὰ κι' ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ἀπογοητεύτηκα πιά... μονολόγησε ἀναστενάζοντας.

Κι' ἀμέσως γυρνώντας στὸν πιὸ γέρο τῆς συντροφιᾶς ποῦ εἶπε:

— Ἄσε με ἐμένα, ἀγά μου, νὰ κανονίσω αὐτὸ τὸ ζήτημα κι' ἔννοια σου... Θάναι τόσο μεγάλα τὰ μαρτύρια ποὺ θὰ τραβήξη ἡ ἀλεποῦ, ὥσπου νὰ ξεψυχήση, ποὺ θὰ εὐχαριστηθῆ τὸ ντέρτι σας ἐκδίκησι!

Οἱ χωρικοὶ τότε, ἀφοῦ κύτταξε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, δέχτηκαν τὴν πρότασί του κι' ὁ πιὸ γέρος ἔδωσε τὴν ἀλεποῦ στὰ χέρια τοῦ Χότζα.

'Εκεῖνος, χωρὶς νὰ χάση καιρό, ἔβγαλε τὴν κελεμπία του, τὴν πέρασε στὴν ἀλεποῦ, ἔβγαλε καὶ τὸ τουρμπάνι του καὶ τὸ τύλιξε στὸ κεφάλι τοῦ ζώου καὶ πρὶν προλάβουν οἱ ἄλλοι νὰ τὸν συγκρατήσουν, ἄφησε τὴν ἀλεποῦ νὰ φύγη!...

— Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Προφήτη!... Τί ἔκανες ἐκεῖ μπρὲ ἐντεψίζη; ἔβαλαν τὶς φωνὲς οἱ χωρικοί.

'Ο Νασταρδίν ὅμως, χωρὶς νὰ χάση τὴν ψυχραιμία του, γύρισε καὶ τοὺς εἶπε χαμογελώντας:

— 'Ησυχάστε, ἀγάδες μου, κι' ἡ δουλειά σας ἔγινε στὴν ἐντέλεια! "Εφτιαξα στὴν ἀλεποῦ ἕνα κουνέρι, ποὺ καλύτερα νὰ φοροῦσε τὴν ἴδια στιγμή, παρὰ νὰ ζοῦσε ἔτσι ποὺ τὴν μασκάρεψα...

— Τί θὲς νὰ πῆς; ἀπόρησαν ἐκεῖνοι.

— 'Ετσι ντυμένη ἡ ἀλεποῦ μὲ τὰ δικά μου ροῦχα, ὅπου κι' ἂν πάη θὰ τὴν κυνηγᾶνε μὲ κλωτσιὲς καὶ μὲ πέτρες... Καλὴ ὥρα ὅπως γίνεται τώρα μὲ μένα, ποὺ μ' ἀναγνωρίζουν ἀπὸ μακρυὰ οἱ ἀνθρῶποι σ' ὁποια πολιτεία κι' ἂν πάω... Μὲ τὸ τουρμπάνι μου, λοιπόν, καὶ μὲ τὴν κελεμπία μου, σίγουρα θὰ τὴ παίρνη ὁ κόσμος γιὰ ὥρα καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ γεννήθηκε! τοὺς ἐξήγησε ὁ Χότζας.

Κι' ἐνῶ ὅλοι ἄρχισαν νὰ γελᾶνε εἰς βάρος του, τὸν πλησίασε ὁ πιὸ γέρος τῆς παρέας, τὸν κάλεσε σπίτι του κι' ὑποσχέθηκε νὰ τὸν βοηθήση ὅσο μποροῦσε...

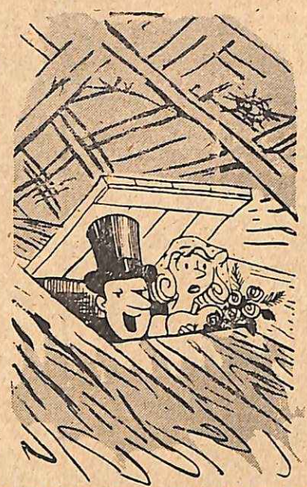

Ο ΥΠΟΒΟΛΕΥΣ ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΑΙ
— Λοιπόν, γλυκειά μου, σ' ἀρέσει ἡ φωλίτσα μας;

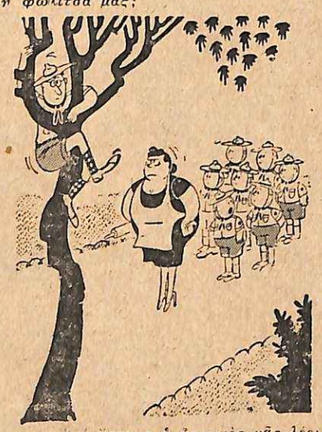

— Κι' ὕστερα ὁ ἀρχηγὸς μᾶς λέει πὼς πρέπει νὰ εἴμαστε ἀτρόμητοι πρὸ τοῦ κινδύνου!...

— "Αργησα, ἀλλὰ σὲ πέτυχα!

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ τοῦ Καραμπὲτ

Στὸ τραμ

ΕΓΚΩ μπὲ ντὲν εἶμαι ὅπως μερικοὶ ἄναντροι ἄντροι ποὺ μὲ ἐφημερίντα συνοικεσίων γκόμενες ψαρεύουνε. Καὶ γιὰ κράχτη γράφουνε: «Κύριος καλὸς διατηρημένος μὲ σύνταξι, μ' ἀκίνητο, ζητάει...».

Αὐτὴ μπκανὴ γιαμπανὰ ντουζτίζουνε, σήμερα μεροῦ ὑναίκες ἀκμὰκ μπουνταλοῦδες ντὲν εἶναι. Αὐτὰ καλὸς διατηρημένος μὲ σύνταξι, μ' ἀκίνητο, μπιλίορσουν ἀναγνώστη ἐφέντη νὲ ντεμὲκ; Τί ἐζήγησι δίνουνε; Πῶς αὐτὸς καλὸς διατηρημένος πίσει ἔκει, φαλάκρα μαλάκρα, οὐρία μου ρία, κοιλιὰ βαρέλα κι' οὔλες ἀρρώστιες κομπάνια μπέλλα.

"Ομως ἐγκώ, ἀναγνώστη ἐφέντη, οὐστᾶς εἶμαι, γιὰ δόλωμα ψαρικῆς, κουβέτι μου βάζω, κι' ἔτσι δίχτυα μου ἀντὶ θάλασσα μουράγιο νὰ ρίζω στὰ τραμβάγια μέσα ψαρεύω, ἐκεῖ τσὸκ μπαρμπούνια, λαυράκια, βάρ.

Μ' αὐτὲς ἰσκέψεις ντοῦν ἀκόμα τραμβάγιο μέσα μπῆκα. Κόσμος πήχτρα μὲ πακέτα, δίχτυα, φροῦτα, ζαρζαβάτια, τυριά, γιουβρέκια καὶ τσανὰκ τσουμπλέκια.

Σ' αὐτὸ μέσα ταβατοῦρι καὶ πατιρντί, ἕνα φλογοβόλο, κορίτσαρος, γενίτσαρος μπῆκε.

Βάλαα μπίλαα, ἀστροσκοπεῖο σίγουρα σεισμὸ σημείωσε! Γιατὶ οὔλοι σουρουσούϊλεν σὰν σαλταμπίκοι σαλτάρανε, τέσι τους νὰ προσφέρουνε:

— Κατῆστε γιαβροῦμ παρακαλῶ.

— Μπουγιουρονούζ!

Αὐτὴ ὅμως ἴτς νὰ λυγίση ντὲν ἤτελε, μάξους ὁλόρτη πόμεινε καὶ πότε ντεζιὰ καὶ πότε ζερβά, σουτιὲν μπρετέλες τση διόρτωνε. Κι' ἔτσι γιαγκίνι στὸ γιαγκίνι ἄναβε ἡ τσαχπίνα.

— 'Αμάν, ἀμάν, μάνα μου, πολὺ βιάστηκε ἐμένα ἤπρεπε τώρα νὰ γεννήση! εἶπα κι' ἀπ' τὸ μεράκι μου ἀναστέναξα.

'Ὁνταν σόνρα σὲ δεύτερη στάσι μιὰ ἄλλη ντανταντάνα. Σουλτάνα μπῆκε βάρδα φουρνέλλο. Οὔλοι στὴ μπάντα κάνανε, σαιρντίσανε.

Τσ' ἐποχῆς κοριτσόπουλο τσίχλα μίχλα ντὲν ἤτανε ποὺ κοῦρα γιὰ νἄχη σιλουέττα κάνει. Ποὺ φουρῶ μουρὸ βάζει καὶ σκεπάζει τὰ κανιὰ τση ντὶμπ κισὶ σπιρτόζυλα! Αὐτή, ἀναγνώστη ἐφέντη, «ὄρ ντ' ἔβρ» ντὲν ἤτανε, αὐτὴ διπλὴ πορτσιόνα ἀτζέμ πιλάφι μὲ μπόλικο γιαούρτι καὶ πολὺ πολὺ βούτυρο ἤτανε.

Ντὲν βάσταξα γιαβροῦμ καὶ εἶπα:

— 'Αμάν, ντερβίσι μου νὰ ζήσης!

'Ὁνταν σόνρα, αὐτὴ μεγάλη ἰσορροπίστρια στάτουα κιμπὶ στάτηκε ὅμως. Κάτε φορά, ποὺ κοντικτόρος φρενάριζε, τραμβάγιο ντανττάνιζε κι' ἀπ' αὐτὸ ντανταντάνιμα, ἰστὲρ ἰστεμὲζ ἀγκάλη μαγκάλι μου μέσα ἤπεφτε.

— Ῥίζε κουζοῦμ καὶ μιὰ ματιά! λέω καὶ ξαναλέω.

"Αμα αὐτὴ ἴτς προσοχὴ ντὲν δίνει.

— Γιατί μπὲ τόσο ἰσκληρή, 'περήφανη εἶσαι; Τζαΐρ τζαΐρ τζιγέρια μου ἤκαψες.

Τότες μπῆρ ἄζ χαμογέλασε!...

— 'Ιστέ! Καμπούλι κοπλιμέντο μου κάνει βοῦρ Καραμπέτ! φώναξα μέσα μου.

Τάρρος πῆρα, γιαβᾶς γιαβᾶς μὲ τὸ μαλακὸ προχώρησα, κρούσεις δοκιμαστικὲς νὰ κάνω, χέρι της νὰ χαϊδέψω. "Αμα ξαφνιάστηκα γιατὶ βέρα φοροῦσε.

— Οὐλὲν παντρεμένη εἶσαι; ρώτησα. "Αχ πολὺ ἤτελα νἄζερα ποῦ εἶναι αὐτὸς τυχερὸς ἄντρωπος, ποὺ σὲ χαίρεται γιαβρούμ.

— Εὐχαρίστως! φώναξε κι' εὐτὺς ἤγνεψε στὸ βᾶτος, σ' ἕνα μαντραχαλᾶ.

Σίγουρα ἤτανε ἄντρας τση.

— Ελα κοντά! ζαναφώναξε. 'Ο κύριος θέλει νὰ σὲ γνωρίση!

Κι' εὐτὺς ἀρχισε κλωτσοβρόντι!

Βάι βάι τί ἑπιατα. "Αλλη φορὰ τραμβάγιο μέσα ντὲν τὰ ψαρεύω.

Φτοῦ 'Αλλὰχ μπελανίβερσιν!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

✪✪

Εἶπε ὁ γάϊδαρος...

'Ο Σκωτσέζος λέει στὸ γυιό του:

— Πήγαινε στὸν γείτονα καὶ πές του νὰ μᾶς δανείση γιὰ λίγο τὸ σφυρί του, γιὰ νὰ καρφώσω ἕνα καρφί.

'Ο γυιὸς γυρίζει σὲ λίγο καὶ λέει ὅτι ὁ γείτονας λυπᾶται, ἀλλὰ δὲν ἔχει σφυρί.

— Τὸν τσιγκούναρο! φωνάζει ὁ πατέρας. "Εχει καὶ παραέχει! φοβᾶται ὅμως μήπως φθαρῆ.

Καὶ ὕστερα προσθέτει:

— Φέρε, λοιπόν, τὸ δικό μας ἀπὸ τὴν κουζίνα!

ΕΙΔΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Ἡ τραγωδία τῆς «Ὡραίας Ἑλλάδος»

ΗΤΑΝ ὡραῖος ὁ Νικάνδρος Δαμιανός, 'Ο πιὸ ὡραῖος φουστανελλοφόρος φοιτητής, ποὺ ἔκανε ὡς τότε νὰ χτυπήσουν πολλὲς καρδιὲς στὴν ἀθηναϊκὴ πρωτεύουσα τοῦ 1945. 'Η ὁμορφιὰ του ἦταν τόσο τέλεια, ὥστε ὁ Ραγκαβῆς ἔλεγε συχνὰ πὼς, ἂν ζοῦσε ὁ Πραξιτέλης ἢ ὁ Φειδίας, θὰ τεὺς χρησίμευε σὰν ὑπόδειγμα γιὰ ἕνα 'Απόλλωνα. 'Ο Νικάνδρος ὅμως ἦταν φτωχός. Κατοικοῦσε μὲ τὴ χήρα μητέρα του σ' ἕνα σπιτάκι τῆς ὁδοῦ 'Αδριανοῦ καὶ περνοῦσαν δύσκολες μέρες. Παρ' ὅλα αὐτὰ τὸ παλληκάρι σπούδαζε. Τ' ὄνειρό του ἦταν νὰ τελειώση μιὰ ὥρα ἀρχήτερα τὸ Πανεπιστήμιο, γιὰ νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὴν κακομοιριὰ καὶ τὴ μιζέρια. Πρὸ παντὸς ὅμως γιὰ νὰ μπορέση νὰ παντρευτῆ τὴν ἀγαπημένη του Φλώρα, τὴν πεντάμορφη θυγατέρα τοῦ Λουκᾶ Μυστριώτη.

'Η ἀρχοντοπούλα τὸν λάτρευε κι' αὐτή. Μὰ ὁ ἔρωτάς τους ἔπρεπε νὰ μείνη κρυφὸς πρὸς τὸ παρόν, γιατὶ ὁ πατέρας της γιὰ κανένα λόγο δὲ θὰ τὴν ἔδινε σ' ἕνα φτωχὸ φοιτητή. "Ηθελε ὁ γαμπρὸς ποὺ θὰ ἔκανε νὰ εἶναι ὄχι μόνο πλούσιος, ἀλλὰ κι' ἀπὸ μεγάλο «ζάκι». Κι' ὁ Νικάνδρος ποὺ τόξερε αὐτό, δὲν τολμοῦσε νὰ πάη νὰ τὴ ζητήση.

— "Αν δὲ παντρέψουν μὲ ἄλλον θὰ τρελλαθῶ, τῆς ἔλεγε τὸ παλληκάρι στὶς σύντομες συναντήσεις τους. Γιατὶ χωρὶς ἐσένα ἡ ζωὴ θὰ μοῦ εἶναι ἀχρηστη πιά. 'Ορκίσου πὼς θὰ μὲ περιμένης ὥσπου νὰ πάρω τὸ δίπλωμά μου.

'Η Φλώρα τὸν ἀγκάλιαζε εὐτυχισμένη.

— Οὔτε ὁ θάνατος δὲ θὰ μπορέση νὰ μᾶς χωρίση, ἀπαντοῦσε. Μὴ φοβᾶσαι γιὰ μένα. 'Η ἀγάπη μου δὲν ἔχει ὅρια. Κι' ἂν ἀκόμη μ' ἐγκατέλειπες ἐσύ, τίποτα δὲ θ' ἄλλαζε. 'Η καρδιά μου εἶναι δική σου κι' ὄχι δική μου.

— Νὰ σ' ἐγκαταλείψω ἐγώ; Καλύτερα νὰ πεθάνω χίλιες φορές, παρὰ νὰ σκεφτῶ μονάχα ἄλλη γυναῖκα. "Α, Φλώρα μου! "Αν ἡ δική σου ἀγάπη δὲν ἔχη ὅρια, ὁ δικός μου ἔρωτας εἶναι πιὸ μεγάλος καὶ πιὸ ἀπέραντος ἀπὸ τὸν οὐρανό. Κάνε ὑπομονή, γλυκειά μου! Σύντομα θὰ σταθῆς στὸ πλευρό μου νυφάκα.

"Ελεγε τὰ λόγια ἐκεῖνα τὸ παλληκάρι καὶ τὰ πίστευε μ' ὅλη του τὴν ψυχή. "Αλλα ὄνειρα ὅμως πλάθουν οἱ ἄνθρωποι κι' ἄλλα τοὺς προετοιμάζει ἡ μοῖρα. "Ενα πρωῒ, κάποιες ἀγνωστος πῆγε καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ποὺ κατοικοῦσε ὁ Νικάνδρος καὶ τοῦ παρέδωσε ἕνα γράμμα. Περίεργος ὁ νέος τὸ ἄνοιξε καὶ διάβασε τὸ περιεχόμενό του. Νά τί ἔγραφε:

«Κύριε,

»Θὰ σᾶς φανῆ βεβαίως παράδοξο πῶς μιὰ κυρία ἀπευθύνει ἐπιστολὴ σ' ἕναν ἄνδρα, χωρὶς νὰ τὴν γνωρίση προηγουμένως. 'Η ζωὴ ἔχει περιστάσεις ποὺ δὲν τὶς προβλέπει οὔτε ἡ ἐθιμοτυπία, οὔτε ἡ λεγομένη γυναικεία ἀισιοπρέπεια. 'Ο σκοπὸς τῆς παρούσης μου εἶναι ἁπλὸς καὶ τὸν διατυπώνω μὲ λίγες λέξεις: 'Επιθυμῶ πολὺ νὰ γνωριστοῦμε ἀπὸ κοντὰ καὶ ἂν εἶναι δυνατὸν ἀπόψε. 'Απαντήσατέ μου προφορικῶς μὲ τὸ ἐλαμπηδόλο μου, ἂν θὰ ἔλθετε. "Ετσι ἢ ἀλλοιῶς ὅμως, ἐγὼ μένω πάντοτε ἄγρυπνη μέχρι τὴν ὀωδεκάτη τοῦ μεσονυχτίου καὶ ἡ πόρτα μου θὰ εἶναι ἀνοιχτὴ γιὰ σᾶς. Εὐχαριστῶ.

»Κόμησσα 'Ιωάννα Θεοτόκη»

'Ο Νικάνδρος Δαμιανὸς ἔμεινε βουβὸς ἀπὸ τὴν ἔκπληξι ποὺ τὸ προξένησε τὸ γράμμα ἐκεῖνο. 'Η κόμησσα Τζέννυ Θεοτόκη τὸν καλοῦσε στὸ μέγαρό της. Καὶ μάλιστα περασμένα μεσάνυχτα! Μήπως συνέβαινε καμμιὰ παρεξήγησι; Τὸ θεωροῦσε σχεδὸν ἀδύνατον νὰ τὸν προσέξη ἡ γυναῖκα αὐτή, ποὺ ἡ ἐλεύθερη ζωὴ ποὺ ζοῦσε μέσα σὲ μιὰ στενὴ κοινωνία, ἀναστάτωνε συχνὰ τὴν 'Αθήνα. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ Τζέννυ Θεοτόκη ἔμπαινε στὴ δεύτερη νεότητά της. «'Ομως ἡ φαντασία μιᾶς γυναικός, —γράφει παλαιὸς χρονικογράφος— ποὺ ἔχει παρακάψει τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας της, εἶναι περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην ἡλικίαν ἐξημμένη. "Οταν μάλιστα διατηρῆται ἀκμαία καὶ ἡ καλλονή, ἡ ἔξαψις ὑπερβαίνει τὰ ὅρια. 'Η ὡραία κεφαλὴ μεταβάλλεται εἰς ὑπόνομον καὶ ἡ φαντασία γίνεται πυρίτις. Καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς Τζέννυ ἦτο ὑπὲρ τὴν ἡλικίαν της ὡραία. Κόμη καστανὴ καὶ πλούσια, ἐπαργυρευμένη ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀπὸ τρίχας λευκάς. Τὰ μάτια της εἶχον χρῶμα ὑπεστράσινον, ὡμοίαζαν μὲ μάτια γαλῆς. Βλέπων κανεὶς αὐτὰ θεώρει τὴν ἀνάγκην νὰ λάβη ἐγκαίρως τὸ χέρι της καὶ νὰ παρατηρήση τὰ γύρια της. 'Αλλὰ τὸ χέρι διέψευδε τὰ μάτια: "Ητο χέρι κοράλλας μὲ νύχια ῥόδινα».

Τὸ παλληκάρι γύρισε καὶ κύτταξε τὸν ἄνθρωπο ποὺ τοῦ ἔφερε τὸ γράμμα.

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶναι γιὰ μένα; τὸν ρώτησε.

— Εἶναι γιὰ σᾶς, ἀποκρίθηκε μὲ σεβασμὸ ὁ ὑπηρέτης.

'Ο Νικάνδρος ἀνασήκωσε μ' ἀμηχανία τοὺς ὤμους του.

— Καλά, θἄρθω ἀπόψε στὶς δέκα, εἶπε. Μεταβίβασε τὶς εὐχαριστίες μου στὴν κόμησσα γιὰ τὴν πρόσκλησί της.

'Εδῶ δὲν πρόκειται νὰ ἐπεκταθοῦμε. 'Η συνάντησι ἐκείνη τοῦ Νικάνδρου καὶ τῆς Τζέννυ, ἦταν ἡ ἀρχὴ ἑνὸς σφοδροῦ ἔρωτα, ποὺ κατέληξε ὥστόσο σὲ μιὰ τραγωδία. 'Η παράξενη ἐκείνη γυναῖκα, χρήγορα ἔκανε τὸ φοιτητὴ νὰ ξεχάση τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα: Καὶ τὸ Πανεπιστήμιο καὶ τὴ μάνα του καὶ τοὺς ὅρκους ποὺ εἶχε δώσει ἄλλοτε στὴ Φλώρα. 'Η μικρὴ ἀρχοντοπούλα μαράζωνε κι' ἔλυωνε σιγὰ σιγά. Γιατὶ καταλάβαινε πὼς εἶχε χάσει πιὰ γιὰ πάντα τὸν ἀγαπημένο της. Τὴν ἔβλεπαν οἱ δικοί της ὠχρὴ καὶ μαραμένη καὶ δὲν ἤξεραν τί νὰ ὑποθέσουν. 'Ωσπου ἕνα ὄρθρου τὴν εἶπε ὁ πατέρας της:

— 'Από αὔριο θὰ ξαναθίση τὸ χαμόγελο στὰ χείλη σου. Προκειται νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆ ὁ γέρο Σπερπιέρης μὲ τὸ γυιό του Μιλτιάδη. Μοῦ μίλησαν σήμερα καὶ οἱ δυό. 'Ο Μιλτιάδης θὰ φύγη σὲ λίγο γιὰ τὴν 'Ιταλία. Προηγουμένως ὅμως θέλει νὰ παντρευτῆ καὶ νὰ πάρη μαζί τη γυναῖκα του.

'Η Φλώρα ἠνοιωθε νὰ σβύνη. Τὰ χείλη της ἔγιναν ἄσπρα. Βρῆκε ὡστόσο τὴ δύναμι ν' ἀποκριθῆ:

— "Αν πρόκειται νὰ εἶμαι ἐγὼ αὐτὴ ἡ γυναῖκα, καλύτερα νὰ μὴν ἔρθη νὰ μὲ ζητήση, πατέρα.

'Ο Λουκᾶς Μυστριώτης πετάχτηκε πάνω.

— Πῶς; εἶπε. Δὲ θέλεις γι' ἄντρα σου τὸ Μιλτιάδη Σερπιέρη; Ξεχνᾶς ὅτι εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ πλούσιους 'Αθηναίους κι' ὅτι ἔχει δυὸ καταστήματα χρυσαφικῶν στὴ Ρώμη;

'Η Φλώρα κούνησε τὸ κεφάλι της.

— Δὲν ξεχνῶ τίποτα, εἶπε. 'Ο Μιλτιάδης Σερπιέρης εἶναι πλούσιος, νέος καὶ μὲ μεγάλο ἀρχοντικὸ ὄνομα. Εἶναι τιμὴ ποὺ μὲ γυρεύει γυναῖκα του. Μὰ ἐγὼ δὲ θέλω νὰ παντρευτῶ ἀκόμη, πατέρα. Κι' ἂν παντρευτῶ, δὲ θάθελα νὰ φύγω ἀπὸ κοντά σας.

'Ο Μυστριώτης χτύπησε τὴ γροθιὰ του σ' ἕνα τραπέζι.

— Αὐτὰ εἶναι ἀνοησίες! φώναξε. Δὲ θὲς νὰ παντρευτῆς, γιατὶ ἔχεις στὸ νοῦ σου ἕναν πεινασμένο καὶ τιποτένιο φοιτητή: Τὸ Νικάνδρο Δαμιανό! "Εγνοια σου, τὰ ξέρω ὅλα ἀπὸ καιρό: 'Ο κόσμος ἔχει μάτια καὶ θλέπει. Μὲ ρεζίλεψες, μὰ τὸ πληρώθηκες. "Οπως θλέπεις, ὁ... ἀγαπημένος σου πουλήθηκε σὲ μιὰ τιποτένια σὰν κι' αὐτόν. Κι' ἂν δὲν τὰ ξέρης ὅλα, θὰ σοῦ τὰ πῶ ἐγώ: Σὲ δυὸ μῆνες τὸ πολύ, ὁ Νικάνδρος φεύγει γιὰ τὴν 'Αγγλία μὲ τὴν κόμησσά του!

'Η Φλώρα ἀκούμπησε σ' ἕναν τοῖχο γιὰ νὰ μὴν πέση. Τὴν εἶδε ὁ πατέρας της σὲ ἐκείνη τὴν κατάστασι καὶ σὰν νὰ μετάνοιωσε ξαφνικὰ γιὰ τὸν τρόπο του, πῆρε τὰ χέρια της στὰ δικά του καὶ τῆς τὰ χάϊδεψε.

— Συγχώρεσε με, παιδί μου! τῆς εἶπε. Σοῦ φέρθηκα σκληρὰ χωρὶς νὰ θέλω. "Οταν ἔμαθα πὼς ἀγαπᾶς τὸ Νικάνδρο, δὲ θύμωσα. Γιατὶ τὸν συμπαθοῦσα κι' ἔλεγα πὼς μιὰ μέρα μπορεῖ νὰ τὸν μπάσω στ' ἀρχοντικό μου. 'Αφοῦ τὸν ἀγαποῦσες, ἐγὼ δὲ θάλεγα ὄχι. Αὐτὸς ὅμως σὲ πρόδωσε.

Τὴν κύτταξε γιὰ λίγο στὰ μάτια καὶ πρόσθεσε:

— "Εδωσα τὸ λόγο μου στοὺς Σερπιέρηδες. 'Αφοῦ ὅμως δὲ θὲς τὸ Μιλτιάδη, δὲν πειράζει. Θὰ τοῦ μηνύσω πὼς δὲ γίνεται τίποτα.

'Η Φλώρα ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα της, κλαίγοντας.

— Δὲν ἀγαπῶ τὸ Μιλτιάδη, μὰ θὰ τὸν ἀγαπήσω, εἶπε. "Ολες οἱ πληγὲς κλείνουν μὲ τὸν καιρό. Κι' ἡ δική μου πληγὴ θὰ κλείση.

Τὸ ἄγγελμα τῶν ἀραδῶνων τῆς Φλώρας Μυστριώτη καὶ τοῦ Μιλτιάδη Σερπιέρη, χαροποίησε τοὺς 'Αθηναίους ποὺ ἀγαποῦσαν πραγματικὰ καὶ τὶς δυὸ οἰκογένειες. Θὰ εἶχε περάσει μιὰ ἑβδομάδα περίπου ἀπὸ τὰ «εὐτυχῆ γεγονός, ὅταν ἕνα βράδυ στὸ γνωστὸ καφενεῖο τῆς «'Ωραίας 'Ελλάδος, μπῆκε ὁ Νικάνδρος Δαμιανός. Τὴν ὥρα ἐκείνη ὁρισκόταν ἐκεῖ κι' ὁ Μιλτιάδης, ποὺ κουβέντιαζε μὲ τὴ συντροφιά του. Τὸ πλούσιο ἀρχοντόπουλο δὲν εἶχε ἰδέα πὼς ὁ ὡραῖος ἐκεῖνος φουστανελλοφόρος ἀγαποῦσε, πρὶν ἀπ' αὐτόν, τὴ Φλώρα. 'Ασυνείσθητα ὅμως γύρισε καὶ τὸν κύτταξε. Μὰ ἡ ματιά, ποὺ τοῦ ἔρριξε στάθηκε μοιραία. 'Ο Νικάνδρος, νομίζοντας πὼς τὸν εἰρωνεύεται, τοῦ κατάφερε δυὸ χαστούκια στὸ πρόσωπο. Τὸ ἀρχοντόπουλο ἀπόρησε στὴν ἀρχή. Θύμωσε καὶ ἀγρίεψε κατόπιν. Καὶ πάνω στὸ θυμό του, τράβηξε ἕνα πιστόλα κάποιου φίλου ποὺ στεκόταν σιμά του. Δυὸ κουμπουριὲς ἀκούστηκαν τότε συγχρόνως καὶ δυὸ κορμιὰ ἔπεσαν κατάχαμα βουτηγμένα στὸ αἷμα. Γιατὶ ὁ φοιτητής, ποὺ εἶχε σύρει κι' αὐτὸς τὸ δικό του ὅπλο, πρόλαβε νὰ χτυπήση τὸν ἀντίπαλό του.

'Αναστατώθηκε τὸ καφενεῖο τῆς «'Ωραίας 'Ελλάδος» κι' οἱ θαμῶνες τρύπησαν τὰ σηκώσουν τοὺς δυὸ χτυπημένους. Μὰ ἦταν πιὰ ἀργά. Φοιτητὴς κι' ἀρχοντόπουλο εἶχαν μείνει στὸν τόπο. 'Η τρομερὴ εἴδησι ἔφτασε γρήγορα στ' αὐτιὰ τῆς Φλώρας. 'Η τραγικὴ νέα ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ καὶ σωριάστηκε ἀναίσθητη στὸ πάτωμα. Περισσότερο ἀπὸ μῆνα πάλεψε ἀνάμεσα στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο, στὴν κλινικὴ τοῦ Βαυαροῦ Ρομπέρτο Σάλτερ, ποὺ ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὴ σώση. Καὶ τὴν ἔσωσε. Σωστὸ φάντασμα, «σκιὰ τῆς σκιᾶς της», ξαναγύρισε στ' ἀρχοντικό της. "Οπως φαίνεται ὅμως, εἶχε πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασί της. Καὶ μιὰ νύχτα, ξεφεύγοντας τὴν προσοχὴ τοῦ πατέρα της, ἔπεσε στὴ μεγάλη στέρνα τῆς αὐλῆς της καὶ πνίγηκε.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

'Ο Νικάνδρος, νομίζοντας πὼς τὸν εἰρωνεύεται, τοῦ κατάφερε δυὸ χαστούκια στὸ πρόσωπο...

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΥΣΤΕΡΑ ἀπὸ τὴν Ἐλίζαμπετ Ταίηλορ καὶ τὸν Ἔντυ Φίσερ, δυὸ ἄλλα λαμπρὰ ἀστέρια, ἡ Μπριζὶτ Μπαρντὸ καὶ ὁ Ζὰκ Σαρριὲ περνοῦν τώρα τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος πάνω σ' ἕνα γιὸτ, τὴν «Μπαμπέτ», ποὺ ἔθεσε στὴ διάθεσί τους ὁ παραγωγὸς Ραοὺλ Λεβοῦ. Γιὰ νὰ ξεγελάσῃ τοὺς δημοσιογράφους ἡ μητέρα τῆς Μπριζὶτ εἶχε δηλώσει λίγες μέρες πρὶν πὼς ἡ κόρη της καὶ ὁ ὡραῖος Ζὰκ εἶχαν ἤδη παντρευτῆ κρυφὰ στὶς 5 Ἰουνίου. Ἔτσι τὸ διάσημο ζευγάρι μπόρεσε νὰ παντρευτῆ σὲ σχεδὸν στενὸ κύκλο τὸ μεσημέρι τῆς Πέμπτης 18 Ἰουνίου, στὴ Λουβεσιέν. Καὶ πάλι ὅμως δὲν ἔλειψε ἡ νευρικότης γιατί ὁ δήμαρχος λίγο ἔλειψε ν' ἀρνηθῇ νὰ παντρέψῃ τοὺς δυὸ ἀστεφάνωτους, ποὺ φαίνονταν πολὺ διαστεικοὶ καὶ οἱ ὁποῖοι τελικὰ τὸν ἀπαλλάξανε ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσι νὰ τοὺς ψάλλῃ λόγο. Ἡ «Μπὲ-Μπὲ» μόνο ξαναψύρισε ὕστερα ἀπὸ ἕνα λεπτό, γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ τὸ οἰκογενειακό της βιβλιάριο, δεδομένου ὅτι σκοπεύει πολὺ σύντομα ν' αὐξήσῃ τὴν οἰκογένειά της.

"Ἂς δοῦμε τώρα πῶς ὑποδέχθηκαν τὸ γάμο αὐτὸ ἐκεῖνοι, ποὺ εἶχαν κατὰ τὸ παρελθὸν μιὰ αἰσθηματικὴ ἐπαφὴ μὲ τὴν Μπαντό.

Σασὰ Ντιστὲλ (πρώην μνηστῆρας): «Ἂν καὶ ἀσήμαντες ἀφορμὲς μὲ βυθίζουν σὲ μελαγχολία, ὡστόσο ὁ γάμος τῆς Μπριζὶτ μ' ἀφήνει τελείως ἀδιάφορο. Πιστέψτε πως δὲν τῆς κράτησ καμμιὰ κακία καὶ ἂν τὴν συναντήσω αὔριο τὸ πρωῒ στὸ δρόμο μου θὰ τῆς πῶ: «Καλημέρα σας, κυρία μου».

Ροζὲ Βαντὶμ (πρώην σύζυγος της): «Ὅταν οἱ φίλοι μου εἶναι εὐτυχισμένοι, χαίρομαι κι' ἐγὼ μαζί τους. Πιστεύω πὼς ὁ γάμος αὐτὸς θὰ ὠφελήσῃ πολὺ ἐπαγγελματικὰ τὸ Ζὰκ Σαρριέ».

Ὁ Νορμανδὸς χωρικὸς Γκαστὸν Λακαΐν, ὁ ὁποῖος πούλησε τὰ κτήματά του καὶ πῆγε στὸ Παρίσι γιὰ νὰ ζητήσῃ τὸ χέρι τῆς Μπαντό, δὲν χάνει τὸ θάρρος του: «Θὰ προσπαθήσω, εἶπε, νὰ γίνω ἕξ ἴσου διάσημος μὲ τὴν Μπριζίτ. Ἔτσι θὰ τὴν κάνω νὰ μετανοήσῃ, ποὺ μοῦ ἀρνήθηκε τὸ χέρι της».

"Ἕνας ἄλλος «ἐνησ τήρ» ὁ Φερδινάνδος Βιντελέν, βρίσκεται τώρα γιὰ 8 μέρες στὴ φυλακή. Ἔκλεψε ἕνα κοττέτσι, γιὰ νὰ φτιάξῃ πιὸ γρήγορα κοντὰ στὴ Μπριζίτ, στὸ Σὰιν Τροπέ, ἀλλὰ τὸ ἔβρεξε πάνω στὰ θραχιά. Δὲν ἀπελπίζεται ὅμως γιὰ τὶς συνέπειές του καὶ δήλωσε: «Θὰ μ' ἀγαπήσῃ μιὰ μέρα. Ἐγὼ ἔχω συνεχῶς μιὰ ψυχικὴ ἐπαφὴ μαζί της. Ὅσα χρόνια κι' ἂν περάσουν, ἡ Μπαρντὸ θὰ γίνῃ μιὰ μέρα γυναῖκα μου. Αὐτὸ εἶναι γραμμένο στ' ἄστρα».

"Ἕνας διάσημος Γάλλος ἀστρολόγος, προβλέπει πὼς ὁ γάμος αὐτὸς δὲ θὰ διαρκέσῃ πολύ.

"Ὅσο γιὰ τὴν Μπαντολατρεία τῶν Ἀμερικανῶν, ἡ εἴδησι τοῦ γάμου τῆς Μπριζὶτ εἶχε ἐπιφὴ τῆς μιὰ

Ὁ Στέφεν Μπόϋντ

Σύντομες εἰδησοῦλες

κεραυνοβόλο καὶ δυσμενῆ ἐπίδρασι.

Καὶ μιὰ ἀποκάλυψι, σχετικὴ μὲ τὸν Ζὰκ Σαρριέ, ποὺ πιστεύεται πὼς θὰ ἐπηρέασε δυσμενῶς τόσο τὸ γάμο του ὅσο καὶ τὴν καριέρα τοῦ νεαροῦ γόητος: Δὲν ἔχει ἀκόμα ὑπηρετήσει τὴ στρατιωτική του θητεία καὶ τίποτα δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ τὸν κάνῃ νὰ τὴν ἀποφύγῃ.

★ Ἡ Ἰνγκριντ Μπέργκμαν, ἡ ὁποία περιμένει, κατὰ τὶς διαδόσεις ποὺ κυκλοφοροῦν ἐπίμονως, ἕνα εὐτυχὲς γεγονός, ὑπέγραψε συμβόλαιο, γιὰ νὰ πρωταγωνιστήσῃ στὸ φιλμ «Ἕνα παιδὶ περιμένει», τὸ θέμα τοῦ ὁποίου ἀφορᾶ τὰ καθυστερημένα παιδιά.

★ Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ λαμπρὰ ἀστέρια τοῦ Χόλλυγουντ, ἡ Ἔθελ Μπάρρυμορ, τῆς «βασιλικῆς» οἰκογενείας τῶν Μπάρρυμορ, πέθανε στὴν κινηματογραφούπολι σὲ ἡλικία 79 χρόνων. Ἡ Ἔθελ, ἀδελφὴ τοῦ Τζὼν καὶ τοῦ Λάϊονελ Μπάρρυμορ, ὑπέφερε ἀπὸ χρονία πάθησι τῆς καρδιᾶς καὶ πέθανε στὴ βίλλα της, στὸ Μπέβερλυ Χίλλς, ἐνῶ κοιμόταν. Ἡ Ἔθελ ἦταν ἡ τελευταία μεγάλη καλλιτέχνις τῆς οἰκογενείας τῶν Μπάρρυμορ, ποὺ ἔδωσε στὸ ἀμερικανικὸ θέατρο 9 γενεὲς λαμπρῶν ἠθοποιῶν. Κανεὶς δὲ στηρίζει μεγάλες ἐλπίδες στὰ δυὸ παιδιὰ τοῦ Τζὼν Μπάρρυμορ, τὸν Τζὼν Μπάρρυμορ (γιο) καὶ τὴν Νταϊάνα Μπάρρυμορ, τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν τὴν κοινὴ γνώμη περισσότερο μὲ τὰ σκάνδαλά τους, παρὰ μὲ τὶς καλλιτεχνικές τους ἐπιδόσεις. Ἡ Νταϊάνα δὲ μπόρεσε νὰ παρακολουθήσῃ τὴν κηδεία τῆς θείας της, γιατὶ τὴν παραμονὴ ἀδειασε ἀπὸ ἀπροσεξία στὰ πόδια της μιὰ κατσαρόλα μὲ ζεματιστὸ λάδι καὶ μεταφέρθηκε στὸ νοσοκομεῖο μὲ σοβαρὰ ἐγκαύματα.

★ Στὴν Ἀμερικὴ καὶ στὸ Παρίσι γιορτάζονται τὶς ἡμέρες αὐτὲς τὰ 40 χρόνια τῆς ἀμερικανικῆς ἑταιρείας «Ἡνωμένοι Καλλιτέχνες», ποὺ ἱδρύθηκε τὸ 1919 ἀπὸ τοὺς τέσσερις μεγάλους: Τσάρλυ Τσάπλιν, Ντ. Γκρίφιθ, Μαίρη Πίκφορντ καὶ Ντούγκλας Φαίρμπανξ. Στὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα προβάλλονται μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ μερικὲς ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες, πρόσφατες, δημιουργίες τῶν «Ἡν. Καλλιτεχνῶν»: Μερικοὶ τὸ προτιμοῦν καυτὸ» μὲ τὴ Μαίριλυν Μονρόε. «Ἡ δόξα καὶ ὁ φόβος», μὲ τὸν Γκρέγκορυ Πέκ. «Μὴ πυροβολῆτε τὸ λησταῖ» μὲ τὸν Μπόμπ Χόπ «Ἐπιδρομὴ τῆς τελευταίας ἐλπίδος» μὲ τὸ Μίκυ Ρούνεϋ. «Ἄνθρωπος στὸ δίχτυ» μὲ τὸν Ἄλαν Λάντ καὶ «Ἡ παραδάκι» μὲ τὸ Ζὰν-Κλὼντ Πασκὰλ καὶ τὴν Ἐλεονώρα Ρόσσι-Ντράγκο.

★ Ὁ Ἔλβις Πρίσλεϋ, ποὺ τελειώνει στὴ Γερμανία τὴ στρατιωτική του θητεία, προβιβάστηκε στὸ βαθμὸ τοῦ λοχία.

★ Ἡ Ἄννα-Μαρία Πιεράντζελι καὶ ὁ Βὶκ Ντάμον συμφιλιώθηκαν. Αὐτὸ ἐπετεύχθη στὸ Λονδῖνο, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἐπίσκεψι τοῦ Βὶκ στὸ γυιὸ του Πέρρυ, τὸν ὁποῖο λατρεύει.

★ Ὁ διάσημος κωμικὸς Τζερρυ Λιούϊς ὑπέγραψε ἕνα νέο συμβόλαιο ἀποκλειστικῆς συνεργασίας μὲ τὴν «Παραμάουντ» γιὰ 7 χρόνια, ἀντὶ 8 ἑκατομμυρίων δολλαρίων. Πρόκειται γιὰ τὸ μεγαλύτερο χρηματικὸ ποσόν, ποὺ δόθηκε μέχρι σήμερα σὲ ἠθοποιὸ τοῦ κινηματογράφου.

★ Ὁ Μάριο Βικάριο, σύζυγος τῆς Ροσάνα Ποντεστά, εἶναι κατενθουσιασμένος. Ἡ γυναῖκα του τοῦ ἀνήγγειλε πὼς περιμένει ἕνα μωρό. Ἡ εἴδησι αὐτὴ δὲν ἐνθουσίασε ὅμως καὶ τὸν παραγωγὸ τοῦ φιλμ «Ἐπέλασις χωρὶς τέλος», ποὺ θὰ ὑποχρεωθῇ νὰ ἀναβάλῃ ἐπ' ἀόριστον τὸ γύρισμα τῆς ταινίας του. Οἱ ἀσφαλιστικὲς ἑταιρίες ἀσφαλίζουν τὸ γύρισμα μιᾶς ταινίας ἐναντίον ὅλων τῶν κινδύνων, ἐκτὸς τῆς ἐγκυμοσύνης. Ἔτσι τὸ φιλμ, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γυριστῇ στὴ Σαχάρα μὲ τὴ Ροσάνα καὶ τὸ Ζὰν Σερβαί, δὲ θὰ γυριστῇ παρὰ ἀφοῦ ἡ στάρ φέρῃ στὸν κόσμο τὸ παιδὶ ποὺ περιμένει. Ἡ ὑπόθεσι τοῦ ἔργου ἔχει γιὰ θέμα τὴν ἀναζήτησι πετρελαίου στὴ Σαχάρα καὶ ἕνα μεγάλο ἔρωτα, ποὺ γεννιέται μεταξὺ ἑνὸς Γάλλου μηχανικοῦ καὶ τῆς ὡραίας κόρης ἑνὸς ἰθαγενοῦς φυλάρχου.

★ Ἡ Νάντια Γκρέϋ καὶ ὁ Βίκτωρ Ματιουρ, θὰ εἶναι οἱ βασικοὶ πρωταγωνιστὲς τοῦ φιλμ «Ἀννίβας», ποὺ θὰ γυριστῇ στὰ Ἰταλικὰ στούντιο.

★ Ὁ Γκάρρυ Κοῦπερ, ποὺ περνᾶ τώρα οἰκογενειακῶς τὶς διακοπές του στὴν Κυανῆ Ἀκτή, δήλωσε ὅτι πολὺ σύντομα θὰ διοργανώσῃ μιὰ ἔκθεσι ζωγραφικῆς μὲ ἔργα τῆς κόρης του, ἡ ὁποία εἶναι μιὰ ἐξαίρετη ζωγράφος.

★ "Ἕνας ὑψηλὸς πυρετὸς ὑποχρέωσε τὸν Ζεράρ Φιλὶπ νὰ διακόψῃ γιὰ λίγες μέρες τὸ γύρισμα τοῦ φιλμ «Ὁ πυρετὸς ἀνεβαίνει στὸ Ἐλ Πάσο», ποὺ γυρίζεται στὸ Μεξικό. Ὁ Ζεράρ σκοπεύει τώρα νὰ παρατείνῃ κατὰ δυὸ μῆνες τὴν παραμονή του στὸ Μεξικό, γιὰ νὰ γυρίσῃ ἕνα δεύτερο φιλμ, τὴ «Σύντομη χίμαιρα», βάσει ἑνὸς μυθιστορήματος τῆς Βίκυ Μπάουμ.

★ Οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἀποφάσισαν νὰ στείλουν δυὸ φιλμ στὸ Κινηματογραφικὸ Φεστιβὰλ τῆς Μόσχας, ποὺ ἀρχίζει στὶς 3 Αὐγούστου. Λόγω τῆς καθυστερημένης ἀποστολῆς τους ὅμως, τὰ φιλμ αὐτὰ θὰ προβληθοῦν ἐκτὸς Φεστιβάλ.

★ Ὁ Ρομπέρτο Ροσσελίνι ἔφυγε ἀεροπορικῶς ἀπὸ τὸ Παρίσι μαζὶ μὲ τὸ γυιό του Ρομπερτίνο (9 χρόνων) καὶ τὶς δίδυμες κορούλες του "Ἰνγκριντ καὶ Ἰσαβέλλα (7 χρόνων), ποὺ ἀπέκτησε μὲ τὴν Ἰνγκριντ Μπέργκμαν. Τὰ παιδιὰ θὰ περάσουν μερικὲς μέρες μαζὶ μὲ τὸν πατέρα τους στὴ βίλλα τοῦ τελευταίου, κοντὰ στὴ Ρώμη.

★ Τὸ 7ο κινηματογραφικὸ Φεστιβὰλ τοῦ Σὰν Σεμπάστιαν θ' ἀρχίσῃ στὶς 11 Ἰουλίου καὶ θὰ διαρκέσῃ δέκα μέρες.

Ἡ Σοῦζαν Χαϊγουαρντ

★ Ὁ σκηνοθέτης τῶν «Ἐραστῶν» Λουὶ Μάλ, ἀποφάσισε νὰ μὴ γυρίσῃ τὸ φιλμ «Ἐλευθερία», ποὺ προετοίμαζε ἐδῶ κι' ἕξη μῆνες καὶ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γυριστῇ στὰ ἑλληνικὰ νησιὰ μὲ πρωταγωνίστρια τὴ νέα ἠθοποιὸ Μαρὶ Λαφορέ. Ὁ σκηνοθέτης δήλωσε πὼς συνάντησε ἐμπόδια ποὺ θὰ τοῦ ἦταν δύσκολο νὰ ὑπερπηδήσῃ.

★ Ἡ Ζάρα Λεάντερ ἀποφάσισε νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ θέατρο καὶ στὸν κινηματογράφο, γιὰ νὰ κατακτήσῃ τὴ νέα γενεά, ποὺ δὲν ἔχει παρὰ μονάχα τὸ ὄνομά της. Ἀφοῦ ἔκανε μιὰ ἐμφάνισι στὴ Βιέννη, στὴν ὁποία ἐπέρεττα «Ἡ κυρία Σκάνδαλο» πρωταγωνιστεῖ τώρα στὸ φιλμ «Ἡ γαλάζια πεταλούδα τῆς νύχτας», ποὺ γυρίζεται στὰ στούντιο τοῦ Ἀμβούργου. Τὴν ἀπόφασι αὐτὴ ἡ Ζάρα Λεάντερ δὲν τὴν πῆρε, ἐπειδὴ ἔχει ἀνάγκη χρημάτων. Ἡ στάρ ἔχει μεγάλη κτηματικὴ περιουσία στὴν πατρίδα της, τὴ Σουηδία, ἕνα μεγάλο πύργο καὶ πολλὰ ἄλογα κούρσας.

★ Στὰ στούντιο τοῦ Κιέβου, τελείωσε τὸ γύρισμα τοῦ πρώτου ρωσικοῦ φιλμ μὲ θέμα τὰ διαπλανητικὰ ταξίδια τοῦ μέλλοντος. Τὸ φιλμ γυρίστηκε βάσει εἰδικῶν μελετῶν τῶν Ρώσων τεχνικῶν, ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν κατασκευὴ πυραύλων καὶ τὴν προετοιμασία ἀποστολῆς ἀνθρώπων στὸ διάστημα.

★ Τὸ δικαστήριο κατεδίκασε τὴν ἀγγλικὴ ἐφημερίδα «Νταίηλυ Μίρρορ» νὰ πληρώσῃ 8000 λίρες στὸ διάσημο πιανίστα καὶ ἠθοποιὸ Λίμπεράτσε, ἐπειδὴ ἡ συνεργάτις της Κασσάνδρα ἔγραψε ὅτι ἀνήκει στὸ «τρίτο φῦλο».

★ «Χάρις στὸ γάμο μου μὲ τὸν Φλόϋντ Ἤτον Τσάκλεϋ, δήλωσε ἡ Σοῦζαν Χαϊγουαρντ, δὲν εἶμαι πιὰ μιὰ στάρ, ἀλλὰ μιὰ εὐτυχισμένη σύζυγος, ποὺ γυρίζει πότε-πότε κανένα φιλμ, ἐντελῶς ἐρασιτεχνικά».

★ Ὁ Στέφεν Μπόϋντ, ποὺ ἦταν παρτεναίρ τῆς Μπαντὸ στὸ φιλμ «Ξεκίνησα 17 χρονῶν», ἄφησε τὰ γέλια του νὰ μεγαλώσουν γιὰ τὶς ἀντάγκες τοῦ φιλμ «Μπραβὸ ντὲβιλ» καὶ μὲ τὰ ἴδια αὐτὰ γέλια ἔτα ξε στὴ Ρώμη στὸ φιλμ «Μπὲ-Μπὲ, Χάϊ...

ΠΑΥΛ ΚΕΝΕΝΤΥ

—Οἱ συμμαθήτριές σου ἄρχισαν νὰ παίρνουν διαζύγια κι' ἐσὺ ἀκόμη δὲν παντρεύτηκες!..

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΝΑΣ ΘΑΥΜΑΣΤΗΣ ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Ὁ κατάφωτο καράβι ἔσκιζε τὰ βελουδένια νερὰ τῆς καλοκαιριάτικης νύχτας. Ἀπάνω στὴ γέφυρα μιὰ εὐθυμη συντροφιὰ φλυαροῦσε, ἐνῶ μιὰ αὖρα ἀπαλὴ δρόσιζε τὴ συζήτησι.

Μιὰ γυναῖκα μὲ ἐκτυφλωτικὴ ὁμορφιὰ ἀποτελοῦσε τὸ κέντρο τῆς παρέας: Ἦτανε ξανθειά, μὲ γκριζογάλανα μάτια, μὲ μιὰ γοητεία ποὺ ξεχυνότανε γύρω της καὶ μεθοῦσε αὐτοὺς ποὺ τὴν πλησιάζανε. Ἦτανε φιλενάδα τοῦ παμπλούτου Βιομήχανου, τοῦ Πάνου Ἀστρίτη, ποὺ τὴν κύπταζε μὲ λατρεία, ἕτοιμος νὰ καταθέσῃ στὰ ὡραῖα της πόδια ὅλα τὰ πλούτη του...

Μαγεμένος ἀπὸ τὴν ἀσύγκριτη αὐτὴ γόησσα κι' ὁ τρίτος πλοίαρχος τοῦ καραβιοῦ ὁ Γιῶργος Λεονῆς, δὲ χόρταινε νὰ τὴν κυττάζῃ. Ἡ μουσικὴ τῆς φωνῆς της τὸν μεθοῦσε ἡδονικὰ καὶ τοῦ ἔφερνε μιὰ ταραχὴ γλυκειά... Ἐκεῖ ὅμως, μπροστὰ σὲ ὅλο τὸν κόσμο, δὲν κατάφερνε νὰ ἀπομονωθῇ μὲ τὸ ὄνειρό του. Γι' αὐτὸ προσπάθησε νὰ τὴ δῇ χωρὶς μάρτυρες. Δὲν τὸ κατάφερε... Κι' ἔτσι, ὅταν τὸ καράβι ἔφτασε στὸν τόπο τοῦ προορισμοῦ του, — ἕνα μαγικὸ νησὶ τοῦ Αἰγαίου — ὁ Λεονῆς ἀναγκάστηκε νὰ ἀποχαιρετήσῃ τὸ ὄνειρό του: Ἡ Ἑλβίρα Βυθίκε ἀγέρωχη, ἀδιάφορη, γοητευτική, χωρὶς νὰ προσέξῃ ἂν ἄφινε πίσω της μιὰ νεανικὴ καρδιὰ ἀναστατωμένη...

Ἀπὸ τότε, ἡ ὄμορφη γυναῖκα ἔγινε γιὰ τὸ Λεονῆ ὁ γοητευτικὸς ἐφιάλτης... Ἕνας ἐφιάλτης ποὺ δὲν ἔφευγε οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὴ θύμησί του, ποὺ γέμιζε μὲ ἀπελπισμένον ἔρωτα ὅλο τὸν ὀργανισμό του. Καί μιὰ μέρα, ποὺ τριγύριζε ἄσκοπα στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας, δὲ μπόρεσε νὰ ἀντισταθῇ στὸν πειρασμό: Βρῆκε τὸ τηλέφωνο τοῦ Πάνου Ἀστρίτη στὸν κατάλογο καὶ προσπάθησε νὰ μιλήσῃ μὲ τὴ γόησσα ποὺ τοῦ ἀπασχολοῦσε τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά.

— Ἡ κυρία Ἑλβίρα κοιμᾶται... τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ φωνὴ μιᾶς καμαριέρας.

— Ἄ... Κοιμᾶται...

Καὶ κόντευε μεσημέρι!

— Ποιὸς τὴ ζητεῖ; ρώτησε ἡ καμαριέρα.

— Ἄφῆστε... Θὰ τῆς ξαναπῶ...

Καὶ βιάστηκε νὰ κατεβάσῃ τὸ ἀκουστικό.

Τὴν ξαναπῆρε τὸ ἀπόγευμα. Καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ κατάφερε νὰ βρῇ τὴν ἴδια:

— Λέγετε...

Ἦταν ἡ φωνή της, ἡ μελωδική, ἡ γλυκειά, ἡ λατρεμένη φωνή της, ποὺ τὸν χάϊδευε ἀπαλά... Δὲ μπόρεσε νὰ τῆς ἀποκριθῇ. Ἡ γοητεία τοῦ ἔπνιγε τὴ φωνή...

— Λέγετε... ξανάπε ἡ Ἑλβίρα—καί αὐτὴ τὴ φορά, ἡ ἀπαλὴ φωνή της εἶχε κάτι μεταλλικὸ ποὺ τὸν πόνεσε.

Μὲ προσπάθεια μεγάλη ὁ Λεονῆς μουρμούρισε:

— Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ σᾶς ἐνοχλῶ... Ἦταν ὅμως ἀπαραίτητο νὰ σᾶς μιλήσω. Ἰδίως νὰ ἀκούσω τὴ φωνή σας!

Τὸ γέλιο της γέμισε κρύσταλλα τὸ ἀκουστικό.

— Ἕνας θαυμαστής;... Τί συγκινητικό!

— Μὴν κοροϊδεύετε... Εἶμαι, πραγματικά, ἕνας θαυμαστής σας —ὁ πιὸ θερμὸς κι' ὁ πιὸ πιστός!

— Τὸ ὄνομά σας;

— Τὸ ὄνομά μου εἶναι τόσο ἀσήμαντο—ἰδίως ἅμα τὸ συγκρίνετε μὲ τὰ λαμπρὰ ὀνόματα ποὺ σᾶς τριγυρίζουν... Πῶς νὰ σᾶς τὸ πῶ; Μὲ τί θάρρος;...

— Ποῦ μὲ ξέρετε; Θυμῆστε μου τὴ γνωριμία μας!

— Δὲν ὑπάρχει γνωριμία... Μᾶς δένει μόνο μιὰ νύχτα τοῦ καλοκαιριοῦ... Ἐνῶ ὅμως ἐσεῖς λάμπατε σὰν ἥλιος μέσα στὴ νύχτα μπρὸς στὰ φτωχὰ μάτια μου, ἐγὼ βούλιαζα στὸ σκοτάδι—καὶ τῆς νύχτας καὶ τῆς ἀσημότητας!

Καινούργιο γέλιο γέμισε τὸ ἀκουστικό του.

— Εἴσαστε ρομαντικός... τοῦ εἶπε.

— Εἶμαι τραγικὰ κι' ἀγιάτρευτα ἐρωτευμένος!

— Ἔ, πῶς θὰ γίνῃ, λοιπόν; Βγῆτε ἀπὸ τὸ σκοτάδι καὶ παρουσιαστῆτε στὸ φῶς τῆς ἡμέρας... Ἀφοῦ εἴσαστε ἐρωτευμένος, ἐλᾶτε νὰ σᾶς ἐρωτευτῶ κι' ἐγώ...

— Δὲ θὰ μὲ προσέξετε ποτέ! τῆς ἀποκρίθηκε μὲ δραματικὴ σιγουριά. Δὲν περιμένω τόσα πολλὰ ἀπὸ τὴ ζωή...

— Τότε; Τί περιμένετε;

— Νὰ ἀκούω κάπου-κάπου τὴ φωνή σας—ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε κι' ἂν αὐτὸ δὲ σᾶς ἐνοχλῇ—στὸ τηλέφωνο...

— Ἐμένα δὲ μὲ ἐνοχλεῖ... Κι' ἂν αὐτὸ σᾶς φτάνῃ...

— Πρέπει νὰ μοῦ φτάνῃ! Καὶ τώρα, σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ μὲ ἀκούσατε, καὶ φιλῶ τὴ γλυκειὰ φωνή σας...

Ὅταν ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο, ὁ Λεονῆς ἔμεινε γιὰ ὥρα πολλὴ γοητευμένος... Μιὰ ἀπέραντη εὐτυχία πλημμύριζε τὸν ὀργανισμό του—τόσο διψασμένο γιὰ τὸν ἔρωτά της...

Καὶ τὴν ξαναπῆρε—μιά, δυό, τρεῖς φορές... Ὅποτε βρισκότανε στὴν Ἀθήνα, ὅποτε δὲν ταξίδευε, τὴν ἔπαιρνε στὸ τηλέφωνο, τῆς μίλαγε, τὴν ἄκουγε. Ἐκείνη στὴν ἀρχὴ διασκέδαζε. Ὕστερα κεντήθηκε ἡ περιέργειά της:

— Μά, ἐπὶ τέλους, δὲ θὰ σᾶς δῶ; τοῦ εἶπε κάποτε.

Δὲν τόλμησε νὰ τῆς πῇ «ναί»...

— Πιὸ καλὰ ἀπὸ μακρυά... τῆς ἀποκρίθηκε.

— Καλά... Ὅπως θέλετε... τοῦ εἶπε πεισμωμένη.

Κι' ἔκλεισε.

Ὅταν τὴν ἄλλη μέρα, τὴν ξαναπῆρε στὸ τηλέφωνο, τὸν πληροφόρησαν ὅτι ἡ κυρία ἔλειπε. Ἔφυγε γιὰ ταξίδι ὁ Λεονῆς μὲ τὸ καράβι του. Κι' ὅταν γύρισε ἔμαθε ὅτι ἡ γόησσα ποὺ τὸν εἶχε ὑποδουλώσει εἶχε φύγει μαζὶ μὲ ἕναν καινούργιο ἐραστὴ—ὁ Ἀστρίτης εἶχε παλιώσει—γιὰ τὴν Ἀμερική...

Ἔτσι, ὁ Γιῶργος Λεονῆς ἔκλεισε μελαγχολικὰ τὸ βιβλίο τοῦ μεγάλου, μιὰ καὶ τοῦ ἀσύλληπτου ἐρωτικοῦ ὀνείρου του... Καί, μιὰ καὶ ἡ πραγματικότης τὸν εἶχε προδώσει, δόθηκε ἡδονικὰ στὶς ἀναμνήσεις: Ἀπάνω στὸ καράβι του, τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἄνεμος φυσοῦσε, ἡ ἡ γαλήνη ἄπλωνε βελοῦδα κι' ἀτλάζια στὴ θάλασσα, ὁ τρίτος πλοίαρχος ἀκουμποῦσε στὴν κουπαστή, κι' ἄφινε τὰ μάτια του νὰ ἀρμενίσουνε στὸ ἄπειρο... Κι' ἐκεῖ, σὲ κάποια γωνιά, εὗρισκε τότε μιὰ ξανθειὰ ὁμορφιά, ἡλεκτριζόταν ἀπὸ δυὸ γλυκύτατα γκριζογάλανα μάτια, κι' ἄκουγε τὸ μπουρίνι ἢ τὸ μπάτη νὰ μεταφέρουν ὡς τὰ αὐτιά του τὴ φωνή της...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

✪✪

ΤΟ ΨΑΡΕΜΑ ΕΧΕΙ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ

Δὲ συμβαίνει πάντα νὰ πιάνῃ ὁ ψαρᾶς τὸ ψάρι. Κάποτε μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ τὸ ἀντίθετο. Ἔτσι, στὸ Κόφφιν Μπέϋ τῆς Νοτίου Αὐστραλίας, κάποιος Κέϊθ Μπέλλαμυ, ἕνας νέος 22 χρονῶν, ψάρευε τόννους μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφό του Τζάκ, ὅταν ἕνα τεράστιο τέτοιο ψάρι τσίμπησε στὸ ἀγκίστρι του. Μὲ τὸ τίναγμα ποὺ ἔκανε κατόπιν γιὰ νὰ ξεφύγῃ, πέταξε μέσα στὴ θάλασσα τὸν ψαρὰ καὶ τὸν πῆρε μαζί του στὸ βυθό.

Τὸ ἴδιο ἀπρόοπτη καὶ δραματικὴ ἦταν ἡ περιπέτεια δυὸ ἄλλων ψαράδων, ποὺ ψάρευαν μὲ μιὰ χαμηλὴ κι' ἀνοιχτὴ βάρκα στὰ νερὰ τῆς Μελβούρνης: Ἕνας καρχαρίας, πήδησε ξαφνικὰ ἔξω ἀπ' τὸ νερὸ κι' ἔπεσε μέσα στὸ μικρὸ σκάφος τους!

Ἡ πάλη ποὺ ἔκανε, ἀπείλησε ν' ἀναποδογυρίσῃ τὴ βάρκα. Κι' οἱ δυὸ ψαράδες εἶδαν τὸ χάρο μὲ τὰ μάτια τους, ὥσπου νὰ κατορθώσουν ἐπιτέλους νὰ σκοτώσουν τὸ θαλάσσιο θηρίο...

Ἕνας φοβερὸς κίνδυνος γιὰ τοὺς ψαράδες τῆς Αὐστραλίας εἶναι τὸ λεγόμενο «πετρόψαρο». Αὐτὸ δὲν τρώει ἀνθρώπους, σὰν τὸν καιχαρία. Εἶναι μικρὸ καὶ φαίνεται ἀκίνδυνο. Ὅμοιο στὴν ὄψι μ' ἕνα κομμάτι βράχου. Τ' ἀγκάθια του ὅμως ἔχουν ἕνα ἰσχυρότατο δηλητήριο, ποὺ προκαλεῖ φοβεροὺς πόνους καὶ τὸ θάνατο ἀκόμα ἂν τὸ θῦμα δὲν ὑποβληθῇ ἀμέσως στὴν κατάλληλη ἰατρικὴ θεραπεία. Εὐτυχῶς, βρέθηκε τώρα τελευταῖα ἕνα ἀντίδοτο ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ δηλητηρίου.

Ἀερινὲς διαπτέ

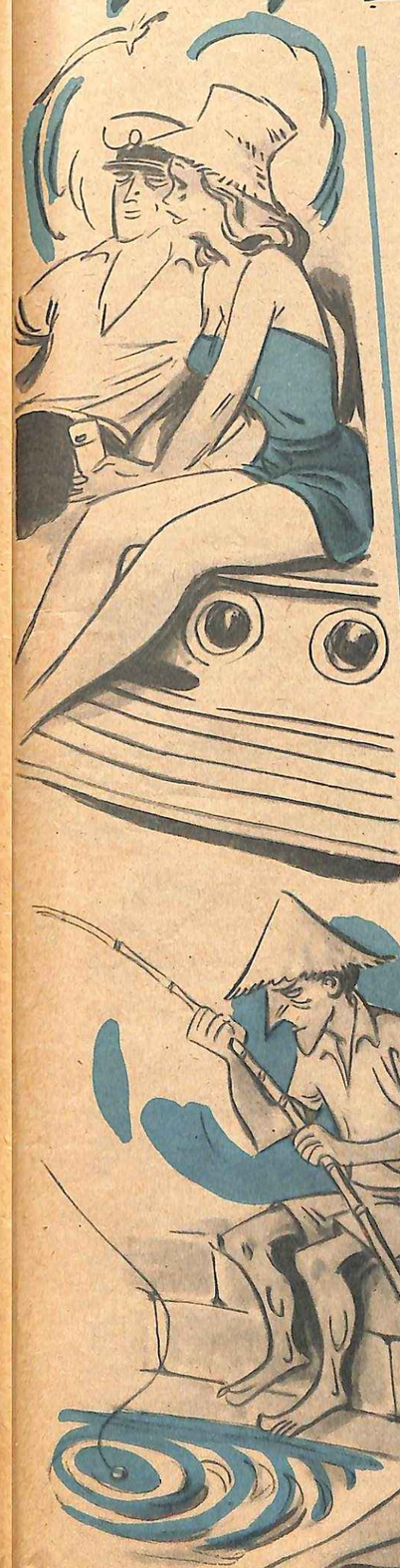

«Ἀ π' τὴ ρουτίνα τῆς δουλειᾶς ποτέ μου δὲν ἀνάσανα»
ἀκοῦς τριγύρω σου παντοῦ, νὰ λέη ἡ βιοπάλη
καὶ «θερινὲς διακοπὲς» νὰ δροσιστοῦν τὰ βάσανα
οὔτε μπορεῖς νὰ τὶς σκεφτῆς μέσ' τὸ φρικτό σου χάλι.
Ἂν εἰσαι κάπου ὑπάλληλος καὶ προσδοκᾶς αὐξήσεις
ἴσως σοῦ δώσουν κάποτε... «δύο τοῖς ἑκατὸν»
καὶ ὅσο τὸ ταλαίπωρο κρανίο σου νὰ ξύσης
γιὰ ναῦρης λύσι ἐξοχῆς δὲν εἶναι δυνατόν!

★

Λοῦ λένε «στῆσε μιὰ σκηνή, στὴ Βάρκιζα, στὸν (Πόρο»
καὶ θὰ περνᾶς «μποέμικα», «φυσιολατρικά».
Μὰ ποῦ νὰ βρῆς ἀντίσκηνο καὶ ποῦ νὰ βρῆς τὸ χῶρο,
καὶ θέλεις κι' ἄλλα ἔξοδα καὶ ναῦλα φυσικά.
Μὰ κι' ἂν τὰ βρῆς, στὴν ἀμμουδιὰ ποὺ θάναι γύρω κι' (ἄλλοι

—γιὰ νὰ μὴν πᾶς στὶς ἐρημιές, μὲ δίχως συντροφιὰ—
θέλεις καὶ ψάθες καὶ «μαγιὸ» κι' ἀκόμα ἕνα κυάλι
ν' ἀπολαμβάνῃς ὀπτικῶς, γυμνὴ τὴν ὁμορφιά.
Γι' αὐτὸ θὰ πᾶς στὴν ἐξοχή, νὰ κάνῃς αὐτοψία
θελγήτρων ποὺ προσφέρονται στὰ μάτια δωρεάν
ἀλλὰ στὴ θέσι θ' ἀρκεσθῆς... τοῦ θελγητροβλεψία
γυρίζων σὲ συνήθειαν ποὺ εἶχες παλαιάν.
Διότι «φλέρτ», περίπατοι, βραδυὲς μὲ φεγγαράδες
κι' ὀλίγον «ξεμονάχιασμα» μ' ἐλπίδες θετικὲς
θέλουνε προπαρασκευή, γλεντάκια καὶ βαρκάδες
—μὰ καὶ δαπάνες φυσικά... ἔστω καὶ λογικές!

★

«Ἐ γὼ σήμερον» πληρώνεται... ὡς καὶ ἡ χειραψία
κι' ὁ φουκαρᾶς ὑπάλληλος—«παυίον μὲ πανί»—
μοιραίως θὰ περιορισθῇ στὸ ρόλο τοῦ «βλεψία»
καὶ τὴν «πικρὰν ἀλήθειαν» θὰ δῇ κι' αὐτὴ γυμνή!...

★

Τὸ πρόβλημα τοῦ φαγητοῦ, τὸ σκέπτεται μὲ δέος
ἐκτὸς ἂν εἶναι «ἀμαντὲρ» ψαρᾶς πολὺ σπουδαῖος
καὶ λύεται τὸ ζήτημα κι' ὅσο γιὰ τὸ νερό,
κανάτι αἰγινήτικο καὶ θάναι δροσερό.
Ἀλλοιῶς, ἂν δὲν ὑπάρχουνε οὔτε καὶ λίγα ὄβολα—
—ποὺ καὶ δὲν τἄχουν οἱ πολλοί, τὰ τίμια ζωντόβολα—
τότε... «Μουσεῖο», καφενές, ἢ κάτι πάλι ὅμοιο
ἢ «θερινὲς διακοπές»...—πυτζάμα, πεζοδρόμιο!
Οὐζάκι γλυκάκι «τοῦ σπιτιοῦ» κι' ὀλίγος «τσάκα-τσούκας»
κἄνα γλυκάκι «τοῦ σπιτιοῦ! Περνοῦν τὰ καλοκαίρια
Ἔτσ' εἶν' ὁ κόσμος, ἀτυχῶς! Περνοῦν τὰ καλοκαίρια
κι' ἄλλοι στ' «Ἀστέρια» ξενυχτοῦν κι' ἐσὺ κυττᾶς τ' ἀ- (στέρια!...

Ἰδοὺ ἡ διαπίστωσι, νὰ ἡ «πικρὴ ἀλήθεια»!
Ποῦ νὰ γυρίση
ὁ τροχὸς
γιὰ νὰ γλεντήση
κι' ὁ φτωχός;
Αὐτὰ εἶναι παραμύθια!

★

Κ' ὅμως ὑπάρχει, φίλοι μου, ζωὴ παραμυθένια
μὲ «κρουαζιέρες», κάτεργα, σαμπάνιες καὶ χορούς
ζωὴ λουσμένη μὲ δροσιά, ζωὴ μὲ δίχως ἔγνοια
ποὺ λὲς «ὑπάρχει αὐτ' ἡ ζωὴ σὲ τούτους τοὺς καιρούς;»
Κ' ὅμως τριγύρω σου ἀφθονεῖ κι' ὅπου νὰ πᾶς, ὑπάρχει
καὶ δὲν τὴ ζοῦν, χαλάλι τους, Ὠνάσηδες καὶ Νιάρχοι
μὰ κάτι τύποι... ὑποπτοι, ἀπίθανοι, χαζοὶ
ποὺ λὲς γιὰ τὸν καθένα τους:
—Μωρὲ αὐτὸς πῶς ζῇ;

★

Ἀ ὐτ' εἶναι ἡ κατάσταση καὶ βλέπω ἐπιδεινωσι
φλογίζομαι κι' ἄλλοι περνοῦν μ' ὅλα τους τὰ κα- (πρίτσια
κι' ἤθελα νἄμουνα παιδὶ νὰ μπῶ σὲ κατασκήνωσι
καὶ νὰ κατασκηνώσουνε κι' ἐκεῖ κοντά, κορίτσια...

Ἐπιμορφώσεις ὁ Συνεργάτης Τ.
Μιχ. Γάλλια

Τό μαγιάζ ΠΟΥ ΤΑΙΡΙΑΖΕΙ ΣΤΗ ΜΥΤΗ ΣΑΣ

Τὰ «τρὺκ» ποὺ θὰ κρύψουν τὶς ἀτέλειές της

ΗΤΕΛΕΙΑ μύτη εἶναι ἕνα πρᾶγμα πολὺ σπάνιο. Ἄλλες γυναῖκες ἔχουν μύτη πολὺ μικρή, ἄλλες μεγάλη σὰν προβοσκίδα, ἄλλες κακοφτιαγμένη κτλ. Μποροῦμε νὰ ποῦμε, λοιπόν, ὅτι τὰ ἐλαττώματα τῆς μύτης εἶναι δύο: Τὸ δυσανάλογο μέγεθός της (πολὺ μικρὴ ἢ πολὺ μεγάλη) καὶ τὸ σχῆμα της.

Ἀλλ' ἂν μετριοῦνται στὰ δάκτυλα οἱ γυναῖκες ποὺ ἔχουν ὁμορφη καὶ ἁρμονικὴ μύτη, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὅμως, εἶναι, εὐτυχῶς, ἐλάχιστες οἱ περιπτώσεις ποὺ μόνο μὲ χειρουργικὴ ἐπέμβασι μπορεῖ νὰ διορθωθῇ ἡ ὑπάρχουσα δυσμορφία. Σ' ὅλες τὶς ἄλλες ἀρκεῖ ἕνα μικρὸ «τρὺκ» γιὰ νὰ διορθώσετε ὀπτικῶς τὴ δυσάρεστη ἐντύπωσι. Κι' αὐτὸ εἶναι ἀρκετό.

Νὰ μερικὲς περιπτώσεις ἀνάμεσα στὶς ὁποῖες θὰ βρῆτε πιθανὸν τὴ δική σας:

1) Πολλὲς φορές, μιὰ μύτη φαίνεται μεγάλη καὶ κακοφτιαγμένη, γιατὶ τὸ πρόσωπο εἶναι πολὺ γυμνό. Ἂν προσέξετε, θὰ δῆτε ὅτι αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι ἡ ἀπόστασι ἀνάμεσα στὴ μύτη καὶ στὰ σφιγμένα πίσω ἀπὸ τοὺς κροτάφους μαλλιὰ εἶναι πολὺ μεγάλη. Στὴν περίπτωσι αὐτή, θ' ἀλλάξετε τὸ χτένισμά σας. Ρίχνοντας μερικὲς μπούκλες στὰ πλάγια, θὰ γεμίσετε τὴν ἀπόστασι κι' ἔτσι ἡ μύτη σας θὰ φανῇ μικρότερη.

2) Ἂν ἔχετε μακρουλὴ μύτη, εἶναι σφάλμα ν' ἀφήνετε ὁλότελα γυμνὸ τὸ μέτωπο. Κατεβάζοντας μερικὲς μπούκλες, θὰ κάμετε τὴ μύτη σας νὰ φανῇ λιγώτερο μακρουλή.

3) Ἡ μύτη μερικῶν γυναικῶν σκεπάζεται ἀπὸ ἕνα δέρμα λεπτὸ καὶ ξηρό. Θὰ πρέπει τότε νὰ προφυλάσσεσθε ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἀέρα. Καλὸν θὰ εἶναι, ἐξ ἄλλου, νὰ χρησιμοποιῆτε χειμωνα-καλοκαίρι μιὰ ἀπὸ τὶς κρέμες ποὺ προστατεύουν τὸ δέρμα ἀπὸ τὸν ἥλιο. Ἡ πούδρα σας θὰ σταθῇ ἔτσι καλύτερα.

4) Στὴν περιοχὴ τῆς μύτης βρίσκεται ἕνας πολὺ μεγάλος ἀριθμὸς σμηγματορροϊκῶν ἀδένων. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, ἀκόμη καὶ οἱ γυναῖκες μὲ ξηρὸ δέρμα ἔχουν λιπαρὴ μύτη. Στὴν περίπτωσι αὐτή, δὲν πρέπει νὰ βάζετε οὔτε ἴχνος λιπαρῆς κρέμας στὴ μύτη σας. Θὰ τονίσετε, ἐξ ἄλλου, περισσότερο τὸ χείλη σας, γιὰ ν' ἀπομακρύνετε τὴν προσοχὴ ἀπὸ τὴ μύτη. Θὰ χρησιμοποιήσετε, τέλος, δυὸ εἴδη πούδρας, μιὰ σκούρα καὶ μιὰ ἀνοιχτή. Ἡ πρώτη θὰ ἀπορροφᾷ τὸ σμῆγμα, ἐνῶ ἡ δεύτερη θὰ σχηματίζῃ ἕνα εἶδος προστατευτικοῦ παραβάν πάνω στὸ πρόσωπό σας. Τὸ πουδράρισμα αὐτὸ ἀπαιτεῖ μεγάλη προσοχή.

5) Ἂν ἡ μύτη σας ἱδρώνῃ, θ' ἀποφύγετε τὰ βαρειὰ φὸν-ντὲ-τέν. Τὸ φὸν-ντὲ-τὲν ποὺ θὰ διαλέξετε, πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ἐλαφρό. Τὸ ἴδιο κι' ἡ πούδρα.

6) Τὸ κακκίνισμα τῆς ἄκρης τῆς μύτης εἶναι ὁ ἐφιάλτης πολλῶν γυναικῶν. Αὐτὸ τὸ κοκκίνισμα ὀφείλεται συνηθέστερα σὲ διαταραχὲς τῆς κυκλοφορίας ἢ τῆς πέψεως ποὺ πρέπει νὰ τὶς ἐξακριβώσετε καὶ νὰ τὶς καταπολεμήσετε.

Μερικὰ εὔχρηστα μέσα γιὰ νὰ ἐξαφανίσετε αὐτὸ τὸ κοκκίνισμα εἶναι τὰ ἑξῆς:

α) Πρωῒ καὶ βράδυ θὰ ζεσταίνετε λίγο ἀνθόνερο καὶ θὰ βάζετε μέσα σ' αὐτὸ τὴ μύτη σας ἐπὶ πέντε λεπτά.

β) Θὰ πλένετε κάθε μέρα τὴ μύτη σας μὲ ζεστὸ νερό, στὸ ὁποῖον θὰ προσθέσετε καὶ λίγη σόδα. Θὰ κάνετε ταυτόχρονα κάθε βράδυ ἐπὶ ὀκτὼ μέρες (ὄχι περισσότερες) ἕνα ἐλαφρὸ μασσὰζ μὲ τὴν ἀκόλουθη κρέμα:

Βορικὸ νάτριο	20 γραμ.
Λανολίνη	5 »
Βαζελίνη	5 »
Βάμμα καψικοῦ	20 σταγόνες

Ἀφοῦ περάσῃ μιὰ βδομάδα, μπορεῖτε νὰ κάνετε τὸ ἴδιο μασάζ. Τὸ μασὰζ θὰ γίνῃ ὡς ἑξῆς:

Θὰ βάλετε τοὺς δείχτες τῶν χεριῶν σας, τὸν ἕναν στὸ δεξιὸ πτερύγιο καὶ τὸν ἄλλον στὸ ἀριστερό. Ἡ κίνησί τους θὰ εἶναι ἐναλλασσομένη. Θὰ ἀνεβάζετε, δηλαδή, τὸν ἕνα καὶ θὰ κατεβάζετε τὸν ἄλλον, κατόπιν θὰ ἀνεβάζετε τὸ δεύτερο καὶ θὰ κατεβάζετε τὸν πρῶτο κ.ο.κ.

γ) Τὰ ἐναλλασσόμενα θερμὰ καὶ ψυχρὰ ποδόλουσα δίνουν κάποτε καλὰ ἀποτελέσματα. Ἐπίσης τὰ καταπλάσματα μὲ σαπουνόχωμα, ποὺ θὰ τὸ διαλύσετε μέσα σὲ νερὸ μὲ ξύδι, σὲ ἀναλογία 50%. Θ' ἀφήσετε τὸ κατάπλασμα ἐπὶ 10 λεπτὰ καὶ κατόπιν θὰ ξεπλυθῆτε.

Γιὰ νὰ κρύψετε τὸ κοκκίνισμα τῆς μύτης, μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιῆτε ἕνα φὸν-ντὲ-ντὲν στὸ χρῶμα τῆς στάχτης. Πάνω ἀπ' αὐτὸ θὰ βάλετε μιὰ ἀνοιχτόχρωμη πούδρα.

7) Ἂν ἡ μύτη σας γυαλίζῃ, θὰ ἀποφύγετε στὸν ἴδιο βαθμὸ τὶς λιπαρὲς ὅσο καὶ τὶς στυπτικὲς κρέμες. Θὰ σᾶς κάμῃ καλὸ τὸ βούρτσισμα, ποὺ ζωηρεύει τὴν κυκλοφορία καὶ ἐπιδρᾷ ρυθμιστικὰ στὴ λειτουργία τῶν σμηγματορροϊκῶν ἀδένων. Γιὰ νὰ κρύψετε αὐτὴ τὴ γυαλάδα θὰ κάμετε τὸ ἑξῆς:

Ἀφοῦ βάλετε τὴν κρέμα, θὰ τὴν σκουπίσετε ἐλαφρὰ καὶ κατόπιν θὰ περάσετε τὴ μύτη σας μὲ ἕνα βαμπάκι, ποὺ θὰ τὸ βρέξετε μέσα σὲ ἀνθόνερο. Θὰ περιμένετε νὰ ἐξατμισθῇ τὸ ἀνθόνερο καὶ κατόπιν θὰ πουδράρετε τὴ μύτη σας. Θ' ἀποφύγετε, ἐξ ἄλλου, τὰ συχνὰ πουδραρίσματα, ποὺ ἐρεθίζουν τὴ μύτη.

8) Καὶ τώρα νὰ μερικὰ ἀκόμη «τρὺκ» γιὰ τὸ μακιγιὰζ τῆς μύτης.

Γιὰ νὰ κάμετε τὴ μύτη σας νὰ πλησιάσῃ ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο τὸν κλασσικὸ τύπο μπορεῖτε νὰ βάλετε ἕνα λεπτότατο σειρῆτι ἀπὸ ἀνοιχτόχρωμο «φὸν-ντὲ-τὲν» πάνω σ' ὅλο τὸ μῆκος τῆς ραχοκοκκαλιᾶς τῆς μύτης.

Ἂν ἡ μύτη σας γέρνῃ πρὸς τὰ κάτω, θὰ βάλετε λίγο σκοῦρο «φὸν-ντὲ-τὲν» στὴν ἄκρη της.

Ἂν ἡ μύτη σας εἶναι πλακουτσή, θὰ βάλετε ἕνα ἀνοιχτόχρωμο «φὸν-ντὲ-τὲν» στὴ ραχοκοκκαλιὰ της καὶ σκοῦρο «φὸν-ντὲ-τὲν» στὰ πλάγια.

Ἂν ἡ μύτη σας εἶναι πολὺ λεπτή, γιὰ νὰ τῆς δώσετε μεγαλύτερο ὄγκο θὰ βάλετε σκοῦρο «φὸν-ντὲ-τὲν» στὴ ραχοκοκκαλιὰ καὶ ἀνοιχτόχρωμο στὰ πλάγια.

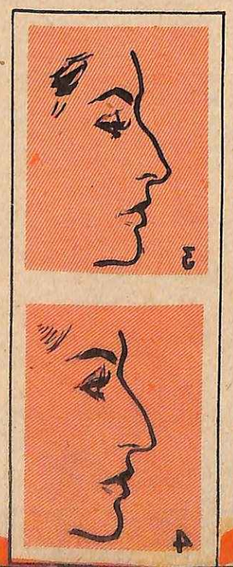

Οἱ μύτες ποὺ συναντοῦμε συνηθέστερα εἶναι οἱ ἀκόλουθες: 1) Μὲ τὴν ἄκρη γυρισμένη πρὸς τὰ πάνω. Εἶναι πολὺ χαριτωμένη καὶ φανερώνει ἐξυπνάδα. Ἂν θέλετε νὰ κρύψετε αὐτὴ τὴ μικρὴ ἀτέλεια, θὰ βάλετε στὴν ἄκρη τῆς μύτης λίγο σκοῦρο φὸν ντὲ τέν. 2) Ἡ κλασσική, ποὺ ἡ ράχη της εἶναι ὁλόισια. Κάνει λίγο σκληρὴ τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου. Μπορεῖτε νὰ βάλετε στὸ ἐπάνω μέρος τῆς μύτης λίγο σκοῦρο φὸν ντὲ τέν. Ἔτσι, θὰ κόψετε κάπως τὴ γραμμή της. 3) Ἡ μύτη ποὺ ἡ ράχη της σχηματίζει μιὰ μικρὴ καμπούρα. Γιὰ νὰ μετριάσετε ὀπτικὰ τὴν ἐντύπωσι αὐτῆς τῆς καμπούρας, θὰ προεκτείνετε τὴ γραμμὴ τῶν ματιῶν πρὸς τὰ πλάγια καὶ ἐλαφρὰ πρὸς τὰ πάνω. Μαλλιὰ κοντά. 4) Ἀέτειος. Θὰ μακιγιάρετε τὰ βλέφαρα μὲ τρόπο ὥστε νὰ δώσετε στὰ μάτια σας τὸ σχῆμα ἀμυγδάλου. Εἶναι τὰ μόνα μάτια μὲ τὰ ὁποῖα ταιριάζει ἡ ἀέτειος μύτη.

ΚΟΜΨΗ ΣΙΛΟΥΕΤΤΑ

Θέλετε νὰ διατηρήσετε κομψὴ σιλουέττα; Κάνετε κάθε πρωῒ τὶς δυὸ ἀσκήσεις ποὺ σᾶς περιγράφομε πιὸ κάτω. Συντελοῦν κυρίως στὴν εὐλυγισία τῆς μέσης.

Ἐνῶ τὶς ἐκτελεῖτε, ἀναπνέετε συγχρόνως κανονικὰ καὶ ρυθμικὰ κι' ὕστερα παίρνετε μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή.

1) Στέκεσθε ὄρθια, μὲ τὰ χέρια τεντωμένα πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι.

Σκύβετε μπροστά, ὅσπου ν' ἀγγίξετε τὰ πάτωμα μὲ τὶς ἄκρες τῶν δαχτύλων σας. Ὕστερα, μὲ τὰ χέρια σας τεντωμένα πάντα, στρίβετε τὸ σῶμα σας δεξιά, πίσω, ἀριστερά, καὶ ξαναγυρίζετε στὴν ἀρχικὴ στάσι.

Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἄσκησι αὐτὴ ὀχτὼ φορὲς συνέχεια.

2) Βάζετε μιὰ καρέκλα ἀπέναντί σας, σ' ἀπόστασι 60 πόντων περίπου. Στέκεσθε μὲ τὰ χέρια στὴ μέση. Σηκώνετε τὸ πόδι σας καί, κρατώντας το τεντωμένο, διαγράφετε μ' αὐτὸ ἕνα ἡμικύκλιο πάνω ἀπ' τὴν καρέκλα, πρῶτα ἀπὸ ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξιὰ κι' ὕστερα ἀπὸ δεξιὰ πρὸς τ' ἀριστερά.

Ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἄσκηση 4 φορὲς μὲ κάθε πόδι.

Συναρπαστικὸ ἱστορικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ

Ἐστρελλίτα

"ΤΟ ΑΓΡΙΟΛΟΥΔΟΥΔΟ ΤΗΣ ΣΙΕΡΡΑΣ ΝΕΒΑΔΑΣ„

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ βασιλιᾶς δὲν δίνει καμμιὰ ἀπάντησι στὶς ἱκεσίες τῆς Ἐστρελλίτας, τῆς λέει, ὅμως, ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ μοναστήρι κι' ὅτι στὸ μέλλον θὰ μένῃ κοντά του. Ὅ δὸν Κάρλος ἐπισκέπτεται τὸ ἴδιο βράδυ τὸν φερνάντο στὴ φυλακὴ του κι' ἀκούει ἀπ' αὐτὸν τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς του. Πληροφορεῖται ἔτσι τὴν αἰτία τῆς μονομαχίας του μὲ τὸ δὸν Ραμίρο καὶ τὴν ἀγάπη του γιὰ τὴ δόνα Φλώρ. Φεύγοντας ἀπὸ κεῖ, ἔχει τὴν πεποίθησι ὅτι σ' ὅλη αὐτὴ τὴ θλιβερὴ ἱστορία κρύβεται κάποιο μυστήριο, ποὺ θέλει νὰ τὸ ἐξιχνιάσῃ. Μὲ τὸ κλειδὶ ποὺ παίρνει ἀπὸ τὸν φερνάντο μπαίνει στὸ δωμάτιο τῆς δόνας Μερσεντές, ποὺ προσεύχεται ἐκείνη τὴν ὥρα. Τῆς λέει ἀμέσως ὅτι ἡ διαίσθησί του τὸν κάνει νὰ πιστεύῃ ὅτι βρίσκεται μπροστὰ σὲ μιὰ ἔνοχη σύζυγο κι' ὅτι περιμένει τὴν ἐξομολόγησί της.

10ον — Ἡ εὐγνωμοσύνη μου θὰ εἶναι αἰώνια, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ἡ δόνα Μερσεντές, σκουπίζοντας τὸν ἱδρῶτα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὸ μέτωπό της.

Ἡ ἐξομολόγησι

Πέρασαν μερικὲς στιγμὲς στὴ σιωπή. Ἡ δόνα Μερσεντὲς φαινόταν σὰ νὰ προσπαθοῦσε νὰ συγκεντρώσῃ τὶς ἀναμνήσεις της.

— Μεγαλειότατε, εἶπε τέλος, μεγάλωσα μαζὶ μὲ τὸ γυιὸ ἑνὸς φίλου τοῦ πατέρα μου. Εἴμαστε σὰν ἀδελφὸς καὶ ἀδελφή. Γιὰ πολὺν καιρό, γιὰ χρόνια, δὲν πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου ἡ σκέψι, ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ ὑπάρχῃ στὸν κόσμο ἕνα αἴσθημα διαφορετικὸ ἀπὸ τὴν ἀδελφικὴ ἀγάπη... Κάποτε ὅμως, οἱ γονεῖς μας, ποὺ ἦταν ὡς τότε ἀχώριστοι φίλοι, ἤρθαν σὲ ρῆξι μεταξύ τους. Ἡ αἰτία στάθηκε κάποια χρηματικὴ διαφορά. Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο εἶχε ἄδικο; Δὲν τὸ ἔμαθα ποτέ. Τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶναι, ὅτι ὁ πατέρας μου πλήρωσε τὸ ποσόν, ποὺ τοῦ ζητοῦσαν. Ἀμέσως ἔπειτα φύγαμε ἀπὸ τὴ Σεβίλλη, ὅπου μέναμε ὡς τότε, καὶ πήγαμε νὰ ἐγκατασταθοῦμε στὴν Κόρδοβα. Ὁ λόγος, ποὺ ἔκαμε τὸν πατέρα μου νὰ πάρῃ αὐτὴ τὴν ἀπόφασι ἦταν, ὅτι δὲν ἤθελε νὰ συναντᾷ στὸ δρόμο του τὸν παλιό φίλο του, ποὺ εἶχε γίνει τώρα θανάσιμος ἐχθρός του.

»Ἔπαψα ἔτσι νὰ βλέπω τὸν ἄνθρωπο ποὺ θεωροῦσα σὰν ἀδελφό μου.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἤμουν δεκαπέντε χρόνων κι' ἐκεῖνος ποὺ ἀποκαλοῦσα ἀδελφό μου δεκαοχτώ. Δὲν εἴχαμε μιλήσει ποτὲ γι' ἀγάπη, πού, ἄλλωστε, τὴν ἀγνοούσαμε. Ἀλλά, μ' ὅλο ποὺ δὲν τὸ καταλαβαίναμε, ἡ ἀγάπη εἶχε χωθῇ μέσα στὶς καρδιές μας.

»Χωρὶς αὐτὸ τὸν ἀναγκαστικὸ καὶ ἀπρόοπτο χωρισμό, θὰ περνοῦσε ἴσως καιρός, ὥσπου νὰ νοιώσουμε πὼς ἀγαπιόμαστε. Ἀλλά, ξαφνικά, ἡ ἀγάπη μίλησε ὁρμητικὰ μέσα στὶς ψυχές μας... Τὴν αἰσθανθήκαμε κι' οἱ δυὸ σὰν ἕναν ἀπέραντο πόνο. Αὐτὴ τὴν ἀγάπη οἱ γονεῖς μας τὴν εἶχαν κομματιάσει, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἔχθρα ποὺ τοὺς εἶχε χωρίσει... Καὶ τὸ χειρότερο ἦταν πὼς δὲν ἐλπίζαμε πὼς θὰ συμφιλιώνονταν ποτέ. Οἱ Ἱσπανοί, Μεγαλειότατε, δίνουν ὅλη τους τὴν ψυχὴ στὴν ἀγάπη καὶ στὸ μῖσος τους... Οἱ γονεῖς μας, φυσικά, δὲ μποροῦσαν νὰ μαντέψουν τὸ κακὸ ποὺ εἶχαν κάμει στὰ παιδιά τους. Ἀλλὰ κι' ἂν τὸ μάντευαν, ἡ στάσι τους δὲ θ' ἀλλαζε. Ἦταν πιὰ δυὸ ἐχθροί, ποὺ μισοῦσαν θανάσιμα ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μῖσος τους, δὲν ἔβλεπαν τίποτ' ὅλλο.

»Ἡ τελευταία μας συνάντησι μὲ τὸ μικρό μου φίλο ἦταν δραματική. Κλαίγαμε κι' οἱ δυὸ ἀπαρηγόρητα κι' ἀνάμεσα στὰ δάκρυά μας ὁρκιστήκαμε ὅτι τίποτα δὲ θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς χωρίσῃ... Τί μᾶς ἐνδιέφερε ἐμᾶς τὸ μῖσος ποὺ χώριζε τοὺς γονεῖς μας; Καὶ γιατί οἱ ψυχές μας, ποὺ ἦταν ἀγνὲς ὡς τότε, θάπρεπε νὰ μολυνθοῦν ἀπ' αὐτό;... Δέκα ὁλόκληρα χρόνια εἴχαμε ζήσει μαζί. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, οἱ γονεῖς μας μᾶς παρακινοῦσαν ν' ἀγαπᾶμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Πῶς τώρα θὰ μποροῦσαν νὰ μᾶς ἐπιβάλουν τὴν ἔχθρα καὶ τὸ μῖσος τους;

Ἡ δόνα Μερσεντὲς σταμάτησε, σὰ νὰ περίμενε μιὰ ἐνθαρρυντικὴ λέξι ἀπὸ τὸ βασιλιᾶ. Ἀλλ' ὁ δὸν Κάρλος ἀπάντησε μὲ τὸ παγερό του ὕφος:

— Δὲν ξέρω τί πρᾶγμα εἶναι ἡ ἀγάπη, κυρία. Δὲν ἀγάπησα ποτέ.

— Εἶμαι τότε πολὺ ἄτυχη, Μεγαλειότατε, εἶπε ἡ δόνα Μερσεντές. Γιατὶ δὲ θὰ μπορέσετε νὰ καταλάβετε ἐκεῖνο ποὺ πρέπει ἀκόμη νὰ σᾶς πῶ.

Τὸ πρόσωπο τοῦ βασιλιᾶ ἐμοιαζε σὰν ἀπὸ μάρμαρο.

— Κυρία, ἀπάντησε, γεννήθηκα βασιλιᾶς καὶ ξέρω τί εἶναι ἡ δικαιοσύνη.

Ἡ δόνα Μερσεντὲς ἔσκυψε τὸ κεφάλι.

— Ὁ μικρὸς φίλος μου κι' ἐγὼ κρατήσαμε τὸ λόγο μας, συνέχισε. Ἦταν εὐτύχημα τὸ ὅτι οἱ γονεῖς μας ἀγνοοῦσαν τὸ αἴσθημά μας. Γιατὶ ἔτσι δὲ μᾶς ὑποπτεύονταν κι' αὐτὸ ἐξυπηρετοῦσε τὰ σχέδιά μας. Τὸ σπίτι μας στὴν Κόρδοβα ἦταν στὴ δεξιὰ ὄχθη τοῦ Γκουαλντακιβίρ. Ἐγὼ ἐμενα σ' ἕνα ἡλιόλουστο δωμάτιο, ποὺ ἔβλεπε στὸ ποτάμι. Ὁ ἀγαπημένος μου ἔφευγε κάθε τόσο ἀπὸ τὴ Σεβίλλη, λέγοντας πὼς πήγαινε γιὰ κυνήγι, γιὰ νὰ ἔρθῃ νὰ μὲ δῇ. Τὴ νύχτα, περνοῦσε μὲ μιὰ βάρκα τὸ ποτάμι, σκαρφάλωνε στὸ βράχο, ὅπου στηριζόταν τὸ σπίτι, κι' ἔφτανε ὡς τὸ μπαλκόνι, ὅπου τὸν περίμενα. Βλεπόμαστε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κάγκελλα, γιατὶ ποτὲ δὲ μοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό, ἡ ἰδέα νὰ τὰ ἀνοίξω πρὸς τὰ δυὸ πλάγια, ὅπως θὰ μποροῦσα νὰ τὸ κάμω. Ἐγὼ στεκόμουν στὸ μπαλκόνι κι' ὁ ἀγαπημένος μου στηριζόταν σὲ μιὰ προεξοχὴ τοῦ βράχου...

»Ἐμενε ἐκεῖ ὡς τὰ ξημερώματα, γιὰ νὰ μὲ διαβεβαιώσῃ πὼς μ' ἀγαποῦσε πάντα καὶ γιὰ ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ στόμα μου πὼς κι' ἐγὼ τὸν λάτρευα... Ξαναλέγαμε ἴσως τὰ ἴδια πράγματα ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, ἀλλὰ γιὰ μᾶς ἦταν σὰ νὰ μὴν τὰ εἴχαμε πῇ ποτὲ ἀλλοτε ὡς τότε.

»Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, φτιάναμε ἀκόμη ὄνειρα καὶ προσπαθούσαμε νὰ βλέπουμε τὸ μέλλον χαρούμενο κι' εὐτυχισμένο. Γιατὶ βαυκαλιζόμαστε ἀπὸ τὴν ἐλπίδα ὅτι, μὲ τὸν καιρό, τὸ μῖσος ποὺ εἶχε φουντώσει ἀνάμεσα στοὺς γονεῖς μας, θὰ λιγόστευε. Ἀλλὰ γινόταν τὸ ἀντίθετο. Ἀντὶ νὰ λιγοστεύῃ, μεγάλωνε ὁλοένα...

»Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μᾶς ἔφερε σιγὰ-σιγὰ σὲ ἀπόγνωσι. Ὁ ἀγαπημένος μου μοῦ πρότεινε τότε νὰ φύγουμε μαζὶ καὶ προσπαθοῦσε νὰ μὲ πείσῃ, ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἄλλη διέξοδος γιὰ τὴν ἀγάπη μας... Ἀλλὰ δὲ μποροῦσα νὰ τὸ ἀποφασίσω, μ' ὅλο ποὺ καταλάβαινα πὼς εἶχε δίκιο...

»Στὸ μεταξύ, ὁ πόλεμος μὲ τοὺς Μαύρους εἶχε ξαναρχίσει. Μιὰ νύχτα, ὁ ἀγαπημένος μου μ' ἔβαλε μπροστὰ στὸ δίλημμα: "Ἢ θὰ τὸν ἀκολουθοῦσα, ἢ θὰ πήγαινε στὸν πόλεμο... Ἐκλαψα, ἀλλὰ δὲν ὑποχώρησα... Ἔτσι, ἔχασα τὸν ἄνθρωπο ποὺ λάτρευα.

»Ἕναν ὁλόκληρο χρόνο, δὲν τὸν ξαναεῖδα. Ἀλλ' ὅλο αὐτὸ τὸν καιρό, ἡ φήμη ἔφερνε στ' αὐτιά μου τὰ ἀνθραγαθήματά του. Ὅλοι τὸν ἀποκαλοῦσαν ἥρωα κι' ἐξυμνοῦσαν τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀπαράμιλλη ἀνδρεία του... Δὲ μποροῦσα νὰ τὸν ἀγαπήσω περισσότερο ἀπὸ ὅ τι τὸν ἀγαποῦσα. Πρέπει νὰ πῶ, ὡστόσο, πὼς ἡ δόξα ποὺ τὸν τύλιγε μ' ἔκανε περήφανη γι' αὐτόν.

»Τὶς περισσότερες πληροφορίες μᾶς τὶς ἔφερνε ἕνας νέος ποὺ πολεμοῦσε μαζί του καὶ ποὺ κάθε φορὰ ποὺ ὁ πόλεμος σταματοῦσε γιὰ λίγο, ἐρχόταν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν πατέρα μου. Ὁ νέος αὐτὸς ἦταν ὁ δὸν Ρουΐ ντὲ Τορίλλας. Ὁ πατέρας μου κι' ὁ δικός του συνδέονταν μὲ στενὴ φιλία.

Ὁ δὸν Κάρλος ἄκουγε μὲ τὴ συνηθισμένη του ἀπάθεια. Ἡ δόνα Μερσεντὲς σήκωσε πάνω του τὰ μάτια της, σὰ νὰ ἤθελε νὰ τὸν ρωτήσῃ ἂν ἔπρεπε νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ὁ νεαρὸς βασιλιᾶς, ποὺ κατάλαβε τὴ σιωπηλὴ ἐρώτησί της, ἀπάντησε:

— Συνεχίστε.

— Ρουφοῦσα στὴν κυριολεξία τὰ λόγια τοῦ δὸν Ρουΐ κι' ἔτρεχα σὰν τρελλὴ κάθε φορὰ ποὺ ἐρχόταν στὸ σπίτι μας, συνέχισε ἡ μητέρα τοῦ Φερνάντο... Αὐτὴ ἡ βιασύνη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ ἔδειχνα, ἔκαναν τὸ δὸν Ρουΐ νὰ φαντασθῇ, ὅτι τὸν συμπαθοῦσα. Πὼς μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τότε, ἀνάμεσα ἀπ' αὐτόν, ἔβλεπα τὸν ἀγαπημένο μου;... Ἔτσι οἱ ἐπισκέψεις του ἔγιναν πιὸ συχνές, κι' ἂν δὲ μοῦ τὸ εἶπε μὲ λόγια, τὰ μάτια του, ὅμως, μοῦ φανέρωναν τὸ μυστικὸ τῆς καρδιάς του.

»Ἀπὸ τότε, μ' ὅλο ποὺ στενοχωριόμουν γιατὶ δὲ μάδαινα τίποτα γιὰ τὸν ἀγαπημένο μου, ἀπόφευγα νὰ κατεβαίνω στὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ μας, ὅταν ἐρχόταν ὁ δὸν Ρουΐ, ἢ εὑρισκα κάποια πρόφαση γιὰ νὰ μὴ μένω πολλὴ ὥρα... Κι' ἄλλωστε, ὁ δὸν Ρουΐ ἔπαψε νὰχνετα σὲ λίγο, γιατὶ εἶχε ἀρχίσει ἡ πολιορκία τῆς Γρανάδας.

»Μιὰ μέρα ἔπειτα ἀπὸ κάμποσο καιρό, μάθαμε πὼς ἡ Γρανάδα εἶχε ἐλευθερωθῇ. Ἡ χαρά μας ἦταν μεγάλη, γιατὶ ἡ πρωτεύουσα τῶν Μαύρων εἶχε πέσει στὰ χέρια τῶν χριστιανῶν. Στὸ σπίτι μας, ὡστόσο, ἑξέπασε ἕνα κατιούργιο κακό.

»Ὁ πατέρας μου, ὅπως σᾶς εἶπα, εἶχε ἀναγκαστῇ νὰ πληρώσῃ ἕνα σημαντικὸ ποσόν,

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Ἐπιδημία

Στὴν ἐποχή μας τὴ ζαθὴ
καὶ στὶς ζαθὲς μας τὶς ἡμέρες
κάνουν πολλοὶ σὰν παλαθοὶ
γιὰ τὰ «ἐκράν» καὶ τοὺς ἀστέρες...
Κι' ἀφοῦ τὰ «φώνια» τοὺς αὐτὰ
μὲ ταλληράκια τὰ πληρώνουν,
σινεμαδάκια ζηλευτὰ
καὶ στὰ κατοάβραχα... φυτρώνουν!

Μιὰ μηχανὴ κι' ἕνα πανὶ
στὴν ἔπιασης, μάνι-μάνι,
σὲ κάθε πιάτσα μακρυνή,
ποὺ ἦταν, πρό τινος ρουμάνι...
Κι' ἐκεῖ ποὺ μόλις χτὲς προχτὲς
γύδες ἐβέλαζαν ἀκόμα,
τώρα «βελάζουν» θεατὲς
γιὰ τῆς «Μπὲ-Μπὲ» τ' ὡραῖο σῶμα!

"Εκτασι, πάντως, φοβερὴ
παίρνει ἡ θρόνη αὐτὴ τὴν ὥρα
κι' ἐπικινδύνως προχωρεῖ
πρὸς τὰ χωριὰ τὰ κρασοφόρα.
Κι' ἂν, ὁ μὴ γένοιτο, στραφοῦν
κι' οἱ Λιοπεσώτες στὶς ὁρόμες
σίγουρα θὰ κατα-(στραφοῦν
κρασαποθῆκες κι' (ἀμπελῶνες!

Ἄρα ὀρθῶς, ἀγαπη-(τοί,
νοιώθει ὁ πότης ἀ-(γωνία
καὶ ζωηρῶς ἀγανα-(κτεῖ
μὲ τῆς ὀθόνης τὴν (μανία.
Γιατὶ ζητιὲς θὰ ὑπο-(στοῦν,
χάριν αὐτῆς τὰ γιο (ματάρια
καὶ τὰ τσαμπιὰ θὰ (ἐκτοπισθοῦν
ἀπὸ τῶν στὰρ τὰ («κρεμαστάρια)!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

προτοῦ φύγουμε ἀπὸ τὴ Σεβίλλη. "Ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀφαίμαξη, δὲ μᾶς ἔμενε ἄλλη περιουσία ἐκτὸς ἀπὸ τὴν προῖκα ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ τὴν πρώτη γυναῖκα του. Αὐτὴ ἡ περιουσία, ὅμως, ἀνῆκε δικαιωματικὰ σ' ἕνα γυιό, ποὺ ἔ- ἀποχτήσει ἀπὸ τὸν πρῶτο του γάμο. Μόλις θυμόμουν αὐτὸ τὸν ἑτεροθαλῆ ἀδελφό μου, γιατί, προτοῦ μεγαλώσω, εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου, γιὰ ν' ἀκολουθήσει κάποια ὁμάδα τυχοδιωκτῶν. Τὸ μόνο ποὺ θυμάμαι εἶναι, ὅτι εἶχε χαρακτήρα ἐλεεινὸ κι' ὅτι ἔκανε πάντα τὸ ἀντίθετο ἀπὸ ὅ,τι τοῦ ἔλεγε ὁ πατέρας μου...

»Ὁ ἀδελφός μου αὐτὸς δὲν εἶχε δώσει ἀπὸ τότε σημεῖα ζωῆς καὶ τὸν νομίζαμε γιὰ πεθαμένο. Ἀλλὰ βρισκόταν στὴ Γρανάδα, αἰχμάλωτος τῶν Μαύρων. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς πόλεως, λοιπόν, ἦρθε νὰ βρῇ τὸν πατέρα μου καί, χωρὶς πολλὲς περιστροφές, τοῦ ζήτησε τὴν περιουσία τῆς μητέρας του...

»Ὁ πατέρας μου τοῦ ἔκαμε τοὺς λογαριασμοὺς καὶ τοῦ ἔδωσε τὰ πάντα. Μόνο μετὰ τὴν ἀναχώρησί του, μοῦ εἶπε μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ὅτι δὲ μᾶς εἶχε ἀπομείνει πιὰ τίποτα.

»Νομίζω πὼς χάρηκα γιὰ μιὰ στιγμή.'Αλλ' ἡ χαρά μου κράτησε τόσο λίγο!... Εἶχα φαντασθῆ πὼς, μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, ὁ πατέρας μου θὰ μποροῦσε νὰ συμφιλιωθῇ μὲ τὸν παλιὸ φίλο του. Καὶ τοῦ φανέρωσα τὴ σκέψι μου.

»— Πατέρα μου, τοῦ εἶπα, στὴν κατάστασι ποὺ βρισκόμαστε, μόνον ἕνας ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ μᾶς σώσῃ.

»— Ποιός; ρώτησε ὁ πατέρας μου μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον.

»Τοῦ εἶπα τὸ ὄνομα τοῦ παλιοῦ φίλου του.

»Τὰ μάτια του ἔλαμψαν ἀμέσως καὶ μιὰ θανάσιμη ὠχρότητα ἁπλώθηκε στὸ πρόσωπό του. Φοβήθηκα πὼς τὸν εἶχα σκοτώσει μὲ τὰ λόγια μου... 'Αλλὰ συνῆλθε σὲ λίγο καὶ τὸν ἄκουσα τότε νὰ μοῦ λέῃ:

»— Εἶναι ἡ τελευταία φορά, ποὺ αὐτὸ τὸ ὄνομα βγῆκε ἀπὸ τὰ χείλη σου. Τὸ μίσος ποὺ μὲ χωρίζει μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀνέφερες δὲ θὰ σβύσῃ οὔτε μὲ τὸ θάνατο. Δὲν ἔχουμε νὰ ποῦμε τίποτ' ἄλλο γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

»"Ἐνοιωσα τὸ αἷμα νὰ παγώνῃ μέσα στὶς φλέβες μου. Μ' ὅλο ποὺ τὸν ἀγνοοῦσε, ὁ πατέρας μου εἶχε καταδικάσει ἀνέκκλητα τὴν ἀγάπη μου.

»"Ενα βράδυ, ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρό, βρισκόμουν στὸ μπαλκόνι τοῦ σπιτιοῦ μας. Εἶχα ἀνοίξει τὸ σιδερένιο κιγκλίδωμα ποὺ τὸ προστάτευε, γιὰ ν' ἀναπνεύσω καλύτερα... Εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς πνιγόμουν. Μιὰ κατακλυσμιαία βροχή, ἀπὸ κεῖνες ποὺ ξεσπάνε καμμιὰ φορὰ τὸ καλοκαίρι, εἶχε ἀνεβάσει τὰ νερὰ τοῦ Γκουανταλκιβίρ. Ὁ ἀέρας ἦταν ζεστὸς καὶ γεμᾶτος ὑδρατμούς. Ὁλόμαυρα σύννεφα στριφογύριζαν πάνω στὸν οὐρανό... Ἡ καοδιά μου ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ λύπη. Ἀντίκρυζα τὸ μέλλον χωρὶς ἐλπίδα.'Απὸ ἐκεῖ ποὺ τώρα, δὲν εἶχα μάθει τίποτα γιὰ τὸν ἀγαπημένο μου... "Ακουσα, ξαφνικά, ἕνα θόρυβο πάνω στὸ νερό. Μιὰ βάρκα περνοῦσε σύριζα στὸ σπίτι. "Εκαμα ἀμέσως ν' ἀποτραβηχτῶ. 'Αλλ' ἕνας ψίθυρος ἔφτασε στ' αὐτιά μου:

»— Μεσεντές ἐγὼ εἶμαι.

»'Αναγνώρισα ἀμέσως τὴ φωνὴ τοῦ ἀγαπημένου μου... "Επειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, μ' ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του πάνω στὸ μπαλκόνι

»'Απὸ τὴν ἐποχή, ποὺ παίζαμε μαζὶ στὴ Σεβίλλη, δὲν τὸν εἶχα αἰσθανθῆ ποτὲ τόσο κοντά μου. Τὶς προηγούμενες φορές, τὸν ἔβλεπα ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κάγκελλα τοῦ μπαλκονιοῦ. 'Αλλὰ τώρα τίποτα πιὰ δὲ μᾶς χώριζε... Ἦταν τόση ἡ συγκίνησί μας, ποὺ κανεὶς ἀπὸ τοὺς δύο δὲν εὗρισκε τὴ δύναμι νὰ μιλήσῃ. Τὰ λόγια ἔσβυναν στὰ χείλη μας. 'Αλλ' οἱ καρδιές μας χτυποῦσαν πολὺ δυνατά... Ἐνοιωσα τότε μιὰ ζάλη καὶ ξαφνικά, ὅλα μπερδεύτηκαν μέσα στὸ μυαλό μου... Ὅταν συνῆλθα, κατάλαβα πὼς κάτι τὸ ἀνεπανόρθωτο εἶχε γίνει μεταξύ μας... Τὰ λόγια τοῦ πατέρα μου ξαναγύρισαν τότε στὴ σκέψι μου καὶ μιὰ θανάσιμη λύπη ἁπλώθηκε στὴν ψυχή μου... Ὁ ἀγαπημένος μου, τούναντίον, ἦταν πολὺ χαρούμενος.

»— 'Ανήκουμε τώρα ὁ ἕνας στὸν ἄλλο καὶ τίποτα πιὰ δὲ μπορεῖ νὰ μᾶς χωρίσῃ, μοῦ εἶπε.

»Μοῦ ἐξήγησε κατόπιν, ὅτι εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ φύγῃ μαζί μὲ τὸ Χριστόφορο Κολόμβο, ποὺ σχεδίαζε νὰ διασχίσῃ τοὺς ὠκεανούς, γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ καινούργιες ἠπείρους κι' ὅτι εἶχε ἔρθει νὰ μ' ἀποχαιρετήσῃ γιὰ τελευταία φορά.

»— 'Αλλὰ τώρα δὲ μπορῶ νὰ φύγω ἢ τοὐλάχιστο δὲ μπορῶ νὰ φύγω χωρὶς ἐσένα, πρόσθεσε. 'Αγαπημένη μου Μερσεντές, ἀφίνω σὲ σένα τὴν ἐκλογή: "Η θὰ ἔρθῃς μαζί μου

ΜΙΑ ΧΕΛΩΝΑ ΚΟΛΟΣΣΟΣ

Ὁ 'Αμερικανὸς Ραίημοντ Ταίηλορ καὶ ὁ ἀνεψιός του ποζάρουν μὲ ὑπερηφάνεια κοντὰ σὲ μιὰ θαλάσσια χελώνα τεραστίων διαστάσεων, τὴν ὁποία εἶχαν τὴν τύχη νὰ συλλάβουν στ' ἀνοιχτὰ τοῦ Τζωρτζάουν. Τὸ μῆκος της ξεπερνᾶ τὰ δυὸ μέτρα, ἐνῶ τὸ βάρος της εἶναι 600 περίπου κιλά.

στὸ πλοῖο τοῦ Κολόμβου, ποὺ νομίζω, ὅτι δὲ θὰ ἔχῃ ἀντίρρησι, μὲ τὴν προϋπόθεσι, βέβαια, ὅτι θὰ ντυθῇς ἀντρικά, ἢ θὰ λύσω τὸ δεσμό μου μαζί του καὶ θὰ φύγουμε γιὰ ὅπου ἀλλοῦ θελήσῃς. 'Οποιαδήποτε γωνιὰ τῆς γῆς θὰ εἶναι καλή, ἀρκεῖ νὰ βρίσκωμαι κοντά σου. Εἶμαι πλούσιος καὶ δὲν ἔχω νὰ δώσω λόγο σὲ κανένα γιὰ τὶς πράξεις μου. 'Αφοῦ ἀγαπιόμαστε, θὰ εἴμαστε παντοῦ εὐτυχισμένοι.

»'Αρνήθηκα. 'Η σκέψι μου πῆγε στὸν πατέρα μου. Ὁ γυιὸς ἀπὸ τὴν πρώτη του γυναῖκα ἦταν σὰ νὰ μὴν ὑπῆρχε. "Ημουν τὸ μοναδικὸ στήριγμα γι' αὐτόν. Φεύγοντας μαζὶ μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσε θὰ τὸν ἔκανα νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴ λύπη του.

»'Η ὑπόλοιπη βραδυά μας ἦταν θλιβερή. Ὁ ἀγαπημένος μου μὲ παρακαλοῦσε πάντα. Ἐγὼ ἔκλαιγα, ἀλλὰ δὲν ὑποχωροῦσα.

»Χωρισθήκαμε λίγο πρὶν ξημερώσῃ. Ὁ ἀγαπημένος μου ἔφυγε γιὰ τὸ Πάλος ντὲ Μογκούες, ὅπου βρίσκονταν τὰ πλοῖα τοῦ Κολόμβου. Νόμιζα πὼς δὲ θὰ τὸν ξαναβλεπα.

»'Αλλ' ὁ Κολόμβος ἀνέβαλε τὸ ταξίδι του γιὰ τὸν Αὔγουστο. Μεσολαβοῦσαν ὡς τότε δυὸ περίπου μῆνες.

»Μιὰ νύχτα, ὁ ἀγαπημένος μου ξαναγύρισε. Ὢ, τί ἦταν αὐτὴ ἡ νύχτα, Θεέ μου! Κάθε τόσο, ἤμουν ἕτοιμη νὰ πῶ τὸ ναί, ἀλλά τὴν τελευταία στιγμή, ἡ σκέψι τοῦ πατέρα μου μὲ συγκρατοῦσε... Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαποῦσα κατέβηκε δὲν ξέρω πόσες φορὲς στὴ βάρκα, γιὰ νὰ φύγῃ, ἀλλ' ἔπειτα ἀνέβαινε καὶ πάλι... Τὴν τελευταία φορά, μ' ἄρπαξε στὰ χέρια του γιὰ νὰ μὲ πάρῃ μὲ τὴ βία... 'Εκείνη τὴ στιγμή, ἀκούστηκαν τὰ βήματα τοῦ πατέρα μου στὸ διάδρομο. «Φύγε!», φώναξα στὸν ἀγαπημένο μου, ἐνῶ γλυστροῦσα ἀπὸ τὰ χέρια του. "Ἔτρεξα κατόπιν μέσα στὸ δωμάτιο. Ὁ πατέρας μου σταμάτησε μπροστὰ στὴν πόρτα. 'Αλλ' εὐτυχὼς δὲν τὴν ἀνοιξε... "Εμεινε σ' αὐτὴ τὴ θέσι δυὸ ἢ τρία λεπτά, σὰ νὰ δίσταζε ἂν ἔπρεπε νὰ μπῇ ἢ ὄχι κι' ἔπειτα ξαναφυγε...

»Ξαναβγῆκα τότε στὸ μπαλκόνι. 'Αλλ' ἡ βάρκα τοῦ ἀγαπημένου μου εἶχε χαθῆ. Νομίζω πὼς, ἐκείνη τὴ στιγμή, δὲ θὰ δίσταζα νὰ φύγω μαζί του, 'Αλλοίμονο, ὅμως, ἦταν πιὰ ἀργά... Ξαναγύρισα τρικλίζοντας στὸ δωμάτιό μου καὶ σωριάστηκα λιποθυμη στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ μου.

'Η δόνα Μερσεντὲς σταμάτησε λαχανιασμένη. "Ηταν σὰ νὰ ξαναζοῦσε τὶς τραγικὲς στιγμὲς ποὺ εἶνε πεσάσει.

— Ξεκουραστῆτε λίγο, κυρία τῆς εἶπε ὁ Βασιλιάς. Δὲ θὰ φύγω, ἂν δὲν τελειώσετε τὴν ἐξομολόγησί σας.

Πρόταση γάμου

Γιὰ μερικὰ λεπτά, δὲν ἀκούγονταν παρὰ οἱ λυγμοὶ τῆς δόνας Μερσεντές. Ὁ Βασιλιάς, ἀκίνητος σὰν ἄγαλμα, περίμενε νὰ περάσῃ ἡ συγκίνησί της, χωρὶς νὰ βιάζεται, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ δείχνη τὴν παραμικρὴ συμπόνια.

'Η μητέρα τοῦ Φερνάντο συνέχισε σὲ λίγο τὴν ἱστόρησί της.

— Τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα, ἦρθε στὸ σπίτι μας ὁ δὸν Φραγκίσκο ντὲ Τορίλλας, ὁ πατέρας τοῦ δὸν Ρουΐ. "Ηθελε νὰ μιλήσῃ στὸν πατέρα μου γιὰ μιὰ σοβαρὴ ὑπόθεσι καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ πάνε στὸ δωμάτιό του... Κλείστηκε ἐκεῖ κι' ἡ συζήτησί τους κράτησε κάμποση ὥρα. Τί εἰπώθηκε μεταξύ τους τὸ ἐμαθα κατόπιν ἀπὸ τὸν πατέρα μου.

»Ὁ δὸν Φραγκίσκο τοῦ ζήτησε γιὰ λογαριασμὸ τοῦ γυιοῦ του τὸ χέρι μου. Ὁ δὸν Ρουΐ, εἶπε, μ' ἀγαποῦσε ἀπὸ καιρὸ κι' ἐπιθυμοῦσε μ' ὅλη του τὴν καρδιὰ νὰ μὲ κάμῃ εὐτυχισμένη.

»Αὐτὴ ἡ πρότασι χαροποίησε τὸν πατέρα μου. 'Υπῆρχε κάτι, ὡστόσο, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ διστάζῃ.

»— Ξέρεις τὴν οἰκονομική μου κατάστασι; ρώτησε τὸ φίλο του.

»— "Οχι, ἀπάντησε ὁ δὸν Φραγκίσκο. 'Αλλ' οὔτε ὁ γυιός μου οὔτε ἐγὼ θέλουμε νὰ τὴ μάθουμε.

»— Δὲν ἔχω τίποτα πιά.

»Ὁ δὸν Φραγκίσκο γέλασε.

»— Τόσο τὸ καλύτερο, εἶπε. Εἶμαι πλούσιος καὶ γιὰ τοὺς δυό μας. Οἰσταδήποτε τιμὴ μοῦ ζητήσῃς γιὰ τὸ θησαυρὸ ποὺ θὰ δώσῃς στὸ γυιό μου, εἶμαι σὲ θέσι νὰ σοῦ τὴν πληρώσω.

»Ὁ πατέρας μου ἔσφιξε μὲ συγκίνησι τὸ χέρι τοῦ φίλου του.

»— 'Αφοῦ δὲ σ' ἐνδιαφέρει τὸ ὅτι εἶμαι φτωχός, εἶπε, ὁ δὸν Ρουΐ μπορεῖ τότε νὰ δῇ τὴν κόρη μου καὶ νὰ τῆς κάμῃ τὴν πρότασί του. "Αν κι' ἡ Μερσεντές μου συμφωνήσῃ, θὰ εἶμαι ὁ πιὸ εὐτυχισμένος πατέρας, κάνοντας γαμπρὸ τὸ γυιό σου.

»"Οταν ἔφυγε ὁ δὸν Φραγκίσκο, ὁ πατέρας μου ἦρθε χαρούμενος στὸ δωμάτιό μου, γιὰ νὰ μοῦ κάμῃ γνωστὴ τὴ συζήτησί τους. 'Ακούγοντας τὰ λόγια του, λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσω... Τὴν προηγούμενη ἡμέρα, εἶχα καταλάβει πὼς θὰ γινόμουν μητέρα.

»Δὲ βρῆκα τὴ δύναμι νὰ φανερώσω τὴν ἀλήθεια στὸν πατέρα μου, ἀλλ' ὅταν ἔφυγε, εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς δὲ ζοῦσα. Τὸ μυαλό μου ἦταν ἄδειο καὶ δὲν αἰσθανόμουν τὸ σῶμα μου... Συνῆλθα, ὅμως, σὲ λίγο καὶ σκέφθηκα τότε πὼς, ἀντὶ νὰ προσπαθῶ νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὴν ποαγματικότητα, ἔπρεπε, τούναντίον, νὰ τὴν ἀντικρύσω μὲ θάρρος. Δὲν ἔβλεπα παρὰ δυὸ μόνο λύσεις: τὴν ἀτίμωσι ἢ τὸ θάνατο. "Η θὰ φανέρωνα τὸ μυστικό μου, ἀδιαφορώντας γιὰ τὶς συνέπειες, ἢ θὰ τερμάτιζα τὴ ζωή μου. Δὲν ἤξερα ἀκόμη τί ἀπὸ τὰ δυὸ ἔπρεπε νὰ κάμω.

»"Ηρθε, τέλος, τὸ βράδυ. 'Η γριὰ Βεατρίκη, ποὺ ἡ κατάστασί μου τὴν εἶχε ἀνησυχήσει, ἤθελε νὰ μείνῃ κοντά μου. 'Αλλὰ τὴν ἀπομάκρυνα, λέγοντάς της πὼς ἤθελα νὰ κοιμηθῶ... Μένοντας μόνη, εἶχα τοὐλάχιστον τὴν ἀνακούφισι, ὅτι μποροῦσα νὰ κλάψω. Κι' ἕνας Θεὸς μόνο ξέρει πόσα δάκρυα ἔχυσα ἐκεῖνο τὸ βράδυ!

»Σὲ κάποια στιγμή, βγῆκα στὸ μπαλκόνι, ὅπου εἶχα γνωρίσει τὴν εὐτυχία καὶ τὴ δυστυχία μαζί. 'Ὢ, γιατί ὁ ἀγαπημένος μου δὲν ἐρχόταν; 'Η σκέψι τοῦ πατέρα μου δὲ θὰ μὲ συγκρατοῦσε πιά. Θὰ τὸν ἀκολουθοῦσα ἀκόμη καὶ στὴν ἄκρη τῆς γῆς!

»"Ακουσα, ξαφνικά, ἕναν ἀνάλαφρο θόρυβο στὸ ποτάμι. Κάποια βάρκα γλυστροῦσε πάνω στὸ νερό... 'Η καρδιά μου ἄρχισε νὰ χτυπᾶη δυνατά. 'Αλλὰ σὲ λίγο ἕνα τραγούδι ἔφτασε στ' αὐτιά μου... "Οχι, δὲ μποροῦσε νὰ ἦταν ὁ ἀγαπημένος μου. Αὐτὸς δὲ θὰ τραγουδοῦσε, ἀλλὰ θὰ πλησίαζε σιωπηλά.

»'Η βάρκα χάθηκε σὲ λίγο μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας κι' ἀπόμεινα μόνη στὸ μπαλκόνι. Ὁ οὐρανὸς μὲ τ' ἀναρίθμητα ἀστέρια του ἀντικαθρεφτιζόταν μέσα στὸ νερό ποὺ ἔμοιαζε σὰν ἀπύθμενη ἄβυσσος...Αὐτὴ ἡ ἄβυσσος, ποὺ ἀνοιγόταν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου, μὲ τραβοῦσε ἀκατανίκητα. Νόμισα τότε πὼς βρῆκα τὴ λύσι ποὺ ζητοῦσα. Στ' ἀλήθεια, δὲν ὑπῆρχε ἄλλη διέξοδος ἀπὸ τὸ θάνατο. 'Αλλὰ τὸ παιδί μου; Εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ τὸ καταδικάσω κι' αὐτό;...

»"Οχι, αὐτὸ ἦταν κάτι ποὺ δὲ μποροῦσα νὰ τὸ κάμω. Γιὰ νὰ σώσω τὸ παιδί μου, θὰ ἔπρεπε νὰ ζήσω. Καὶ θὰ ἔζησα.

Οἱ τρεῖς ἐπισκέψεις

'Η Μερσεντὲς σταμάτησε καὶ πάλι.

Ὁ νεαρὸς βασιλιάς στεκόταν ἀκίνητος, σὰ νὰ εἶχε μαρμαρώσει πάνω στὴν πολυθρόνα του. Δὲν εἶχε κάμει ὅμως τότε καμμιὰ κίνησι καὶ τίποτα στὴ φυσιογνωμία του δὲν ἔδειχνε πὼς συμπονοῦσε τὴ γυναῖκα ποὺ τοῦ ἐξιστοροῦσε τὸ δράμα τῆς ζωῆς της. 'Αλλ' οὔτε φαινότανε πὼς ἀνυπομονοῦσε ν' ἀκούσῃ τὸ τέλος.

'Η μητέρα τοῦ Φερνάντο συνέχισε σὲ λίγο:

— Κατὰ τὶς ἔντεκα, ἡ Βεατρίκη μοῦ ἀνήγγειλε τὴν ἐπίσκεψι τοῦ δὸν Ρουΐ ντὲ Τορίλλας, ποὺ ἐρχόταν ἐκ μέρους τοῦ πατέρα μου. Τὸν δέχτηκα ἀμέσως

»Ὁ δὸν Ρουΐ φαινόταν ντροπαλὸς καὶ δισταχτικός. Ὁ πατέρας μου τὸν εἶχε ἐνθαρρύνει λέγοντάς του, ὅτι δὲν ἀμφέβαλλε πὼς θὰ δεχόμουν τὴν πρότασί του. "Οταν, ὅμως, σηκώνοντας τὰ μάτια του πρὸς τὸ μέρος μου, εἶδε τὴν κιτρινάδα ποὺ ἦταν ἁπλωμένη στὸ πρόσωπό μου, ταράχτηκε σὰ νὰ προσισθανόταν κάποια ἀνεπανόρθωτη καταστροφή. Δὲν ἤξερε πὼς νὰ μοῦ μιλήσῃ καὶ χρειάστηκε νὰ κουραστῇ πολὺ γιὰ νὰ μοῦ πῇ τὸ σκοπό ποὺ τὸν εἶχε φέρει μπροστά μου...

»Τὰ λόγια του μπερδεύονταν καὶ κάθε τόσο σταματοῦσε, σὰ νὰ δυσκολευόταν νὰ ταιριάξῃ τὶς φράσεις του. Δὲν ξέρω πόσες φορὲς μοῦ εἶπε, ὅτι μ' ἀγαποῦσε ἀπὸ καιρὸ κι' ὅτι τὸ ὄνειρό του ἦταν νὰ μὲ κάμῃ εὐτυχισμένη. Πρόσθεσε κατόπιν, ὅτι οἱ γονεῖς μας εἶχαν μιλήσει γιὰ τὸ γάμο μας κι' ὅτι τὸ μόνο, ποὺ ὑπολειπόταν ἦταν ἡ δική μου συγκατάθεσι.

»Ὅλη τὴν προηγούμενη νύχτα εἶχα σκεφτῆ πολὺ κι' εἶχα πάρει τὴν ἀπόφασί μου. "Επρεπε νὰ φανῶ εἰλικρινὴς στὸν ἄνθρωπο αὐτό, ποὺ ἤθελε νὰ μοῦ χαρίσῃ τὸ ὄνομα καὶ τὴν καοδιά του καὶ νὰ μὴν τοῦ κρύψω τίποτα. Μιὰ ἄλλη θὰ εὕρισκε ἴσως τὴν εὐκαιρία νὰ σκεπάσῃ τὴν ἀτιμία τῆς κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ γάμο. 'Αλλ' αὐτὴ ἡ σκέψι δὲν πέρασε οὔτε στιγμὴ ἀπὸ μυαλό μου. Σκεφτόμουν, τούναντίον, ὅτι θὰ ἤμουν ἡ πιὸ ἄτιμη γυναῖκα τοῦ κόσμου, ἂν δὲν ἔλεγα στὸ δὸν Ρουΐ τὴν ἀλήθεια.

»— Σενιόρ, ἀπάντησα, εἶναι μεγάλη ἡ τιμή, ποὺ μοῦ κάνετε καὶ θέλω νὰ πιστέψετε πὼς τὴ συναισθάνομαι βαθύτατα. 'Αλλὰ δὲ μπορῶ νὰ τὴ δεχτῶ.

»'Ο δὸν Ρουΐ ἔγινε κατακίτρινος.

»— Γιατί; μὲ ρώτησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε.

»— Γιατὶ δὲν εἶμαι ἄξια γι' αὐτήν.

»'Ο δὸν Ρουΐ ἔφερε τὸ χέρι στὸ λαιμό του, σὰν κάτι νὰ τὸν ἔπνιγε.

»— Δὲν καταλαβαίνω εἶπε μὲ βραχνὴ φωνή.

»Τί χρειάζονταν οἱ πρόλογοι κι' οἱ διφορούμενες φράσεις; "Ηταν προτιμότερο νὰ πῶ καθαρὰ τὰ πράγματα.

»— 'Αγαπάω ἕναν ἄλλον ἄντρα κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες θὰ γίνω μητέρα, ἀπάντησα ὠμά. Μοῦ μιλήσατε σὰν τίμιος ἄνθρωπος. "Αν ἡ ἐξομολογησί μου σᾶς κάνῃ νὰ μὲ βλέπετε σὰ γυναῖκα ποὺ ἔχει χάσει τὴν τιμή της, δὲ θὰ μπορέσετε, ὅμως, νὰ πῆτε, ὅτι δὲ φάνηκα εἰλικρινὴς ἀπέναντί σας.

»'Ο δὸν Ρουΐ ταλαντεύθηκε πάνω στὸ κάθισμά του, σὰν κάποιος νὰ τὸν εἶχε χτυπήσῃ μὲ ραβδὶ στὸ κεφάλι... Δυὸ ἢ τρεῖς φορές,προσπάθησε νὰ πῇ κάτι, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάφερε... Κι' ἀλλωστε, τί θὰ μποροῦσε νὰ πῇ; Σηκώθηκε σὲ λίγο, ἔκαμε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι κι' ἔπειτα ἔφυγε.

»'Απόμεινα μόνη. Περίμενα πὼς, ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη, θἄβλεπα τὸν πατέρα μου νὰ μπαίνῃ στὸ δωμάτιό μου κι' ἔτρεμα στὴν ἰδέα, ὅτι θὰ ἤμουν ὑποχρεωμένη νὰ τοῦ δώσω μιὰ ἐξήγησι. 'Αλλ' ὁ πατέρας μου δὲ φάνηκε πρᾶγμα ποὺ μὲ παραξένεψε ὄχι λίγο, ἂν καὶ κατὰ βάθος, ἤμουν εὐχαριστημένη γι' αὐτό.

»Τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, τοῦ παράγγειλα μὲ τὴ Βεατρίκη, ὅτ' ἤμουν λίγο ἀδιάθετη κι' ὅτι τοῦ ζητοῦσα τὴν ἄδεια νὰ φάω μόνη στὸ δωμάτιό μου. Ὁ πατέρας μου μοῦ ἔδωσε αὐτὴ τὴν ἄδεια χωρὶς, ὅμως, νὰ δείξῃ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν κατάστασι τῆς ὑγείας μου.

»Πέρασαν τρεῖς ἡμέρες, ποὺ μοῦ φάνηκαν αἰώνας. Στὸ διάστημα αὐτό, δὲ μ' ἐνόχλησε κανείς. Δὲν ἔβγαινα καθόλου ἀπὸ τὸ δωμάτιό μου... Τὴν τέταρτη ἡμέρα, τέλος, ἡ Βεατρίκη μοῦ ἀνήγγειλε, ὅτι ὁ δὸν Ρουΐ ζητοῦσε καὶ πάλι νὰ μὲ δῇ.

»Τὸν δέχτηκα ἀμέσως, ὅπως καὶ τὴν πρώτη φορά. 'Αναρωτιόμουν τί μποροῦσε νὰ μὲ ἤθελε.

»Ὁ δὸν Ρουΐ προχώρησε δειλὰ πρὸς τὸ μέρος μου.

»— 'Η ἐπίσκεψί μου σᾶς ἐκπλήσσει καὶ σᾶς στενοχωρεῖ, δὲν εἶν' ἀλήθεια; μοῦ εἶπε.

»— "Οχι, σενιόρ, ἀπάντησα ἀμέσως. Οὔτε μ' ἐκπλήσσει, οὔτε μὲ στενοχωρεῖ, γιατὶ μαντεύω σὲ σᾶς ἕνα φίλο.

»"Ηταν ἀλήθεια. Αὐτὴ τὴν ἐντύπωσι μοῦ εἶχε κάμει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Ἀναλογίζομουν μὲ συγκίνησι τὴν εὐγενικὴ στάσι, ποὺ ἔδειξε, ὅταν τοῦ φανέρωσα τὸ τρομερὸ μυστικό μου. Δὲν τοῦ εἶχα ζητήσει κἂν νὰ μὴν τὸ προδώσῃ. Γιατὶ τὸ νόμισα περιττό. "Ημουν ἀπὸ πρὶν βέβαιη γιὰ τὴ σιωπή του.

»— Δὲν κάνετε λάθος, μοῦ εἶπε. Πρέπει νὰ ξέρετε πὼς δὲ θὰ βρισκόμουν αὐτὴ τὴ στιγμὴ μπροστά σας, ἂν ἡ παρουσία μου δὲν ἦταν ἀπαραίτητη γιὰ τὴν ἡρεμία σας.

»— Δὲν καταλαβαίνω, ἀπάντησα. Ἐξηγηθῆτε, σᾶς παρακαλῶ.

»— Δὲν εἶπα στὸν πατέρα σας, ὅτι ἀρνηθήκατε τὴν αἴτησί μου, συνέχισε. "Αν τοῦ τὸ ἔλεγα, θὰ ἐρχόταν ἀμέσως νὰ σᾶς ζητήσῃ μιὰ ἐξήγησι καὶ σκέφτηκα πὼς τὴν ἐξήγησι αὐτὴ δὲ θὰ μποροῦσατε νὰ τοῦ τὴ δώσετε, ὅπως κάματε σὲ μένα. Δὲν εἶναι ἀλήθεια;

»— Θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω παρὰ νὰ τοῦ φανερώσω τὴν κατάστασί μου, ἀπάντησα. Πρέπει νὰ ξέρετε πὼς σκέφτηκα νὰ πέσω στὸ ποτάμι ποὺ περνάει μπροστὰ ἀπὸ τὸ σπίτι μας.

»— Εἶπα στὸν πατέρα σας, ὅτι μοῦ ζητήσατε μιὰ προθεσμία γιὰ νὰ σκεφθῆτε κι' ὅτι ἐπιθυμούσατε νὰ μείνετε μόνη σας σ' αὐτὸ τὸ διάστημα.

»— Σὲ σᾶς, λοιπόν, χρωστάω τὸ ὅτι ὁ πατέρας μου δὲ μ' ἐνόχλησε καθόλου; φώναξα.

»Ὁ δὸν Ρουΐ μοῦ ἀπάντησε καταφατικά, μὲ μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ. "Επειτα μὲ ρώτησε:

»— 'Η ἀπόδειξι αὐτὴ εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ μὲ θεωρῆτε φίλο σας;

»— Εἴσαστε εἰλικρινὴς φίλος, ἀπάντησα μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

»— Σᾶς παρακαλῶ τότε νὰ μοῦ ἀπαντήσετε χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμό, ὅπως κάματε καὶ τὴν πρώτη φορά, ποὺ συναντηθήκαμε, εἶπε ὁ δὸν Ρουΐ. 'Ελπίζετε νὰ - τρευτῆτε μιὰ μέρα τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀπατᾶτε;

»— "Οχι, ἀπάντησα. Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο.

»— Πέθανε; ρώτησε ὁ δὸν Ρουΐ, ἐνῶ μιὰ λάμψι περνοῦσε ἀπὸ τὰ μάτια του.

»— "Οχι, ἀπάντησα. Ζῇ. 'Αλλ' ὁ γάμος μας εἶναι ἀδύνατος.

»'Η λάμψι ποὺ εἶχε φωτίσει τὸ πρόσωπο τοῦ δὸν Ρουΐ ἔσβυσε ἀμέσως.

»— Αὐτὸ ἤθελα νὰ μάθω, μοῦ εἶπε.

»Κι' ἀφοῦ μὲ χαιρέτησε, κάνοντας μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι, ἔφυγε.

»Πέρασαν ἄλλες τρεῖς ἡμέρες. Δὲ βγῆκα καθόλου ἀπὸ τὸ δωμάτιό μου καὶ δὲν εἶδα κανένα ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Βεατρίκη. Οὔτε ὁ πατέρας μου φάνηκε κατὰ τὸ διάστημα αὐτό.

»Τὴν τέταρτη ἡμέρα, ὁ δὸν Ρουΐ μὲ ἐπισκέφθηκε καὶ πάλι. Τὸν περίμενα σχεδόν. Εἶχα πάψει νὰ φοβᾶμαι τὴν παρουσία του. "Ηταν ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ ἤξερε τὸ μυστικό μου καὶ ἤμουν βέβαιη, ὅτι μποροῦσα νὰ τοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη... Μπῆκε μὲ σεβασμό, ὅπως πάντα, καὶ μόνον ὅταν τοῦ ἔγνεψα νὰ πλησιάσῃ, ἦρθε κοντά μου... Τοῦ ἔδωσα ἀμέσως τὸ χέρι μου. Αὐτὸς τὸ πῆρε καὶ τὸ ἄγγιξε ἐλαφρὰ μὲ τὰ χείλη του. Σήκωσε ὕστερα τὸ κεφάλι του καὶ τὰ μάτια του στηλώθηκαν πάνω μου μὲ παοάξενη ἔπιμονή. 'Αλλὰ δὲν ἔδειχναν κακία. Φανέρωναν, τούναντίον, συμπόνια καὶ τρυφερότητα.

»— Δὲν ἔπαψα οὔτε στιγμὴ νὰ σκέφτωμαι τὴν κατάστασί σας, μοῦ εἶπε μὲ βαθειὰ φωνή. Εἶναι τρομερή!

»'Αναστέναξε. Θἄλεγες πὼς λυπόταν περισσότερο ἀπὸ μένα γιὰ τὴν κατάστασί μου.

»— Δὲ μποροῦμε ν' ἀναβάλουμε αἰώνια τὴν ἀπάντησί σας, συνέχισε. Θὰ ἦταν δυνατό, βέβαια, ν' ἀποσύρω ἐγὼ τὴν αἴτησί μου, ἀφίνοντας νὰ πιστευθῇ, ὅτι ἡ οἰκονομικὴ καταστροφὴ τοῦ πατέρα σας ψυχρανε τὰ αἰσθήματά μου. Θὰ τὸ ἔκανα πρόθυμα, χωρὶς νὰ λογαριάσω τὴ

ἀγαπᾶτε, ἔπειτα ἀπ' δσα σὰς ἐκμυστηρεύθηκα, τραύλισα.

»— Δὲν ὑπάρχουν ὅρια στὴν ἀγάπη, ἀπάντησε. "Ενας ἄντρας ποὺ λατρεύει μιὰ γυναίκα, μπορεῖ νὰ καταλάβη πολλὰ πράγματα.

»Τὸν κύπταξε μὲ ἀληθινὴ ἀπόγνωσι. Μιὰ τόσο μεγάλη θυσία μοῦ φαινόταν ἀδύνατη. Κι' ἀναρωτιόμουν ἂν εἶχα δικαίωμα νὰ τὴ δεχτῶ.

»— Θὰ εἶμαι ὁ ἀδελφός σας, ξαναεῖπε ὁ δὸν Ρουΐ. Καὶ τὸ παιδί σας θὰ πάρη τ' ὄνομά μου καὶ θὰ γίνη δικό μου. Σᾶς ὁρκίζομαι, ὅτι ποτὲ κακὴ λέξι δὲ θὰ βγῆ ἀπὸ τὸ στόμα μου γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι... Αὐτὸ ποὺ σᾶς προσφέρω ἐξίζει περισσότερο ἀπὸ τὸ νὰ πέσετε στὸ ποτάμι, ποὺ περνάει μπροστὰ ἀπὸ τὸ σπίτι σας.

»Γονάτισα, πλημμυρισμένη ἀπὸ συγκίνησι.

»— Ἀδελφέ μου, λυπηθῆτε με, τοῦ εἶπα. Δὲ θὰ ξεχάσω ποτὲ αὐτὸ ποὺ κάνατε γιὰ μένα.

»Μὲ σήκωσε, μοῦ φίλησε τὰ χέρια κι' ἔφυγε.

»Δεκαπέντε ἡμέρες ἀργότερα, ἔγινε ὁ γάμος μας. Ὁ δὸν Ρουΐ κράτησε τὸ λόγο του "Αλλ' ἡ φύσι διεκδικοῦσε τὰ δικαιώματά της. Ἐνῶ ὁ δὸν Ρουΐ φέρθηκε πάντα σὰν πατέρας στὸ γυιό μου, ὁ Φερνάντο δὲν ἔδειξε ποτὲ ἀπέναντί του τὴ στοργὴ ἑνὸς παιδιοῦ... Καὶ τώρα, Μεγαλειότατε, ξέρετε τὰ πάντα — εἶπε ἡ δόνα Μερσεντὲς τελειώνοντας τὴ θλιβερὴ ἀφήγησί της.

Ὁ δὸν Κάρλος ἔμεινε κάμποσες στιγμὲς συλλογισμένος. "Ἔπειτα εἶπε:

— "Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα τοῦ Φερνάντο.

Ἡ δόνα Μερσεντὲς κατέβασε τὸ κεφάλι.

— Θὰ πρέπει νὰ μοῦ τὸ πῆτε, πρόσθεσε ὁ βασιλιάς.

— Ὁ πατέρας τοῦ γυιοῦ μου εἶναι ὁ δὸν Ἰνίγκο Βελάσκο ντὲ Χάρο, ἀπάντησε ἡ δόνα Μερσεντές, μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουγόταν.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ δὸν Κάρλος. Αὐτὸ ἤθελα νὰ μάθω... Τὸ φανταζόμουν σχεδόν. Δὲ μποροῦσε νὰ συμβαίνη διαφορετικά.

"Ερριξε μιὰ ματιὰ στὴ γυναῖκα ποὺ βρισκόταν μπροστά του κι' ἔπειτα πρόσθεσε:

— "Ηταν ἀδύνατο ἕνας γυιὸς νὰ χτυπήση τὸν πατέρα του... Τώρα ἐξηγοῦνται ὅλα. Ἡ λύσι, ὅμως, εἶναι πιὸ δύσκολη ἀπὸ ὅ,τι εἶχα φανταισθῆ στὴν ἀρχή.

"Ενα τρομερὸ δίλημμα

Ὁ δὸν Κάρλος σταύρωσε τὰ χέρια στὸ στῆθος του κι' ἔγειρε τὸ κεφάλι του. "Ηταν ἡ συνηθισμένη στάσι, ποὺ ἔπαιρνε, ὅταν μιὰ ἐπίμονη σκέψι τὸν ἀπασχολοῦσε.

Ἡ δόνα Μερσεντὲς τὸν παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνία. Τὸ στῆθος της ἀνεβοκατέβαινε μὲ ὁρμή. Ὁλόμαυροι κύκλοι εἶχαν σχηματισθῆ γύρω στὰ μάτια της.

Ὁ βασιλιὰς ξέσφιξε τέλος τὰ χέρια του καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι του.

— Ὁ δὸν Ἰνίγκο τὸ ξέρει; ρώτησε.

— Ποιὲ πρᾶγμα, Μεγαλειότατε; εἶπε ἡ Μερσεντές.

— "Οτι ὁ Φερνάντο εἶναι γυιός του.

— "Οχι, ἀπάντησε ἡ δυστυχισμένη μητέρα. Ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε μαζὶ μὲ τὸν Κολόμβο, τὸν ξαναεῖδα μόλις πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ὅταν ἦρθε γιὰ νὰ μείνη στὸ σπίτι αὐτὸ μαζὶ μὲ τὴν κόρη του.

— Τὸ ὑποπτεύεται τοὐλάχιστον;

— Δὲν τ' νομίζω.

— Πρέπει τότε νὰ τὸ μάθη.

Ἡ δόνα Μερσεντὲς τὸν κύτταξε ἔκπληκτη.

— Γιὰ ποιὸ λόγο, Μεγαλειότατε; εἶπε. Στὰ μάτια ὅλου τοῦ κόσμου, ὁ Φερνάντο εἶναι γυιὸς τοῦ δὸν Ρουΐ. Δὲ θάθελα οὔτε ὁ δὸν Ἰνίγκο, ποὺ εἶχα ἀγαπήσει ἄλλοτε, νὰ μάθη τὴ ντροπὴ τοῦ συζύγου μου. Ὁ δὸν Ρουΐ μοῦδωσε τὸ ὄνομά του καὶ μὲ γλύτωσε ἀπὸ τὴν ἀτιμία. Μ' ὅλη τὴ σκληρότητα, ποὺ δείχνει σήμερα, δὲ μπορῶ νὰ ξεχάσω τί τοῦ χρωστάω.

Ὁ βασιλιὰς τὴν κύτταξε μὲ μιὰ ἔκφρασι θαυμασμοῦ στὰ μάτια.

— Αὐτὴ ἡ σκέψι σᾶς τιμᾶ καὶ σᾶς ἐξιλεώνει γιὰ τὸ σφάλμα τῆς νεότητός σας, ἀπάντησε. Ἀλλ' εἶναι ἀπαραίτητο νὰ μάθη ὁ δὸν Ἰνίγκο, ὅτι ὁ Φερνάντο εἶναι γυιός του.

— Συχωρέστε με, Μεγαλειότατε, εἶπε ἡ Μερσεντές. Τὸ μυαλό μου ἔχει ἀδυνατίσει τὸν τελευταῖο καιρὸ καὶ μοῦ εἶναι δύσκολο νὰ καταλάβω τὴ σκέψι σας. Γιὰ ποιὸ λόγο ὁ δὸν Ἰνίγκο πρέπει νὰ μάθη, ὅτι ὁ Φερνάντο εἶναι γυιός του;

— Ὁ δὸν Ἰνίγκο ἔχει μιὰ κόρη...

— Τὴ δόνα Φλώρ.

— Ὁ Φερνάντο, λοιπόν, ἀγαπάει τὴ δόνα Φλώρ..

— Μεγαλειότατε!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

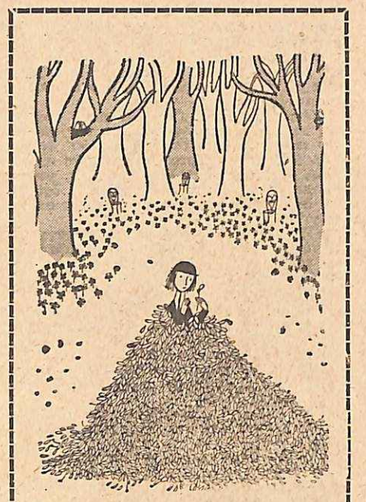

—'Επὶ τέλους νὰ καὶ μιὰ μαργαρίτα ποὺ λέει πὼς «μ' ἀγαπᾶ»!

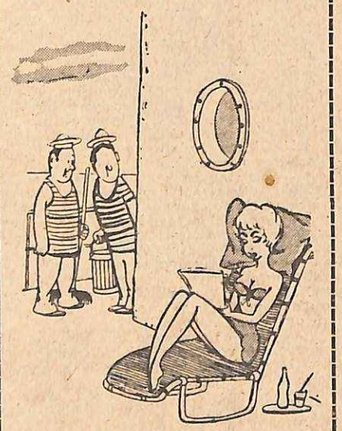

— Νὰ ναναγούσαμε λέει καὶ νὰ σωνόμαστε μ' αὐτὴ σ' ἕνα ἔρημο νησάκι!

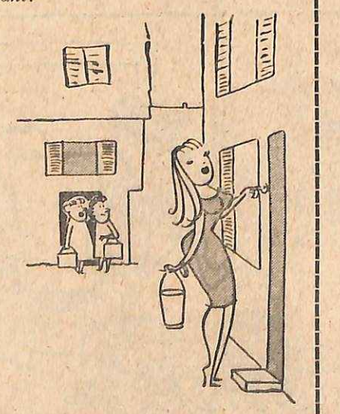

— Μωρὲ μπράβο! Γιὰ λίγες μέρες ποὺ θὰ λείψη ἡ γυναίκα του, ὁ κὺρ Κώστας προσέλαβε κιόλας ὑπηρέτρια!

ΔΕΝ ΘΑ ΓΙΝΗ
ὁ τρίτος πόλεμος

Βεβαιώνει μὲ λογικὰ ἐπιχειρήματα ἕνας Γάλλος στρατηγός

ΠΑΡ' ὅλες τὶς διαβεβαιώσεις τῶν ἀρχηγῶν τοῦ ἀνατολικοῦ καὶ τοῦ δυτικοῦ συνασπισμοῦ ὅτι θέλουν τὴν εἰρήνη, ὁ κόσμος βρίσκεται σὲ μιὰ διαρκῆ ἀγωνία. «Θὰ ἐκραγῆ ἕνας ὁλοκληρωτικὸς θερμοπυρηνικὸς πόλεμος; Θὰ καταστραφῆ ἡ ἀνθρωπότης;» ἀναρωτιέται μὲ τρόμο ὅλη ἡ ὑφήλιος.

Μέσα σ' αὐτὴ λοιπὸν τὴν ἀβεβαιότητα, ἐρχεται σὰν παρηγοριά, μιὰ δήλωσι τοῦ Γάλλου στρατηγοῦ Πιέρ Γκαλουά: «Καμμιὰ χώρα δὲ θ' ἀρχίση ἕνα θερμοπυρηνικὸ πόλεμο».

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ὁ στρατηγὸς Γκαλλουὰ μπορεῖ νὰ ἔχη βαρύνουσα γνώμη πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, γιατὶ εἶναι ἀναγνωρισμένη αὐθεντία στὴν καινούργια ἀτομικὴ στρατηγικὴ καὶ μέλος τοῦ Στρατηγείου τῶν Συμμαχικῶν Δυνάμεων τοῦ ΝΑΤΟ τῆς Εὐρώπης.

Μᾶς λέει λοιπὸν ὁ στρατηγὸς Γκαλλουὰ ὅτι ἔχει πάψει πιὰ νὰ ἰσχύη σήμερα τὸ παληὸ στρατιωτικὸ ἀξίωμα: «Ἡ καλλίτερη ἄμυνα εἶναι ἡ ἐπίθεσι». Τώρα ἀληθεύει τὸ ἀντίθετο: Τὸ θῦμα τῆς ἐπιθέσεως ἔχει περισσότερες δυνατότητες ἀπὸ τὸν ἐπιτιθέμενο, νὰ καταστρέψη τὸν ἐχθρό.

Σήμερα, ὁ ἐπιτιθέμενος δὲ θὰ προσπαθήση πιὰ νὰ καταστρέψη τὶς ἐχθρικὲς πόλεις καὶ τὰ ἐργοστάσια, ὅπως γινόταν στὸ δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο γιὰ τὴν ἐξουδένωσι τῆς βιομηχανίας καὶ τὸ σπάσιμο τοῦ ἠθικοῦ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ. Ὁ σημερινὸς πόλεμος θὰ εἶναι στρατιωτικός. "Υστερα ἀπὸ τὴν ἐπίθεσι, θ' ἀκολουθήσουν ἀμέσως τεράστια ἀντίποινα.

Συνεπῶς, ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ ἐπιτιθεμένου θὰ εἶναι, ὄχι πιὰ νὰ καταστρέψη 40 ἢ 50 πόλεις, μὲ ἐπακόλουθο νὰ καταστραφοῦν μετὰ λίγες ὧρες ἄλλες τόσες δικές του, ἀλλὰ νὰ παρεμποδίση ὅσο τὸ δυνατὸν τὰ ἀντίποινα εἰς βάρος του. Μ' ἄλλα λόγια, θὰ ἐπιδιώξη νὰ καταστρέψη τὰ ἀεροδρόμια καὶ τὶς βάσεις πυραύλων τοῦ ἐχθροῦ. Αὐτοὶ θὰ εἶναι οἱ μοναδικοὶ στόχοι του, στὴν πρώτη ἐπίθεσι. Ἂν δὲν ἐπιτύχη νὰ τοὺς ἐκμηδένιση ὅλους, ὅσοι ἀπομείνουν θὰ σκορπίσουν κατόπιν τὴν καταστροφὴ στὶς δικές του πόλεις.

Γι' αὐτὸ εἶπαμε ὅτι τὸ ἔργο τοῦ ἐπιτιθεμένου εἶναι δυσκολώτερο ἀπὸ τοῦ ἀμυνομένου. Ὁ πρῶτος θὰ πρέπει νὰ χτυπήση στόχους σχετικὰ μικροὺς καὶ ὄχι τελείως γνωστούς, ἐνῶ οἱ στόχοι τοῦ δευτέρου θὰ εἶναι γνωστοὶ καὶ μεγάλοι (πόλεις ὁλόκληρες).

Τὸ ἐρώτημα εἶναι τώρα: Μπορεῖ ὁ ἐπιτιθέμενος νὰ ἐκμηδενίση ξαφνικὰ καὶ μεμιᾶς, μὲ τὴν πρώτη ἐπίθεσί του, ὅλες τὶς δυνάμεις ἀντιποίνων τοῦ ἀντιπάλου του; Ὁ στρατηγὸς Γκαλλουὰ ἀπαντᾶ ἀδιστάκτα: «"Οχι!»

Ἀρκεῖ νὰ τοῦ ξεφύγουν πολὺ λίγα βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα καὶ πολὺ λίγες βάσεις πυραύλων, γιὰ νὰ ἐρημώσουν ὕστερα τὴ χώρα του. Κι' αὐτὰ ὀφείλεται στὴν τεραστία καταστρεπτικὴ δύναμι τῶν πυρηνικῶν ὅπλων. Ἑκατὸ ὑδρογονοβόμβες ἀρκοῦν γιὰ νὰ σβύσουν ἀπ' τὸ χάρτη 50 μεγάλες πόλεις τοῦ ἐχθροῦ.

Ἑπομένως, κι' ἂν ἀκόμη ὁ ἐπιτιθέμενος κατέστρεφε τὰ 90% τῶν ἀεροδρομίων καὶ τῶν βάσεων πυραύλων τοῦ ἐχθροῦ, τὰ ὑπόλοιπα 10% θὰ ἀρκοῦσαν γιὰ νὰ τοῦ δώσουν ἕνα σκληρότατο μάθημα.

Ἀλλ' οἱ βάσεις αὐτὲς καὶ τὰ ἀεροδρόμια εἶναι τόσο σκορπισμένα σὲ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, ὥστε εἶναι πρακτικῶς ἀδύνατο νὰ καταστραφοῦν ἀμέσως καὶ ὅλα μαζί.

"Ενα ἀεροδρόμιο δὲν ἀποτελεῖ παρὰ μιὰ μικρὴ κουκίδα στὸ χάρτη. Ἀλλά, κι' ἂν ἀκόμη ὑποθέσουμε ὅτι τὸ καταστρέφει ὁ ἐχθρός, θὰ ὑπάρχουν πάντως βομβαρδιστικὰ ποὺ θὰ βρίσκωνται σὲ πτῆσι τὴν ὥρα ἐκείνη καὶ θ' ἀποφύγουν τὴν καταστροφὴ (σὲ περίπτωσι ἄλλωστε κινδύνου, τὸ Γενικὸ Στρατηγεῖο θὰ φροντίση νὰ βρίσκεται συνεχῶς σὲ πτῆσι ἕνα μεγάλο μέρος τῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων). Ἔτσι, θὰ διασωθῆ μιὰ βομβαρδιστικὴ δύναμις ἀρκετὰ ἰσχυρὴ γιὰ τὰ ἀντίποινα.

Οἱ βάσεις πυραύλων εἶναι στόχοι ἀκόμη μικρότεροι ἀπ' τὰ ἀεροδρόμια. Προβλέπεται δὲ ἡ ἐγκατάστασι τους μέσα στὴ γῆ, σὲ ὀρειὲς περιοχές, πάνω σὲ κινητὰ ὀχήματα καὶ σὲ ὑποβρύχια. Δὲ θὰ ξέρη λοιπὸν ὁ ἐχθρὸς τὶς ἀκριβεῖς θέσεις πολλῶν ἀπ' αὐτὲς τὶς βάσεις καὶ δὲ θὰ μπορῆ νὰ τὶς καταστρέψη—μολονότι θὰ χρησιμοποιήση ἀναγκαστικὰ μεγάλη ποσότητα θερμοπυρηνικῶν βλημάτων γιὰ τὴν ἀσφαλῆ καταστροφὴ τῆς κάθε βάσεως.

"Αν ὑποθέσουμε π.χ. ὅτι τὸ θῦμα τῆς ἐπιθέσεως ἔχει 400 βάσεις πυραύλων, ὁ ἐπιτιθέμενος θὰ πρέπει νὰ μεταχειρισθῆ ἐναντίον τους 5—25 χιλιάδες θερμοπυρηνικὲς βόμβες ἢ πυραύλους. Καὶ πάλι ὅμως θὰ διασωθοῦν μερικές, καὶ μὲ 100 μονάχα βλήματά τους θὰ καταστρέψουν 30 πόλεις τοῦ ἐπιτιθεμένου.

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, μιὰ ἐπίθεσι ἀποτελῆ ἐθνικὴ αὐτοκτονία. Καὶ καμμιὰ χώρα—καταλήγει ὁ στρατηγὸς Γκαλλουά—δὲ μπορεῖ ποτὲ νὰ ἐπιδιώξη μιὰ νίκη, ποὺ θὰ τὴν πληρώση μὲ τὴν καταστροφή της!

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΣ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΙ

Τὰ Προπύλαια καὶ ὁ Ναὸς τῆς Ἀπτέρου Νίκης

Οἱ θεαματικὲς παραστάσεις ("Ηχος καὶ φῶς»), ποὺ συνεχίζονται στὴν 'Ακρόπολι, ἔδωκαν τὴν εὐκαιρία στὴ στήλη αὐτὴ ν' ἀσχοληθῆ μὲ τὴν ἱστορία καὶ τὶς περιπέτειες τῶν μνημείων της. Ἐγράψαμε στὸ προηγούμενο σημείωμα γιὰ τὴν 'Ακρόπολι ἐπὶ ρωμαϊκῆς καὶ βυζαντινῆς ἐποχῆς. Θὰ συνεχίσωμε, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ 17ο αἰῶνα, ποὺ σημειώθηκε καὶ ἡ μεγάλη καταστροφὴ τῶν ἀθανάτων μνημείων τῆς 'Ακροπόλεως.

Ὡς τὰ 1656 ὁ Παρθενών, τὰ Προπύλαια, τὸ 'Ερεχθεῖο καὶ ὁ Ναὸς τῆς Ἀπτέρου Νίκης δὲν εἶχαν πάθει σοβαρὲς φθορές, τουλάχιστον στὴν ἐξωτερική τους ἐμφάνισι. Διατηροῦνταν ἀκόμα ἀκέραια μὲ ὅλο τὸν ἐξωτερικὸ γλυπτικὸ διάκοσμο καὶ τ' ἀναλυφα, ποὺ τὰ στόλιζαν. Οἱ διαφοροι κατακτητές, Ρωμαῖοι βράγκοι, Τοῦρκοι, τὸ εἶχαν σεβαστῆ χαριζόμενοι στὴ μεγάλη δόξα τῆς 'Αθήνας καὶ στὴν καλλιτεχνικὴ ἀξία τῶν μνημείων τῆς 'Ακροπόλεως. Ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς κατακτητάς, ὁ Τοῦρκος, εἶχε μετατρέψει τὸν 'Ακρόπολι σὲ κάστρο. Ὁ φρούραρχος τοῦ κάστρου τῆς 'Αθήνας ἐμενε στὰ Προπύλαια, ὅπου εἶχαν ἀποθηκεύσει καὶ τὰ μπαρούτι. Καὶ αὐτὸ ὑπῆρξε ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς τῶν Προπυλαίων, τοῦ «περικαλλέστατου» αὐτοῦ μνημείου τῆς 'Ακροπόλεως, ποὺ οἱ ἀοχαῖοι τὸ θεωροῦσαν καθ' ὁλα ἰσάξιο μὲ τὸν Παρθενῶνα. Ἡ καταστροφὴ προῆλθε ἀπὸ ἕνα κεραυνό, ποὺ ἔπεσε στὴν πυριτιδαποθήκη τῶν Προπυλαίων καὶ τίναξε τὸ μεγαλύτερο μέρος αὐτὰ στὸν ἀέρα.

Ἡ ἀθηναϊκὴ μάλιστα παράδοσι ἀναφέρει πὼς ἡ καταστροφὴ τῶν Προπυλαίων ἔγινε στὶς 26 'Οκτωβρίου τοῦ 1656, ἀνήμερα τοῦ 'Αγίου Δημητρίου. Ὁ φρούραρχος τῆς 'Ακροπόλεως Γιουσοὺφ 'Αγᾶς ἑτοιμαζόταν νὰ χτυπήση μὲ τὰ κανόνια του τὴν ποιητικὴ ἐκκλησίτσα τοῦ 'Αγίου Δημητρίου, ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ κοντὰ στὸ λόφο τοῦ Φιλοπάππου, καὶ γιόρταζε χωρὶς τὴν ἄδειά του. "Οταν ὅμως ἑτοιμάστηκε νὰ ρίξη τὴν πρώτη κανονιά, ξαφνικὰ σκοτείνιασε ὁ οὐρανὸς κι' ἕνας κεραυνὸς ἔπεσε στὴν πυριτιδαποθήκη τῶν Προπυλαίων, ποὺ ἤπρε φωτιὰ καὶ σκότωσε τὸ Γιουσοὺφ 'Αγᾶ καὶ τὴ φαμίλια του, ἀλλὰ κατέστρεψε συγχρόνως κι' ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὸ ἀθάνατο ἔργο τοῦ Μνησικλῆ.

'Απὸ τότε ἡ ἐκκλησία τοῦ 'Αγίου Δημητρίου πῆρε τὴν τιμητικὴ παρωνυμία τοῦ Βομβαρδιστῆ — τοῦ μπομπαρδιάρη ἢ λουμπαρδιάρη, ὅπως τὸν ἔφτιαξε κατόπιν ὁ θηναϊκὸς λαός — ἀπὸ τὰ κανόνια, τὶς «λουμπάρδες». Τὰ παλαιότερα κανόνια ὀνομάζοντο «μπομπάρδες». Πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ ἦσαν καμωμένα στὴν ἰταλικὴ Λομβαρδία καὶ εἶχαν χαραγμένο ἐπάνω τὸν τόπο τῆς κατασκευῆς τους «LOMBARDIA». Καὶ ἀπὸ τὸν τόπο τῆς κατασκευῆς ὁ λαὸς τὰ βάφτισε ἀπὸ μπομπάρδες σὲ «λομπάρδες» καὶ «λουμπάρδες».

Ἡ ἀνατίναξι τῶν Προπυλαίων ὑπῆρξε ἡ ἀπαρχὴ μεγάλων καταστροφῶν, ποὺ ἔγιναν στὰ μνημεῖα τῆς 'Ακροπόλεως μέσα σὲ λίγα χρόνια. Τὸ 1684 ἡ Δημοκρατία τῆς Βενετίας εἶχε κηρύξει τὸν πόλεμο ἐναντίον τῆς Τουρκίας. Βενετσιάνικος στρατὸς, μὲ ἀρχηγὸ τὸ φραγκίσκο Μοροζίνι, ἀποβιβάζονταν τὸν 'Ιούνιο τοῦ 1685 στὴν Πελοπόννησο. Ἡ Τουρκία ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀπασχολημένη σὲ πόλεμο στὴν Οὐγγαρία κι' ἔτσι ὁ στρατὸς τοῦ Μοροζίνη κατόρθωσε νὰ καταλάβη τὰ μεγαλύτερα κάστρα τῆς Πελοποννήσου, νὰ γίνη κύριος ὅλης τῆς χερσονήσου καὶ νὰ φτάση στὴν Κόρινθο. Στὰ μεγαλεπήβολα σχέδια τοῦ Μοροζίνη ἦταν καὶ τὸ κόψιμο τοῦ 'Ισθμοῦ τῆς Κορίνθου, ὥστε νὰ μετατραπῆ ἡ Πελοπόννησο σὲ νῆσο, ποὺ νὰ μπορῆ εὔκολα νὰ τὴν κρατήση ὁ Βενετσιάνικος στόλος. Ὁ Μοροζίνης μάλιστα, ποὺ ἡ γερουσία τῆς Βενετίας τοῦ ἔδωκε τὸν τίτλο τοῦ «Πελοποννησιακοῦ», γιὰ νὰ κολακεύση τοὺς "Ελληνες καὶ νὰ τοὺς ἐχη μὲ τὸ μέρος του, ὑπογραφόταν μὲ τὸ ἑλληνικὸ ὄνομα τοῦ «Μαυρογένη». Δὲν εἶναι, λοιπόν, περίεργο μὲ τὸ θρῦλο, ποὺ εἶχε δημιουργηθῆ γύρω ἀπὸ τὶς νίκες καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Μοροζίνη, ποὺ μία πρεσβεία 'Αθηναίων ἔφθασε στὴν Κόρινθο καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ προχωρήση στὴν 'Αττικὴ καὶ νὰ ἐλευθερώση τὴν 'Αθήνα, συμπληρώνοντας τὴ δόξα του μὲ τὴν κατάληψι τῆς 'Ακροπόλεως.

Ὁ Μοροζίνης, ποὺ δὲν σκάπεψε τὸ χρόνο ἐκείνο (1687), νὰ συνεχίση τὶς πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις, ἀφοῦ πλησίαζε κι' ὁ χειμώνας, πείσθηκε ἀκόμα ἀπὸ τὶς παρακινήσεις τῶν 'Αθηναίων καὶ ἀποφάσισε τὴν ἐκστρατεία ἐναντίον τῆς 'Ακροπόλεως, ὅπου εἶχε συγκεντρωθῆ ἡ τουρκικὴ φρουρά. Τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1687 ὁ βενετσιάνικος στόλος ἀγκυροβόλουσε στὸ «Πόρτο Λεόνε», ὅπως λεγόταν τότε ὁ Πειραιάς, καὶ ἀποβίβαζε τὸ στρατό. Οἱ δυνάμεις τοῦ Μοροζίνη — 800 ἄνδρες, 1000 ἄλογα καὶ πολλὰ κανόνια — προχώρησαν πρὸς τὴν 'Αθήνα κι' ἐφτασαν στὴν 'Ακρόπολι.

'Αρχηγὸς τοῦ στρατοῦ ἦταν ὁ Σουηδὸς "Οθων Γουλιέλμος Καϊνίξμαρκ, ἕνας ἐμπειροπόλεμος καὶ ἱκανὸς στρατιωτικός, ποὺ τὸν εἶχε μισθώσει ἡ Βενετία γιὰ ἀρχιστράτηγο τοῦ Μοροζίνη μὲ τεράστιο μισθό.

Ὁ βενετσιάνικος στρατὸς κατέλαβε τὴν 'Αθήνα χωρὶς καμμιὰ ἀντίστασι. Οἱ 'Αθηναῖοι μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸ μητροπολίτη 'Ιάκωβο τὸν ὑποδέχτηκαν σὰν ἐλευθερωτὴ καὶ τοῦ ἔδωκαν κάθε βοήθεια. Οἱ χρονικογράφοι τῆς ἐποχῆς ἀναφέρουν μὲ πολλοὺς ἐπαίνους τὴν «ἐξυπνάδα καὶ τὴ λεπτότητα τῶν 'Αθηναίων». "Ενας ἀπὸ τοὺς χρονικογράφους, ὁ Γερμανὸς Χόμπεργκ, γράφει γιὰ τὴν 'Αθήνα τοῦ 1687 ὅτι «εἶναι πόλι μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος. Καὶ οἱ 'Αθηναῖοι εἶναι πολὺ ἀξιοπρεπεῖς καὶ τιμιοι ἄνθρωποι, μόνο ποὺ δὲ μποροῦμε νὰ τοὺς ἐννοήσωμε γιατὶ μιλοῦν ἑλληνικά».

Πρωτοῦ ὁ Μοροζίνης ἀρχίση τὴν ἐπίθεσι ἐναντίον τῆς 'Ακροπόλεως ἔστειλε κήρυκες στὸ φρούραρχό της καὶ τοῦ ζήτησε νὰ παραδοθῆ. Ἀλλὰ ὁ φρούραρχος τοῦ ἀπάντησε ὅτι θὰ ὑπερασπίζονταν ὁπωσδήποτε τὸ κάστρο. Ὁ λόγος ἀνῆκε πλέον στὰ ἁρματα. Ὁ Καϊνίξμαρκ, ὁ ἀρχιστράτηγος τοῦ Μοροζίνη, ἀνέλαβε τὴ στρατιωτικὴ ἐπιχείρησι καὶ τὴν ἐκπόρθησι τῆς 'Ακροπόλεως. Ἡ φρουρὰ της εἶχε ὀχυρώσει τὴν πλευρὰ τῶν Προπυλαίων, μιὰ ποὺ ἀπὸ τὶς ἄλλες μεριὲς ὁ βράχος τῆς 'Ακροπόλεως ἦταν ἀπότομος καὶ ἐκ φύσεως ἀπόρθητος μὲ τὰ μέσα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ὁ Καϊνίξμαρκ προσπάθησε νὰ φτιάξη μιὰ μεγάλη ὑπόνομο κάτω ἀπὸ τὰ Προπύλαια, γιὰ νὰ τινάξη στὸν ἀέρα τὶς ὀχυρώσεις ποὺ ἦταν πρὶν ἀπὸ αὐτά. Οἱ μηχανικοί του ὅμως ἀφοῦ προχώρησαν λίγο στὸ σκάψιμο τῆς ὑπονόμου, ἔπεσαν ἐπάνω στὸ βράχο τῆς 'Ακροπόλεως καὶ σταμάτησαν.

Ἂν ἡ ὑπόνομος ἐκείνη πραγματοποιεῖτο, ἴσως νὰ εἶχε ἀποφευχθῆ ἡ καταστροφὴ τοῦ Παρθενῶνος, θ' ἀνοιγε γιὰ τὰ βενετσιάνικα στρατεύματα ὁ δρόμος πρὸς τὸ κάστρο μὲ ζημιὲς μόνο τῶν Προπυλαίων, ποὺ ἦσαν ἤδη κατεστραμμένα ἀπὸ τὸν κεραυνὸ τοῦ 1656.

Στὶς πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις τοῦ Μοροζίνη τὸ πρῶτο θῦμα ἀπὸ τὰ μνημεῖα τῆς 'Ακροπόλεως ἦταν ὁ ναὸς τῆς 'Αθηνᾶς Νίκης ἢ τῆς Ἀπτέρου Νίκης, ὅπως τὸν ὀνόμασαν οἱ μεταγενέστεροι. Τὸ κομψότατο αὐτὸ μνημεῖο βρίσκεται στὰ δεξιὰ τῶν Προπυλαίων, καθὼς ἀνεβαίνει κανεὶς στὸν 'Ιερὸ Βράχο. Ὡς τὴν ἐκστρατεία τοῦ Μοροζίνη διατηρεῖτο ἀκέραιο. Οἱ προηγούμενοι κατακτητὲς καὶ οἱ Τοῦρκοι, τὸ εἶχαν σεβαστῆ ἀπόλυτα. Προκειμένου ὅμως γιὰ φρουρὰ τῆς 'Ακροπόλεως ν' ἀντιμετωπίση τὸ στρατὸ τοῦ Μοροζίνη, ἔκρινε καλὸ νὰ ἐνισχύση τὸ ὀχυρὸ ποὺ εἶχε ἡ φρουρὰ στὴν εἴσοδο τῶν Προπυλαίων, ποὺ ἦταν γνωστὸ τὸν καιρὸ τῆς σκλαβιᾶς μὲ τὸ ὄνομα τοῦ «Σερπεντζέ». Ὄνομα, ποὺ ἐνέπνεε τρόμο στοὺς 'Αθηναίους τῆς ἐποχῆς ἐκείνη.

«Θὰ πάω κατὰ τὸν Σερπεντζὲ
καὶ κεῖ θ' ἀνηφορίσω
νὰ κλάψω αὐτοὺς ποὺ μπαίνουνε
καὶ δὲν γυρίζουν πίσω».

Τὰ κομμάτια ἀπὸ τὸν κατεδαφισμένο ναὸ τῆς 'Απτέρου Νί-

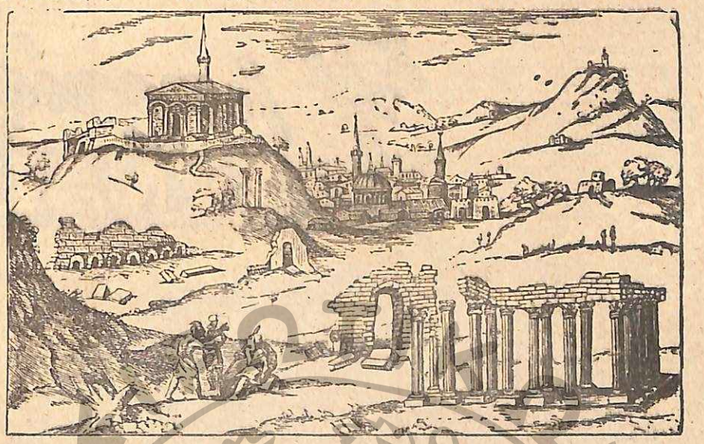

Ἡ 'Ακρόπολις τὸ 1672 πρὸ τῆς καταστροφῆς του Παρθενῶνος. (Σχεδίασμα τοῦ 'Ιησουίτου μοναχοῦ 'Ιακώβου Βαδίκ).

κης ἐμειναν θαμένα κάτω ἀπὸ τὰ χώματα τοῦ Σερπεντζὲ ὡς τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς 'Ελλάδος. Ἀπὸ ἐκεῖ τὰ πῆραν, μετὰ τὸ 1835, καὶ ἀναστήλωσαν μὲ τὸν ἀρχιτέκτονα Χάνσεν, τὸν κομψότατο αὐτὸ ναὸ τῆς 'Αθηνᾶς Νίκης, ὅπως ἀκριβῶς τὸν βλέπουμε σήμερα. Μόνο ποὺ ἀπὸ τὰ ὡραῖα μαρμάρινα ἀνάγλυφα ποὺ κοσμοῦσαν ὅλοτε τὸ ναὸ τῆς Ἀπτέρου Νίκης λίγα σώζονται σήμερα.

Τὰ περισσότερα ἔχουν ἀντικατασταθῆ μὲ γύψινα ὁμοιώματα, ὅταν ἔγινε ἡ ἀναστήλωσι τοῦ ναοῦ μετὰ τὸ 1835. Τὰ ἀνάγλυφα αὐτὰ τὰ εἶχε βγάλει ἡ φρουρὰ τῆς 'Ακροπόλεως ὅταν κατεδάφισε τὸ ναὸ τῆς Ἀπτέρου Νίκης γιὰ νὰ τὰ φυλάξη. Καὶ δὲν τὰ πρόσχωσε μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα μάρμαρα τοῦ ναοῦ στὸ ὀχυρὸ τῶν Προπυλαίων. Αὐτὸ ὑπῆρξε καὶ ἡ αἰτία τοῦ ἀφανισμοῦ τους. Μερικὰ ἀπὸ τὰ ἀνάγλυφα τῆς Ἀπτέρου Νίκης τὰ πῆραν οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ στρατιῶτες τοῦ Μοροζίνη μαζὶ μὲ ἄλλες ἀρχαιότητες ἀπὸ τὴν 'Ακρόπολι καὶ ἄλλα ὕστερ' ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια ὁ περιδόητος "Ελγινος.

"Αν ὅμως ὁ ναὸς τῆς Ἀπτέρου Νίκης σώθηκε ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴ τοῦ Μοροζίνη, χάρι στὴν πρωτοβουλία ποὺ εἶχε ἡ τούρκικη φρουρὰ τῆς 'Ακροπόλεως νὰ τὸν κατεδαφίση καὶ νὰ τὸν κάνη... ὀχυρό, δὲ συνέβηκε ὅμως τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸν Παρθενῶνα. Ἐκεῖ ἡ καταστροφὴ ὑπῆρξε μεγάλη.

'Αλλὰ μὲ τὸ θέμα αὐτὸ θ' ἀσχοληθοῦμε στὸ προσεχὲς σημείωμά μας.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὑποχωρεῖ ἡ ἀναλφαβητωσύνη

Σύμφωνα μὲ τὰ στοιχεῖα ποὺ ἔχει συγκεντρώσει ἡ ΟΥΝΕΣΚΟ, ὑπάρχουν σήμερα σ' ὅλο τὸν κόσμο 550 ἑκατομμύρια παιδιὰ 5—14 ἐτῶν, ἀλλὰ μονάχα 300 ἑκατομμύρια ἀπ' αὐτὰ φοιτοῦνε σὲ δημοτικὸ σχολεῖο. Ὡστόσο, ἡ κατάστασι καλλιτερεύει σιγὰ σιγά: 'Απ' τὸ 1930 ὡς τὸ 1954, ὁ ἀριθμὸς τῶν παιδιῶν ὅλου τοῦ κόσμου αὐξήθηκε κατὰ 22%, ἐνῶ οἱ μαθηταὶ τῶν

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

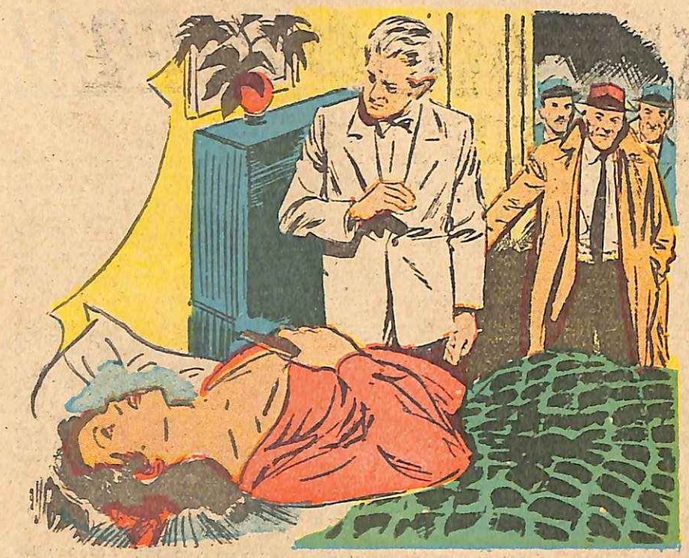

— Λυπᾶμαι, κύριοι, εἶπε ὁ μαρκήσιος. Ἡ μαρκησία αὐτοκτόνησε πρὶν ἀπὸ λίγο...

Η μοιραία ΓΥΝΑΙΚΑ

Η Ὑβὸν ντὲ Σαὶν-Ρεμὺ παντρεύτηκε στὰ 20 χρόνια της τὸ μαρκήσιο ντ' Αἰγκεμόν, ποὺ ἦταν κατὰ 20 χρόνια μεγαλύτερος της. Ὁ γάμος τους ἦταν συμβατικός, ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους στὴν ἀριστοκρατία. Οἱ δυὸ σύζυγοι δὲν εἶχαν τίποτα τὸ κοινὸ μεταξύ τους, ἐκτὸς ἀπ' τὴν κοινωνική τους θέση καὶ τὴν περιουσία τους.

Ὁ ντ' Αἰγκεμὸν ἦταν ἀνώτερος ὑπάλληλος στὶς ἀποικίες, φιλόδοξος καὶ δραστήριος. Ὅσο γιὰ τὴν Ὑβόν, ἀνῆκε στὸν τύπο τῆς μοντέρνας κοπέλλας, τῆς ἐπιπόλαιης καὶ ψυχικὰ διεφθαρμένης. Δὲν ἔβινε τὴν παραμικρὴ σημασία στὴ συζυγικὴ πίστι. Ἄλλωστε, ὁ ἄντρας της ἔφυγε γιὰ τὶς ἀποικίες, ἀμέσως μετὰ τὸ γάμο τους, ἀφινόντας την ἐλεύθερη.

Ὁ πρῶτος φίλος της ἦταν καὶ τὸ πρῶτο της θῦμα: ἕνας νέος ἀπ' τὴ Βρετανή, ὁ κόμης Γκοντρὰν ντὲ Μπωμόν. Τῆς ἀφοσιώθηκε ὁλόψυχα κι' ἐλπιζε πὼς θὰ χώριζε κάποτε ἀπ' τὸν ἄντρα της γιὰ νὰ τὸν παντρευτῆ. Μιὰ μέρα ὅμως, ἀνακάλυψε πὼς τὸν ἀπατοῦσε μὲ κάποιον ἄλλον. Καὶ φύτεψε μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι του.

Ἕνας φίλος του, ὁ Βαρῶνος ντὲ Ροσμιγύ, ἤσθε ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρό, σταλμένος ἀπ' τὴ μητέρα τοῦ νεκροῦ, γιὰ νὰ ζητήσῃ ἀπ' τὴν Ὑβὸν τὰ γράμματά του. Ἐκείνη τοῦ τὰ ἔδωσε πρόθυμα. Συγχρόνως ὅμως σκλάβωσε τὴν καρδιὰ τοῦ Ροσμιγύ.

Ὁ καινούργιος φίλος της ἦταν παντρεμένος. Τὸν ἔβριζε διαζύγιο γιὰ χάρι της. Μὰ ἡ θυσία του αὐτὴ πήγε χαμένη. Γιατὶ ἡ Ὑβὸν τοῦ δήλωσε μιὰ μέρα καθαρὰ πὼς δὲν τὸν ἀγαποῦσε. Κι' ὁ Ροσμιγὺ τρελλάθηκε τότε, ἀπ' τὴν ἀπελπισία καὶ τὶς τύψεις.

Μὰ ἡ Ὑβὸν ἀδιαφοροῦσε καὶ συνέχιζε τὴν ἴδια ζωὴ καὶ τοὺς ἐφήμερους ἔρωτες.

Ἕνα βράδυ, σὲ κάποιο χορό, γνώρισε τὸ λοχαγὸ Ραοὺλ ντὲ Λωτρύ. Ἦταν ἕνας νέος, μὲ ἀρρενωπὸ ὕφος κι' ἐκφραστικὴ φυσιογνωμία.

Ἀποφάσισε νὰ τὸν κατακτήσῃ. Μά, μολονότι μεταχειρίστηκε ὅλη τὴ γοητεία της, κατάλαβε στὸ τέλος πὼς πήγαινε χαμένος ὁ κόπος της. Ὁ Λωτρὺ ἦταν πολὺ εὐγενικὸς μαζί της, συγχρόνως ὅμως ψυχρὸς κι' ἐπιφυλακτικός.

Τῆς ἐξήγησε πὼς ὑπηρετοῦσε στὴν Ἀφρικὴ καὶ πὼς εἶχε ἔρθει στὸ Παρίσι γιὰ νὰ παντρευτῆ τὴν κοπέλλα ποὺ ἀγαποῦσε: τὴν ἠθαποιὸ τῆς Ὄπερας Ἕλεν Λούς. Θὰ τὴν ἔπαιρνε ἀπ' τὸ θέατρο γιὰ νὰ τὴν κάνῃ εὐτυχισμένη γυναίκα του.

Πάνω στὴν κουβέντα τους, ἡ Ὑβὸν καταφέρε νὰ μάθη πολλὲς ἀπ' τὶς συνήθειες τῆς ζωῆς του, τὰ κέντρα ποὺ σύχναζε, τὶς σχέσεις του... Κι' ἀπ' τὴν ἄλλη μέρα ἀρχισε νὰ τὸν παρακολουθῆ παντοῦ σὰν σκιά του.

Μὰ δὲν ἦταν πιὰ ὁ ἁπλὸς πόθος τῆς κατακτήσεως, ποὺ τὴν ἔσερνε πίσω του. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της, ἡ Ὑβὸν ἀγαποῦσε! Κι' ἡ ἀγάπη της ἦταν φλογερή, παράφορη, ἀσυγκράτητη!

Ἡ γυναίκα αὐτὴ ποὺ εἶχε ἐγκαταλείψει τοὺς φίλους της, τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλο, χωρὶς καμμιὰ συγκίνησι, αὐτὴ ποὺ δὲν εἶχε χύσει οὔτε ἕνα δάκρυ γιὰ τὸ θλιβερὸ τέλος τοῦ Μπωμὸν καὶ τοῦ Ροσμιγύ, ἔκλαψε τώρα πολλὲς φορές, βλέποντας τὴν ἀδιαφορία— κάποτε μάλιστα καὶ τὴν περιφρόνησι— ποὺ τῆς ἔδειχνε ὁ Λωτρύ.

Δὲ θὰ τὴν ἀγαποῦσε λοιπὸν ποτὲ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;...

Κι' ὅμως, θἄδινε τὸ κάθε τι γιὰ νὰ κερδίσῃ τὴν καρδιά του!

Καταλάβαινε πὼς τὸ ἐμπόδιο, ποὺ ὑψωνόταν ἀνάμεσά τους, ἦταν ἡ Ἕλεν Λούς. Ὤ, ἂν μποροῦσε νὰ τὴ βγάλῃ ἀπ' τὴ μέση!... Πῶς ὅμως; Μὲ ποιὸ τρόπο; Ὁ Λωτρὺ φαινόταν νὰ τὴ λατρεύῃ...

Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτήν! Ἡ Ὑβὸν ἦταν ἀποφασισμένη νὰ φτάσῃ μὲ κάθε θυσία στὸ σκοπό της.

Ἔτσι, ὡρίμασε μέσα στὸ μυαλό της ἡ ἰδέα τοῦ ἐγκλήματος! Κι' ἕνα βράδυ ἀποφάσισε νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ.

Μεταμφιέσθηκε τότε σὲ ἄντρα, κατάφερε νὰ εἰσχωρήσῃ στὸ καμαρίνι τῆς ἠθοποιοῦ καί, δίχως κανένα δισταγμό, τῆς ἔχωσε ἕνα μαχαίρι στὴν καρδιά!

Ἡ Ἕλεν Λούς ἔπεσε νεκρή.

Ὕστερα ἡ Ὑβὸν γύρισε ἀτάραχη στὸ μέγαρό της.

Πέντε μέρες ἀργότερα, ἐπέστρεψε στὸ Παρίσι ὁ μαρκήσιος ντ' Αἰγκρεμόν.

Στὸ μεταξύ, ἡ ἀστυνομία συνέχιζε δραστήρια τὶς ἔρευνές της.

Πυκνότατο μυστήριο τριγύριζε τὸ ἔγκλημα. Πολλοὶ ἀπ' τὸ προσωπικὸ τοῦ θεάτρου εἶχαν δῆ ἕνα νέο νὰ περιφέρεται στοὺς διαδρόμους καὶ νὰ μπαίνῃ στὸ καμαρίνι τῆς Ἕλεν Λούς. Μὰ κανεὶς δὲν ὑποπτευότανε πὼς ὁ νέος αὐτὸς ἦταν γυναίκα.

Ὡστόσο, ὁρισμένα ἴχνη καθοδηγήσανε τοὺς ἀστυνομικούς. Καὶ στὸ τέλος ἀποκαλύφθηκε ἡ ἀλήθεια...

Ἐκεῖνο τ' ἀπόγεμα, ὁ μαρκήσιος ντ' Αἰγκρεμὸν πῆρε ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ κάποιο «φίλο» του ἀστυνομικό, ποὺ δὲ θέλησε μὲ κανένα τρόπο νὰ πῇ τ' ὄνομά του.

Αὐτὸς λοιπὸν τοῦ ἀνακοίνωσε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν τῆς ἀστυνομίας καὶ τὸν προειδοποίησε ὅτι, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, θὰ συλλαμβανόταν ἡ γυναίκα του. Πρόσθεσε δὲ τὴν εὐχὴ τοῦ ἴδιου καὶ μερικῶν ἄλλων ἀνωτέρων ἀστυνομικῶν — ὅπως εἶπε — ν' ἀποφευχθῇ τὸ σκάνδαλο, προκειμένου γιὰ μιὰ τόσο γνωστὴ οἰκογένεια.

Ὁ μαρκήσιος δὲ μπόρεσε νὰ καταλάβῃ στὴν ἀρχὴ τί σήμαιναν αὐτὰ τὰ μυστηριώδη λόγια.

Ἔτρεξε ἀμέσως στὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας του, τῆς ἀνάφερε τὸ τηλεφώνημα ποὺ εἶχε πάρει, καὶ τῆς ζήτησε ἐξηγήσεις.

Ἡ Ὑβὸν σωριάστηκε σ' ἕνα ντιβάνι.

—Ἀλλοίμονο! Εἶν' ἀλήθεια!... τραύλισε. Ἐγὼ σκότωσα τὴν Ἕλεν Λούς!

— Μὰ γιὰ ποιὸ λόγο;

—Ἄ, θέλεις νὰ μάθῃς τὸ λόγο;... Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα! Δὲν βλέπω γιατὶ νὰ σοῦ τὸν κρύψω... Τὴ σκότωσα γιατὶ ἦταν ἐμπόδιο στὸν ἔρωτά μου. Ἦταν ἀντίζηλός μου! Μὲ καταλαβαίνεις τώρα;

— Μὲ πρόδινες λοιπόν;...

Ἡ Ὑβὸν δὲν ἀπάντησε.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούστηκαν βαρειὰ βήματα στὸ διάδρομο. Ὁ μαρκήσιος ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα ρεβόλβερ.

— Νομίζω πὼς δὲ σοῦ μένει παρὰ ν' αὐτοκτονήσῃς, εἶπε ψυχρά. Γρήγορα ὅμως! Φτάσανε οἱ ἀστυνομικοί!

— Δὲν ἔχω τὸ θάρρος! τραύλισε ἡ Ὑβόν.

— Θὰ σὲ βοηθήσω ἐγώ...

Μ' ἕνα πήδημα, βρέθηκε κοντά της, ἀκούμπησε τὸ περίστροφο στὸ μελίγγι της καὶ πυροβόλησε. Ὕστερα ἔβαλε τὸ ὅπλο στὰ χέρια τῆς νέας γυναίκας...

Χτυπούσανε τώρα τὴν πόρτα. Ὁ μαρκήσιος πῆγε ν' ἀνοίξῃ, χωρὶς νὰ βιάζεται.

— Ζητᾶμε τὴ μαρκησία ντ' Αἰγκρεμόν, τοῦ εἶπε ἕνας ἀπ' τοὺς ἀστυνομικούς.

— Λυπᾶμαι, κύριοι, πρόφερε ὁ μαρκήσιος. Ἡ μαρκησία αὐτοκτόνησε πρὶν ἀπὸ λίγο. Περάστε μέσα, παρακαλῶ...

Α. ΣΥΛΒΕΣΤΡ

✪✪

ΤΟΝ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΑΝ ΤΑ ΖΑΡΙΑ

Ἕνας κάποιος Τόμας Τζάκσον, στὸ Μαϊάμι τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, δικαζότανε γιὰ τετάρτη φορὰ γιατὶ τὸν εἶχαν πιάσει νὰ παίζῃ ζάρια. Πάνω στὴν ἕδρα τοῦ δικαστοῦ βρίσκονταν καὶ τὰ ζάρια.

Ἀφοῦ ἐξετάσθηκαν οἱ μάρτυρες κι' ἀπολογήθηκε ὁ κατηγορούμενος, ὁ δικαστὴς τοῦ πρότεινε:

— Θέλεις νὰ ρίξῃς τώρα τὰ ζάρια, γιὰ νὰ δοῦμε γιὰ πόσα δεκαήμερα θὰ σὲ στείλω στὴ φυλακή;

Ὁ Τζάκσον ἀρνήθηκε.

Τότε ὁ δικαστὴς ἔριξε ὁ ἴδιος τὰ ζάρια, ἔφερε ἄσσο καὶ δύο, δηλαδὴ τρία... καὶ κατεδίκασε τὸν κατηγορούμενο σὲ 30 ἡμερῶν φυλακίσει!

ΘΡΥΛΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ της φεγγαριτης

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΚΥΚΝΟΥ

Ὁ βασιλιὰς ὁ Κύκνος, ποὺ τὸ κράτος του ἁπλωνόταν στὰ παράλια τῆς Τροίας, το εἶχε καῦμὸ μεγάλο ν' ἀκούσῃ ἕνα γλυκὸ λόγο ἀπὸ τὴ νεαρὴ σύζυγό του, τὴ Φιλονόμη. Τὰ χρυσαφικὰ καὶ τὰ διαμάντια, τὰ πολυτελῆ ὑφάσματα καὶ τὰ διαλεχτὰ ἀρώματα ποὺ σώριαζε ἀδιάκοπα μπροστά της, δὲ συγκινοῦσαν τὴ σκληρὴ καρδιά της. Τοῦ φερνόταν πάντα ψυχρὰ καὶ δεχόταν τὰ τρυφερά χάδια του μ' ὁλοφάνερη ἀποστροφή, ποὺ πλήγωνε τὴ γεροντικὴ καρδιά του.

— Τί ἄλλο, λοιπόν, θέλεις; τὴ ρωτοῦσε κι' ἡ φωνή του ἔβγαινε σὰν λυγμὸς ἀπὸ τὰ ζαρωμένα χείλη του.

— Καὶ μήπως ἂν σοῦ τὸλεγα, θὰ μποροῦσες νὰ μοῦ τὸ δώσῃς;

Μιὰ μέρα, ὁ Κύκνος πῆγε πλημμυρισμένος ἀπὸ ἀγάπη, κοντά της καὶ τῆς εἶπε:

— Θάθελα νὰ ἦταν ὅλος ὁ κόσμος δικός μου γιὰ νὰ πέσω στὰ πόδια σου καὶ νὰ σοῦ τὸν χαρίσω.

Ἡ νεαρὴ γυναίκα γέλασε ἀκούγοντας τὰ λόγια του.

— Θὰ πλήγωνες τὰ γόνατά σου καὶ δὲ θὰ μποροῦσες πιὰ νὰ στοθῇς ὄρθιος, τοῦ ἀπάντησε εἰρωνικά.

Μόνο ὅταν ἐμφανιζόταν ὁ Τέννης, ἡ ἔκφρασι της μαλάκωνε καὶ τὸ βλέμμα της γινόταν τρυφερό.

Ὁ Τέννης ἦταν γυιὸς τοῦ Κύκνου, ἀπὸ τὴν Πρόκλεια, τὴν πρώτη γυναῖκα του. Τὰ νειάτα ἔλαμπαν στὸ πρόσωπό του καὶ τὸ ἡλιοκαμένο κορμί του φάνταζε σὰν σκαλισμένο πάνω σὲ μπρούντζο.

Ὅσο ἡ Φιλονόμη ἀντιπαθοῦσε τὸν ἄντρα της, τόσο εὐχαριστιόταν στὴ συντροφιὰ τοῦ παλληκαριοῦ της. Καί, γιὰ νὰ βρίσκεται κοντά του, τοῦ ζήταγε πότε τὸ ἕνα καὶ πότε τὸ ἄλλο. Τὴ μιὰ μέρα ἤθελε νὰ τῆς δείξῃ πὼς νὰ χειρίζεται τὸ τόξο καὶ τὴν ἄλλη νὰ τὴ μάθῃ ν' ἀνεβαίνῃ πάνω στ' ἄτιθασσα ἄλογα τῆς Τρωάδας.

— Τέννη, τοῦ εἶπε κάποτε ποὺ περπατοῦσαν μαζὶ στὸ δάσος, τὸ σκέφτηκες ποτὲ πὼς ἔχομε τὴν ἴδια ἡλικία;

Κι' τὰ μάτια της στηλώθηκαν λάγνα πάνω του.

—Ἔχεις δίκηο, τῆς ἀπάντησε ἀπονήρευτα ὁ νέος. Θὰ μποροῦσες νὰ ἦσουν δίδυμη ἀδελφή μου.

— Ἡ γυναίκα σου, διόρθωσε ἡ Φιλονόμη.

Ὁ Τέννης ἀνατρίχιασε.

— Ξέρεις ὅτι τὸ σκέφτηκα πολλὲς φορές; συνέχισε ἡ νεαρὴ βασίλισσα. Νομίζεις, λοιπόν, ὅτι ἕνας γέρος, σὰν τὸν πατέρα σου, μοῦ ταιριάζει γιὰ σύζυγος;

Ὁ Τέννης κατέβασε τὰ μάτια. Τοῦ ἔκανε κακὸ νὰ τὴ βλέπῃ

Ἀλλ' ἡ Φιλονόμη τὸν τράβηξε κοντά της.

— Μὲ βλέπεις, λοιπόν, σὰν μητρυιά; τὸν ρώτησε.

— Μὲ βλέπεις, λοιπόν, σὰν μητρυιά; τὸν ρώτησε.

—Ἂν δὲν ἀναποδογυριζόταν ἡ βάρκα μας, δὲ θὰ βρισκόμαστε τώρα μαζὶ σ' αὐτὴ τὴν ἔρημη ἀκρογιαλιά, ὅπου κανένα ἀνθρώπινο μάτι δὲ μπορεῖ νὰ μᾶς δῇ, συνέχισε. Μόνο οἱ θεοὶ βρίσκονται πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας, οἱ θεοὶ ποὺ μᾶς ἔφεραν ἐδῶ... Δὲν χαίρεσαι, Τέννη, ποὺ εἴμαστε μαζί;... Ἀπὸ καιρὸ τὴν περίμενα αὐτὴ τὴ στιγμή... Κύτταξέ με, λοιπόν! Δὲν διάβασες ἀκόμη στὰ μάτια μου τὴ φλογερὴ ἀγάπη μου γιὰ σένα; Ἡ Φιλονόμη κι' ἂν ἀκόμη τὸ ἤθελε, δὲ θὰ μποροῦσε νὰ σοῦ τὴν κρύψῃ...

Εἶχε περάσει τὰ χέρια της γύρω στὸ λαιμό του καὶ τὰ ὑγρὰ χείλη της ἀναζητοῦσαν τὰ δικά του.

Ὁ Τέννης ἔνοιωσε μιὰ γλυκειὰ ἀνατριχίλα νὰ κυλάῃ στὰ μέλη του κι' ἔκαμε ν' ἁπλώσῃ τὰ χέρια του γιὰ νὰ σφίξῃ πάνω του αὐτὸ τὸ λαχταριστὸ γυναικεῖο κορμί.

Ἀλλὰ συνῆλθε ἀμέσως καὶ δὲν ἀποτέλειωσε τὴν κίνησί του. Ἡ γυναῖκα ποὺ στεκόταν πλάϊ του τοῦ προκαλοῦσε τώρα μόνο φρίκη κι' ἀποστροφή. Σηκώθηκε ἀμέσως.

— Μετανοιώνω ποὺ σ' ἔσωσα, τῆς φώναξε. Θὰ ἦταν καλύτερο γιὰ σένα καὶ γιὰ τὸ δυστυχισμένο τὸν πατέρα μου ἂν σ' ἀφηνα νὰ κυλῇς στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας...

Ἀπομακρύνθηκε κατόπιν μὲ γρήγορα βήματα καὶ σὲ λίγο χάθηκε πίσω ἀπὸ τὰ βράχια.

Καὶ τότε τὸ ἀγόσιο πάθος τῆς Φιλονόμης ἔγινε φαρμάκι μέσα στὴν ψυχή της. Γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Τέννη, τὸν συκοφάντησε στὸν πατέρα του πὼς τάχα ἀναποδογύρισε σκόπιμα τὴ βάρκα καὶ πὼς τὴν ὠδήγησε ὕστερα σὲ μιὰ ἔρημη ἀκτή, ὅπου ρίχτηκε πάνω της μὲ βδελυροὺς σκοπούς... Καὶ δὲν περιωρίστηκε μόνο στὸν πρόγονό της. Κατηγόρησε καὶ τὸν ἀδελφή του, τὴν Ἡμιθέα, πὼς θέλησε τάχα νὰ τὴ δηλητηριάσῃ.

Ὁ Κύκνος, τυφλωμένος ἀπὸ τὴν ἀγάπη του γιὰ τὴ Φιλονόμη, πίστεψε τὶς συκοφαντίες της καὶ πρόσταξε νὰ κλείσουν τὰ δυὸ παιδιά του σ' ἕνα κασόνι καὶ νὰ τὰ ρίξουν στὴ θάλασσα.

Ὁ Τέννης, ὅμως, κατάφερε νὰ σπάσῃ μιὰ ἀπὸ τὶς πλευρὲς τοῦ κασονιοῦ καὶ σώθηκε μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφή του στὴν Τένεδο, ὅπου ἔγινε ἀργότερα βασιλιάς. Ὁ πατέρας του, ὡστόσο, δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ τὴν πλάνη του. Ἔδιωξε τὴ Φιλονόμη καὶ κάθε τόσο πήγαινε μὲ μιὰ μικρὴ βάρκα στὴν Τένεδο, γιὰ νὰ παρακαλέσῃ τὸ γυιό του νὰ τὸν συχωρέσῃ. Ἀλλ' ὁ Τέννης δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τίποτα. Καί, μιὰ μέρα, πάνω στὸ θυμό του, ἔκοψε μ' ἕνα τσεκοῦρι τὰ σχοινιὰ ποὺ συγκρατοῦσαν τὴ βάρκα ἀπὸ ἕνα βράχο... Ἐκεῖνη τὴν ὥρα, εἶχε ξεσπάσει τρομερὴ θύελλα στὸ πέλαγος. Κι' ὁ βασιλιὰς ὁ Κύκνος δὲν ξανασφάνηκε πιὰ ἀπὸ τότε στὴν πατρίδα του οὔτε πουθενὰ ἀλλοῦ. Τὰ μανιασμένα κύματα τὸν εἶχαν τραϐήξει μαζὶ μὲ τὴ βάρκα του στὸ βυθό.

ΕΠΑΜ. Κ. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ αἱματοβαμμένη Ὀλυμπιάς.

Ὁ βασιλιᾶς τῆς Ὑεμένης Ἀχμέτ.

Ἕνα χαρέμι ΣΤΗ ΡΩΜΗ

Τά κωμικοτραγικά βάσανα, ποὺ δημιούργησαν στοὺς Ἰταλοὺς ὁ βασιλιάς τῆς Ὑεμένης, οἱ γυναῖκες του, οἱ εὐγυοχοι του καὶ οἱ σωματοφύλακές του!

ΔΕΝ εἶναι πολὺς καιρός, ποὺ μιὰ φαιδρὴ κάπως νότα παρεμβλήθηκε στὶς σκυθρωπὲς συνήθως εἰδήσεις, ποὺ βλέπουν τὸ φῶς στὸν ἡμερήσιο τύπο: Ἰταλοὶ καὶ Ρῶσοι διαφιλονεικοῦσανε τὴν τιμὴ νὰ ἀναλάβουν, στὴ Ρωμη οἱ πρῶτοι, στὴ Μόσχα οἱ δεύτεροι, τὴν θεραπεία τοῦ βασιλιᾶ τῆς Ὑεμένης Ἀχμέτ. Τελικά, νικητὲς στὴν ἀσυνήθιστη αὐτὴ μάχη, ποὺ, παρ' ὅλο ὅτι ἐκρυβε μιὰ σοβαρὴ σύγκρουσι ἐπιρροῆς καὶ γοήτρου στὴ Μέση Ἀνατολή, ἐκανε, καὶ δικαιολογημένα, τὸν πολὺ κόσμο νὰ χαμογελάση, ἀναδειχτήκανε οἱ Ἰταλοί. Σήμερα, ὅμως, δὲν εἶναι καθόλου σίγουρο, ἂν δὲν ἔχουν μετανοιώσει, ὡς ἕνα σημεῖο, γιὰ τὴ νίκη τους!

Ὁ λόγος γιὰ τὴν πιθανὴ μεταμέλειά τους εἶναι πὼς ὁ Ἄραβας βασιλιὰς ἀποδείχτηκε ἕνας τρομερὸς μπελὰς γιὰ τὴν χώρα ποὺ τὸν φιλοξενεῖ καὶ ποὺ οἱ σοφοί της ἀγωνίζονται νὰ τοῦ ἐξασφαλίσουν τὴν ὑγεία του. Μπελὰς ὁ ἴδιος, ἀλλὰ καὶ μπελὰς ἐπίσης—ἀκόμη μεγαλύτερος, μάλιστα—τὸ χαρέμι του καὶ ἡ σωματοφυλακή, ποὺ φρουρεῖ αὐτὸ τὸ χαρέμι!

Ἡ νευρασθένεια εἶναι ἡ ἀρρώστεια, ἀπὸ τὴν ὁποία ὑποφέρει ὁ Ἀχμετ. Αἰτια τῆς νευρασθένειας εἶναι ἡ κατάχρηση τοῦ «γκάατ», ἑνὸς εἴδους χασίς, ποὺ καλλιεργεῖται ἀποκλειστικὰ στὴν Ὑεμένη. Καὶ ἡ αἰτία... ποὺ ὡδήγησε τὸν Ἀχμὲτ στὸ νὰ κάνη κατάχρηση τοῦ «γκάατ», ἦταν ἕνας Ἀμερικανὸς ὀδοντογιατρός, ποὺ, ἀντὶ νὰ τοῦ βγάλη μονο τὰ χαλασμένα δόντια, τοῦ τὰ ἔβγαλε ὅλα!

Τὸ δραματικὸ αὐτὸ ἐπεισόδιο συνέβη ἐδῶ καὶ 18 μήνες. Ὅταν συνήλθε ἀπὸ τὴ νάρκωσι καὶ διαπίστωσε πὼς δὲν του εἶχε μείνει δόντι γιὰ δόντι, ὁ μεγαλειότατος ἔγινε ἐξάλλος! "Οχι τόσο γιὰ αἰσθητικοὺς λόγους—ὁ Ἀχμέτ, ἄλλωστε, ἦταν τότε 67 χρόνων—ὅσο ἐπειδὴ στὶς ἀραβικὲς χῶρες ὑπάρχει ἡ δοξασία πὼς, ὅταν χάση κανεὶς τὰ δόντια του, χάνει τὴ δύναμι του!...

Χωρὶς νὰ διστάση, ἔβγαλε φιρμάνι: Νὰ κρεμάσουν τὸν ὀδοντογιατρό!

Εἶδαν κι' ἔπαθαν οἱ ὑπουργοὶ καὶ οἱ αὐλικοί του νὰ τὸν πείσουν πὼς μερικὰ δόντια, ἔστω καὶ βασιλικά, δὲν ἀξίζουν τὸ σοβαρὸ διπλωματικὸ ἐπεισόδιο μὲ τὶς Ἡνωμένες Πολιτειες, ποὺ θὰ ἐπακολουθοῦσε τὴν ἐκτέλεσι τοῦ Ἀμερικανοῦ ὀδοντογιατροῦ!

Ὁ Ἀχμὲτ ὑποχώρησε, ἀλλά, γιὰ νὰ πνίξη τὴν ὀργὴ καὶ τὴν ἀπογοήτευσί του, διπλασίασε καὶ κατόπιν τριπλασιασε τὴν ποσότητα τοῦ «γκάατ», ποὺ συνήθιζε νὰ παίρνη, γιὰ νὰ ἀναπληρώνη τὸν καπνὸ καὶ τὸ οἰνόπνευμα, ἀπαγορευόμενα, καθὼς ξέρομε, στοὺς κτλους μουσουλμάνους. Ἔτσι, ἡ κατάχρησι τοῦ «γκάατ» ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, οἱ σκοτοῦρες μὲ τὸν γυιό του, τὸν Ἀχμὲτ ἐλ Μπάρ, ποὺ ἀγωνίζεται νὰ τὸν ἀντικαταστήση στὸ θρόνο, ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὁδήγησαν τὸν βασιλιὰ στὴ νευρασθένεια.

Γιὰ νὰ θεραπευτῆ ἀπ' αὐτή, πῆγε στὴ Ρώμη, ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἕνα ὁλόκληρο στράτευμα, ποὺ μόλις ἔγινε δυνατὸ νὰ χωρέση στὸ προσωπικὸ ἀεροπλάνο τοῦ Ἀχμέτ. Τρεις σύζυγοι, εἰκοσιτρεῖς «εὐνοούμενες», μερικοὶ ἀπὸ τοὺς μικρότερους γυιούς του, καθὼς καὶ ἀρκετοὶ σωματοφύλακες καὶ εὐνοῦχοι, ἀκολουθήσανε τὸν βασιλιὰ στὴ μετακίνησί του. Ὁ ἴδιος ἐγκαταστάθηκε στὴν ἀκριβότερη καὶ ἀριστοκρατικώτερη κλινικὴ τῆς Ρώμης. Καὶ τὸ χαρέμι του, μὲ τὰ παιδιά, τοὺς σωματοφύλακες καὶ τοὺς εὐνοῦχους, σὲ μιὰ κεψὴ ἔπαυλι στὰ προάστιά της.

Οἱ ἀστυνομικοί, ποὺ ἀναλάβανε τὴν φρούρησι αὐτῆς τῆς ἐπαύλεως, λάβανε τρεῖς ρητὲς ὁδηγίες:

1) Νὰ μὴν ἐπιτρέψουν σὲ κανέναν περίεργο νὰ πλησιάση καὶ νὰ κυττάξη ἀδιάκριτα ἀπὸ τὸ κιγκλίδωμα τοῦ κήπου.

2) Νὰ ἐμποδίσουν κάθε ἐπαφὴ ἀνάμεσα στὰ παιδιὰ τοῦ Ἄραβα μονάρχη καὶ στὰ Ἰταλόπουλα.

3) Νὰ γυρίζουν τὸ πρόσωπό τους στὸν τοῖχο κάθε φορά, ποὺ θὰ ἔβγαινε ἀπὸ τὴν ἔπαυλι μιὰ ἀπὸ τὶς συζύγους ἢ τὶς «εὐνοούμενες» τοῦ Ἀχμέτ.

Τὸ πρῶτο ἐμπόδιο, ποὺ συναντήσανε οἱ ἀστυνομικοὶ στὴν ἀποστολή τους, προήλθε ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς σωματοφύλακες τοῦ χαρεμιοῦ, ποὺ ἀρνηθήκανε στὴν ἀρχή, νὰ τοὺς ἐπιτρέψουν νὰ μποῦν στὴν ἔπαυλι. Γιὰ νὰ δοθῆ ἡ πολύτιμη συγκατάθεσί τους, ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἀναγκάστηκε νὰ πῆ στοὺς καχύποπτους σωματοφύλακες πὼς οἱ ἄνδρες, ποὺ ἔστειλε, ἦταν... εὐνοῦχοι, ἄρα ἀκίνδυνοι γιὰ τὸ χαρέμι!

Ἀλλὰ οἱ Ἰταλοὶ ἀστυνομικοὶ δὲν ἄργησαν νὰ τὰ βροῦν μπαστούνια ἀπὸ ἄλλη μεριά. Στὴ Ρώμη κυκλοφόρησε ἡ διάδοσι πὼς, ἀνάμεσα στὶς συζύγους καὶ τὶς «εὐνοούμενες» τοῦ Ἀχμέτ, ὑπῆρχαν μερικὲς ἐξαιρετικῆς καλλονῆς. Αὐτὸ στάθηκε ἀρκετὸ γιὰ νὰ συγκινήση τοὺς θερμόαιμους Ἰταλοὺς καὶ νὰ παρακινήση πολλοὺς νὰ ἐπιχειρήσουν διείσδυσι στὴν ἔπαυλι, παρὰ τὴν αὐστηρὴ ἀπαγόρευσι καὶ τὴν ἀστυνομικὴ φρούρησι.

Οἱ ἀστυφύλακες, ἀγρυπνοι, κατάφεραν νὰ ματαιώσουν τὶς περισσότερες ἀπόπειρες. Τρεῖς νεαροί, ὡστόσο, τοὺς ξεγελάσανε καὶ γλυστρήσανε στὸν κῆπο, ὅπου, ὅμως, πέσανε στὰ χέρια τῶν σωματοφυλάκων. Αὐτοί, ἀφοῦ τοὺς σπασανε στὸ ξύλο, τοὺς κλειδώσανε σ' ἕνα δωμάτιο καὶ σπεύσανε νὰ καταγγείλουν τὸ γεγονὸς στὸν Ἀχμὲτ καὶ νὰ τὸν ρωτήσουν ποιὰ τύχη ἔπρεπε γιὰ τοὺς ἐπιφυλάξουν.

Ἡ ἀπάντησι, ποὺ ἔδωσε ὁ βασιλιᾶς, ἦταν ἡ ἴδια μὲ τὴν ἐντολή, ποὺ εἶχε δώσει στὴν περίπτωσι τοῦ Ἀμερικανοῦ ὀδοντογιατροῦ:

—Νὰ τοὺς κόψετε τὸ κεφάλι!...

Τελικά, τὸ ἐπιχείρημα πὼς βρισκόταν σὲ μιὰ ξένη χώρα καὶ πὼς οἱ τρεις θρασεῖς νεαροὶ συνέβαινε νὰ εἶναι ὑπήκοοι τῆς ξένης αὐτῆς χώρας, ἔπεισε τὸν Ἀχμέτ, ποὺ ἀξιώσε, ὅμως, νὰ μεταφερθῆ τὸ χαρέμι του σὲ μέρος ἀσφαλέστερο ἀπὸ τὰ βέηλα βλέμματα. Τὸ ἰταλικὸ ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν, ποὺ ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὴν ὑπόθεσι, προσφέρθηκε νὰ μεταφέρη τὸ χαρέμι καὶ τὰ πρόσωπα τῆς βασιλικῆς ἀκολουθίας στὴν λουτρόπολι Φρέτζενε, ὅπου τοὺς ἐξασφαλίστηκε ὁλοκληρωτικὴ ἀπομόνωσι μὲ διπλὸ συρματόπλεγμα καὶ στρατιωτικὴ φρουρά!

Ἐνῶ, ὅμως, τὸ ζήτημα ταχτοποιήθηκε ἀπὸ αὐτὴ τὴν πλευρά, ἄλλοι μπελάδες θηριώσυργήθηκανε, ὄχι πιὰ γιὰ τὴν κυβέρνηση, ἀλλὰ γιὰ τοὺς γιατροὺς, ποὺ εἶχαν ἀναλάβει τὴν θεραπεία τοῦ Ἄραβα μονάρχη. Ὁ Ἀχμὲτ ἀρνήθηκε κατηγορηματικὰ νὰ ἐφαρμοστῆ ἡ μέθοδος τῆς ὑπνοθεραπείας γιὰ τὴν ἀποτοξίνωσι τοῦ ὀργανισμοῦ του ἀπὸ τὸ «γκάατ» καὶ τὴν ἐκρίζωσι ἔτσι τῆς βασικῆς αἰτίας, ποὺ εἶχε προκαλέσει τὴ νευρασθένεια.

—Ἀστειεύσαστε; εἶπε, ὅταν ἔμαθε πὼς ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῆς τῆς μεθόδου ἀπαιτεῖ ἕναν ὁλόκληρο μῆνα. Ἂν μείνω ἐδῶ τόσο πολύ, ὥσπου νὰ γυρίσω στὴν Ὑεμένη, θὰ τὸν ἔχω χάσει τὸ θρόνο μου!

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν κατηγορηματικὴ αὐτὴ ἄρνησι, οἱ Ἰταλοὶ γιατροὶ ἀναγκαστήκανε νὰ καταφύγουν σὲ λιγώτερο ριζικὲς μεθόδους, ποὺ γεννοῦν, ὅμως, τὸν κίνδυνο νὰ μὴν εἶναι πλήρης ἡ θεραπεία καὶ νὰ μὴν πραγματοποιηθῆ ὁ βασικὸς σκοπός, γιὰ τὸν ὁποῖο προσφέρθηκαν στὸν Ἀχμὲτ τὰ φῶτα τῆς ἰταλικῆς ἐπιστήμης—δηλαδή, ἡ ἐνίσχυσι τοῦ ἰταλικοῦ γοήτρου στὴ Μέση Ἀνατολή!

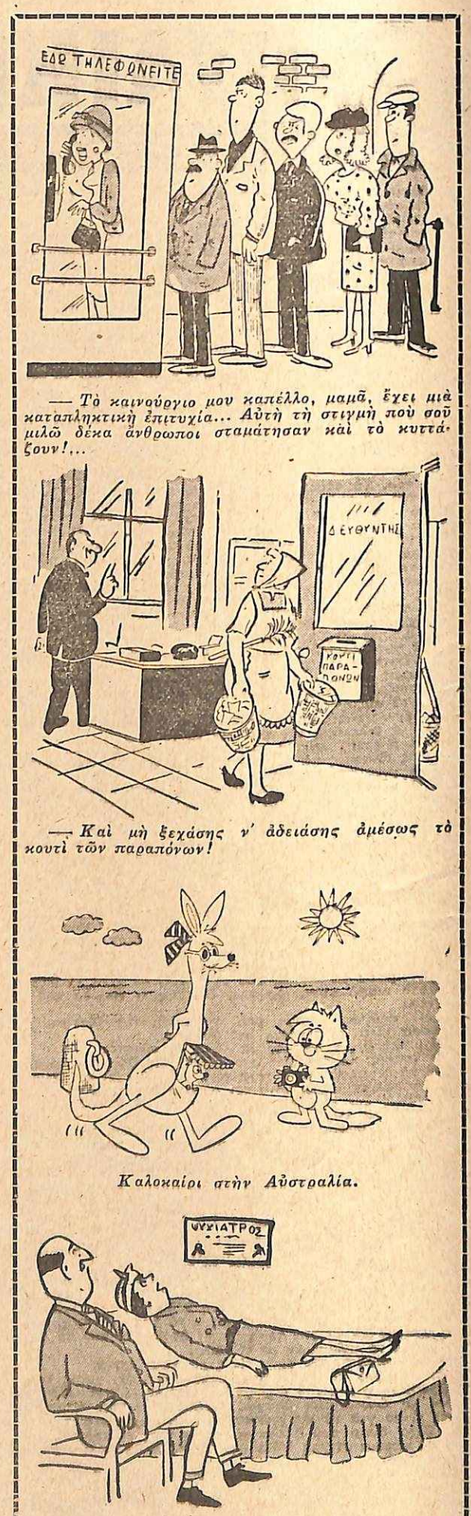

— Τὸ καινούργιο μου καπέλλο, μαμᾶ, ἔχει μιὰ καταπληκτικὴ ἐπιτυχία... Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποὺ σοῦ μιλῶ δέκα ἄνθρωποι σταμάτησαν νὰ τὸ κυττάζουν!...

— Καὶ μὴ ξεχάσης ν' ἀδειάσης ἀμέσως τὸ κουτὶ τῶν παραπόνων!

Καλοκαίρι στὴν Αὐστραλία.

— Τί σκέπτεσθε;
— Ὅτι τὸ ταβάνι σας θέλει βάψιμο!

Ἡ καθημερινὴ ζωὴ τῶν κατοίκων στὴν πολωνικὴ πρωτεύουσα

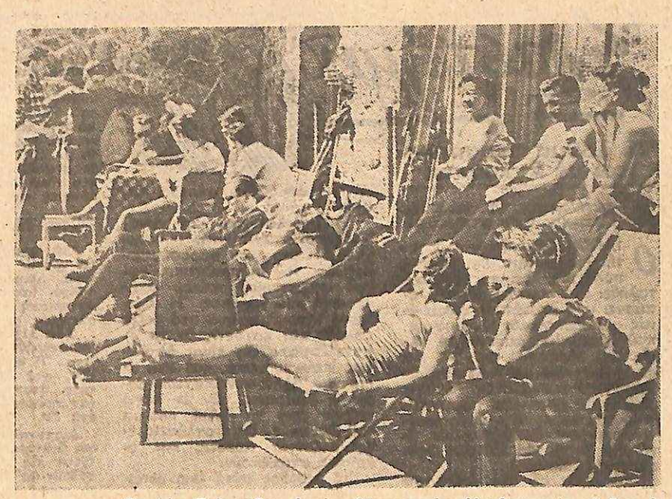

Κομψὲς Πολωνέζες ἀπολαμβάνουν τὴν ἡλιοθεραπεία σ' ἕνα ἀπὸ τὰ χειμερινὰ κέντρα γιὰ σκί.

24 ὧρες ΣΤΗ ΒΑΡΣΟΒΙΑ

ΠΟΥΘΕΝΑ, ἀνάμεσα σ' ὅλες τὶς ἀνατολικὲς πρωτεύουσες, ἡ καθημερινὴ ζωὴ τῶν κατοίκων δὲν παρουσιάζει τόσες ὁμοιότητες καὶ τόσα κοινὰ σημεῖα μὲ τὴν καθημερινὴ ζωὴ στὴ Δύσι, ὅσα στὴν πρωτεύουσα τῆς Πολωνίας. Ἡ διαπίστωσι αὐτὴ ἐπιβεβαιώθηκε καὶ πρόσφατα ἀπὸ δυὸ Γερμανοὺς δημοσιογράφους, τὸν Γιοχάννες Λέεμπ καὶ τὸν Ἄλφρεντ Στρόμπελ, ποὺ ἐπισκεφθήκανε τὴν Βαρσοβία, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν Κρακοβία καὶ τὰ πολωνικὰ κέντρα χειμερινῶν καὶ θερινῶν διακοπῶν, καὶ περιγράφανε τὶς ἐντυπώσεις τους μὲ ἀπόλυτη ἀντικειμενικότητα.

Ἐκεῖνο, ποὺ ξάφνιασε περισσότερο στὴν Βαρσοβία τοὺς δυὸ Γερμανοὺς δημοσιογράφους, ἦταν ἡ ἀφθονία ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ, κυρίως, ὁ τρόπος τῆς διαθέσεώς τους. Στὴν πολωνικὴ πρωτεύουσα ὑπάρχουν τὰ πάντα, ἀπὸ τὸν γνήσιο ἑλβετικὸ «νεσκαφὲ» ὡς ἠλεκτρικὰ πλυντήρια καὶ ὡς δίσκους ἀμερικανικῆς τζάζ, χωρὶς τίποτ' ἀπ' ὅλα νὰ διανέμεται, ὅπως ἄλλοτε, μὲ τὸ δελτίο. Καθένας εἶναι ἐλεύθερος νὰ ἀγοράση ἀπὸ ὁποιοδήποτε εἶδος ὅσο θέλει καὶ ὅποτε θέλει.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ προεργχόμενα ἀπὸ τὶς δυτικὲς χῶρες εἴδη δὲν τὰ βρίσκει κανεὶς παρὰ μόνο στὴ μαύρη ἀγορά. Ὅταν, ὅμως, λέμε «μαύρη ἀγορά»—διευκρινίζουν ὁ Λέμπ κι' ὁ Στρόμπελ—δὲν σημαίνει πὼς σύτη γίνεται στὰ σκοτεινὰ καὶ πὼς, ὅσοι τὴν ἐπιχειροῦν, διατρέχουν τὸν κίνδυνο νὰ διώχθοῦν. Στὴν πραγματικότητα, πρόκειται γιὰ μιὰ μαύρη ἀγορά... νομιμοποιημένη, ποὺ οἱ ἀρχὲς ἀνέχονται σιωπηρὰ τὴν ὑπαρξί της. Τὸ μόνο διακριτικὸ της εἶναι πὼς διαθέτει τὰ εἴδη της ὄχι στὰ ἐπίσημα καταστήματα, ἀλλὰ σὲ ὑπαίθριους πάγκους, καὶ πὼς ἡ τιμή τους εἶναι ἐλεύθερη, καθοριζόμενη ἀπὸ τὴν προσφορὰ καὶ ἀπὸ τὴν ζήτησι, ὅπως θὰ γινόταν σὲ μιὰ δυτικὴ χώρα.

Στοὺς πάγκους αὐτούς, βρίσκει κανεὶς ὅ,τι θέλήση: Κονσέρβες, καλλυντικά, σφραγισμένα κουτιὰ καφέ, ἀμερικάνικα τσιγάρα, κάλτσες νάϋλον καὶ περλόν. Φυσικά, οἱ τιμὲς εἶναι ἀρκετὰ τσουχτερές. Ἕνα ζευγάρι γερμανικὲς περλὸν κάλτσες λ.χ. στοιχίζει 140 δραχμές. Ἀντίθετα, τὰ ντόπια εἴδη καί, προπαντός, τὰ τρόφιμα, εἶναι πολὺ φθηνά.

Τὸ μόνο εἶδος ντόπιας παραγωγῆς, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ δυσπρόσιτο γιὰ τὸν μέσο Πολωνό, εἶναι τὸ αὐτοκίνητο. Τὰ πολωνικὰ αὐτοκίνητα «Μικρὸν»— δὲν πρόκειται γιὰ σύμπτωσι, εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἑλληνικὴ λέξι, ποὺ διάλεξαν οἱ Πολωνοί, γιὰ νὰ καθορίσουν τὸν τύπο τῶν μικρῶν αὐτοκινήτων τους!—στοιχίζουν 60.000 δραχμές. Τὰ αὐτοκίνητα «Βαρσοβία», μεγαλύτερα καὶ πολυτελέστερα, στοιχίζουν τὸ διπλάσιο.

"Αν, ὅμως, εἶναι λίγοι οἱ Πολωνοί, τοὺ μποροῦν νὰ προσφέρουν στὸν ἑαυτό τους τὴν πολυτέλεια ἑνὸς αὐτοκινήτου—ἡ μέση μηνιαία ἀμοιβὴ ἑνὸς ἐργάτη εἶναι 2.000 δραχμὲς κι σ' ἀνάλογο ἐπίπεδο βρίσκεται ὁ μισθὸς τῶν ὑπαλλήλων — εἶναι, ἀντίθετα, πολλοὶ ἐκεῖνοι, ποὺ ντύνονται μὲ ἀληθινὰ δυτικὴ κομψότητα. Οἱ γυναῖκες, προπαντός, τῆς Βαρσοβίας, εἶναι ἀσύγκριτα πιὸ καλοντυμένες ἀπὸ τὶς γυναῖκες τῆς Μόσχας, τῆς Βουδαπέστης ἢ τῆς Πράγας καὶ συναγωνίζονται σχεδὸν σὲ κομψότητα τὶς Παρισιάνες ἢ τὶς Βιεννέζες.

Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι καθόλου περίεργο — ἐπεξηγοῦν οἱ δυὸ Γερμανοὶ δημοσιογράφοι — γιατὶ οἱ ραπτικοὶ οἶκοι, ποὺ λειτουργοῦν στὴν Βαρσοβία, καὶ λοιμπρούς σχεδιαστὲς ἔχουν καὶ ἀπόλυτα ἐνημερωμένοι εἶναι πάντα γιὰ τὶς ἐξελίξεις καὶ τὶς νέες τάσεις τῆς δυτικῆς μόδας. "Ετσι, βλέπει κανεὶς συχνά, τὰ βραδυα, στὰ κέντρα, Πολωνέζες ντυμένες μὲ τὶς τελευταῖες παρισινὲς «κρεασιόν».

Ἡ ἐμφάνισι τῶν γυναικῶν δὲν εἶναι, ἄλλωστε, τὸ μόνο, ποὺ αἰφνιδιάζει τὸν ἀπροειδοποίητο Δυτικὸ σ' αὐτὰ τὰ κέντρα. Ὁ μουσικός... ἐκσυγχρονισμὸς τους δὲν τοῦ κάνει μικρότερη ἐντύπωσι. Οἱ ὀρχήστρες παίζουν μὲ μπρίο τὶς πιὸ καινούργιες ἀμερικάνικες ἐπιτυχίες, χωρὶς νὰ διστάζουν οὔτε γιὰ τοὺς ἐκκεντρικώτερους, τολμηρότερους καὶ θορυβωδέστερους σκοπούς. "Αν ἔξω στὸ δρόμο, διαπιστώνη κανεὶς ἁπλῶς συγγένειες καὶ κοινὰ σημεῖα μὲ τὴν Δύσι, στὰ ντάνσιγκ δὲν βρίσκει τὴν παραμικρὴ διαφορὰ ἀνάμεσα στὴ νεολαία τῆς Βαρσοβίας καὶ σ' ἐκεῖνη ὁποιασδήποτε δυτικῆς πρωτεύουσας!

Μαζὶ μὲ τὴν λατρεία τοῦ «ρὸκ» καὶ τῶν ἄλλων μοντέρνων ρυθμῶν, κάνει θραῦσι στὴν πολωνικὴ νεολαία καὶ μιὰ ἄλλη λατρεία, ἐξ ἴσου χαρακτηριστικὴ τῆς ἐποχῆς μας στὴ Δύσι: Ἡ λατρεία τῶν στάρ! Ἡ κατανάλωσι φωτογραφιῶν κινηματογραφικῶν διασημοτήτων εἶναι τεράστια καὶ δὲν ἀπαγορεύονται—μολονότι δὲν κυκλοφοροῦν τόσο πολὺ ὅσο στὴ Δύσι — οὔτε οἱ φωτογραφίες σὲ ἐλαφρῶς τολμηρὲς καὶ ἡμίγυμνες στάσεις.

Τὸν διαφορετικὸ ἀέρα, ποὺ φυσάει σήμερα στὴν Πολωνία, τὸν διαπιστώνει κανεὶς καὶ ἀπὸ τὶς κάπως... ἀσεβεῖς κρίσεις ποὺ διατυπώνονται γιὰ πράγματα καὶ γιὰ ζητήματα, ποὺ ἦταν, ἄλλοτε, ἐκτὸς συζητήσεως. Ὅλοι λ.χ. οἱ κάτοικοι τῆς Βαρσοβίας τὰ ἔχουν βάλει τελευταῖα μ' ἕνα ἀθηνὰ κακόγουστο κτίριο, τὸ «Μέγαρο Μορφώσεως», ποὺ εἶναι δῶρο τοῦ Στάλιν στὴν πολωνικὴ πρωτεύουσα.

«Ἡ θέα ἀπὸ τὴν ταράτσα τοῦ πανύψηλου αὐτοῦ κτιρίου—σπεύδουν συνήθως νὰ πληροφορήσουν τοὺς ξένους—εἶναι θαυμάσια, κι αὐτὸ γιὰ δυὸ λόγους: Πρῶτον, γιατὶ φαίνεται ἀπὸ ἐκεῖ ὅλη ἡ Βαρσοβία καί, δεύτερον, γιατὶ δὲ φαίνεται... τὸ ἴδιο τὸ κτίριο!»

Ἡ Βαρσοβία, ἡ ἀνατολικὴ αὐτὴ πρωτεύουσα, ὅπου βλέπει κανεὶς δυτικὲς ταινίες, ἀκούει δυτικοὺς χορευτικοὺς σκοποὺς καὶ βλέπει γυναῖκες ντυμένες μὲ δυτικὸ γοῦστο, δὲν ἀποτελεῖ, ὡστόσο, τονίζουν οἱ δυὸ Γερμανοὶ δημοσιογράφοι, τὸ μόνο μέρος στὴν Πολωνία, ποὺ παρατηρεῖται αὐτὸ τὸ φαινόμενο. Τὶς ἴδιες διαπιστώσεις κάνει κανεὶς καὶ στὴν Κρακοβία, τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 2 μεγαλούπολι τῆς Πολωνίας, καὶ, ἀκόμη περισσότερο, στὰ τουριστικὰ κέντρα, ὅπου παραθερίζουν ἢ παραχειμάζουν οἱ Πολωνοὶ ἀθλητῆρες.

Τὸ κόστος τῆς ζωῆς, στὰ κέντρα τῶν χειμερινῶν σπόρ, ὅπου νέοι καὶ νέες ἐπιδίδονται μὲ μανία στὸ σκί, ἢ, τὴν ἐποχὴ αὐτή, στὶς πλαῖς τῆς Βαλτικῆς Θαλάσσης, εἶναι ἐξαιρετικὰ ἀκριβό, ἀλλὰ μονάχα γιὰ τοὺς ξένους ἢ γιὰ τοὺς ἐκτάκτους ἐπισκέπτες. Γιὰ τοὺς Πολωνούς, ποὺ πηγαίνουν ἐκεῖ γιὰ νὰ περάσουν τὸ δεκαπενθήμερο τῆς ἀδείας τους—15 μέρες ἄδεια χορηγεῖται τὸν χειμώνα καὶ ἄλλες 15 τὸ καλοκαίρι—ἡ εἰδυλλιακὴ αὐτὴ ζωή, στὶς πλαγιὲς ἑνὸς χιονισμένου βουνοῦ ἢ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς θάλασσας, προσφέρεται ἐντελῶς σχεδὸν δωρεάν. Ἀπὸ τὶς βαπόρες τῆς παραλονῆς γιὰ ὅλο τὸ δεκαπενθήμερο ὁ ἀδειοῦχος δὲν καταβάλλει παρὰ μόλις 300 δραχμὲς ἀπὸ τὴν τσέπη του. Τὰ ὑπόλοιπα, ποὺ ξεπερνοῦν βέβαια, κατὰ πολὺ τὸ ὁσημαντο αὐτὸ ποσό, καταβάλλονται ἀπὸ τὸ κράτος ἢ τὸν ὀργανισμὸ ἢ τὴν ἐπιχείρησι—κρατικὰ πάντα—ποὺ χρησιμοποιοῦν τὸν ἐργαζόμενο ἀδειοῦχο.

"Οσο γιὰ τὴν ἐμφάνισι τῶν Πολωνίδων στὰ παραθεριστικὰ κέντρα, δὲ διαφέρει στὸ παραμικρὸ ἀπὸ ἐκείνη τῶν παραθεριστριῶν τῆς Γαλλικῆς ἢ τῆς ἰταλικῆς Ριβιέρας. Τὰ Παρὰβικα παντελόνια, τὰ σόρτς, τὰ μοντέρνα μαγιό, ἀκόμη καὶ τὰ μπικίνι, ἀλληλοδιαστρωνύονται σὲ μιὰ πλούσια ποικιλία σχεδίων καὶ χρωμάτων.

Τέλος, οἱ δυὸ Γερμανοὶ δημοσιογράφοι δὲν παραλείψανε νὰ κάνουν μιὰ ἀκόμη διαπίστωσι: Πὼς οἱ τουρίστες, ἀπὸ ὁποια χώρα κι' ἂν προέρχωνται, εἶναι περιζήτητοι στὴ σημερινὴ Πολωνία καὶ τὸ κράτος δὲν τοὺς βλέπει σὰν πιθανοὺς κατασκόπους, ἀλλὰ σὰν εἰσαγωγεῖς πολυτίμου συναλλάγματος.

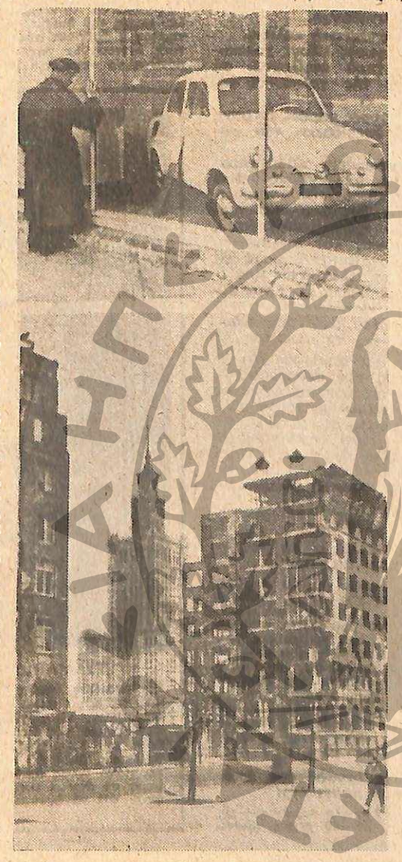

"Ἀνω: Ἡ πολωνικὴ βιομηχανία αὐτοκινήτων ἔχει προοδεύσει, ἀλλὰ τὸ αὐτοκίνητο ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένη δυσπρόσιτο ἀγαθό. Κάτω: Τὸ «Μέγαρο Μορφώσεως» τῆς Βαρσοβίας, ποὺ γίνεται συχνὰ στόχος εἰρωνικῶν ἐπικρίσεων.

Ενδιαφέρον

Το άσθμα θεραπεύεται με έγχείρησι

Η επαναστατική μέθοδος δύο Γερμανών επιστημόνων

ΟΙ ΑΠΩΝ επιστήμων καθηγητής Νακαγιάμα, έπειτα από πολυετείς έρευνες, είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ύπάρχει στο άνθρώπινο σώμα ένας μικροσκοπικός ρυθμιστής, που έπεμβαίνει άμέσως σε περίπτωσι κακής λειτουργίας του άναπνευστικού και του καρδιοαγγειακού συστήματος. Αύτός ο ρυθμιστής άπεκλήθη παραγάγγλιο της καρωτίδος. Στην πραγματικότητα, ύπάρχουν δύο, ένα στη δεξιά και δεύτερο στην άριστερή καρωτίδα.

Σύμφωνα με τον καθηγητή Νακαγιάμα, τα παραγάγγλια αύτά είναι ύπεύθυνα γιά το άσθμα. Σ' αύτά όφείλεται η δυσχέρεια της άναπνοής και η καταστασι του πνιγμού που αίσθάνεται ο άσθενής.

Με ποιο τρόπο λειτουργούν αύτά τα παραγάγγλια είναι άκόμη μυστήριο. Ο Ιάπων επιστήμων τα άποκαλεί «κώδωνες κινδύνου», που μάς είδοποιούν ότι τα πράγματα δεν πηγαίνουν καλά κι' ότι θα χειροτερέψουν άν δεν πάρωμε άμέσως τα κατάλληλα μέτρα.

Στηριζόμενοι στις θεωρίες του Ιάπωνος επιστήμονος, δύο νεαροί Γερμανοί χειρουργοί, οι δόκτορες Πώλ Γκάντζ, ηλικίας 38 χρόνων και ο βοηθός του Βίλφρεντ Βέττερ, ηλικίας μόλις 28 χρόνων, άπεφάσισαν να τις έπαληθεύσουν πειραματικά.

Πρέπει να σημειωθή ότι οι δύο Γερμανοί επιστήμονες, παρά το νεαρό της ηλικίας τους, θεωρούνται σάν «Βιρτουόζοι» του νυστεριού κι' έχουν ως σήμερα στο ένεργητικό τους ένα μεγάλο άριθμό δυσχερεστάτων έγχειρήσεων, που θά τρόμαζαν και τους πιό τολμηρούς.

Οι δύο Γερμανοί επιστήμονες έξήρεσαν ως σήμερα, με μιά χειρουργική επέμβασι, διαρκείας έλαχίστων λεπτών το ένα άπό τα δύο παραγάγγλια άπό 44 άσθενείς και των δύο φύλων, ηλικίας 7—70 χρόνων που ύπέφεραν άπό άσθμα. Σ' όλες τις περιπτώσεις οι κρίσεις έξαφανίστηκαν αύτομάτως και οι άσθενείς είναι όλοι ύγιέστατοι σήμερα. Η άφαίρεσι και των δύο παραγαγγλίων δεν μόνο δέν έπιταχύνει τη θεραπεία, άλλά, τουναντίον, σε μερικές περιπτώσεις, την κάνει προβληματική.

Τα άποτελέσματα που έπιτυγχάνονται μ' αύτή τη μέθοδο είναι μόνιμα; Ο ίδιος ο δόκτωρ Γκάντζ άπάντησε σχετικά τα έξής:

«Γιά τη στιγμή, δε μπορούμε να μιλούμε παρά μόνον για την κλινική θεραπεία. Μερικοί άσθενείς στούς όποίους έκαμα αύτή την έγχείρησι, δέν έπαθαν καμμιά κρίσι έπί δυό χρόνια. Νομίζω, όμως, ότι πρέπει να συμπληρωθή μιά πενταετία γιά να κρίνωμε γιά τα άποτελέσματα».

Έκτός άπό τη μέθοδο αύτή, μιά άλλη έπαναστατική θεραπεία του άσθματος έπινοήθηκε άπό τον Αύστριακό έπιστήμονα καθηγητή Κουζ. Η μέθοδος αύτή έφαρμόζεται σήμερα και στην Ιταλία.

Η μέθοδος του καθηγητού Κουζ συνίσταται στην χειρουργική έξαίρεσι του παρασυμπαθητικού, του συμπαθητικού και του σπλαγνικού νεύρου στην περιοχή του θώρακος. Η έξαίρεσις γίνεται πρώτα στο δεξιό πλευρό και κατόπιν, άν τα άποτελέσματα δέν είναι άπολύτως ικανοποιητικά, και στο άριστερό. Αλλά συνηθέστερα άρκεί η έξαίρεσις των έν λόγω νεύρων άπό τη δεξιά πλευρα του θώρακος. Οι ένοχλήσεις έξαφανίζονται άμέσως και οι κρίσεις σταματούν.

Η μέθοδος αύτη έχει έφαρμοσθή ώς σήμερα σε έκατοντάδες άσθενών με άριστα άποτελέσματα.

Η χειρουργική έξαίρεσι του παρασυμπαθητικού, του συμπαθητικού και του σπλαγνικού νεύρου δε θεραπεύει μόνον το άσθμα, άλλά και πολλές άλλες άσθένειες. Οι κυριώτερες άπ' αύτές είναι οι έξής:

1) Το έλκος του δωδεκαδακτύλου.
2) Το μετεγχειρητικό πεπτικόν έλκος.
3) Οι διαβρωτικές έπεξεργασίες του δωδεκαδακτύλου.
4) Η στηθάγχη.
5) Η σπαστική κολίτις.
6) Οι χωρίς λίθους χολοκυστίτιδες (που όφείλονται σε σπασμούς της χοληδόχου κύστεως).
7) Διάφορες μορφές ίκτερου.
8) Η υπερίδρωσι των χειρών.

Οι έγχειρήσεις αύτές χαρακτηρίζονται με το γενικό όνομα της ένδοθωρακικής νευροεκτομής. Τα άποκοπτόμενα τμήματα του παρασυμπαθητικού, συμπαθητικού και σπλαχνικού νεύρου έξαρτώνται άπό το είδος του άποτελέσματος που έπιδιώκομε. Αλλα θα είναι συνεπώς για το άσθμα, άλλα για το έλκος του δωδεκαδακτύλου και άλλα για τη στηθάγχη.

Πρέπει να σημειωθή ότι οι έγχειρήσεις που άναφέραμε έπιδρούν στις ίδιες τις παθήσεις και έξαφανίζουν μέ τρόπο άληθινά θαυματουργικό όλες τις συνέπειές τους. Απαιτούν, όμως, μεγάλη δεξιοτεχνία άπο το χειρούργο και γι' αύτο σε έλάχιστες κλινικές έφαρμοζονται άκόμη.

✪✪

Σε τί όφείλεται το χρώμα των μαλλιών

Ενας Ιάπων χημικός ύποστηρίζει ότι το χρώμα των μαλλιών έξαρτάται άπό τα μεταλλικά στοιχεία που βρίσκονται στις ρίζες τους. Έτσι, τα μαύρα μαλλιά παρουσιάζουν ίχνη χαλκού, σιδήρου και κοβαλτίου, τα καστανά και τα κόκκινα ίχνη σιδήρου, τα ξανθά ίχνη τιτανίου και νικέλ. Τα γκρίζα μαλλιά, τέλος, παρουσιάζουν ίχνη μόνον νικελ, ένώ όλα τα άλλα στοιχεία έχουν έξαφανισθή άπ' αύτά.

40 φορές ίσχυρότερο άπό την κορτιζόνη

Βρέθηκε ένα νέο παράγωγο της κορτιζόνης, 30—40 φορές άποτελεσματικώτερο άπ' αύτην γιά τη θεραπεία της άρθρίτιδος και άλλων άσθενειών. Λέγεται «δεξαμεθαζόνη» και είναι 8 φορές ίσχυρότερο άπό την «πρεντνιζολόνη», ένα παλαιότερο παράγωγο της κορτιζόνης. Από 43 άσθενείς, που δέν είχαν ώφεληθή σημαντικά άπό την πρεντνιζολόνη, οι 17 παρουσίασαν άξιόλογη καλλιτέρευσι μέ τη «δεξαμεθαζόνη». Το μόνο μειονέκτημα του νέου φαρμάκου είναι ότι παρουσιάζει περισσότερες παρενέργειες.

"Οταν δε μεγαλώνη η πίεσι

Μιά έρευνα που διάρκεσε πολλά χρόνια και άφορούσε 700 άτομα ήλικιωμένα, διέφευσε μιά παληά ιατρική άντίληψι: ότι η άρτηριακή πίεσι μεγαλώνει άπαραιτήτως μέ την ήλικία.

Στά 31% των περιπτώσεων, δέν παρατηρήθηκε καμμιά τέτοια αύξησι. Η πίεσι των άνθρώπων αύτών, στά 40 ή στά 50 χρόνια τους, ήταν ή ίδια που είχαν όταν πρωτοεξετάσθηκαν στά 20 ή στά 30.

Διαπιστώθηκε έξ άλλου ότι, όσοι διατηρούν μιά σταθερή πίεσι, έχουν τις μισές πιθανότητες νά πάθουν άπ' την καρδιά τους ή άπ' τά νεφρά τους, άπ' όσες έχουν έκείνοι που αύξάνεται η πίεσί τους μέ τα χρόνια.

Γυμναστική γιά τα κατάγματα

"Αν—ό Θεός νά μη το δώση!—πάθετε κάταγμα του άγκώνος, του βραχίονος ή του καρπού του χεριού, μην άφίνετε άκίνητο το χέρι σας αύτό, έπειδή σάς το έχουν βάλει στο γύψο. Αν μείνη δυό βδομάδες άκίνητο, μπορεί να πάθη μερική άγκύλωσι ή άρθρωσι του ώμου σας. Σε όποιο σημείο κι' άν βρίσκεται ο γύψος, μπορείτε πάντως να σηκώνετε το χέρι σας πάνω άπ' το κεφάλι σας, πολλές φορές την ήμέρα, γιά νά διατηρήση ή άρθρωσι αύτή την κανονική λειτουργία της. Δέν άρκει μονάχα νά «παίζετε» τα δάχτυλά σας. Ζητήστε άπ' το γιατρό σας νά σάς ύποδείξη τη γυμναστική που χρειάζεται το χέρι σας.

Νέα φάρμακα γιά το άδυνάτισμα

Κυκλοφοροϋν στην Αμερική διάφορα νέα φάρμακα γιά όσους θέλουν ν' άδυνατίσουν. Δέν κοστίζουν άκριβά, χορηγούνται δωμος μόνο μέ συνταγή και άπαιτοϋν την παρακολούθησι γιατροϋ, γιατί είναι έξαιρετικά ίσχυρά. Εχουν την ίδιότητα νά διεγείρουν την ένεργητικότητα, ν' αύξάνουν την πίεσι του αίματος νά διώχνουν τη νύστα και νά έλαττώνουν την όρεξι, έπιδρώντας σε ώρισμένα κέντρα του έγκεφάλου.

Το συνηθέστερο άπ' αύτά είναι η «Πτεξεδρίνη». Το «Λεξονόρ» και η «Πρελουντίνη» δέν προκαλοϋν άϋπνία όπως τ' άλλα. Η «Μπιεταμίνη» είναι μακρας διαρκείας, μπορεί δηλαδή κανείς νά πάρη μόνο μιά δόσι το πρωί και νά μήν πεινάση πιά όλη την ήμέρα.

Οι έπιδημίες στα νοσοκομεία

Ο χρυσίζων σταφυλόκοκκος ε.. αι ένα έπικίνδυνο μικρόβιο, που άπέκτησε άντοχή άπέναντι της πενικιλλίνης. Προκαλεί δέ έπίμονες μολύνσεις του πεπτικού και του ούροποιογεννητικού συστήματος, δοθιήνες (καλόγερους), άποστήματα, θανατηφόρες πνευμονίες, κλπ.

Η μετάδοσί του διευκολύνεται μέσα στα σπίτια ή στα νοσοκομεία, όπου τα άτομα βρίσκονται σέ στενή έπαφή. Σ' ένα άμερικανικό μαιευτήριο του Νιού Τζέρσεϋ, δυό βρέφη πέθαναν άπό σταφυλοκοκκίασι. Μέσα σ' ένα μήνα λοιπόν, τα 10% των παιδιών και των μητέρων που βρίσκονταν έκεί, παρουσίασαν άποστήματα, σπειριά ή πνευμονία. Σ' ένα άλλο νοσοκομείο, στη Ν. Υόρκη, μολύνθηκαν 120 βρέφη μέσα σε 7 μήνες. Και σ' άλλο, στο Τέξας, μολύνθηκαν 200 άτομα και πέθαναν τα 22 άπ' αύτά.

ΓΥΑΛΙΑ ΠΟΥ ΑΝΤΙΚΑΘΙΣΤΟΥΝ ΤΗΝ ΟΡΑΣ:
Ενθουσιώδη ύποδοχή έπεφύλαξαν οι Ιταλοί όφθαλμίατροι στά θαυματουργά αύτά ματογυάλια, που κατασκεύασε ένας Αγγλος έπιστήμων. Τα γυαλιά αύτά θά προκαλέσουν σωστή έπανάστασι στον τομέα της όπτικής, γιατί έχουν ιδιότητες που έγγίζουν τα όρια του θαύματος. Οχι μόνο θεραπεύουν πολλές άτέλειες της όράσεως, άλλά θά έπιτρέπουν σε παιδιά, τα όποία διατηρούν ένα έλάχιστο ίχνος όράσεως και που ή έπιστήμη έστελνε μέχρι σήμερα σε άσυλα τυφλών, νά μπορούν νά διαβάζουν και νά γράφουν και νά δυναμώνουν μέ την πάροδο του χρόνου το άσθενές όπτικό τους νεύρο.

Η πυόρροια ΤΩΝ ΟΥΛΩΝ

Οι παράγοντες που την προκαλούν και η θεραπεία της

ΗΚΟΠΕΛΛΑ έκείνη ήταν άπελπισμένη, όταν πήγε νά συμβουλευθή το γιατρό.

— Μού φαίνεται πώς έπαθα πυόρροια! του είπε. Γιατί, τις τελευταίες μέρες, παρατήρησα πώς ματώνανε λίγο τα ούλα μου, καθώς καθάριζα τα δόντια μου. Κι' ύστερα, τα ούλα μου μού φαίνονται κάπως πρησμένα... Μια φίλη μου μού είπε πώς έτσι πρωτοάρχισε και η πυόρροια της μητέρας της, που έγινε αίτία νά της βγάλουν όλα της τα δόντια, μ' όλο που ήταν όλόγερα! Είναι φριχτό, γιατρέ μου! Δέ τολμώ ούτε νά τό σκεφθώ!...

Αλλά' ο γιατρός την καθησύχασε, έξέτασε τα ούλα της και τα βρήκε έντελώς έν τάξει.

Η μικρή αίμορραγία τους όφειλόταν ίσως στο ότι είχε χωθή κάπου έγα ύπόλειμμα τροφής.

Γιά γάχη άλλωστε πραγματικά πυόρροια, έπρεπε να τρέχη πύον άπό τα ούλα της, όπως το λέει και η όνομασία της παθήσεως.

Το πύον αύτό της πυορροίας σχηματίζεται όταν είσχωρήσουν, έγκατασταθούν και πολλαπλασιασθούν διάφορα μικρόβια μέσα άπό τα ούλα, στη βάσι των δοντιών.

Η άρχική αίτία της παθήσεως είναι η παραμέλησι του στόματος. Όταν δέν καθαρίζουμε τα δόντια μας ταχτικά και στην έντέλεια, μένουν χώμενα στά ούλα μας μικρά κομματάκια τροφής, που άποσυντίθενται και δημιουργούν ένα εύνοϊκό περιβάλλον γιά την άνάπτυξι των μικροβίων.

Σ' άλλες περιπτώσεις, φταίει ο άνώμαλος σχηματισμός των δοντιών. Τέλος, συντελούν σ' αύτή την πάθησι και άλλοι γενικώτεροι παράγοντες: φυματίωσι, διαθήτης, άναιμία, λευχαιμία, άρθρίτις, σμός, διαταραχές του νευρικού συστήματος ή της καρδιάς, έγκυμοσύνη, χρόνιες δηλητηριάσεις μέ βισμούθιο, ό, άράγυρο ή μόλυβδο, κλπ.

Τα ούλα έρεθίζονται τότε, ματώνουν μέ το παραμικρό και πονάνε έλαφρα — ίδίως στό φαγητό και στό καθάρισμα των δαντιών.

Στην πρώτη αύτή φάσι της, ή πυόρροια είναι εύκολο νά καταπολεμηθή. Αν όμως την άμελήσουμε, έπεκτείνεται στά φατνία, άρχίζει γά τρέχη πύον και σχηματίζεται ένα πρασινωπό στεφάνι γύρω άπό τη βάσι των δοντιών.

Η άναπηρη μυρίζει άσχημα, έξ αίτίας της μολύνσεως. Έξ άλλου, τα ούλα ξεκολλάνε άπ' τα δόντια, ζαρώνουν κι' άφίνουν ξεσκέπαστη μεγαλείτερη έπιφάνεια των δοντιών, που φαίνονται έτσι θάν μακρύτερα.

Τα δόντια των ήλικιωμένων φαίνονται πιό μακρυά, άκριβώς γιατί ή πυόρροια προσβάλλει πολύ συχνότερα τους προχωρημένους στά χρόνια, παρά τους νέους. Σ' αύτούς μάλιστα ή πυόρροια παίρνει τη λεγομένη «κατακόρυφο μορφή», προχωρεί δηλαδή σέ βάθος, μέσα άπό τα ούλα, και σχηματίζει κάθε τόσο τοπικά άποστήματα, χωρίς νάχουν καμμιά βλάβη τα δόντια.

Αλλοτε σε περιπτώσεις προχωρημένης πυορροίας, άναγκάζονταν νά βγάλουν όλα τα δόντια, γιά νά έξαλείψουν τις έστίες της μολύνσεως που κρύβονταν στη βάσι τους. Αλλωστε, κι' άν δέν τα έβγαζαν, κουνιόνταν και έπεφταν μόνα τους, όταν έπαυαν πιά νά τα συγκρατούν τα ούλα.

Σήμερα όμως, σπάνια παρουσιάζεται αύτή η άνάγκη. Ο γιατρός περιορίζεται μόνο νά καθαρίση τελείως τα δόντια άπ' το σκληρό «πουρί» που τραυματίζει τα ούλα. Βγάζει δέ ένα-δυό άπ' αύτά, μόνον άν είναι πυκνοφθαρμένα και δέ μποροϋν συνεπώς ν' άναπτυχθοϋν κανονικά.

Γιά την τοπική θεραπεία των ούλων χρησιμοποιούνται πενικιλλίνη, σουλφαμίδες, καυτήρια ή στυπτικά φάρμακα. Έξ άλλου, ο πάσχων πρέπει ν' άποφεύγη ν' άναπνέη μέ το στόμα, γιατί στεγνώνουν έτσι τα ούλα και χειροτερεύει η κατάστασι.

Τέλος, ο γιατρός φροντίζει γιά την καλλιτέρευσι της γενικής ύγείας του όργανισμού, χορηγώντας ίδίως βιταμίνες Α και C.

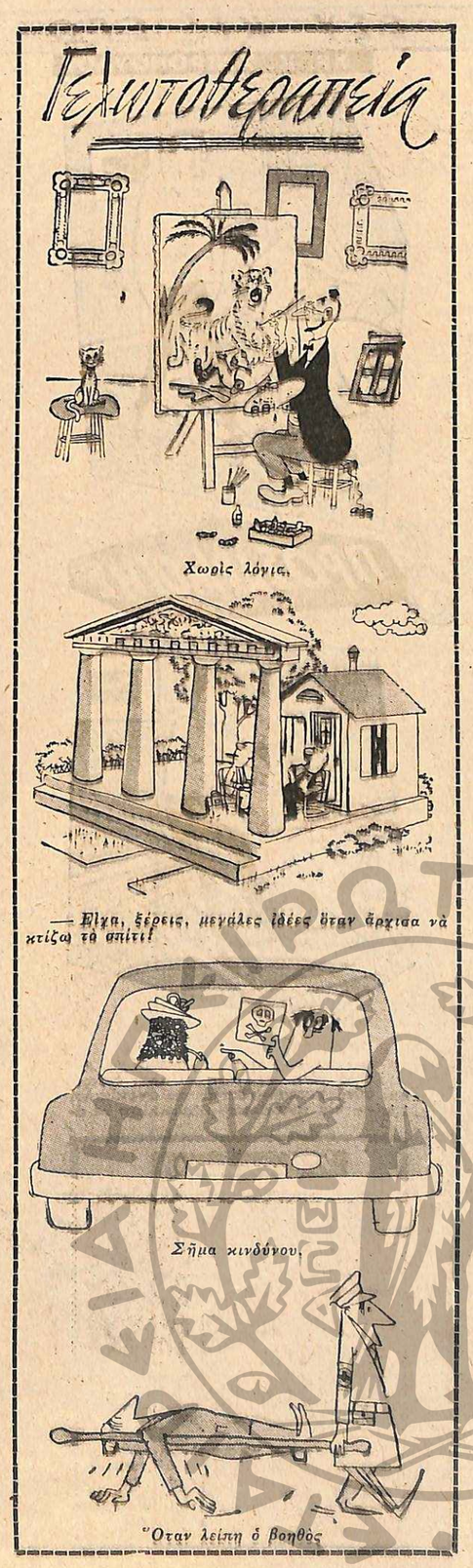

— Είχα, ξέρεις, μεγάλες ιδέες όταν άρχισα νά κτίζω το σπίτι!

Οι χειροϋργοι ΔΙΟΡΘΩΝΟΥΝ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

Πώς γίνονται οι διάφορες αίσθητικές έγχειρήσεις

ΟΣΟ σημειώνει καινούργιες προόδους η αίσθητική χειρουργική, τόσο άνεφαίνεται ο άριθμός αύτών που καταφεύγουν στούς είδικούς χειρούργους, γιά να διορθώσουν τα σωματικά έλαττώματα και τις δυσμορφίες τους. Πρέπει δέ νά σημειωθή ότι μιά τέτοια έγχείρησι, που καλλιτερεύει τη φυσική έμφάνισι, έχει συχρόνως εύεργετική έπίδρασι στο χαρακτήρα, συντελώντας στην έπαγγελματική κοινωνική και αίσθηματική έπιτυχία.

Κυρίως η πελατεία των αίσθητικών χειρούργων άποτελείται άπό γυναίκες. Οι περισσότερες άπ' αύτές θέλουν ν' άπαλλαγούν άπό κάποιο σημάδι που άσχημίζει το πρόσωπό τους. Αύτό επιτυγχάνεται μέ την έξής νέα μέθοδο:

Ο γιατρός παγώνει ένα μέρος του δέρματος, μέ μιά χημική ψυκτική ούσία. Υστερα το «τρώει», μέ μιά μικρή ήλεκτροκίνητη συρματόβουρτσα. Μετά 2 βδομάδες, έχει σχηματισθή στο μέρος έκείνο καινούργιο δέρμα, τέλειο και όλοκάθαρο.

Μ' αύτό τον τρόπο έξαλείφονται σημάδια άπό εύλογία, πανάδες, σκουρόχρωμοι λεκέδες, κρεατοπηές — άκόμα και ρυτίδες στις γωνιές των ματιών, στο άπάνω χείλος ή στά μάγουλα. Αναλόγως της περιπτώσεως, η έπέμβασι διαρκεί 3—30 λεπτά της ώρας.

Όταν όμως άπάρχουν κάπου ούλές άπό άκμή, που πραχωρούν θαθύτερα άπ' τα έπιφανειακά στρώμα της έπιδερμίδος, έφαρμόζεται μιά διαφορετική τεχνική: Ο χειρούργος κόβει με είδικό έργαλείο το μέρος έκείνο του δέρματος και το άντικαθιστά μέ άλλο, παρμένο άπό κάποιο όχι φανερό σημείο του σώματος. Το κρατάει στη θέσι του, ώσπου νά «κολλήση», δηλαδή 15—30 λεπτά της ώρας. Συχνά, δέ χρειάζεται γά το ράψη. Το συγκρατεί άπλώς μέ λευκοπλάστ. Έπειτα άπό 7—10 ήμέρες, το μεταφυτευμένο αύτό δέρμα έχει «βρέψει» πιά στην καινούργια θέσι του.

Όταν το πηγούνι είναι «τραβηγμένο» πρός τα μέσα, διορθώνεται μέ μιά έγχείρησι που διαρκεί 1—2 ώρες. Έπειτα άπό 3—10 ήμερών παραμονή στό νοσοκομείο, δέν άπομένει παρά ένα μικρό σημάδι κάτω άπ' το πηγούνι, που δέ διακρίνεται σχεδόν καθόλου.

Αντίθετη είναι η περίπτωσι του πηγουνιού που προεξέχει πολύ πρός τα έμπρός. Και πάλι η έγχείρησι είναι άπλή, διαρκείας 1—2 ώρών. Μόνο που χρειάζεται κάποτε νά δεθοϋν κατόπιν οι σιαγόνες και τα δόντια μέ σύρματα, έπί 5 βδομάδες.

Οι αίσθητικοί χειρούργοι μποροϋν ν' άλλάξουν τελείως το σχήμα και τις διαστάσεις της μύτης.

Η έγχείρησι αύτη γίνεται άπ' το έσωτερικό των ρουθουνιών, κι' έτσι δέν άφίνει καθόλου ούλα στά σημάδια. Διαρκεί 1—2 ώρες, γίνεται μέ τοπική άναισθησία και άπαιτεί μόνο 3 ήμερών παραμονή στο νοσοκομείο.

Οι έπεμβάσεις αύτές στη μύτη μπορεί νά γίνουν μόνο μετά τα 16 ή τα 17 χρόνια, όταν δηλαδή έχη στοματήσει πιά η άνάπτυξι της μύτης.

Μιά γυναίκα μεσαίοκοπη, που έχει σχηματίσει «σακκούλες» κάτω άπ' τα μάτια της, άπό χαλάρωσι των μυών των βλεφάρων, μπορεί νά τις έξαλείψη μέ μιά έγχείρησι που διαρκεί μιαν ώρα. Θά ξανασχηματιαθοϋν, βέβαια, άλλά μόνο μετά 5—10 χρόνια.

Παρακειμένου γιά το λεγόμενο «δίπλωμα γόνυ», η έγχείρησι διαρκεί 2—3 ώρες. Ο χειρούργος κάνει τομές πίσω άπό τ' αύτια κι' έκεί που άρχίζουν τα μαλλιά στούς κροτάφους, ώστε να μη φαίνονται. Τραβάει ύστερα το δέρμα και το τεντώνει. Έπειτα άπό 2 βδομάδες, δέ διακρίνεται πιά τίποτε.

Μέ την ίδια έγχείρησι έξαλείφονται και οι ρυτίδες άπ' το πρόσωπο.

Τα άποτελέσματα της διαρκούν 5—7 χρόνια. Μπορεί δέ νά έπαναληφθή πολλές φορές.

Στά τελευταία χρόνια, καταφεύγουν και άντρες στούς αίσθητικούς χειρούργους, γι' αύτό το τεντωτό «ξανάνειωμα» του προσώπου. Επειδή όμως τα άνδρικά μαλλιά κόβονται κοντά κι' έτσι δέν κρύβουν τελείως τις μικρές σημάδια άπό την έγχείρησι, οι περισσότεροι άντρες προτιμούν μιά άμερικη έπέμβασι: Ενα άπλό έντωμα του δέρματος γύρω άπ' τα μάτια, μέ τράβηγμά του πρός τα πίσω, πρός τούς κροτάφους.

ΕΣΥ ΚΙ' ΕΓΩ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η ταινία ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗΣ

(Καυγᾶς ἔχει προκληθῆ γιὰ μιὰ ὁποιαδήποτε ἀφορμή. Ἐκείνη κλαίει μὲ λυγμούς. Ἐκεῖνος διανύει χιλιόμετρα ὁλόκληρα βηματίζοντας ἀπάνω-κάτω μέσα στὸ δωμάτιο καὶ καπνίζοντας τὸ ἕνα τσιγάρο ὕστερα ἀπὸ τὸ ἄλλο..).

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲ μπορῶ πιά! Δὲν ἀντέχω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί; Ἐγὼ μπορῶ; Ἀντέχω;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐσὺ προκαλεῖς τοὺς καυγάδες, ἐγὼ τοὺς ὑφίσταμαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πουλάκι μου... Ἀθῶο μου πουλάκι!

ΕΚΕΙΝΗ (ἐπιθετικά): Ἀρχίζεις τώρα τὶς εἰρωνεῖες; Τοὺς σαρκασμούς;

ΕΚΕΙΝΟΣ (συγκαταβατικά): Ὄχι... Ὄχι.. Φτάνει γιὰ σήμερα... Ἂς προσπαθήσουμε νὰ τὰ φτιάξουμε.

ΕΚΕΙΝΗ: Τί νὰ φτιάξουμε; Ὅλα εἶναι χαλασμένα γύρω μας! Ἐρείπια...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πετάει τὸ τσιγάρο ποὺ κρατάει καὶ κάθεται δίπλα της): Ἔλα... Ἄσε τὶς μεγάλες τραγωδίες...

ΕΚΕΙΝΗ: Καὶ μήπως δὲ ζοῦμε μιὰ καθημερινὴ τραγωδία; Κάθε μέρα, κάθε ὥρα, κάθε στιγμή, δὲν κάνουμε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ τρωγώμαστε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αὐτὸ σημαίνει ὅτι... πεινάμε!

ΕΚΕΙΝΗ: Ἄσε τὸ πνεῦμα τῆς ἔκτης ποιότητος καὶ κύτταο πιὸ καλὰ πῶς θὰ καταφέρουμε νὰ τακτοποιήσουμε λίγο πιὸ ἀνθρωπινὰ τὴ ζωή μας...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τῆς χαϊδεύει τὰ μαλλιά): Τὴ ζωή μας θὰ τὴ φτιάξης ἐσύ...

ΕΚΕΙΝΗ (ἀγανακτεῖ): Ἐγώ; Πάλι ἐγώ; Ἐσὺ τίποτα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐγὼ εἶμαι ἑτερόφωτο. Ἐσὺ εἶσαι ὁ ἥλιος!

ΕΚΕΙΝΗ: Ἄστα αὐτὰ γιατὶ δὲ μὲ κόβεις.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Οὔτε καὶ προσπαθῶ. Ἄσε με ὅμως νὰ σοῦ ἐκθέσω τὶς ἀπόψεις μου καὶ νομίζω ὅτι θὰ πεισθῆς πὼς ἔχω δίκιο.

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐκθεσέ τις, λοιπόν, καὶ πεῖσε με...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶναι πολὺ ἁπλᾶ αὐτὰ ποὺ ἔχω νὰ σοῦ πῶ: Ὁ ἄντρας εἶναι, γενικά, ἕνα κακομαθημένο παιδί.

ΕΚΕΙΝΗ: Ὅταν, μάλιστα, ἔχη χαϊδευτῆ ἀπὸ τὸ πατρικὸ σπίτι του, τότε εἶναι ἀνυπόφορος!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάλι θές νὰ ζωντανέψης τὸν καυγᾶ μας. Ἀλλὰ δὲ θὰ σοῦ κάνω τὸ χατήρι. Ἂς ποῦμε, λοιπόν, ὅτι ἔχεις δίκιο. Καὶ συμπληρώνω ἐγώ: Ὅταν ὁ ἄντρας ἔχη χαϊδευτῆ ἀπὸ τὸ πατρικὸ σπίτι του, τότε εἶναι ἀκόμα πιὸ δύσκολο νὰ προσαρμοστῆ γιατὶ ἐκεῖ συναντᾶ ἀκόμα καὶ ἐκνευριστικὲς ἀκρότητες, μὲ τὸ καθεστὼς τῆς καινούργιας ζωῆς του, ποὺ εἶναι γεμάτη εὐθύτητες καὶ ἐκλήξεις, ὄχι πάντα εὐχάριστες. Ὁ ἄντρας ποὺ παντρεύεται, καὶ πού, σὰν οἰκογενειάρχης, ἐπωμίζεται ἀπρόβλεπτα βάρη καὶ ἀντιμετωπίζει ἀπίθανες δυσκολίες, εἶναι φυσικὸ νὰ ἀγανακτῆ ποὺ καὶ ποὺ· καὶ αὐτὸ συμβαίνει κυρίως ὅταν ἡ καινούργια σύζυγος, ἐξ αἰτίας ἀπειρίας, πελαγώνει πολὺ συχνὰ καὶ ἀντὶ νὰ τοῦ προσφέρη βοήθεια, μεγαλώνει τὴ... ναυτία του, ποὺ τὴ δημιουργεῖ ὁ δυνατὸς κλυδωνισμὸς μέσα στὸ πέλαγος τῆς καινούργιας ζωῆς. Ἡ νεαρὰ σύζυγος πάλι, βλέποντας τὸν ἄντρα, ποὺ ἀγάπησε διαφορετικὰ σὲ ἐκδηλώσεις, τώρα ποὺ τὸ εἰδύλλιό τους ἄλλαξε, γιὰ νὰ γίνη ἀπὸ ρευστὴ μάζα αἰσθηματικοῦ ἀεροκοπανίσματος, συμπαγὴς πραγματικότης γαμήλιας σχέσεως, ἀπογοητεύεται, ἀγανακτεῖ, συχνὰ κλαίει...

ΕΚΕΙΝΗ: Ὅπως ἐγώ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀκριβῶς ὅπως ἐσύ...

ΕΚΕΙΝΗ: Φταίω ἐγὼ ποὺ κλαίω, κι' ὄχι ἐσὺ ποὺ μὲ κάνεις νὰ κλαίω;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν πρέπει νὰ κλαῖς γιὰ κανένα λόγο — πολὺ περισσότερο γιὰ ψύλλου πήδημα... Γιατὶ δὲν ὑπάρχει χειρότερη καταδίκη ἀπὸ τὸ κλάμα. Ὅποιος κάνει τὰ δάκρυα νὰ τρέξουν. Ἔστω ἀκόμα καὶ χωρὶς νὰ θέλη, πείθεται ὅτι εἶναι ἔνοχος καὶ αὐτὸ προκαλεῖ διπλὰ τὴν ἀγανάκτησί του — μιὰ ἀγανάκτησι ἀδελφωμένη μὲ ἀπογοήτευσι καὶ μεγαλωμένη ἀπὸ τύψεις...

ΕΚΕΙΝΗ: Τί πρέπει νὰ γίνη, λοιπόν;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἁπλούστατα πρέπει ἡ σύζυγός νὰ ἔχη τὴν ἱκανότητα τῆς προσαρμογῆς. Αὐτὴ θὰ σώση τὴ σχέσι της ἀπὸ βέβαιο ναυάγιο... Γιατὶ οἱ πρῶτοι καυγάδες δημιουργοῦν τὴν ἀσυνεννοησία καὶ προκαλοῦν διάβρωσι τῆς συμβιώσεως. Μὲ τὴν ἱκανότητα προσαρμογῆς της ἡ γυναίκα ἀφοπλίζει τὸν ἄντρα, κατευνάζει τὰ νεῦρα του — τὸν κάνει νὰ μετανοῆ γι' αὐτὰ καὶ νὰ ζητᾶη γεμάτος συντριβὴ συγγνώμη. Ἐνῶ, ἂν ἀντιμετωπίση τὰ νεῦρα του μὲ δικά της, ἡ ἀπελπισία της, τὰ δάκρυά της, δημιουργοῦν καινούργια ἔκρηξι δική του, δευτερολογία τοῦ καυγᾶ..

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔτσι γίνεται μὲ μᾶς· καὶ δευτερολογία, καὶ... τριτολογία!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐγὼ ἂν ἡ γυναῖκα ἤξερε, ἀντὶ νὰ θυμώνη, νὰ χαμογελᾶη, τὰ πράματα θὰ γινόντουσαν μέλι-γάλα...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἄ, ἔτσι... Ἡ γυναίκα πρέπει, ἀκόμα καὶ δακρυσμένη, νὰ χαμογελᾶη!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὸ χαμόγελο εἶναι τὸ πιὸ μεγάλο ὅπλο της. Πιστεύω μάλιστα ὅτι στὸ γυναικεῖο χαμόγελο δὲν ἀντέχει κανένα ἀντρικὸ θηρίο... Τὸ χαμόγελο τῆς γυναίκας ἀφοπλίζει τὸν πιὸ ἄγριο ἄντρα καὶ τὸν κάνει νὰ παραδίδεται ἄνευ ὅρων στὴ γυναικεία καλωσύνη καὶ ἐξυπνάδα. Γιατὶ δὲν εἶναι μόνο καλωσύνη ἡ ἱκανότης προσαρμογῆς· εἶναι πιὸ πολὺ ἐξυπνάδα, ταλέντο. Ἕνα ταλέντο, ποὺ, δυστυχῶς, ἐλάχιστες γυναῖκες τὸ ἔχουν...

ΕΚΕΙΝΗ: Καὶ, φυσικά, ὄχι ἐγώ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὸ ἀρνιέσαι:

ΕΚΕΙΝΗ: Καθόλου. Δὲν ποζάρω γιὰ τέρας ὑπομονῆς, οὔτε γιὰ παχύδερμο! Ὅταν μὲ πικραίνης, δὲ μπορῶ νὰ γλυκαίνουμαι οὔτε ὅταν προκαλῆς τὰ δάκρυά μου νὰ χαμογελάω.. Δὲν εἶμαι ἀναίσθητη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν σοῦ ζητάω ἀναισθησία, ἀλλὰ ἐξυπνάδα... Καὶ λίγο θεατρινισμό: Ὅλοι ὅσοι παίζουν στὸ θέατρο κωμωδία δὲ γελᾶνε μέσα τους. Κι' ὅμως κάνουνε τοὺς ἄλλους νὰ γελᾶνε.

ΕΚΕΙΝΗ: Ἄ, κατάλαβα· μὲ θὲς καραγιόζη, παλιάτσο.. Γέλα παλιάτσο! Αὐτό, βέβαια, σὲ συμφέρει..

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μᾶς συμφέρει καὶ τοὺς δυό... Ἀπὸ τὴ σημερινὴ κατάστασι δὲν κερδίζει κανένας μας... Ἐνῶ, ἂν καταφέρης νὰ προσαρμοστῆς ἀνάλογα, καὶ οἱ δυό μας θὰ εἴμαστε ὠφελημένοι· πρὶν ἀπὸ ὅλα ὅμως θὰ εἶναι ὠφελημένος ὁ ἔρωτάς μας...

ΕΚΕΙΝΗ: Ὁ ἔρωτάς μας;... Λὲς νὰ ὑπάρχη ἀκόμα....

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν ἀγκαλιάζει γεμάτος τρυφερὴ πειστικότητα): Ὑπάρχει... Χτυπημένος κι' ἀπὸ τοὺς δυό μας, ταπεινωμένος πληγωμένος ἐπιμένει νὰ μᾶς ἑνώνη... Καὶ μᾶς παρακαλάει μόνο νὰ μὴν τὸν ταλαιπωροῦμε...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔ, ἂς τοῦ κάνουμε τὸ χατήρι... (Φιλιοῦνται, μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι ἀμέσως μετὰ τὸ φιλὶ θὰ ξανακαυγαδίσουν).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Γιὰ τὸν ἔρωτα

★ Ἡ ὁμορφιὰ καὶ ἡ αὐχημία ἐξαφανίζονται κι' οἱ δυὸ μὲ τὶς ρυτίδες τῶν γερατειῶν, ἡ μιὰ χάνεται, ἡ ἄλλη κρύβεται μέσα σ' αὐτές.

Μπαλζὰκ

★ Εὐκολώτερα μπορεῖ νὰ πετύχη συμφωνία ὅλης τῆς Εὐρώπης παρὰ δυὸ γυναικῶν.

Λουδοβίκος XIV

★ Τὸ νὰ μιλᾶη κανεὶς γιὰ τὴν τιμὴ τῶν γυναικῶν γενικὰ ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἐλαφρόμυαλων καὶ ἐλευθεριῶν γυναικῶν εἶναι σὰν νὰ κοίνη νιὰ τὴν παραγωγὴ ἑνὸς δένδρου ἀπὸ τὰ φροῦτα ποὺ ἔπεσαν φαγωμένα ἀπὸ σκουλῆκι.

★ Οἱ γυναῖκες πᾶνε πρὸς τὰ γεράματα πισωδρομώντας.

Ρουσὼ

★ Τὰ δάκρυα χάνουν τὴν πίκρια τους ἅμα τὰ σκουπίση τὸ χέρι τοῦ ἔρωτα.

Σοφία Ἀρνοῦ

★ Ὁ ἔρωτας εἶναι τὸ πιὸ εὐχάριστο ἐπεισόδιο τοῦ μυθιστορήματος τῆς ζωῆς.

Σοφία Ἀρνοῦ

Τὰ νυαλιὰ ἐμποδίζουν τὸ μαύρισμα

Σᾶς φαίνεται παράξενο, δὲν εἶν' ἀλήθεια. Κι' ὅμως! Σημαντικὸ ρόλο στὸ μαύρισμα τοῦ δέρματος παίζει, ὡς γνωστόν, ἡ ὑπόφυσι, ποὺ βρίσκεται στὴ βάσι τοῦ κρανίου, πάνω στὸ καλούμενο τουρκικὸ ἐφίππιο. Οἱ ἡλιακὲς ἀκτῖνες, λοιπόν, περνώντας ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμικοὺς βολβοὺς φτάνουν στὴν ὑπόφυσι καὶ κάνουν δραστηριώτερη τὴ λειτουργία της. Ἐνῶ τὰ γυαλιὰ τὶς σταματοῦν. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἐπιβραδύνουν τὸ μαύρισμα.

Ἀλλὰ καὶ γενικώτερα τὰ γυαλιὰ τοῦ ἡλίου ἐξασθενίζουν τὴν ὅρασι. Γι' αὐτὸ ἐκεῖνοι ποὺ τὰ φοροῦν ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα (ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει εἰδικὸς λόγος) κάνουν κακὸ στὰ μάτια τους. Τὸ καλύτερο θὰ ἦταν νὰ συνηθίσετε νὰ μὴν φοράτε γυαλιά, ἐκτὸς στὶς ὧρες ποὺ ὁ ἥλιος καίει πολύ. Στὴν ἀρχὴ ἴσως αὐτὸ σᾶς κουράση. Ἀλλὰ τὰ ἀποτελέσματα θὰ εἶναι εὐεργετικὰ γιὰ τὰ μάτια σας.

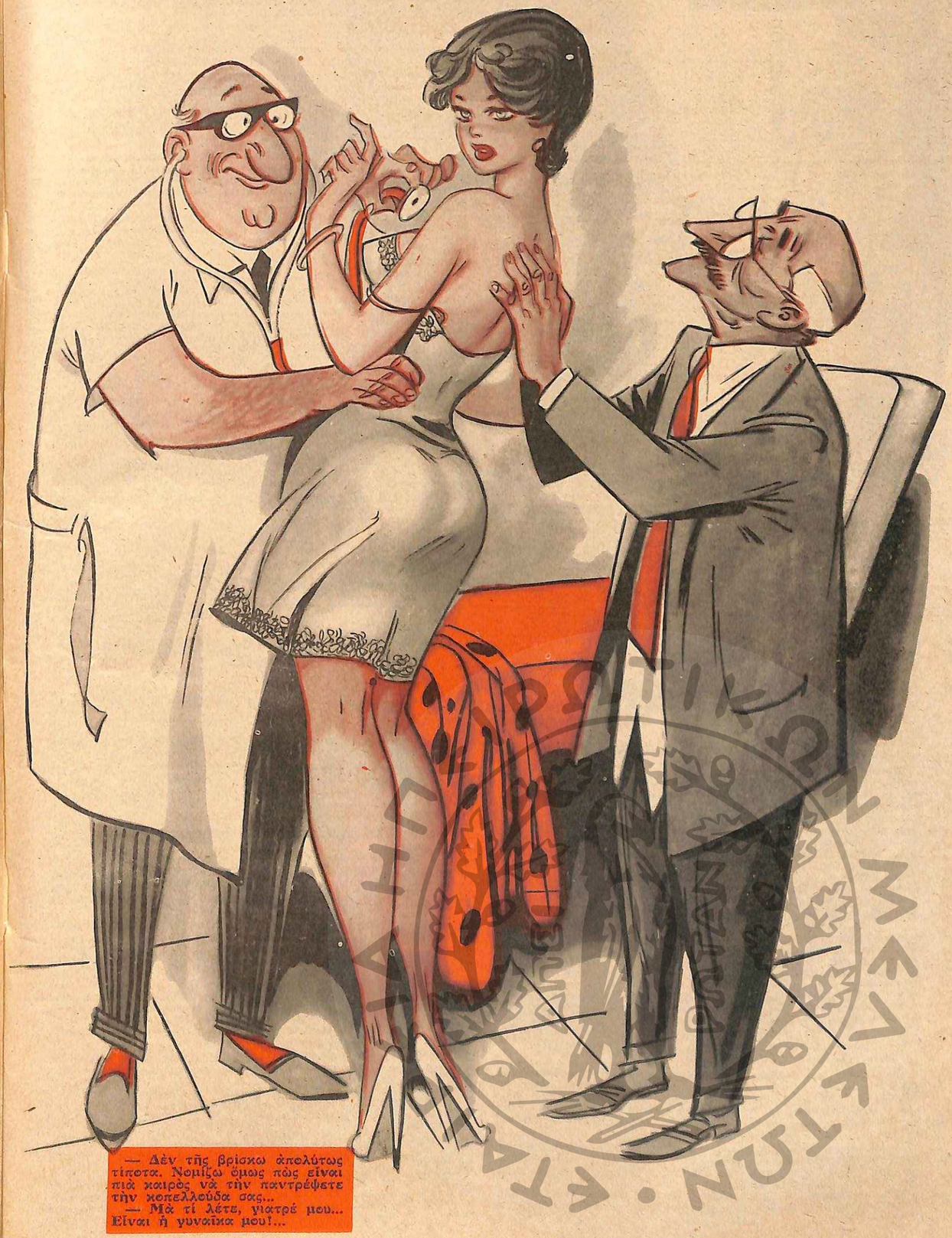

— Δὲν τῆς βρίσκω ἀπολύτως τίποτα. Νομίζω ὅμως πὼς εἶναι πιὰ καιρὸς νὰ τὴν παντρέψετε τὴν κοπελλοῦδα σας...

— Μὰ τί λέτε, γιατρέ μου... Εἶναι ἡ γυναῖκα μου!...

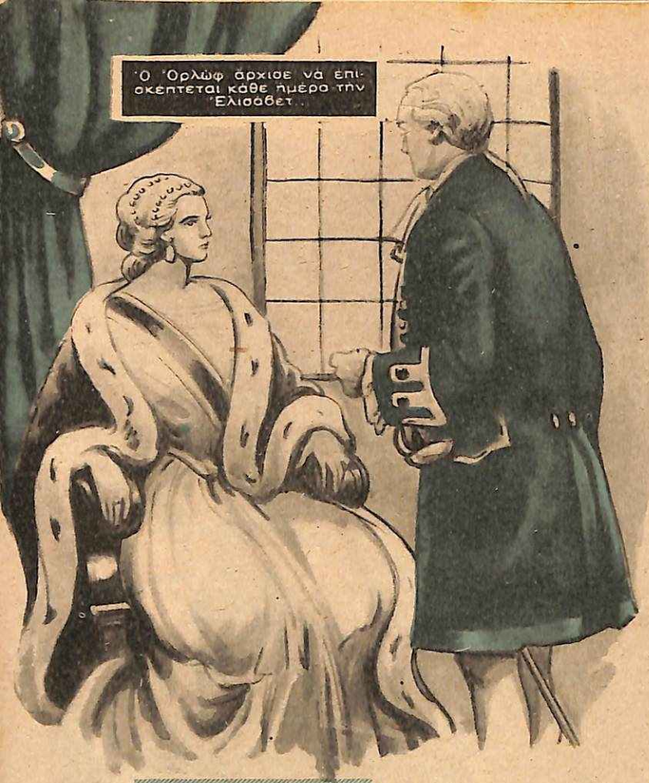

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Αὐτοκρατορικὴ διαταγή

Ὁ Ἀλέξιος Γρηγόριεβιτς Ὀρλώφ, μέγας ἀρχιναύαρχος τῶν ρωσικῶν στόλων, ἦταν σκυμμένος πάνω στοὺς χάρτες του, ὅταν ἄκουσε, ξαφνικά, ἕνα μικρὸ χτύπημα στὴν πόρτα τῆς καμπίνας του. Ποιός, λοιπόν, τολμοῦσε νὰ τὸν ἀνησυχήσῃ; Κι' ἡ διαταγή του, ὅτι δεν ἐπιθυμοῦσε νὰ δῇ κανένα;

Ἀλλ' ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός, ποὺ ἄνοιξε τὴν πόρτα, δὲν εἶχε λόγο νὰ φοβηθῇ τὴν ὀργή του. Στὰ χέρια του κρατοῦσε ἕνα μεγάλο φάκελλο, ποὺ στὴ μέση του φάνταζε μὲ χρυσᾶ γράμματα τὸ στέμμα τῆς Ρωσίας.

Ὁ Ὀρλὼφ σηκώθηκε ἀμέσως κι' ἔκαμε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι, σὰν ἡ ἴδια ἡ αὐτοκράτειρα νὰ βρισκόταν μπροστά του. Ἁπλωσε κατόπιν τὸ χέρι του, πῆρε τὸ γράμμα καὶ τῶφερε στὰ χείλη του.

Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς βγῆκε ἀμέσως κι' ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα.

Μόνος καὶ πάλι, μέσα στὴν καμπίνα του, ὁ Ὀρλὼφ ἄνοιξε τὸ γράμμα καὶ διάβασε:

«Ἀγαπητέ μου Ὀρλώφ, μερικοὶ πληροφοριοδότες μου ἀπὸ τὴν Ἰταλία, μοῦ ἔκαμαν γνωστό, ὅτι ἀνάμεσα στὴ Φλωρεντία, τὴ Βενετία καὶ τὴ Ρώμη, κυκλοφορεῖ μιὰ ὡραιότατη καὶ γοητευτικὴ Ρωσίδα, ποὺ ἐμφανίζεται σὰν πριγκήπισσα Ἐλισάβετ - Ταρακάνοβα καὶ ἰσχυρίζεται πὼς εἶναι κόρη τῆς αὐτοκρατείρας Ἐλισάβετ καὶ συνεπῶς μοναδικὴ καὶ νόμιμη κληρονόμος τῶν Ρωμανώφ. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲ διστάζει νὰ διακηρύσσῃ, ὅτι σφετερίστηκα τὸ θρόνο τῆς Ρωσίας κι' ὅπως εἶναι φυσικό, βλάπτει τὰ συμφέροντά μου. Εἶμαι βέβαιη, ὅτι οἱ ἀνδρικὲς καὶ πολεμικὲς ἱκανότητές σου θὰ κάμουν αὐτὴ τὴν πριγκήπισσα Ταρακάνοβα νὰ σωπάσῃ. Ἀφίνω σὲ σένα τὴν ἐκλογὴ τῶν μέσων. Τὸ μόνο ποὺ σοῦ ζητῶ εἶναι νὰ μοῦ ξαναδώσῃς τὴν ἡρεμία, ποὺ μοῦ χρειάζεται γιὰ ν' ἀφοσιωθῶ στὰ αὐτοκρατορικά μου καθήκοντα. Μ' ὅλη τὴν ἀγάπη μου, ἡ Αἰκατερίνη σου».

Ὁ Ὀρλὼφ σκυθρώπιασε, διαβάζοντας αὐτὸ τὸ γράμμα. Δὲν τοῦ ἄρεσε ν' ἀνακατεύεται σὲ γυναικοδουλειές. Ἀλλὰ πῶς μποροῦσε νὰ μὴν ὑπακούσῃ στὴν αὐτοκράτειρα; Ἦταν ἄλλοτε φίλος της καί, γιὰ κατερίνη, ἀνεβαίνοντας στὸ θρόνο, τὸν εἶχε ὀνομάσει κατόπιν μεγάλον ἀρχιναύαρχο καὶ τοῦ εἶχε ἀναθέσει τὴν ἀρχηγία τοῦ πολέμου κατὰ τείρας εἶχε δοξασθῇ. Γιὰ ποιὸ λόγο, λοιπόν, ἔπρεπε τώρα ν' ἀσχοληθῇ μ' αὐτὴ τὴν Ταρακάνοβα;... Δὲ δίστασε, ὡστόσο, στὴν ἀπόφασί του. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, κάλεσε τοὺς ἀξιωματικούς του καὶ τοὺς εἶπε:

— Πορεία πρὸς τὸ Λιβόρνο!... Διαταγὴ τῆς Αὐτοκρατείρας!

Ἦταν Νοέμβριος τοῦ 1774.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Λιβόρνο, ποὺ νόμιζαν, ὅτι ὁ ρωσικὸς στόλος ἔπλεε πρὸς τὴ Σαρδηνία, τὸν εἶδαν, ξαφνικά, μέσα στὸ λιμάνι τους. Ὁ Ὀρλώφ, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸ ἐπιτελεῖο του, βγῆκε ἀμέσως στὴν πόλι κι' ἐπισκέφθηκε τὸ διοικητή. Ἡ πρόθεσί του, τοῦ εἶπε, ἦταν νὰ διαχειμάσῃ στὸ Λιβόρνο, ἂν, βέβαια, δὲν ὑπῆρχε ἀντίρρησι σ' αὐτό...

Ἡ εἴδησι ἁπλώθηκε σὰν ἀστραπὴ στὴν πόλι. Ὀργανώθηκαν ἀμέσως χοροὶ καὶ μεγαλοπρεπεῖς γιορτὲς πρὸς τιμὴν τῶν Ρώσων ἀξιωματικῶν καὶ τοῦ ναυάρχου τους. Σὲ μιὰ ἀπ' αὐτές, ὁ Ὀρλὼφ γνώρισε τὴν πριγκήπισσα Ταρακάνοβα.

Μέσα στὸ μυαλό του εἶχε καταστρώσει πιὰ τὸ σχέδιό του κι' ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἔδειξε πὼς ἡ πριγκήπισσα τοῦ εἶχε κάμει ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι.

Σ' αὐτό, ἄλλωστε, δὲ χρειαζόταν νὰ ὑποκριθῇ. Γιατί, στ' ἀλήθεια, ἡ πριγκήπισσα ἦταν ἕνα γοητευτικὸ πλάσμα.

Μερικὲς ἡμέρες ἀργότερα, ὁ Ὀρλὼφ ἔπαιρνε μιὰ πρόσκλησι ἀπὸ τὴν πριγκήπισσα νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ στὴν ἔπαυλί της, ποὺ βρισκόταν σ' ἕνα λόφο, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν πόλι... Ἀπὸ τότε οἱ ἐπισκέψεις του σ' αὐτὴ τὴν ἔπαυλι ἔγιναν καθημερινές.

Ὁ Ὀρλὼφ εἶχε ἀρχίσει πιὰ νὰ παίζῃ τὸ ρόλο τοῦ ἐρωτευμένου. Καὶ τὰ κατάφερε τόσο καλά, ποὺ ἡ Ἐλισάβετ ἔπεσε χωρὶς δυσκολία στὰ δίχτυα του.

— Ἤμουν ὡς προχτὲς μιὰ ἄτυχη πριγκήπισσα, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα. Ἀλλὰ τώρα εἶμαι μιὰ εὐτυχισμένη γυναῖκα... Δὲ θέλω νὰ σκέφτωμαι τίποτ' ἄλλο παρ' ὅ,τι βρισκόμαστε κοντά μου.

Ὅλο τὸ Λιβόρνο μιλοῦσε πιὰ γιὰ τὸ εἰδύλλιό τους.

Καί, ξαφνικά, μιὰ εἴδησι κυκλοφόρησε στὴν πόλι. Ὁ ἐρωτευμένος Ὀρλὼφ θὰ ἔδινε γιὰ τὸ χατῆρι τῆς ὁμορφης πριγκήπισσας μιὰ ψεύτικη ναυμαχία στὸν κόλπο τοῦ Λιβόρνου. Ὅλα τὰ ρωσικὰ πλοῖα θὰ ἔπαιρναν μέρος σ' αὐτήν.

Τὸ Λιβόρνο ζοῦσε τώρα σὲ κατάστασι πυρετοῦ. Οἱ κάτοικοί του μετροῦσαν μὲ ἀγωνία τὶς ἡμέρες, τὶς ὧρες, τὰ λεπτά. Μεγάλες ξύλινες ἐξέδρες εἶχαν στηθῇ στοὺς λόφους, ποὺ ἁπλώνονταν γύρω στὴν πόλι.

Ἔφτασε, τέλος, ἡ μεγάλη ἡμέρα.

Ἡ πριγκήπισσα Ταρακάνοβα κατέβηκε στὸ λιμάνι, ντυμένη σὰν τσαρίνα. Μιὰ βάρκα, στρωμένη μὲ βελοῦδα, ποὺ τὴν περίμενε ἐκεί, τὴν πῆρε ἀμέσως καὶ τὴ μετέφερε στὴ ρωσικὴ ναυαρχίδα. Ὁ Ὀρλὼφ τὴν ὑποδέχτηκε στὸ ἐπάνω μέρος τῆς σκάλας καὶ τὴν ὁδήγησε στὸ σαλόνι τοῦ πλοίου... Ἀλλά, ξαφνικά, ἡ πριγκήπισσα τὸν ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια της. Τὴν ἴδια στιγμή, μερικοὶ ἀξιωματικοὶ τὴν περικύκλωσαν καὶ τῆς ἔκαμαν γνωστό, ὅτι ἦταν φυλακισμένη. Τὴν ἔσπρωξαν κατόπιν βάναυσα σὲ μιὰ καμπίνα κι' ἔκλεισαν πίσω της τὴν πόρτα.

Τὰ ρωσικὰ πλοῖα ἄρχισαν ἀμέσως ν' ἀπομακρύνωνται ἀπὸ τὸ λιμάνι καὶ σὲ λίγο οἱ ἀγαθοὶ Λιβορνέζοι τὰ ἔχασαν ἀπὸ τὰ μάτια τους.

Ἕνα μήνα ἀργότερα, ἡ πριγκήπισσα βρισκόταν φυλακισμένη σ' ἕνα ὑπόγειο κελλὶ τοῦ φρουρίου Πετροπαυλόφσκι, στὴν Πετρούπολι. Ἡ Αἰκατερίνη, ὡστόσο, δίσταζε νὰ τὴν παραπέμψῃ σὲ δίκη. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ὡρισμένη κατηγορία ἐναντίον της.

Στὸ τέλος, βρῆκε κάτι καλύτερο:

— Θὰ τὴν ἀφίσουμε νὰ πεθάνῃ μόνη της, εἶπε μιὰ μέρα στὸν Ὀρλώφ.

— Μόνη της; εἶπε ὁ μεγάλος ἀρχιναύαρχος. Μὰ ἡ πριγκήπισσα εἶναι νέα καὶ θὰ πρέπει νὰ περιμένουμε πολὺν καιρό.

— Ἔχω μιὰ ἰδέα, ἀπάντησε ἡ αὐτοκράτειρα. Ἡ πριγκήπισσα δὲν εἶναι χραμμένη μέσα στοὺς καταλόγους τοῦ διοικητοῦ τοῦ φρουρίου...

— Ἔ, κι' ὕστερα;

— Δὲν δικαιοῦται νὰ παίρνῃ τὴν καθωρισμένη γιὰ τοὺς φυλακισμένους τροφή.

Ὁ Ὀρλὼφ ἀνατρίχιασε.

Τὴν ἴδια ἡμέρα, ἡ αὐτοκράτειρα κάλεσε τὸ διοικητὴ τοῦ φρουρίου Πετροπαυλόφσκι καὶ τοῦ ἔδωσε τὶς διαταγές της...

Μιὰ ἑβδομάδα ἀργότερα, οἱ δεσμοφύλακες βρῆκαν τὴν πριγκήπισσα Ταρακάνοβα νεκρὴ μέσα στὸ κελλί της. Εἶχε πεθάνει ἀπὸ τὴν πεῖνα.

ΜΩΡΙΣ ΜΠΕΡΤΡΑΝ

✪✪

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΤΟ ΦΤΑΡΝΙΣΜΑ!

Ἡ κοπέλλα ἦταν κατασυγκινημένη, γιατὶ θὰ παρουσιαζότανε γιὰ πρώτη φορὰ ἐπισήμως στὸ Βασιλιά, στὴ δεξίωσι ἐκείνη τῆς Αὐλῆς. Ἀλλοίμονο ὅμως! Στὴν κρισιμώτερη στιγμή, ἄρχισε νὰ τὴ γαργαλάῃ ἡ μύτη της καί, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές της νὰ συγκρατηθῇ, ξέσπασε σ' ἕνα ἠχηρότατο φτάρνισμα!

— Ποιὸς τόλμησε νὰ παραβῇ τὸ νόμο μου;... Βροντοφώνησε ὁ βασιλιᾶς.

Ἡ κοπέλλα ἔτρεμε ἀπ' τὸ φόβο της... Ἦταν ὡραιότατη, γεμάτη χάρι καὶ γοητεία. Κι' ὅμως ὁ βασιλιᾶς, ἀσυγκίνητος ἀπ' τὰ θέλγητρά της, διέταξε τοὺς φρουρούς του νὰ τὴν πιάσουνε καὶ νὰ τὴν παραδώσουν στὸ δήμιο!

Γιατὶ ὁ παλιὸς αὐτὸς Ἀσιάτης μονάρχης, ὁ βασιλιᾶς τῆς Βιρμανίας Νάρι-Σιχαπατέϊ, εἶχε βγάλει ἕνα νόμο, ποὺ ἀπαγόρευε τὸ φτάρνισμα, μὲ ποινὴ θανάτου! Εἶχε ἀνωμάδει δὲ σὲ ἑκατὸ «Βασιλικοὺς Ξιφοφόρους» νὰ ἐποπτεύουν στὴν ἐφαρμογή του καὶ νὰ πιάνουν ἀμέσως ὅποιον θὰ τολμοῦσε νὰ τὸν παραβῇ!

Ὁ ἐξωφρενικὸς αὐτὸς νόμος ἴσχυσε ἐπὶ 7 χρόνια. Καί, σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ἐκτελέσθηκαν 462 ἄντρες καὶ γυναῖκες, γιατὶ εἶχαν κάμει τὸ θανάσιμο ἁμάρτημα νὰ φταρνιστοῦνε!

Μιὰ βραδυά, ὁ βασιλιᾶς ἐμφανίσθηκε σ' ἕνα ἐπίσημο δεῖπνο. Ἦταν, ὅπως πάντα, φορτωμένος μὲ πολυτίμα πετράδια καὶ φοροῦσε ἕνα ψηλὸ στέμμα, μὲ σχῆμα παγόδας. Τὸν σερβίριζαν δυὸ ἀπὸ τὶς 90 συζύγους του.

Ξαφνικά, τὸ σκυλάκι μιᾶς ἀπ' αὐτὲς φταρνίστηκε, κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι. Ὁ βασιλιᾶς πήδησε ἀμέσως ἀπάνω, σκέπασε τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ δυό του χέρια καὶ βγῆκε τρέχοντας ἀπ' τὴν αἴθουσα.

— Ὅταν ξαναγύρισε, διάταξε νὰ γίνῃ ἀμέσως δίκη τοῦ ἀνυπάκουου σκυλιοῦ!

Τρεῖς δικαστὲς βρῆκαν τὸ ζῶο ἔνοχο καὶ τὸ καταδίκασαν σὲ θάνατο. Ἡ ποινή του ἐκτελέσθηκε μὲ πνίξιμο.

Τὸ «χόμπυ» καὶ οἱ «ἀδιακρισίες» ἑνὸς «γόητος»

Ὅ,ΠΩΣ ὅλοι οἱ διάσημοι ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου ἔχουν τὸ «χόμπυ» τους, ποὺ τροῦν μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια, ἔτσι καὶ ὁ διεθνὴς στὰρ καὶ πασίγνωστος... φαλακρὸς «γόης» Γιοὺλ Μπρύνερ ἔχει τὸ δικό του. Εἶναι μανιώδης ἐραστὴς τέχνης φωτογράφος.

Γιὰ νὰ πάρετε μιὰ μικρὴ ἰδέα τῆς φωτογραφικῆς μανίας, ποὺ τὸν κατέχει, ἀρκεῖ νὰ σᾶς ποῦμε ὅτι εἶναι κάτοχος τουλάχιστον 40 φωτογραφικῶν μηχανῶν μεγάλης ἀξίας καὶ ὅτι ἡ φωτογραφικὴ συλλογή του περιλαμβάνει περισσότερα ἀπὸ 100 «ἄλμπουμ» μὲ ἀναρίθμητες φωτογραφίες.

Ἀλλὰ ὁ Γιοὺλ δὲν περιορίζει τὴ φωτογραφικὴ μανία του μόνο στὰ τοπία καὶ σὲ γεγονότα τῆς ἰδιωτικῆς του ζωῆς. Τὴν ἐπεκτείνει καὶ στὴν ἐπαγγελματική. Ἀπὸ τότε ποὺ ἐμφανίστηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ὀθόνη δίπλα στὴν Ντεμπορὰ Κὲρ στὸ φίλμ «Ὁ Βασιλιᾶς κι' ἐγὼ» ἀπέκτησε τὴ μανία νὰ ἀπαθανατίζῃ γιὰ προσωπική του χρῆσι σκηνὲς ἀπὸ τὸ γύρισμα κάθε ταινίας του. Ἔτσι σιγὰ-σιγὰ ἀπέκτησε ἕνα πλουσιώτατο φωτογραφικὸ ἀρχεῖο ἀπ' ὅλες τὶς ταινίες στὶς ὁποῖες ἔχει ἐμφανισθῇ κατὰ καιρούς!

Ἡ μανία του, ὅμως, αὐτὴ νὰ φωτογραφίζῃ σκηνὲς ἀπὸ «γυρίσματα» ταινιῶν τὸν ἔφερε πρὸ δυὸ μήνες καὶ τὸν «κρατεῖ ἀκόμη σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. Καὶ ὁ ἀμερικανικὸς τύπος, ποὺ πληρώνει ὅσα-ὅσα γιὰ «ἀδιακρισίες καὶ σκάνδαλα ἀστέρων», ἔσπευσε νὰ τὸν κατηγορήσῃ ὅτι «διαθέτει φωτογραφικὸ φακὸ ἐξαιρετικὰ ἀδιάκριτο...» Τί εἶχε συμβῇ;

Νά, πὼς ἔχει ἡ ἱστορία αὐτή:

Μετὰ τὴν ἐαφνικὴ ἀπώλεια τοῦ Τάϋρον Πάουερ, ποὺ ἄφησε στὴ μέση τὸ γύρισμα τῆς ταινίας «Σολομὼν καὶ Βασίλισσα τοῦ Σαββᾶ», οἱ παραγωγοί της, ὡς γνωστόν, ἀπεφάσισαν νὰ τὸ γυρίσουν ἀπ' τὴν ἀρχὴ μὲ πρωταγωνιστὴ τὸν Γιοὺλ Μπρύνερ τώρα.

Πραγματικά, ὁ Γιοὺλ ἐκλήθη βιαστικὰ στὴν Ἱσπανία καὶ ἀνέλαβε τὸν ρόλο τοῦ βασιλιᾶ Σολομώντα δίπλα στὴ Τζίνα Λολομπριγκίτα, ποὺ κρατοῦσε τὸ ρόλο τῆς βασίλισσας τοῦ Σαββᾶ. Ἂς σημειωθῇ ἐδῶ ὅτι ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ σεναρίου τοῦ φίλμ ἡ Λολὸ πρέπει νὰ πάρῃ 5 λουτρὰ καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ γυρίσματος μέσα σὲ μεγαλοπρεπεῖς λουτῆρες. Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ἀλλὰ μεσολάβησε ὁ «ἀδιάκριτος φωτογραφικὸς φακὸς» καὶ ξέσπασε τὸ «σκάνδαλο»: Ἀθέατος ἀπὸ κάποια γωνιὰ τοῦ «πλατὼ» ὁ Γιοὺλ εἶχε κατορθώσει νὰ φωτογραφίσῃ τὴ Λολὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ λουτρό της!...

Πολλὲς λεπτομέρειες δὲν ὑπάρχουν. Ὡστόσο, αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸ Χόλλυγουντ λένε ἕνα σωρὸ φανταστικὰ πράγματα καὶ ἐπιμένουν νὰ διαδίδουν ὅτι ὁ... φαλακρὸς «γόης» ἔχει στὴν κατοχή του πολλὲς καὶ ἐνδιαφέρουσες «πλάκες» τῆς Λολὸ στὸ μπάνιο της, ποὺ τὶς ἐμφανίζει καὶ τὶς ἐκτυπώνει ὁποτε θέλει!

Τὸ ζήτημα αὐτὸ ἔχει βάλει σὲ μεγάλους μπελάδες τοὺς δημοσιογράφους. Ὅλοι θέλουν νὰ μάθουν λεπτομέρειες, ἂν ὑπάρχουν, καὶ προσπαθοῦν νὰ πλησιάσουν τὸν Γιοὺλ. Ἔτσι, μόλις αὐτὸς ἔφτασε πρὸ ὀλίγουν καιροῦ στὸ Λουιζιὰν γιὰ τὸ γύρισμα μιᾶς νέας ταινίας μὲ τὸν Καὶν Κένταλ ὡς συμπρωταγωνίστρια, ἔσπευσαν νὰ τὸν πολιορκήσουν καὶ νὰ ἀρχίσουν νὰ τὸν βομβαρδίζουν μὲ ἐρωτήσεις:

— Ἔχετε νὰ μᾶς πῆτε τίποτα γιὰ τὸ ζήτημα τῶν φωτογραφιῶν τῆς Λολὸ στὸ μπάνιο της; τοῦ ὑποβάλλουν τὴν πρώτη ἐρώτησι.

Σοβαρὸς αὐτός, χωρὶς ἴχνος χαμόγελου στὰ χείλη, τοὺς κυττάμε τὸ διαπεραστικὸ βλέμμα του καὶ ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴ σκέψι λέει:

— Εἶναι ἀλήθεια ὅτι εἶμαι μανιώδης φίλος τῆς φωτογραφίας καὶ κάνω συλλογὴ φωτογραφιῶν... Μὲ ἐνδιαφέρει καὶ φωτογραφίζω κάθε τί, ἀλλὰ τὴ Τζίνα Λολομπριγκίτα δὲν τὴ φωτογράφισα ποτὲ καὶ πολὺ περισσότερο δὲν ζήτησα ποτὲ νὰ τὴν φωτογραφίσω στὸ λουτρό της. Εἶναι ἀλήθεια, ἀκόμη, ὅτι μοῦ ἀρέσει νὰ φωτογραφίζω ἐραστεχνικὰ σκηνὲς ἀπὸ τὰ φίλμ ποὺ γυρίζω. Κι' ἔχω, πράγματι, ἐραστεχνικὰ σκηνὲς ἀπὸ τὰ ταινίες στὶς ὁποῖες ἔπαιξα καφωτογραφικὰ ἐνθύμια ἀπ' ὅλες τὶς ταινίες στὶς ὁποῖες ἔπαιξα κατὰ τὰ καιρούς. Ἀλλὰ ἀποκρούω μὲ ἀγανάκτησι τὴ κατηγορία ὅτι εἶμαι «πολὺ ἀδιάκριτος φωτογράφος». Δὲν ἔκανα τὴν κακοήθεια ποὺ μοῦ ἀποδίδουν. Ἂν μποροῦσα νὰ ξέρω ποιὸς ἢ ποιοὶ ἔθεσαν τὸν ἀπρωτοι σὲ κυκλοφορία αὐτὴ τὴ φήμη δὲ θὰ δίσταζα νὰ τοὺς σκοτώσω. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω κατηγορηματικά, δὲν ξέρω ἀπολύτως τίποτα γιὰ φωτογραφίες τῆς Λολὸ στὸ λουτρό της...

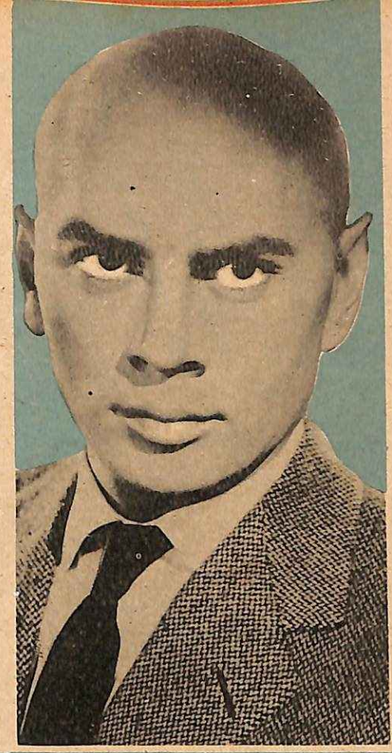

ΓΙΟΥΛ Μπρύνερ

— Εἶστε τουλάχιστον ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴ μέχρι τώρα πραγματικὰ λαμπρὴ κινηματογραφικὴ καρριέρα σας;

— Κάθε ἄλλος στὴ θέσι μου θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν ὑπερικανοποιημένος, ἐγώ, ὅμως, δὲν εἶμαι. Κι' αὐτὸ γιατὶ ὅπως διεπίστωσα κατὰ καιροὺς μὲ λύπη, δὲν ἔχω φανατικοὺς θαυμαστὲς καὶ θαυμάστριες ἐξ αἰτίας τῆς τέχνης μου, ἀλλ' ἐξ αἰτίας τοῦ... ξυρισμένου κεφαλιοῦ μου. Ὅλων τὰ βλέμματα σ' αὐτὸ συγκεντρώνονται περίεργα... Τώρα τελευταία, θέλοντας νὰ κάνω μιὰ σφυγμομέτρησι, ἐμφανίσθηκα σὲ μιὰ-δυὸ ταινίες μὲ τὰ φυσικά μαλλιά μου. Σᾶς ὁμολογῶ ὅτι τὸ πείραμα μὲ ἀποκαρδίωσε. Οἱ ταινίες στὶς ὁποῖες ἐμφανίζομαι μὲ μαλλιὰ εἶχαν πολὺ μικρότερη ἐπιτυχία ἀπ' αὐτὲς στὶς ὁποῖες ἐμφανίζομαι φαλακρός. Ἄρα ἡ δόξα γοητεία μου ἔγκειται στὸ ξυρισμένο μου κεφάλι καὶ μόνον. Φυσικά, αὐτὸ μὲ ἀπογοήτευσε πάρα πολύ...

— Τί σχέδια ἔχετε γιὰ τὸ ἄμεσο μέλλον, κύριε Μπρύνερ; Σᾶς ἔχουν γίνει πολλὲς προτάσεις γιὰ τὸ γύρισμα τῶν ταινιῶν;

— Προτάσεις ἔχω πολλὲς ἀλλὰ σχέδια δὲν κάνω ποτέ. Πολὺ περισσότερο τώρα ποὺ ἐξ αἰτίας τῆς δόξης «ἀδιακρισίας τοῦ φακοῦ μου» ἐέσπασε τόσο ἄδικος θόρυβος εἰς βάρος μου. Τὸ ζήτημα αὐτὸ μὲ ἔχει τόσο πολὺ στενοχωρήσει, ὥστε σκέπτομαι σοβαρὰ νὰ ἐγκαταλείψω τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἠθοποιοῦ γιὰ νὰ ἀφοσιωθῶ σ' αὐτὸ τοῦ σκηνοθέτου. Δὲ μπορῶ νὰ συνεχίσω ὡς ἠθοποιός, ὅταν γύρω μου ἔχω τόσους ἐνθουσιώδεις ποὺ κάνουν τὸ πᾶν γιὰ νὰ μὲ βλάψουν. Ἡ ἐπιτυχία μου στὸν κινηματογράφο ἔχει γίνει γι' αὐτοὺς ἐφιάλτης. Μὲ λένε «βάρβαρο», «ἀπολίτιστο», «Μογγόλο», «ἀγενῆ» καὶ δὲν ξέρω τί ἄλλο. Ἀλλὰ αὐτὰ δὲ μὲ ἐνοχλοῦν διόλου...

— Μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε πότε καὶ ποῦ γεννηθήκατε:

— Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔχω πῆ ἀμέτρητες φορὲς ἀλλὰ θὰ τὰ ἐπαναλάβω: Γεννήθηκα σὲ μιὰ κωμόπολι τῆς περιφέρειας τοῦ Βλαδιβοστὸκ τῆς Ρωσίας στὶς 11 Ἰουλίου τοῦ 1915. Ἀπὸ πολὺ μικρὸς ἤρθα μὲ τοὺς γονεῖς μου στὴν Ἀμερικὴ κι' ἐκεῖ τὸ 1941 ἐμφανίσθηκα γιὰ πρώτη φορὰ ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ στὴν τηλεόρασι. Εἶμαι παντρεμένος ἀπὸ ἐτῶν μὲ τὴν Ἀμερικανίδα Βιρτζίνια Γκίλμορ καὶ ἀγαπῶ τὴ γυναῖκα μου. Ἔχουμε κι' ἕνα γυιό, τὸν Ρόκυ, ποὺ μοῦ μοιάζει, φυσικά. Νομίζω ὅτι εἶναι ἀρκετὰ αὐτά...

Νὰ εἶναι ἄραγε ἀληθινοὶ οἱ ἰσχυρισμοί του ἢ τὸ δίκηο βρίσκεται μὲ τὸ μέρος τῶν ἐπικριτῶν του;

Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ ξέρῃ θετικὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Γιοὺλ Μπρύνερ...

ΤΖΟΖΕΦ ΤΟΜΑΣ

✪✪

Κινηματογραφικὲς πεννιὲς

✪ Ὁ Πιὲρ Μπρασσὲρ κάνει μιὰ συλλογὴ ἀπὸ μικρογραφίες αὐτοκινήτων. Στὴ Ρώμη, ὅπου γυρίζει τώρα ἕνα φίλμ, πλούτισε τὴ συλλογή του αὐτὴ μὲ 9 νέες μονάδες.

✪ Στὴ Γαλλία πρόκειται συντόμως νὰ ψηφισθῇ ἕνας νέος νόμος, ποὺ θ' ἀπαγορεύῃ τὴν εἴσοδο στοὺς κινηματογράφους, προκειμένου γιὰ «κακατάλληλα» φίλμ, ὄχι σὲ νέους κάτω τῶν 16, ἀλλὰ κάτω τῶν 18 χρόνων.

✪ Ἡ Νάντια Τίλλερ, ποὺ μᾶς ἀποκάλυψε τὸ φίλμ «Ρὸζ-Μαρί, ἡ μεγάλη ἀμαρτωλή» πρωταγωνιστεῖ τώρα στὸ φίλμ «Νεύρωσις». Ἡ νεαρὰ Γερμανίδα καλλιτέχνις ἐργάστηκε τόσο ἐντατικὰ τελευταῖα, ὥστε προσεδιλήθη καὶ ἡ ἴδια ἀπὸ τὴ μοντέρνα αὐτὴ πάθησι, ποὺ προκαλεῖ ἡ συνεχὴς ὑπερέντασι καὶ ὑποχρεώθηκε νὰ καταφύγῃ γιὰ λίγες μέρες σὲ μιὰ ἐξοχικὴ κλινική.

✪ Ἀπὸ τὸν καιρό, ποὺ ὁ σκηνοθέτης Τζωρτζ Στήβενς διάλεξε τὴ Μίλλυ Πέρκινς, γιὰ νὰ πρωταγωνιστήσῃ στὸ «Ἡμερολόγιο τῆς Ἄννας Φράνκ», οἱ κακὲς γλῶσσες ψιθύριζαν πὼς ἕνας κουφὸς αἰσθηματικὸς δεσμὸς ὑπῆρχε μεταξύ τους. Ἡ Μίλλυ, ἀκούοντας τὶς διαδόσεις, χαμογελοῦσε καὶ σώπαινε. Τώρα ὅμως ἀποφάσισε γιὰ πρώτη φορὰ νὰ μιλήσῃ γιὰ ν' ἀναγγείλῃ πὼς, πολὺ σύντομα, θὰ παντρευτῇ τὸν Ντὴν Στόκγουελ, τὸ νεαρὸ πρωταγωνιστὴ τοῦ φίλμ «Μεγαλοφυΐα τοῦ κακοῦ», ποὺ κέρδισε τὸ Βραβεῖο ἠθοποιΐας στὸ τελευταῖο φεστιβὰλ τῶν Καννῶν. Τὸ μόνο ἐμπόδιο στὴν ἕνωσι τῶν δυὸ νεαρῶν καλλιτεχνῶν, εἶναι ἡ διαφορὰ θρησκείας. Ἐκεῖνος εἶναι Ἑβραῖος, ἐνῶ ἐκείνη εἶναι καθολική.

Ὁ Ντὴν Στόκγουελ, ποὺ παίζει στὸν κινηματογράφο ἀπὸ ἡλικίας 6 χρόνων, εἶναι σήμερα 23 χρόνων.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΑΚΑΡΔΗ

ΗΤΑΝ ἕνα ἀπόγεμα τοῦ Σεπτέμβρη. Ἡ Βίκυ στεκόταν μπροστὰ στὸν καθρέφτη, στὴν κρεβατοκάμαρά της, καὶ κύτταζε μὲ περιέργεια τὸν ἑαυτό της.

— Δὲν εἶμαι κι' ἄσχημη... Κάθε ἄλλο μάλιστα! μουρμούρισε. Φαίνεται ὅμως πὼς κάτι θἄχω, ἀφοῦ κοντεύω νὰ κλείσω τὰ 20 καὶ δὲν ἀγάπησα ἀκόμη...

Τὸ πρόβλημα αὐτὸ εἶχε ἀρχίσει νὰ τὴν ἀπασχολῆ ἀπὸ τὰ 16 της χρόνια, ὅταν ὅλες της οἱ φίλες εἶχαν ἀρχίσει νὰ δείχνουν ἐνδιαφέρον γιὰ τ' ἀγόρια. Ἡ Βίκυ εἶχε προσπαθήσει νὰ τὶς μιμηθῆ. Ἀλλά, μ' ὅλο ποὺ γύρω της ὑπῆρχαν ἕνα σωρὸ συμπαθητικοὶ νέοι, δὲν εἶχε ἐρωτευθῆ ποτέ της...

Ἔρριξε τώρα μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ της κι' εἶδε πὼς ἔπρεπε νὰ βιαστῆ. Σὲ λίγο θἀρχόταν νὰ τὴν πάρη ὁ Ἄλλιστερ Μούρραιη.

Θὰ τὸν πήγαινε ὡς τὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Λονδίνου κι' ὕστερα θὰ ἔφευγε πίσω τ' αὐτοκίνητό του ποὺ τὸ εἶχε πουλήσει στὸν ἀδελφό της, τὸν Τίμ.

Ἡ Βίκυ κι' ὁ Ἄλλιστερ γνωρίζονταν ἀπὸ παιδιά. Ὁ νέος αὐτὸς ἦταν ἕνα καλό, σοβαρὸ κι' ὄμορφο ἀγόρι, τρία χρόνια μεγαλείτερος ἀπ' τὴ Βίκυ. Κι' ἡ κοπέλλα εἶχε σκεφθῆ κάποτε πὼς θἄπρεπε νὰ δοκιμάση νὰ τὸν ἐρωτευθῆ.

Ἐκείνη τὴν ἐποχή, οἱ οἰκογένειές τους βρίσκονταν στὴν Κορνουάλη γιὰ τὶς διακοπές. Ἕνα πρωΐ, καθὼς ἦταν ξαπλωμένη στὴν ἀμμουδιά, ἡ Βίκυ εἶχε ζητήσει ἀπ' τὸν Ἄλλιστερ νὰ τὴ φιλήση, κι' ἐκεῖνος εἶχε ὑπακούσει πρόθυμα.

— Δὲν ἔνοιωσα τίποτα... τὸν βεβαίωσε ὕστερα ἡ κοπέλλα, ἀπογοητευμένη. Φαίνεται πὼς εἶμαι ἐντελῶς ἄκαρδη, ἀγαπητέ μου!

Ὁ Ἄλλιστερ τὴν κύτταξε, ἔκπληκτος, κι' ἐκείνη τοῦ ἐξήγησε τὸ πρόβλημά της, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ σκάση στὰ γέλια.

Ἀπὸ τότε, ὅταν γύριζαν τὰ βράδυα ἀπὸ κανένα πάρτυ ἢ ἀπ' τὸν κινηματογράφο, ὁ Ἄλλιστερ τὴ φιλοῦσε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της κι' ὕστερα τὴ ρωτοῦσε χαμογελῶντας:

— Τίποτα;...

— Τίποτα! Δὲν κατάλαβα τίποτα! ἀπαντοῦσε στενοχωρημένη ἡ Βίκυ.

— Ἴσως μιὰν ἄλλη φορὰ νὰ τὰ καταφέρω καλλίτερα... τῆς ἔλεγε κοροϊδευτικὰ ὁ νέος.

Μὰ τώρα, στὴ σκέψη πὼς ὁ Ἄλλιστερ θἄφευγε, γιὰ νὰ τελειώση τὶς σπουδές του στὴ γεωπονικὴ σχολή, καὶ πὼς θὰ περνοῦσε ἕνας ὁλόκληρος χρόνος χωρὶς νὰ τὸν δῆ, ἡ καρδιά της σφιγγότανε...

Ἕνα κορνάρισμα τὴν ἔκανε νὰ τιναχτῆ. Κατέβηκε τρέχοντας τὶς σκάλες καὶ βγῆκε στὸ δρόμο.

Ὁ Ἄλλιστερ τὴν περίμενε μέσα στ' αὐτοκίνητο.

— Θὰ ὁδηγήσης ἐσύ, τῆς δήλωσε. Ἔσφιξα τὰ φρένα καὶ θέλω νὰ τὰ συνηθίσης, ὥστε νἄμαι σίγουρος πὼς θὰ γυρίσης πίσω σώα κι' ἀβλαβής.

— Σύμφωνοι, ἀπάντησε ἡ Βίκυ, βάζοντας μπροστὰ τὴ μηχανή. Καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σ' ἐνημερώνω στὰ γράμματά μου γιὰ τὴν κατάστασι τοῦ αὐτοκινήτου.

— Μπᾶ! Ὥστε θὰ μοῦ γράφης; ἔκανε ἔκπληκτος ὁ Ἄλλιστερ.

— Νόμιζα πὼς ἦταν φυσικὸ νἄχουμε ἀλληλογραφία, παρατήρησε ἡ κοπέλλα πειραγμένη.

Ἔμειναν γιὰ λίγο σιωπηλοί.

— Τὸ καλοκαίρι, ποὺ θὰ πᾶμε στὴν Κορνουάλη... ἄρχισε ἡ Βίκυ.

— Φοβᾶμαι πὼς δὲ θὰ μπορέσω νἀρθῶ, τὴ διέκοψε ὁ Ἄλλιστερ.

— Δηλαδή... θέλεις νὰ πῆς... Δὲ θὰ ἰδωθοῦμε καθόλου ὅλο τὸ χρόνο; ρώτησε ἡ Βίκυ, τρομαγμένη.

Γέλασε ψεύτικα, γιὰ νὰ κρύψη τὴν ταραχή της.

«Καλὸ κι' αὐτό! σκέφθηκε. Τόσον καιρὸ ποὺ τὸν εἶχα κοντά μου, δὲν τὸν ἤθελα. Καὶ τώρα ποὺ φεύγει, θἄκανα τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὸν κρατήσω ἐδῶ, νὰ μὴ τὸν χάσω... Τί ἔπαθα λοιπόν;»

Ἔσφιξε πιὸ δυνατὰ τὸ τιμόνι, γιὰ νὰ μὴ φαίνεται πὼς τρέμανε τὰ χέρια της.

Τὴν ἔπνιγε ἡ συγκίνησι.

Εἶχε φανταθῆ πὼς αὐτὸς ὁ χρόνος θὰ περνοῦσε εὔκολα, πὼς ὁ Ἄλλιστερ θὰ πεταγότανε πότε-πότε νὰ τὴ δῆ, πὼς θὰ τῆς ἔγραφε συχνά. Μὰ νὰ ποὺ αὐτὸς φαινόταν ἐντελῶς ἀδιάφορος γιὰ τὸ χωρισμό τους κι' ἔδειχνε πὼς δὲν εἶχε σκοπὸ οὔτε κἂν νὰ τὴ θυμᾶται!

«Ἕνας περίεργος πόνος —σὰν νὰ τῆς ἔσφιγγε ἕνα χέρι τὴν καρδιά— τὴν ἔκανε ν' ἀναστενάξη.

«Μήπως... μήπως εἶμ' ἐρωτευμένη;» ἀναρωτήθηκε μὲ φόβο.

Μὰ βιάστηκε νὰ βεβαιώση τὸν ἑαυτό της πὼς αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο...

Σκοτείνιαζε. Ἡ Βίκυ ὁδηγοῦσε μηχανικά, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ συγκεντρώση τὴν προσοχή της στὸ δρόμο. Σὲ μιὰ στιγμή, τῆς πέρασε ἡ ἰδέα πὼς ἀρκοῦσε νὰ προκαλέση ἕνα μικροατύχημα, γιὰ νὰ χάση ὁ Ἄλλιστερ τ' ἀεροπλάνο!

Εὐτυχῶς ὅμως, κατάλαβε ἀμέσως πόσο κουτὸ θὰ ἦταν αὐτό...

Ἕνας κόμπος ἀνέβηκε στὸ λαιμό της. Ἀγωνίστηκε γενναία καὶ κατάφερε νὰ καταπιῆ τὰ δάκρυά της. Ὅλα κι' ὅλα, δὲν ἔπρεπε νὰ προδοθῆ!

Ἄκουσε τὸν Ἄλλιστερ νὰ βγάζη μιὰ πνιγμένη κραυγὴ καὶ γύρισε πρὸς τὸ μέρος του.

— Τί συμβαίνει; τὸν ρώτησε.

— Τίποτα... Ἐλπίζω νὰ βρῆς κάποιον ἄλλο, γιὰ νὰ σὲ συνοδεύη καὶ νὰ σὲ προσέχη.

— Καὶ βέβαια θὰ βρῶ! εἶπε ἡ Βίκυ, ὅσο πιὸ ἀδιάφορα μποροῦσε.

— Τὸ πιστεύω! Ὢ!...

— Τί ἔπαθες πάλι; ἀπόρησε ἡ κοπέλλα.

— Τίποτα! τίποτα! τῆς ἀπάντησε βιαστικὰ ὁ Ἄλλιστερ.

Δὲν ξαναμίλησαν πιὰ καθόλου, ὥσπου φτάσανε στὸ ἀεροδρόμιο.

— Φτάσαμε τὴν τελευταία στιγμή. Πρέπει νὰ βιαστῶ! δήλωσε ὁ νέος. Λοιπόν, ἀντίο... καὶ νὰ προσέχης τ' αὐτοκίνητο, τώρα ποὺ θὰ γυρίσης.

— Τί εἶν' αὐτά; φώναξε ἡ Βίκυ, ἀσυγκράτητη. Δὲ θὰ μὲ φιλήσης;

— Ὄχι, ἄκαρδη Βίκυ, τῆς ἀπάντησε σταθερά. Αὐτὴ τὴ φορά, θὰ σὲ κάνω νὰ περιμένης, γιατὶ νομίζω πὼς... δὲ σοῦ εἶμαι πιὰ τόσο ἀδιάφορος!

— Πῶς τὸ κατάλαβες, αὐτό; ρώτησε τρομαγμένη ἡ κοπέλλα.

— Δὲν ἦταν δύσκολο, εἶπε γελῶντας ὁ νέος. Τόσον καιρὸ ποὺ ἤσουνα σίγουρη πὼς θὰ μ' εὕρισκες δίπλα σου κάθε στιγμὴ ποὺ μὲ χρειαζόσουν, πίστευες ὅτι δὲν ἔνοιωθες τίποτα γιὰ μένα. Μὰ σήμερα ποὺ ἤξερες πὼς θὰ μὲ χάσης γιὰ ἕνα χρόνο καὶ ποὺ σ' ἔκανα νὰ πιστέψης πὼς δὲ μὲ νοιάζει ὁ χωρισμός, ἔχασες τὴν ψυχραιμία σου καὶ προδόθηκες...

»Πέρασες δυὸ φορὲς ἀπὸ σταυροδρόμια, ἐνῶ ἦταν ἀναμμένο τὸ κόκκινο φῶς! Καλὰ ποὺ δὲν ὑπῆρχε κανένας ἀστυφύλακας...

»Γι' αὐτὸ σοῦ εἶπα νὰ προσέχης τ' αὐτοκίνητο... μὰ ἐννοοῦσα νὰ προσέχης αὐτὴν ποὺ θἄναι μέσα στ' αὐτοκίνητο, γιατὶ θέλω νὰ τὴ βρῶ ὅταν θὰ γυρίσω!

Τὸ χέρι του τῆς χάϊδεψε ἁπαλὰ τὰ μαλλιά. Ὕστερα στράφηκε ἀπότομα κι' ἀπομακρύνθηκε.

Ἡ Βίκυ τὸν παρακολούθησε μὲ τὰ μάτια ὥσπου μπῆκε στ' ἀεροπλάνο.

Ὥστε αὐτὸ ἦταν ἡ ἀγάπη;

Αὐτὸ τὸ αἴσθημα τῆς γαλήνης καὶ τῆς εὐτυχίας ποὺ τὴν πλημμύριζε;

Μὰ τότε θἄπρεπε νὰ εἶναι ἐρωτευμένη ἀπὸ καιρὸ μὲ τὸν Ἄλλιστερ, γιατὶ ἔτσι ἐνοιωθε πάντα, ὅταν βρισκόταν κοντά του. Γι' αὐτὸ λοιπὸν νόμιζε πὼς εἶναι ἄκαρδη;...

Στὸ γυρισμό, ὁδηγοῦσε σιγὰ καὶ προσεχτικά. Καμμιὰ φορά, τὰ δάκρυα θάμπωναν τὰ μάτια της, καὶ τότε σταματοῦσε γιὰ λίγο.

Δὲν ξεχνοῦσε πὼς ὁ Ἄλλιστερ ἔπρεπε νὰ τὴν ξαναβρῆ ὅταν θὰ γύριζε...

ΧΟΠ ΤΖΟΡΝΤΑΝ

Ὁ Ἄλλιστερ τὴν κύτταξε, ἔκπληκτος, κι' ἐκείνη τοῦ ἐξήγησε τὸ πρόβλημά της...

ΕΘΝΙΚΗ ΣΚΙΡΩΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

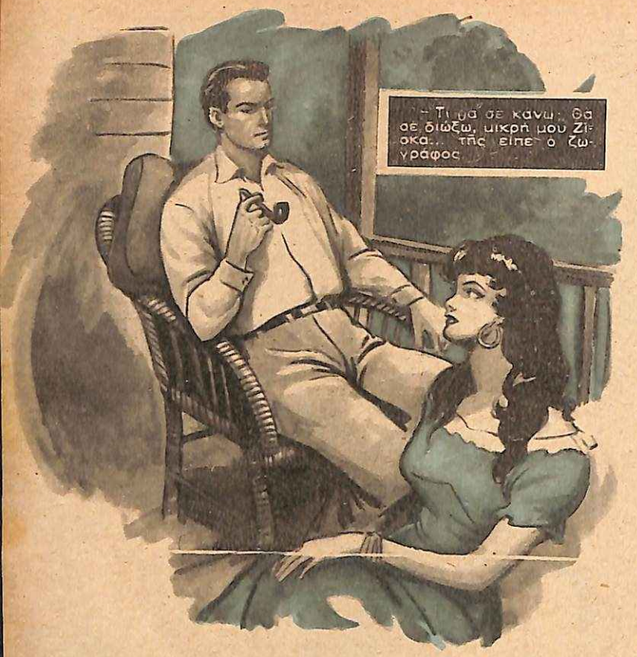

ΖΙΣΚΑ ἡ τοιγάνα

ΗΤΑΝ πολὺ ἁπλὴ ἡ ἱστορία τῆς Ζίσκας, τῆς μικρῆς καὶ ὅμορφης τσιγγάνας.

Τὴν εἶχαν διώξει, στὰ 16 της χρόνια, ἀπ' τὸ μικρὸ καραβάνι τῶν τσιγγάνων, γιατὶ ἡ γυναῖκα τοῦ ἀρχηγοῦ εἶχε ζηλέψει, βλέποντας τὶς ἐρωτικὲς ματιὲς ποὺ ἔριχνε ὁ ἄντρας της στὴ μικρή, καὶ τοῦ εἶχε βάλει κατηγορηματικὰ τὸ δίλημμα: "Ἢ αὐτὴν ἢ τὴ Ζίσκα!

Μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ διώξιμό της στάθηκε ἀφορμὴ νὰ τὴ συναντήσῃ μιὰ μέρα ὁ νεαρὸς ζωγράφος Κλωντέν, σὲ μιὰ ἐξοχικὴ συνοικία τοῦ Μαρραικές, στὸ Μαρόκο.

Κουρασμένος ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ Παρισιοῦ, μὲ στείρα τὴ φαντασία, ὁ καλλιτέχνης γύριζε ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀναζητῶντας τὴν ἔμπνευσι ποὺ τοῦ ἔλειπε. Ἡ Ζίσκα ἦταν μιὰ ἀποκάλυψι γι' αὐτόν. Τὴ φώναξε ἀμέσως κοντά του καὶ τὴ ρώτησε:

— Μικρούλα, θέλεις νἀρθῇς μαζί μου;

— Γιὰ νὰ κάνω τί;

— Τί ἔκανες ὡς τώρα;

— Χόρευα, τραγουδοῦσα...

— Τὸ ἴδιο θὰ κάνῃς καὶ στὸ ἑξῆς. Ἀλλὰ γιὰ μένα μόνο!

Κι' ἡ Ζίσκα δέχτηκε κι' ἀκολούθησε τὸν Κλωντέν.

Ὁ ζωγράφος δὲν ἄργησε νὰ βρῇ τὴν ἔμπνευσί του. Ἐγκαταστάθηκε μὲ τὴ Ζίσκα σ' ἕνα ἐξοχικὸ σπιτάκι, μὲ μεγάλο κῆπο, ποὺ εἶχε στὴν ἄκρη μιὰ λιμνούλα. Καὶ συνέλαβε τὴν ἰδέα νὰ φτιάσῃ τὸν πίνακά του, ποὺ ἔγινε περίφημος κι' ἔχει τὸν τίτλο «Ἡ Νεραΐδα». Μόνο ποὺ ὁ πίνακας αὐτὸς δὲν εἶναι τὸ πρωτότυπο, ἀλλ' ἕνα ἀντίγραφο ἀπὸ μνήμης...

Ἀφοῦ πῆρε τὴν ἀπόφασί του, ὁ Κλωντὲν ἐξήγησε στὴ Ζίσκα τί ζητοῦσε ἀπ' αὐτήν: Γυρμένη στὴν ἄκρη τῆς λίμνης, θὰ ποζάριζε μπροστά του μερικὲς ὧρες τὴν ἡμέρα — γυμνὴ ὅμως.

Κοπίασε πολύ, γιὰ νὰ τὴν κάνῃ νὰ δεχτῇ αὐτὸ τὸν τελευταῖο ὅρο. Ἡ Ζίσκα ἀντιστάθηκε, μ' ὅλη τὴν ἄγρια ἐπιμονὴ τῆς φυλῆς της. Στὸ τέλος ὅμως ὑπέκυψε.

Πόσο ὅμορφη ἦταν σ' αὐτὴ τὴ στάσι! Ἡ ντροπὴ τὴν ἔκανε νὰ χαμηλώνῃ τὴν ἀτίθασση ματιά της καὶ τὸ κορμί της ἀναταραζόταν κάθε τόσο, σὰ νὰ τὴν ἠλέκτριζε τὸ μάτι τοῦ Κλωντέν, ποὺ μελετοῦσε τὶς γραμμές της μ' ἐνθουσιασμό...

Ὁ καλλιτέχνης ἐργαζόταν μὲ πάθος. Προσπαθοῦσε νὰ δώσῃ ζωὴ φλόγες πάνω στὸ μουσαμά... Ἀπασχολημένος μὲ τὴ δουλειά του, δὲν φαινόταν σὰ νἄχε ξεχάσει ἐντελῶς πὼς τὸ πλάσμα ἐκεῖνο ἦταν κάτι ζωντανὸ καὶ ὑλικό. Τόβλεπε σὰ μιὰ προβολή, σὰ μιὰ σκιὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ ὀνείρου του... Αὐτὸ τὸ ὄνειρο προσπαθοῦσε ν' ἀποτυπώσῃ πάνω στὸ μουσαμά.

Ἡ ταραχὴ τῆς Ζίσκας εἶχε περάσει σιγὰ-σιγά. Παρακολουθοῦσε τώρα τὴν ἐργασία ἐντελῶς ἥρεμη. Τουλάχιστον αὐτὴ τὴν ἐντύπωσι ἔδινε ὅταν τὴν πρωτόβλεπε κανείς... Μά, ἂν τὴν πρόσεχε καλύτερα, θὰ διέκρινε κάποια ἔκφρασι μελαγχολίας στὸ πρόσωπό της. Ἡ ματιά στατικὸ καὶ τὸ ὀνειροπόλο...

Ὁ μόνος ποὺ δὲν πρόσεχε τίποτα, ἦταν ὁ Κλωντέν. Ὅσο προχωροῦσε ἡ δουλειά του, γινόταν ὁλοένα πιὸ ἀπότομος κι' αὐταρχικός. Ἡ Ζίσκα ὑπάκουε, πρόθυμα πάντα καὶ δίχως ἀντίρρησι, ὅπως μιὰ σκλάβα στὸν ἀφέντη της.

Τὸ βράδυ μονάχα, ὅταν ὁ καλλιτέχνης τελείωνε τὴν ἐργασία του καὶ ξέστηνε τὸ καβαλέτο του, τολμοῦσε νὰ τὸν ρωτήσῃ:

— Εἴσαστε εὐχαριστημένος σήμερα;

— Ναί, Ζίσκα. Πολύ... ἀπαντοῦσε ὁ Κλωντέν.

*

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ ζωγράφος καθόταν στὴ μικρὴ βεράντα τοῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ, ποὺ εἶχε νοικιάσει, καὶ κάπνιζε νωχελικὰ τὴν πίπα του, ἀφίνοντας τὴ ματιά του νὰ πλανιέται μέσα στὸ μυστήριο τῆς νύχτας.

Ἡ Ζίσκα ἦταν ξαπλωμένη στὰ πόδια του, σὰ σκυλάκι. Κάθε τόσο σήκωνε τὰ μάτια της καὶ τὸν κύτταζε, ἀλλὰ τὰ χαμήλωνε πάλι, σὰ νὰ φοβόταν μήπως ταράξῃ τὴν ὀνειροπόλησί του... Ξαφνικά, τοῦ εἶπε:

— Κοντεύει νὰ τελειώσῃ τὸ ἔργο σας... Ἔτσι δὲν εἶναι;

— Ναί, ἀπάντησε ἀφηρημένα ὁ Κλωντέν.

— Καί... τί θὰ μὲ κάνετε ὕστερα;

— Τί θὰ σὲ κάνω; Θὰ σὲ διώξω, μικρὴ Ζίσκα. Θὰ σοῦ δώσω ὅμως χίλια φράγκα καὶ θὰ σοῦ ἀγοράσω ἕνα φόρεμα κι' ἕνα ζευγάρι παπούτσια γιὰ τὰ ποδαράκια σου.

— Δὲ θέλω τὰ λεφτά σας... οὔτε τὸ φόρεμα, οὔτε τὰ παπούτσια! φώναξε ἡ Ζίσκα.

Κι' ἀμέσως σηκώθηκε κι' ἔφυγε, ἀφίνοντας ἔκπληκτο τὸ ζωγράφο.

Τὶς ἑπόμενες μέρες, δὲ θέλησε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὴ λίμνη. Μὰ δὲν ἦταν πιὰ τόσο ἀναγκαία ἡ παρουσία της. Κι' ὁ Κλωντ μπόρεσε, δίχως μεγάλη δυσκολία νὰ δώσῃ τὴν τελικὴ ἔκφρασι στὸ ἔργο του.

Τόφερε ἕνα βράδυ στὸ σπίτι — τρεῖς μέρες ἀργότερα — ἐντελῶς τελειωμένο. Ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο μισάνοιγε τὰ χείλη του.

Ἡ Ζίσκα τὸν περίμενε στὴ βεράντα. Μόλις ἀντίκρυσε τὴ «Νεραΐδα», τὰ μάτια της γέμισαν δάκρυα... Ὕστερα σύρθηκε στὰ πόδια τοῦ Κλωντὲν καί, κυττάζοντάς τον μὲ ἔκστασι, εἶπε:

— Πόσο εἴσαστε μεγάλος! Καὶ πόσο σᾶς ἀγαπάει ἡ μικρὴ Ζίσκα!... Σηκῶστε τὸ πόδι σας καὶ πατῆστε την! Δὲ θὰ πῇ τίποτα... Θἄταν εὐτυχισμένη νὰ βρῇ τὸ θάνατο ἀπὸ σᾶς! Ὤ, ἂν μπορούσατε νὰ διαβάσετε μέσα στὴν καρδιά της!...

Δὲ χρειάζονταν περισσότερα γιὰ νὰ καταλάβῃ ὁ Κλωντέν. Σήκωσε ἀμέσως ἀπὸ χάμω τὴ Ζίσκα καὶ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του.

— Μ' ἀγαπᾶς λοιπόν, ἀγριοκάτσικο; τὴ ρώτησε.

— Νόμιζα πὼς θὰ τόχατε καταλάβει... ἀπάντησε ἐκείνη, εὐτυχισμένη.

Ἡ νύχτα ἔκρυψε στοὺς σκοτεινοὺς κόλπους της τὸ εἰδύλλιό τους.

Μά, ὅταν ὁ ζωγράφος ξύπνησε τ' ἄλλο πρωΐ, ἡ μικρὴ Ζίσκα εἶχε χαθῇ!

Ἔτρεξε τότε στὸ ἀτελιέ του, κι' ἐκεῖ ἀντίκρυσε ἕνα φριχτὸ θέαμα: Ὁ πίνακάς του εἶχε κατακοπῇ μὲ μαχαιριές σὰ νἄθελε κάποιος νὰ ἐξαφανίσῃ τὴν ὑπέροχη μορφὴ τῆς Νεραΐδας!...

Ὁ καλλιτέχνης ἐνοιωσε νὰ σφίγγεται ἡ καρδιά του καὶ τὰ μάτια του νὰ πλημμυρίζουν ἀπὸ δάκρυα. Τὸ ἔργο του δὲν ὑπῆρχε πιά!

Στράφηκε τότε καὶ διάβασε πάνω στὸν τοῖχο τὰ ἑξῆς, γραμμένα μὲ κάρβουνο:

«Τὴ νύχτα ποὺ περάσαμε μαζί, κατάλαβα πὼς δὲ μ' ἀγαπᾶς κι' οὔτε θὰ μπορέσῃς ποτὲ νὰ μ' ἀγαπήσῃς. Ἀγαπᾶς τὴν ἄλλη, αὐτὴ ποὺ βρίσκεται πάνω στὸ πανί! Ὤ, πόσο θἄθελα νὰ τῆς ρουφήξω τὸ αἷμα!... Μὰ ἔκανα κάτι καλύτερο! Ἀφοῦ δὲ θέλεις νὰ μ' ἀγαπήσῃς, δὲ θὰ μπορῇς ἔτσι ν' ἀγαπήσῃς οὔτε κι' αὐτήν.

»Γιατὶ ἡ Νεραΐδα δὲν ὑπάρχει πιά. Τὴ σκότωσα, χώνοντας ἀμέτρητες φορὲς τὸ μαχαῖρι μου στὸ κορμί της!

»Ἡ δυστυχισμένη Ζίσκα».

Ὁ Κλωντὲν ἦταν ἀπαρηγόρητος. Ἀλλά, λίγο καιρὸ ἀργότερα, ξαναφτιασε τὸν πίνακά του, ἀντιγράφοντάς τον μέσα ἀπ' τὶς ἀναμνήσεις του.

Τὸ ἔργο αὐτὸ τὸν ἔκανε διάσημο.

Κι' ὅμως ἔμεινε πάντα δυστυχισμένος. Γιατὶ δὲ μπόρεσε ποτὲ νὰ ξαναβρῇ τὴν ὁμορφη Ζίσκα, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε τώρα μ' ὅλη του τὴν ψυχή.

Ζ. ΑΛΛΑΡ

✪✪

Οἱ νέες θεωρίες γιὰ τοὺς κομῆτες

Διατυπώθηκαν ἀπὸ τοὺς ἀστρονόμους καινούργιες θεωρίες γιὰ τὴ δημιουργία τῶν κομητῶν, τῶν μυστηριωδῶν αὐτῶν φωτεινῶν σωμάτων, ποὺ κινοῦνται συνεχῶς ἀνάμεσα στὰ ἄστρα καὶ ποὺ εἶναι συνήθως τόσο μικρά, ὥστε διακρίνονται μονάχα μὲ τὸ τηλεσκόπιο.

Ἡ νεώτερη ἀπὸ τὶς θεωρίες αὐτὲς παραδέχεται πὼς οἱ κομῆτες σχηματίζονται ὅταν ὁ Ἥλιος, στὸ ταξίδι του γύρω ἀπ' τὸ Γαλαξία (ποὺ διαρκεῖ 200 ἑκατομμύρια χρόνια) περνάει ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σκέρπια σύννεφα «ἀστρικῆς κόνεως». Μὲ τὴν ἕλξι του, τραβάει τότε μαζί του μιὰ ποσότητα ἀπ' τὴ σκόνη αὐτή, ποὺ συμπυκνώνεται καὶ σχηματίζει ἕνα «ρεῦμα» πίσω ἀπ' τὸν Ἥλιο. Αὐτὸ εἶναι ὁ κομήτης.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι ἡ διάβασι τοῦ Ἡλίου μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα αὐτὰ διαρκεῖ περὶ τὸ 1 ἑκατομμύριο χρόνια. Τόσο κάνει λοιπὸν γιὰ νὰ σχηματισθῇ καὶ ὁ κομήτης.

Τὸ μέγεθος τῶν κομητῶν ποικίλλει πολύ. Ἕνας μεγάλος μπορεῖ νὰ ἔχῃ «κεφαλὴ» διαμέτρου 150.000 χιλιομέτρων (μεγαλύτερη δηλαδὴ ἀπ' τὸν Ἥλιο) καὶ «οὐρὰ» μήκους ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων. Ὡστόσο, ἡ ποσότης τῆς ὕλης ποὺ περιέχει, εἶναι ἀπίστευτα μικρὴ καὶ ὑπερβολικὰ ἀραιή.

Μιὰ ἄλλη καινούργια θεωρία εἶναι, ὅτι ἡ «κεφαλὴ» τῶν κομητῶν ἀποτελεῖται ἀπὸ πέτρες, σκόνη καὶ ἀέρια.

Τί μπορεῖ νὰ συμβῇ, ἂν ἡ Γῆ συναντήσῃ κάποτε στὸ δρόμο της ἕνα κομήτη; Ἡ ἀπάντησι εἶναι: «Ἀπολύτως τίποτα!». Ἄλλωστε, αὐτὸ ἔγινε πραγματικὰ στὶς 30 Ἰουνίου 1861. Ἕνας κομήτης ἐξαιρετικὰ λαμπρὸς μᾶς ἐπισκέφθηκε τότε, καὶ ἡ Γῆ πέρασε ἀνάμεσα στὴν οὐρά του, χωρὶς ν' ἀντιληφθοῦν οἱ ἄνθρωποι τὸ παραμικρό.

Ὁ Ἄγγλος ἀστρονόμος Ἔντμουντ Χάλλεϋ εἶχε βάλει ὅλα του τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ διαλύσῃ τοὺς δεισιδαίμονες φόβους γιὰ τοὺς κομῆτες. Ἐξήγησε, ὅτι οἱ μυστηριώδεις ἐμφανίσεις καὶ ἐξαφανίσεις τους ὀφείλονται κυρίως στὰ μακρυνὰ ταξίδια τους. Εἶχε προβλέψει μάλιστα πὼς ἕνας κομήτης, ποὺ εἶχε ἐμφανισθῇ τὸ 1682, θὰ ξαναγύριζε τὸ 1758 ἢ τὸ 1759 κι' ὕστερα τὸ 1835 καὶ τὸ 1910, γιατὶ ἔκανε σὲ 75—76 χρόνια κάθε περιστροφή του. Ἡ πρόβλεψί του αὐτὴ ἐπαληθεύθηκε καὶ δόθηκε τ' ὄνομά του στὸν κομήτη.

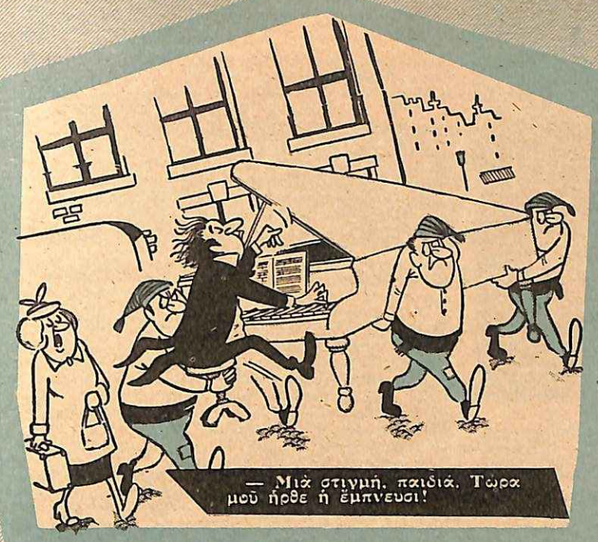

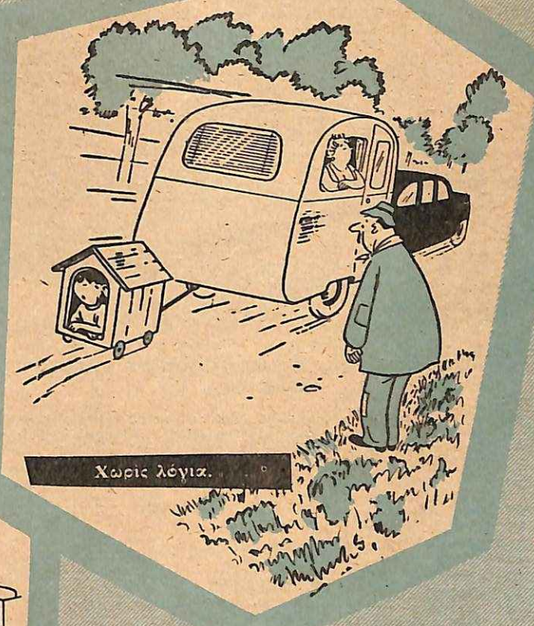

Μεταφυσικὲς

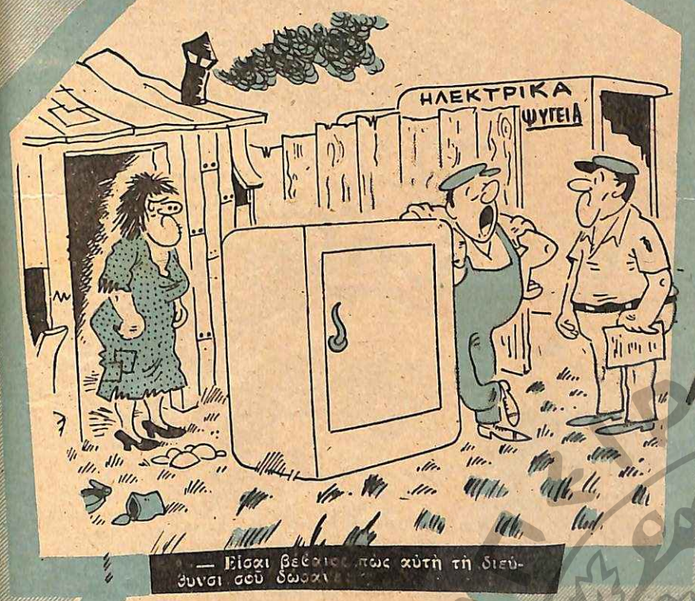

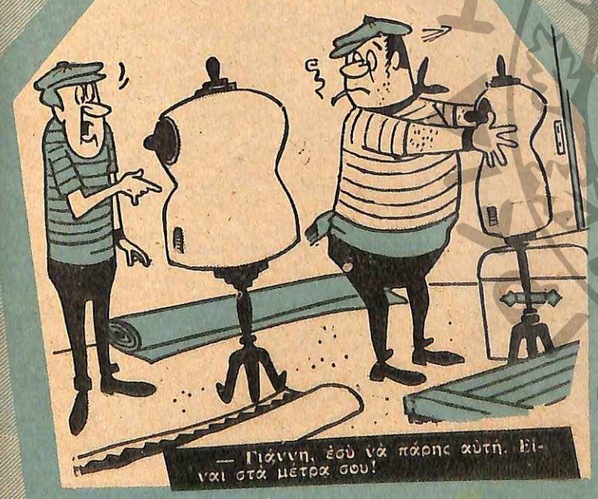

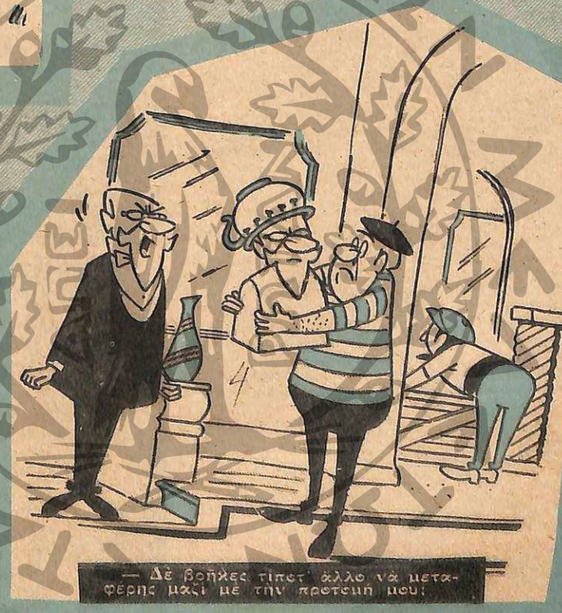

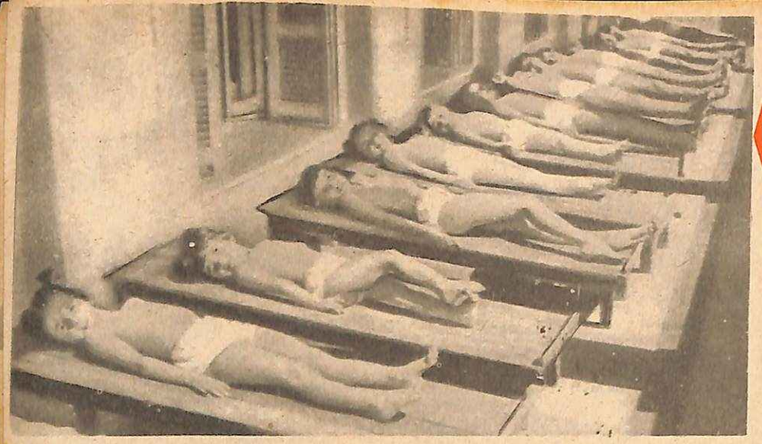

Μικροί άσθενείς που πάσχουν άπό τή νόσο τοῦ Πότ ὑποβάλλονται σέ καθημερινή ἡλιοθεραπεία που ὑποδοθεῖ τή θεραπεία τους. Τά ξύλινα κρεβάτια τους εἶναι χωρίς στρῶμα.

Τά ἀντιβιωτικά τή δαμάζουν σέ ἐλάχιστο διάστημα

Η ΝΟΣΟΣ τοῦ Πότ

Ο βάκιλλος τοῦ Κὼχ ἔχει, ὡς γνωστόν, καταπληκτική ζωτικότητα. Καί δέν προσβάλλει μόνο τούς πνεύμονες, ἀλλά καί διάφορα ἄλλα ὄργανα τοῦ σώματος. Κατά τόν ἴδιο τρόπο, προσβάλλει ἐπίσης τά ὀστά καί τίς ἀρθρώσεις. "Οταν ἡ προσβολή ἐντοπίζεται στούς σπονδύλους, μιλοῦμε γιά φυματίωσι τῆς σπονδυλικῆς στήλης, που εἶναι γνωστή ὡς πόττειος νόσος ἤ «πόττειον κακόν», ἀπό τό ὄνομα τοῦ Ἄγγλου γιατροῦ, πού τήν περιέγραψε πρῶτος. Ἡ νόσος αὐτή ἀντιπροσωπεύει μόλις τά 3% τοῦ συνόλου τῶν φυματιώσεων.

Ἡ πόττειος νόσος ἐμφανίζεται κυρίως στά μικρά παιδιά καί στά νεαρά ἄτομα ἡλικίας 20—28 χρόνων. Στούς μεγάλους εἶναι σπανιότερη, ἀλλά παρουσιάζει τότε πολύ μεγαλύτερη σοβαρότητα. Ἡ μετάδοσι τοῦ βακίλλου γίνεται ὅπως καί στίς ἄλλες φυματιώσεις.

Τά συμπτώματα εἶναι στήν ἀρχή ἀσήμαντα. Ὁ ἀσθενής αἰσθάνεται πόνο στήν ὀσφυακή περιοχή. Ὁ πόνος αὐτός μοιάζει πολλές φορές μ' ἐκεῖνον τῆς ἰσχιαλγίας.

Ἀλλ' ὅλοι οἱ πόνοι στήν περιοχή τῆς σπονδυλικῆς στήλης δέ σημαίνουν φυματίωσι. Ἡ διάγνωσι μπορεῖ νά γίνη μόνο ἔπειτα ἀπό λεπτομερεῖς κλινικές καί ἐργαστηριακές ἐξετάσεις. Ἡ ραδιογραφική πλάκα δείχνει καθαρά τήν ὕπαρξι μικρῶν προεξοχῶν στίς ἀκανθώδεις ἀποφύσεις ἑνός ἤ περισσοτέρων σπονδύλων. Οἱ προεξοχές αὐτές ὀφείλονται στή φυματιώδη ἐπεξεργασία. "Οταν δέν προσέξωμε τή νόσο ἀπό τήν ἀρχή της, εἶναι δυνατόν νά σχηματισθοῦν οἰδήματα. Τά οἰδήματα αὐτά ἐμφανίζονται πολλές φορές σέ ἀρκετή ἀπόσταση ἀπό τό μέρος τῆς φυματιώδους ἐπεξεργασίας, π.χ. στούς βουβῶνες ἤ στή βάσι τῆς ράχης.

Σημασία ἔχει ἐπίσης ἡ θερμοκρασία. Συνηθέστερα οἱ πάσχοντες ἀπό τή νόσο τοῦ Πότ παρουσιάζουν ἐλαφρή ἀνύψωσι τῆς θερμοκρασίας κατά τίς ἀπογευματινές ὧρες (δέκατα).

Ἡ νόσος τοῦ Πότ μπορεῖ νά θεραπευθῆ κάποτε μόνη της, ὅπως, ἄλλωστε, ὅλες οἱ φυματιώσεις καί διάφορες ἄλλες ἀσθένειες. Ἀλλ' αὐτό συμβαίνει σπανιώτατα. Στό μεταξύ, ἄλλωστε, ἔχουν ἐπέλθει σημαντικές ἀλλοιώσεις τῆς σπονδυλικῆς στήλης, πού προκαλοῦν ἔντονη κυφότητα (καμπούρα). Πολλοί καμπούλιηδες εἶναι παληοί ἀσθενεῖς ἀπό τή νόσο τοῦ Πότ, πού δέν ὑπεβλήθησαν σέ καμμιά θεραπεία ἤ θεραπεύθηκαν ἀτελῶς. Στίς περιπτώσεις αὐτές, οἱ ἀσθενεῖς παρουσιάζουν ἐπίσης γενική καχεξία.

Ἀλλ' ὅπως εἴπαμε, ἡ αὐτόματη θεραπεία εἶναι σπανιωτάτη. "Αν ἀφήσωμε τόν ἀσθενῆ χωρίς καμμιά θεραπευτική ἀγωγή, εἶναι δυνατόν νά ἐμφανισθοῦν παραλύσεις (ὀφειλόμενες σέ προσβολή τῶν νεύρων) ἤ γενική σηψαιμία φυματιώδους προελεύσεως, πού καταλήγει συνήθως στό θάνατο.

Γι' αὐτό, ἐπιβάλλεται ἡ ταχυτάτη διάγνωσι κι' ἡ χωρίς ἀναβολή ἔναρξι τῆς κατάλληλης θεραπευτικῆς ἀγωγῆς.

"Ως προχτές ἀκόμη, ἡ ἐπιστήμη δέν εἶχε ἄλλο μέσον γιά τήν καταπολέμησι τῆς νόσου τοῦ Πότ ἐκτός ἀπό τήν ἡλιοθεραπεία, πού συνδυαζόταν μέ ἀκινησία πάνω σέ σκληρό κρεβάτι ἤ τήν ἐφαρμογή ἐπιδέσμου ἀπό γύψο καί μέ τήν κατάλληλη τονωτική ἀγωγή.

Μέ τόν τρόπο αὐτό, ἐπιτυγχανόταν θεραπεία στίς 50—70% τῶν περιπτώσεων (ἀνάλογα μέ τήν ἡλικία τοῦ ἀσθενοῦς). Ἀλλ' ἀπαιτοῦσε πολύν καιρό (χρόνια κάποτε) καί οἱ ἐπιπλοκές κατά τή διάρκειά της ἦταν πολυάριθμες: σοβαρές καί κάποτε θανατηφόρες παραπληγικές καταστάσεις, ἀποστήματα πού κατέληγαν σέ συρίγγια κτλ.

Ἡ ἀνακάλυψι τῶν ἀντιβιωτικῶν, ὅμως, ἐξαφάνισε ὅλα αὐτά τά δυσάρεστα ἐνδεχόμενα καί συντόμεψε σέ μέγιστο βαθμό τή θεραπεία.

Τά ἀντιβιωτικά—στρεπτομυκίνη, P.A.S, ἰσονιαζίδη κτλ.—ἐπενεργοῦν κι' ἐδῶ ὅπως καί σ' ὅλες τίς ἄλλες μορφές φυματιώσεως. Σταματοῦν τόν πολλαπλασιασμό τῶν βακίλλων τοῦ Κὼχ καί συντελοῦν στήν ἐπούλωσι τῆς φυματιώδους ἑστίας.

Τά ἀντιβιωτικά παρέχουν ἐπίσης μιά ἄλλη μεγάλη ὑπηρεσία: Ἐπιτρέπουν τή χειρουργική θεραπεία τῆς νόσου.

Πρίν ἀπό τήν ἀνακάλυψί τους, ἡ χειρουργική ἐπέμβασι μόνο ὡς παραφροσύνη θά μποροῦσε νά χαρακτηρισθῆ. Γιατί ἡ πληγή μολυνόταν ἀπό τό βάκιλλο τοῦ Κὼχ καί μεταβαλλόταν σέ συρίγγιο, πού ἦταν τίς περισσότερες φορές ἀθεράπευτο. Ἔτσι ἡ ἐγχείρησι, ἀντί νά καλυτερεύση, χειροτέρευε τήν κατάστασι τοῦ ἀσθενοῦς.

Ἀλλά σήμερα, μέ τή βοήθεια τῶν ἀντιβιωτικῶν, οἱ ἐγχειρήσεις αὐτές εἶναι εὐχερέστατες. Ἡ ἐγχείρησι συνίσταται στήν ἀποκοπή τοῦ πάσχοντος τμήματος του ἤ τῶν σπονδύλων, στήν ἀπόξεσι καί τόν καθαρισμό τοῦ ὑπολοίπου καί, στήν ἀνάγκη, στή μεταμόσχευσι ἄλλων ὑγιῶν σπονδύλων. Ἡ τομή γίνεται στήν περιοχή τῶν πλευρῶν ἤ τῆς κοιλιᾶς. Πρίν ἀπό τήν ἐγχείρησι, χορηγοῦνται στόν ἀσθενῆ ἰσχυρότατες δόσεις ἀντιβιωτικῶν, πού καταστρέφουν τή φυματιώδη ἑστία ἤ τουλάχιστον τήν καθιστοῦν ἀκίνδυνη. Τά ἀντιβιωτικά συνεχίζονται καί μετά τήν ἐγχείρησι.

Ἀντί γιά τά χρόνια πού ἀπαιτοῦσε ἄλλοτε ἡ θεραπεία, σήμερα δέ χρειάζονται παρά 5—6 μῆνες ἀπό τήν ἔναρξι τῆς ἀσθενείας. Οἱ ἐπιτυγχανόμενες θεραπεῖες φθάνουν σέ ἀναλογία 96%. Καί εἶναι πάντα ὁριστικές. Πραγματικά, τίποτα δέν δικαιολογεῖ τήν ὑποτροπή.

Ἀλλ' ὅταν ἡ διάγνωσι γίνη ἐγκαίρως, ὁπότε οἱ βλάβες εἶναι ἐλάχιστες, τά ἀντιβιωτικά ἀρκοῦν καί μόνα τους γιά νά ἐπιφέρουν τή θεραπεία. Γι' αὐτό, κάθε πόνος στήν περιοχή τῆς σπονδυλικῆς στήλης πού παρατείνεται, πρέπει νά προκαλῆ ἀμέσως τήν προσοχή μας.

Κάθε καθυστέρησι, δυσχεραίνει πολύ τή θεραπεία ἤ τήν κάνει περισσότερο πολύπλοκη.

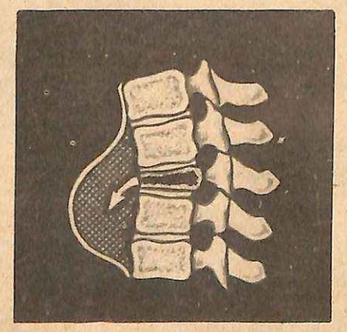

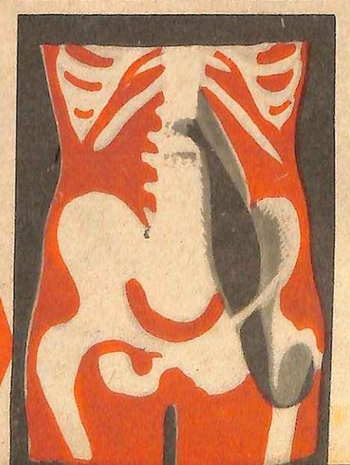

"Α ν ω: Ἡ φυματιώδης ἐπιεξεργασία προκάλεσε τό σχηματισμό ἑνός ἀποστήματος. Κ ά τ ω: Τό ἀπόστημα προχώρησε πρός τά κάτω καί ἔφτασε ὡς τή λεκάνη.

✪✪

Η ΚΑΤΑΧΡΗΣΙ ΤΩΝ ΔΙΕΓΕΡΤΙΚΩΝ

Ἡ κατάχρησι καφέ, τσαγιοῦ καί καπνίσματος εἶναι ὁ λόγος, γιά τόν ὁποῖο πολλοί ἄνθρωποι νομίζουν πώς πάσχουν ἀπό ὑπερθυρεοειδισμό καί ὑποβάλλονται σέ περιττές ἐγχειρήσεις ἀφαιρέσεως τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος. Αὐτό βεβαιώνει ὁ Ἀμερικανός δόκτωρ Ἄρνολντ Τζάκσον, σέ μιά ἀνακοίνωσί του πού δημοσιεύθηκε τελευταίως στήν «Ἐφημερίδα τῆς Ἀμερικάνικης Ἰατρικῆς Ἑταιρείας».

Προσθέτει δέ ὅτι, ἀπό 228 περιπτώσεις λανθασμένης διαγνώσεως ὑπερθυρεοειδισμοῦ, οἱ 112 ὀφείλονταν σέ νευρική ὑπερέντασι ὀφειλομένη σέ κατάχρησι διεγερτικῶν (καφέ, τσαγιοῦ ἤ τσιγάρου).

Εἶναι δύσκολο νά γίνη ἡ διάκρισι τῆς καταστάσεως αὐτῆς ἀπό τό γνήσιο ὑπερθυρεοειδισμό. Καί στίς δυό περιπτώσεις ὑπάρχουν ἀπώλεια βάρους, ταχυπαλμία, νευρικότης καί ἀϋπνία. "Οταν ὅμως πρόκειται γιά πραγματικό ὑπερθυρεοειδισμό, ὁ πάσχων διατηρεῖ συνήθως τήν ὄρεξί του, ἐνῶ πέφτει τό βάρος του. Ἐπίσης παρουσιάζει μεταβολές στήν πίεσι τοῦ αἵματος καί ἀδυναμία ὡρισμένων μυῶν.

Συγκλονιστικό, δραματικό καί κοινωνικό μυθιστόρημα ὑπό ΖΥΛ ΜΑΡΙ

ΚΟΛΑΣΜΕΝΗ ἀγάπη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ· ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἀκούγοντας διαρκῶς ἀπ' τόν ἄντρα της ὑμνους γιά τό φίλο του Μαρσέλ Παρός, ἡ Μπριζίτ τόν θαύμαζε χωρίς νά τόν ξέρη. Ἔπειτα ἀπό χρόνια λοιπόν, ὁ Ναρσίς Ντοραμόν ξανασυνάντησε τυχαίως τόν Παρός καί τόν φιλοξένησε κάμποσες μέρες στό σπίτι του. Ἡ παληά φιλία τους ξαναζωντάνεψε. Συχρόνως ὅμως ἡ Μπριζίτ ἔπεσε θύμα τῆς γοητείας τοῦ Παρός καί ἔγινε φιλενάδα του. Ὕστερα ὁ Παρος ξαναφυγε ξαφνικά. Μά, ἀπ' τίς σχέσεις τους, ἡ Μπριζίτ ἔφερε στόν κόσμο ἕνα κοριτσάκι, τή Μαρσέλ, πού ὁ Ναρσίς τό νόμιζε γιά δικό του παιδί. Τώρα ὁ Ναρσίς κι' ὁ Μαρσέλ Παρός ξαναουναντιώνται κι' ὁ πρῶτος ἀναγκάζει τό δεύτερο νά ξαναπάη στό σπίτι του. Ἡ Μπριζίτ τοῦ κάνει πικρά παράπονα γιατί τήν ἐγκατέλειψε ἄλλοτε.

10ον — Κι' ἐγώ σᾶς ἀγαποῦσα! Σᾶς ἀγαποῦσα πολύ... κι' ἀπό καιρό... Ἀπ' τήν πρώτη μέρα πού μοῦ εἴχε μιλήσει γιά σᾶς! Τό καταλάβατε... καί παίξατε μαζί μου δυό μῆνες, γιά νά ἱκανοποιήσετε τό καπρίτσιο σας. Ὕστερα, μιά μέρα, φύγατε ξαφνικά! Κι' ἀπό τότε, πάνω ἀπό 18 χρόνια, μείνατε σά νεκρός γιά μένα... Ὤ, σᾶς μισῶ, σᾶς μισῶ σήμερα ὅσο σᾶς ἀγαποῦσα ἄλλοτε!...

— Δέν ἀναρτηθήκατε ὅμως καθόλου γιατί ἔφυγα...

— Τί μ' ἐνδιαφέρουν οἱ λόγοι πού εἴχατε; Γιά μένα, δέν ὑπάρχουν... δέ μπορεῖ νά ὑπάρξουν!... Θέλετε νά ρίξετε σέ μένα μόνο ὅλα τά βάρη.. Ναί, τό σφάλμα μου ἦταν μεγάλο... μά δέ συνοδεύόταν ἀπό ὑποκρισία... Δέ σᾶς πρόσφερα μονάχα τήν ἀγάπη μου σ' ἀντάλλαγμα τῆς δικῆς σας. Σᾶς ἔδινα τή ζωή μου ὁλόκληρη, γιά νά μοῦ δώσετε τή δική σας ζωή... Εἶχα σχηματίσει μιά τόσο μεγάλη ἰδέα γιά σᾶς!... Ἤσαστε τόσο ψηλά μέσα στήν καρδιά μου!... Ἤσαστε γιά μένα ἐκεῖνος, πού περίμενα. Κι' ἤμουν γιά σᾶς ἐκείνη πού θά σᾶς ἔκανε εὐτυχισμένο!

»"Ονειρα! "Ονειρα!... Ὁ ἄνεμος τά πῆρε ὅλα, τά σάρωσε!... Ὤ, ναί, κάνατε καλά πού ἤρθατε σήμερα! Ἡ καρδιά μου δέν ἄντεχε πιά νά κλείνη μέσα της τόσο μίσος...

»Πῶς θυμάμαι τήν τρομερή ἐκείνη σκηνή τῆς τελευταίας μας συναντήσεως, ὅταν καταλάβα πόσο ταπεινή ἦταν ἡ καρδιά σας... "Εχασα τότε κάθε ἰδέα γιά σᾶς κι' ἀπόρησα πῶς ἦταν δυνατό νά σᾶς ἐκτιμάη τόσο ὁ ἄντρας μου... πῶς δέ μάντεψε ποτέ σέ ποιόν ἄθλιο εἶχε προσφέρει τή φιλία του...

»Πῶς δέν πέθανα ἀπ' αὐτή τή σκηνή!... Κάθε λέξι σας μέ πότιζε ἀπογοήτευσι καί τρόμο!... "Ἔπειτα ἀπ' τή σκηνή αὐτή, δέ μποροῦσα πιά ν' ἀμφιβάλω γιά τούς σκοπούς σας... "Οταν λοιπόν ὁ ἄντρας μου μοῦ ἀνάγγειλε, ἔπειτα ἀπό λίγο καιρό, πώς εἴχατε φύγει ἀπ' τή Γαλλία, δέ μπόρεσα νά μή φωνάξω, ἀσυλλόγιστα: «Τό ἤξερα!».

»Εἶχα ὑποσχεθῆ στόν ἑαυτό μου νά μείνω ἤρεμη. Μά πῶς μποροῦσα;... Ζῶ ἀπό τότε μέ τήν ἀνάμνησι αὐτῆς τῆς σκηνῆς! Θά μοῦ ἦταν εὔκολο νά σᾶς τήν περιγράψω, μέ τίς παραμικρότερες λεπτομέρειές της! Ἔχει μείνει μέσα μου, σάν ἕνα δηλητήριο, πού μέ τρώει ὕπουλα...

»Τίποτα δέ μοῦ ἐπέτρεπε νά τήν προβλέψω... Ἐπρόκειτο νά φύγετε, γιά νά ξαναγυρίσετε στή θέσι σας, στό σύνταγμά σας... "Ημαστε μόνοι οἱ δυό μας στόν πύργο... Ἔκανα σάν τρελλή, γιατί θά σᾶς ἔχανα... Δέ μποροῦσα νά ζήσω μακρυά σας, μονάχα μέ τήν ἐλπίδα νά σᾶς βλέπω κάπου-κάπου γιά λίγο, κάθε φορά πού θάρχόσαστε στό Παρίσι.

»Δέ σᾶς ἀγαποῦσα ἄλλωστε ἔτσι... Σᾶς ἀγαποῦσα σά γυναίκα σας, κι' ὄχι σά φιλενάδα σας... Ντρεπόμουν νά κρύβωμαι... Μοῦ φαινόταν ἀτιμία νά ἐξακολουθήσω νά ζῶ κοντά σ' ἕνα δυστυχισμένο, πού δέν ὑποπτευόταν τίποτα... Τήν παραμονή λοιπόν τῆς ἡμέρας πού θά φεύγατε, ξέσπασα σέ λυγμούς, πάνω στό στῆθος σας... Δέν ἤξερα ἀκόμα πώς εἴχατε ἤδη ζητήσει κι' ἐπιτύχει τή μετάθεσί σας στήν Ἀμερική... καί πώς μέσα στήν τσέπη σας, ἐκεῖ πού ἀκουμποῦσα τό δακρυβρεχτο πρόσωπό μου, εἴχατε τή διαταγή πού περιμένατε γιά τό χωρισμό μας...

»Μέ πόση γλύκα, μέ πόση ὑποκρισία μέ παρηγορήσατε!... Φοβόσαστε ἴσως μήπως μαντέψω τήν ἀλήθεια καί σᾶς χαλάσω τά σχέδια;... Γιατί νάμαι τόσο θλιμμένη — μοῦ εἴπατε — ἀφοῦ θά ξαναβλεπόμαστε, ἀφοῦ μ' ἀγαπούσατε... ἀφοῦ θά μ' ἀγαπούσατε ἀκόμα πιό πολύ ὅταν θά βρισκόσαστε μακρυά μου, σέ μιά ἐπαρχιακή φρουρά;

»Ὤ, τά ψεύτικα αὐτά λόγια!... Ἐνῶ τά προφέρατε, γελούσατε κρυφά μέ εἰρωνεία κι' ἀνακούφισι!... Πῶς λέγατε ψέμματα!... Μιλούσατε... ἀπαντοῦσα... Τά θυμάμαι ὅλα, λέξι πρός λέξι... Ἀπό τότε πού μ' ἐγκαταλείψατε, δέν πέρασε μέρα χωρίς ν' ἀναπολήσω τά λόγια αὐτά καί νά τά ἐπαναλάβω, σάν ἕνα μάθημα πού μοῦδινε δυνάμεις γιά νά ἐξακολουθήσω νά μισῶ... καί γιά νά ἐκδικηθῶ πιό καλά...

»Ἀκοῦστε τή σκηνή... τή φριχτή αὐτή σκηνή! Μοῦ λέγατε:

»— Ἀμφέβαλλες λοιπόν γιά μένα;

»Κι' ἐγώ ἀπαντοῦσα — γιατί δέν πίστευα στήν εὐτυχία μου:

»— Ὄχ, ποτέ!... Ὡστόσο θά μ' ἀφίσης. Κι' ἐγώ δέν ἔχω πιά ἄλλη ἐλπίδα ἀπό σένα. Εἶσαι τό καταφύγιό μου κι' ὁ σκοπός τῆς ζωῆς μου... Ἐσύ μπορεῖς νά μοῦ ξαναδώσης λίγη ἀπ' τήν περηφάνειά μου καί τήν τιμή μου πού ἔχασα!... Σοῦ τά θυσίασα ὅλα... κράτησα ὅμως τήν ἐλπίδα πώς θά ζοῦσα κοντά σου... καί φοβᾶμαι τώρα ὅτι θά μ' ἐγκαταλείψης...

»— Σέ ξαναρωτάω Μπριζίτ, ἀμφιβάλλεις γιά μένα;

»— Σκέφθηκες τή ζωή πού θά περνούσαμε;... Τόσο εὐτυχισμένη!... Μπορῶ νά ξαναπάρω τήν ἐλευθερία μου καί νά γίνω γυναίκα σου... Μόνο ἔτσι μοῦ φαίνεται δυνατή ἀκόμα ἡ ζωή... Θά δῆς! Θά εἶμαι τόσο τρυφερή, τόσο ἀφοσιωμένη!... Καί σύ, πού μέ βρίσκεις ὁμορφη, θά μέ βρίσκης τότε πιό ὁμορφη κάθε μέρα, γιατί θά κάνω τό κάθε τι γιά νά τό πετύχω, γιά νά σοῦ ἀρέσω περισσότερο... Ξέρω καλά πῶς θ' ἀφίσω πίσω μου τή θλῖψι, φεύγοντας ἀπ' αὐτό τό σπίτι... κι' ἡ μητρική καρδιά μου θάναι ἀπαρηγόρητη γιατί δέ θάχω πιά κοντά μου διαρκῶς τό γυιό μου. "Αν ὅμως ὑποφέρω κρυφά, σοῦ ὁρκίζομαι πώς ἐσύ δέ θά τό καταλάβης... Θά βλέπης τή γυναίκα σου πάντα χαμογελαστή κι' εὐτυχισμένη, πολύ εὐτυχισμένη!

»— Ὁ γάμος πού ὀνειρεύεσαι, εἶναι ἀδύνατος...

»— Γιατί; Δέν εἶσαι ἐλεύθερος;

»— Ναί, ἀλλά θά πέθαινε ὁ Ναρσίς!...

»— Προτιμᾶς, λοιπόν, νά τόν ἀτιμάζης κρυφά;... "Ακουσε τί σκέφθηκα! Θά φύγης. Κι' αὔριο θά φύγω κι' ἐγώ... Δέν ἀντέχω πιά νά ζῶ σ' αὐτό τό σπίτι... Δέ μπορῶ... Δέν εἶμαι φτιαγμένη γι' αὐτό... Ὁ ἄντρας μου μ' ἀγαπάει πάρα πολύ, κι' αὐτό μέ κάνει νά νοιώθω τύψεις κάθε ὥρα... "Οταν ἀκούω τά τρυφερά του λόγια, μοῦρχεται νά τοῦ φωνάξω, πνιγμένη ἀπό ἀηδία: «Μά δέ βλέπεις λοιπόν; Δέ μαντεύεις λοιπόν τίποτα;...». Εἶναι ἕνα ἀνυπόφορο μαρτύριο... "Οταν ἔγινα δική σου, δέν τά σκέφθηκα, ὅλ' αὐτά... Ὑπάκουσα στόν ἔρωτα πού μέ φλόγιζε, γεννημένος ἀπ' τά ἁμαλα λόγια τοῦ Ναρσίς... Κι' ὕστερα, σοῦ εἶχα ἐμπιστοσύνη. Δέ μποροῦσα νά φανταστῶ πώς θά μ' ἀγαποῦσες ἀλλοιῶς ἀπ' ὅπως σ' ἀγαποῦσα ἐγώ... "Ηταν τόσο φυσικό νά γίνω γυναίκα σου, ὥστε οὔτε τό ἀνάφερα κάν. "Αν σοῦ τό λέω σήμερα, εἶναι γιατί μέ τρελλαίνει ὁ χωρισμός μας... Ἀλήθεια, ἀλήθεια θά δίσταζες;...

»— Ναί!...

Ἡ Μπριζίτ σώπασε γιά λίγο. Ἡ φωνή της εἶχε γίνει βραχνή, ὅπως ἀναπολοῦσε τίς ὀδυνηρές αὐτές ἀναμνήσεις... Κάπου-κάπου σκέπαζε τά μάτια της μέ τό χέρι της, σά νάβαλε νά σβύση τή φλόγα πού τούς εἶχε ἀνάψει ὁ πυρετός.

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμη γιά τήν ταραχή μου, συνέχισε, Ἀλλά, ὅταν θυμᾶμαι αὐτή τή σκηνή, εἶναι σά νά τήν ξαναζῶ... Τήν ξαναβλέπω κάθε μέρα, μέ τό θάνατο στήν ψυχή... Ἔπειτα ἀπ' τήν ἀρνησί σας, ὅταν δέ μοῦ κουψατε πιά, ὅτι θά μ' ἀφίνατε, κατάλαβα σέ ποιά ἄβυσσο εἶχα κατρακυλήσει... καί πόσο ἀνάξιος μπορεῖ νά γίνη ὁ ἄνθρωπος...

"Ημουν τσακισμένη ἀπ' τόν πόνο, τή ντροπή, τήν ἀπελπισία... Θάθελα νά φύγω, νά κρυφτῶ ἀπ' ὅλα τά μάτια, γιατί μοῦ φαινόταν πώς στό ἑξῆς θά μποροῦσε ὁ καθένας νά διαβάση τή ντροπή μου στό πρόσωπό μου...

»Καί σεῖς... ὦ, σεῖς εἴχατε τό θάρρος νά βρῆτε ἀκόμα τρυφερά λόγια... κι' ἐξακολουθήσατε νά λέτε ψέμματα!... Ἐνῶ ἐγώ σᾶς ἱκέτευα, ἀνυπόπτη γιά τήν τόση σκληρότητά σας, νά μέ κρατήσετε κοντά σας σά νόμιμη γυναίκα σας, ἐσεῖς δέ μέ θέλατε πιά οὔτε γιά φιλενάδα σας!...

Ἔπνιξε τούς λυγμούς της στό μαντῆλι της κι' ἐξακολούθησε:

— Σᾶς ἄφησα νά μοῦ λέτε λόγια παρηγοριᾶς καί νά ἐφευρίσκετε κι' ἄλλα ψέμματα... Προπαντοῦθηκα πῶς σᾶς πίστευα... Δέ σᾶς ἔκανα κανένα παράπονο... Τό θεωροῦσα πιά ταπεινωτικό νά σᾶς ἱκετέψω... Κι' ἔτσι χωρίσαμε... ἐδῶ καί τόσα χρόνια!...

Σηκώθηκε κι' ἔκανε μερικά βήματα μέσα στό σαλόνι γιά νά καταπραύνη τά νεῦρα της.

— Δεκαεννιά χρόνια σχεδόν... Δεκαεννιά χρόνια, πού τάζησε μέ δάκρυα καί μεταμέλεια, κοντά σ' ἕναν ἄνθρωπο πού τόν σέβομαι ἀπέραντα πού μέ λατρεύει, πού εἶναι τόσο καλός καί τρυφερός μαζί μου!...

Ὁ Παρός τήν κύτταξε μέ θλῖψι καί ξαναεῖπε, γιά δεύτερη φορά:

— Δέ μέ ρωτᾶτε, Μπριζίτ, γιατί θέλησα ἀλλοτε νά φύγω;...

Ἐκείνη ἀναστέκωσε τούς ὤμους της.

— Θά προσπαθήσετε νά δικαιολογηθῆτε; εἶπε.

— Ὄχι... ἀλλά νά σᾶς ἐξηγήσω...

Ἡ Μπριζίτ γέλασε νευρικά.

— Τί ὠφελεῖ; Ξέρω καλά τί θά μοῦ πῆτε...

Τ' ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΓΕΡΟΝΤΟΜΑΓΚΑ

Τό πεπρωμένο

Κάποια μέρα στό μπαρ-λιμπρικο τοῦ Μπάρλα
πού τρελλαίνονταν γιά πλάκα καί γιά πάρλα
καί πού ψόφαγε γιά ντόρο καί καζούρα,
εἶχα πάει νά πατήσω μιά ξοδάρα.

★

Τή στιγμή ἐκείνη ξσιαχνε πελάτη
—τό ρεζίλεψαγε τό Μίστο τό Τζουλάτη—
κι' ἔτσι, στήθηκα σειρά λίγο πιό πέρα,
μουρμουρίζοντας μιά σκέτη «καλημέρα».

★

Κι' ὅπως ἔστριβα της τζίβας τά τσιγγέλια,
μέ κοζάρανε καί μπῆξανε τά γέλια:
«Σταμάτησε, ρέ!», τούς λέω σά θεριό,
«μή σάς στείλω γιά τό σπίτι μέ φορεῖο».

★

Κι' ὁ ψευτόμαγκας ὁ Μίστος σοβαρεύει,
ἀγριεύει κι' ἐξηγήσεις μοῦ γυρεύει.
Καί μοῦ λέει κι' ὁ σαγλάκιας ὁ μπαμπέρης:
«Τό μουστάκι δέ σοῦ πάει, νά τό ξέρης».

★

Παίρνω φόκο, τό βιολί του, ὅμως, ἐκεῖνος:
«Ἄν τό κλάδευες, θά ἤσουνα πιό φίνος!»
«Μά κι' ἐλόγου μου», πετάγεται ὁ Μίστος,
«φτοίχα-τρίχα θά στό μάσαγα εὐχαρίστως!»

★

Πῶς ἑκάναν τέτοιο σφάλμα, τέτοια γκάφα;
Παίρνω ξμπάριζα, σφερκώνω τήν ξουράφα
καί, μέ τέχνη πού ὡς τώρα δέν ξανάδα,
τούς ἐξούρισα μέ δίχως σαπουνάδα!

★

Τί σοῦ μέλλεται, λοιπό, ποτές δέν ξέρεις·
πᾶς γιά ξούρισμα καί γίνεσαι μπαρμπέρης!

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

"Οτι φύγατε, γιατί εἴχατε τύψεις, ποὺ ἀπατούσατε ἕνα τόσο ἀφοσιωμένο, εἰλικρινῆ καὶ εὔπιστο φίλο... γιατὶ ντρεπόσαστε νὰ τὸν κυττᾶτε στὰ μάτια, ἀφοῦ τοῦ πήρατε τὴ γυναίκα του...

Σταμάτησε μπροστά του καὶ πρόσθεσε προκλητικά:

— Αὐτὸ εἶναι;

— Ναί, αὐτό, ἀπάντησε ἁπλᾶ ὁ Παρός.

— Μὰ ἦταν πολὺ ἀργὰ πιά! Τὸ σφάλμα εἶχε γίνει... Σᾶς πρόσφερα τὸ μοναδικὸ τρόπο νὰ τὸ ἐπανορθώσετε... "Οχι, δὲ σᾶς πιστεύω! Εἴσαστε ὅλος ἐγωϊσμὸ καὶ φέμμα!... φύγετε ἀπ' τὸ σπίτι μου... φύγετε!... Δὲ θέλω νὰ τὸ μολύνετε μὲ τὴν παρουσία σας. Δὲ θέλω... Θὰ ἐξηγήσω στὸν ἄντρα μου πὼς δὲ μπορούσατε νὰ τὸν περιμένετε, πὼς βιαζόσαστε νὰ φύγετε... Θὰ σᾶς δικαιολογήσω... 'Αντίο!

'Ο Παρὸς σηκώθηκε καὶ προχώρησε σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὴν πόρτα, σκυφτός, σὰ νὰ τὸν βάραιναν τὰ περασμένα.

— 'Αντίο, Μπριζίτ!... μουρμούρισε.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ θἄβγαινε, ἐκείνη ἔμπηξε μιὰ φωνὴ ἀγωνίας καὶ τοῦ ἅπλωσε τὰ χέρια της:

— "Οχι, ὄχι, μεῖνε!... Μεῖνε! Δὲ βλέπεις λοιπὸν πὼς σ' ἀγαπῶ πάντα;... πὼς δὲν ἔπαψα ποτὲ νὰ σ' ἀγαπῶ;

Ξανάπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ πρόσθεσε, μὲ σβυσμένη φωνή:

— Σᾶς εἶπα ψέμματα.., 'Ακόμα καὶ μετὰ τὴν ἀνωδρη ἐγκατάλειψί σας, δὲ μπόρεσα ποτὲ νὰ σᾶς μισήσω... ὅσο κι' ἂν προσπάθησα! "Αν ζητοῦσα νὰ σᾶς ἐκδικηθῶ, θὰ ἦταν σὰ νὰ τιμωροῦσα τὸν ἑαυτό μου... Κι' ὕστερα, ἡ μόνη δικαιολογία τοῦ λάθους μου εἶναι ὁ ἔρωτάς μου! 'Αλλοιῶς, θὰ ὑποκυπτα ποτὲ σ' ἕνα καπρίτσιο, σὲ μιὰ κρίσι νεανικῆς τρέλλας;..

»"Οχι, μὴ φύγετε! 'Αφῆστε με νὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα... Συχωρέστε με ποὺ σᾶς μίλησα ἔτσι ἀπότομα... 'Ησυχάστε, ἡ τωρινὴ ἀγάπη μου δὲν εἶναι σὰν ἐκείνη, τὴν παλιά... Θὰ σᾶς ἐξηγήσω σὲ λίγο γιατί δὲ μπορῶ νὰ πάψω νὰ σᾶς ἀγαπῶ καὶ γιατί, σὲ κάθε στιγμὴ τῆς ζωῆς μου, δὲ μ' ἀφίνει ἡ ἀνάμνησί σας, ἡ τόσο σκληρὴ καὶ γλυκειὰ μαζί!

»Προσπάθησα νὰ ἐξαγοράσω τὸ σφάλμα μου, περιβάλλοντας τὸν ἄντρα μου μὲ κάθε δυνατὴ εὐτυχία... Τὸ μυστικό μας, ποὺ δὲν τὸ ξέρει κανεὶς ἄλλος στὸν κόσμο, θὰ πεθάνη μαζί σας καὶ μαζί μου... Δὲ θὰ τὸ ὑποπτευθῆ ποτὲ ὁ ἄντρας μου... Δὲ θὰ δίσταζα νὰ δώσω ἀκόμα καὶ τὴ ζωή μου, ἂν ἐπρόκειτο νὰ διαλύσω ἔτσι κάποια ὑποψία του...

— Οὔτε κι' ἐγὼ θὰ δίσταζα, Μπριζίτ! Σᾶς τ' ὁρκίζομαι!

— Βλέπετε, θὰ ἦταν τρομερὴ δυστυχία, ἂν μάθαινε... ὄχι τόσο γιὰ σᾶς καὶ γιὰ μένα... 'Εμεῖς οἱ δυὸ εἴμαστε ἕνοχοι, κι' ἂν μᾶς χτυποῦσε ἡ τιμωρία, θἄπρεπε νὰ σκύψουμε τὸ κεφάλι καὶ νὰ τὴ δεχθοῦμε ἀδιαμαρτύρητα, σὰ μιὰ ὄψιμη δικαιοσύνη... Μὰ δὲν εἴμαστε μόνοι... 'Υπάρχει πρῶτα ἐ κ ε ῖ ν ο ς, ποὺ δὲν ἀξίζει ἕνα τέτοιο πόνο.. Κι' ἔπειτα, εἶναι καὶ μιὰ ἀθῶα, ποὺ θἄπεφτε θῦμα αὐτῆς τῆς καταιγίδας!...

— Μιὰ ἀθῶα;...

— Ναί. 'Η κόρη μου!

'Η καρδιὰ τοῦ Παρὸς σφίχτηκε παράξενα. Τί ἐννοοῦσε ἡ Μπριζίτ; Γιατί θἄπεφτε θῦμα ἡ κόρη της;

Μάντεψε ξαφνικὰ τὴν ἀλήθεια... Καὶ φοβήθηκε!

— Μπριζίτ!... μουρμούρισε.

— Σᾶς τὸ εἶπα πὼς δὲ μποροῦσα νὰ σᾶς μισήσω, οὔτε νὰ σκεφθῶ νὰ ἐκδικηθῶ! Σᾶς εἶπα πὼς ἡ ἀνάμνησί σας ἔμενε πάντα ζωντανὴ κοντά μου... καὶ πὼς γι' αὐτὸ δὲν πέθανα...

— Μπριζίτ, σᾶς ἱκετεύω!... Πέστε μου τί ἐννοεῖτε!...

'Εκείνη ἔκρυψε μὲ τὸ χέρι της τὰ βακρυσμένα μάτια της κι' ἀπάντησε, πολὺ σιγά:

— Δὲν τὸ μαντεύετε.., ἀφοῦ τῆς ἔδωσα τ' ὄνομά σας;

— 'Η Μαρσέλ... εἶναι..,

— Κόρη σας!

— Κόρη μου!... Κόρη μου!... τραύλισε ὁ Παρὸς ἀναστατωμένος.

Κλονίσθηκε κι' ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα.

— Εἶναι φριχτό!... μουρμούρισε. "Οχι, δὲ μπορεῖ... δὲ γίνεται!...

Κι' ἂν ἀκόμα τὸν ἄκουγε, ἡ Μπριζὶτ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ καταλάβη τί συνέβαινε μέσα στὴν ψυχή του... Μὰ δὲν ἄκουσε, γιατὶ συνέχισε, σὰν ἐκστατική:

— Αὐτὸ τὸ παιδὶ εἶναι ἡ τύψι μου... μὰ κι' ἡ μεγάλη χαρὰ τῆς ζωῆς μου... Δὲν τὴν ἀγαπάω περισσότερο ἀπ' τὸ γυιό μου... Τὴν ἀγαπάω ὅμως ἀλλοιώτικα, μὲ στοργὴ καὶ μὲ πόνο μαζί... Γι' αὐτὴν προπάντων φοβᾶμαι.., "Αν τυχὸν μάθαινε ποτὲ ὁ Νασσίς!... 'Η καλωσύνη του εἶναι ἀπέραντη, φτάνει μέχρις ἀδυναμίας... Ποιὸς ξέρει ὅμως τί θὰ συνέβαινε, ἂν μάθαινε τὴν ἀλήθεια! "Οταν οἱ ἀδύνατοι ἐξεγερθοῦνε, μπορεῖ νὰ φτάσουν στὰ ὄκρα... Εἶμαι βέβαιη πὼς ὁ Νασσίς δὲ θὰ συγχωροῦσε ποτέ, οὔτε σᾶς, οὔτε μένα.., οὔτ' αὐτήν!... Θὰ ζητοῦσε νὰ ἐκδικηθῆ!...

'Ο Παρὸς δὲν ἄκουγε πιά. "Ητανε τρομοκρατημένος, ξετρελλαμένος.., "Ελεγε καὶ ξανάλεγε μὲ τὸ νοῦ του:

«'Ο Μὰξ Ρύσλερ εἶναι γυιός μου... 'Η Μαρσὲλ Νταραμὸν εἶναι κόρη μου... Κι' ὁ Μὰξ ἀγαπάει τὴ Μαρσέλ!...».

'Ο ἀδελφὸς ἀγαποῦσε τὴν ἀδελφή. "Ηθελε νὰ τὴν παντρευτῆ!... Καὶ θὰ τὸ ἐπιδίωκε, μ' ὅλη τὴν ψυχρὴ ἐνεργητικότητα καὶ τὸν κυνισμὸ ποὺ εἶχε διαβάσει ὁ Παρὸς στὴ ματιά του...

Μέσα στὴν παραζάλη του, μέσα στὸν ἀνεμοστρόβιλο ποὺ πεπρωμένου ποὺ τὸν παρέσυρε, ὁ Παρὸς δὲν ἔβλεπε παρὰ μόνο μιὰ ἐλπίδα σωτηρίας:

'Η Μαρσὲλ ἀγαποῦσε ἄλλον, τὸν Ἀνρὶ Λερουά!

Μὰ αὐτὴ ἡ Μαρσέλ, ποὺ ἀγαποῦσε τὸν 'Ανρί, ἦταν, ἄραγε, ἡ ἴδια ἡ κόρη τῆς Μπριζίτ;...

"Ενα χέρι ἀκούμπησε στὸν ὦμο του. 'Αναπήκωσε τὸ κεφάλι του κι' εἶδε κοντά του τὴ Μπριζίτ.

— Θὰ τὴ δῆτε σὲ λίγο... τοῦ εἶπε ἐκείνη. Καὶ θὰ τὴν ἀγαπήσετε... Μὴ ξεχάστε ποτὲ τὴν ὑπόσχεσι ποὺ δώσαμε κι' οἱ δυό: νὰ κάνουμε τὸ κάθε τι, νὰ θυσιάσουμε ἀκόμα καὶ τὴ ζωή μας, γιὰ τὴν εὐτυχία της!

— Ναί, ναί!... πρόφερε ὁ Παρὸς μ' ἕνα λυγμό. Καὶ κάτι περισσότερο ἀπ' τὴ ζωή μας, ἂν χρειαστῆ; τὴν τιμή μας!...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούστηκε ἕνας θόρυβος κλειδιοῦ στὴν κλειδαριὰ τῆς ἐξώπορτας. 'Ερχόταν ὁ Νιτσίς.

— "Ηθελε ὁ συνταγματάρχης Παρός; φώναξε χαρούμενα, μόλις μπῆκε στὸ χώλ.

— 'Ο κύριος συνταγματάρχης βρίσκεται στὸ σαλόνι, ἀπάντησε ἡ καμαριέρα.

'Ο Νασσὶς ὥρμησε μέσα στὸ σαλόνι, μ' ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά, γελῶντας τρισευτυχισμένος.

— "Ηρθες, ἐπιτέλους!,.. φώναξε. Τί καλά!

Κύτταξε τὸν ἀξιωματικὸ μὲ τρυφερότητα καὶ περηφάνεια.

— "Ελα,ν' ἀγκαλιαστοῦμε, ὄπως τὸν καιρὸ ποὺ ἤμαστε μικρὰ παιδιά!

— Μὰ πολὺ εὐχαρίστως, καλέ μου Νασσίς...

Κι' οἱ δυὸ ἄντρες ἐσφιξαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο στὸ στῆθος του...

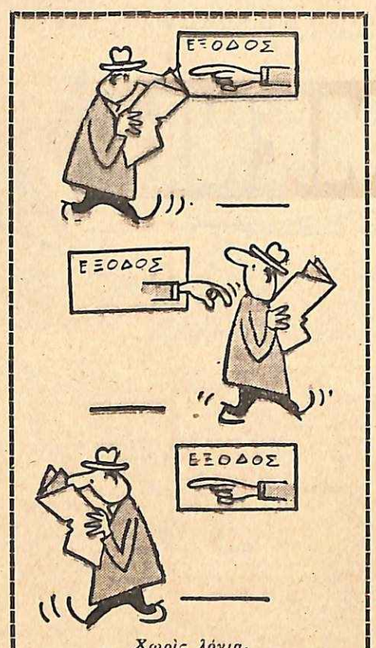

Χωρὶς λόγια.

ΙΑ'.

'Ο γυιὸς τῆς 'Ανριὲτ Λερουὰ εἶχε πῆ στὴ μητέρα του:

«Δὲν εἶσαι ἡ μόνη, ποὺ πρέπει νὰ μάθῃς τὸ μυστικό μας... Ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη μητέρα. Θέλεις νὰ μεσιτέψῃς σ' αὐτὴν γιὰ τὴν ἀγάπη μας;».

Κι' ἐκείνη εἶχε ἀπαντήσει ἁπλᾶ:

«Ναί, θὰ πάω».

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ νέος βγῆκε ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο καὶ πῆγε νὰ μείνη λίγο μαζὶ μὲ τὴ μητέρα του, στὸ Μπελβύ. Εἶχαν θελήσει νὰ τοῦ δώσουν δυὸ μῆνες ἀναρρωτικὴ ἄδεια, ἀλλ' ἀρνήθηκε.

— 'Οχτὼ μέρες, εἶπε. Οὔτε μία παραπάνω. Σὲ ὀχτὼ μέρες θἄμαι ἐντελῶς καλά... Βιάζομαι νὰ ξαγυρίσω στὸ μέτωπο, γιὰ νὰ πάρω τὴ ρεβάνς...

'Η μητέρα του δὲν προσπάθησε νὰ τὸν μεταπείσῃ... 'Αφοῦ τὸ ἤθελε! Κι' ἀφοῦ ἦταν τὸ καθῆκον του!.., Τὸν ρώτησε μονάχα:

— Γιατί μιλᾶς γιὰ ρεβάνς;

— Ναί, ναί... Δὲ σοῦ τὸ εἶπα ἀκόμα... Οὔτε κι' ὁ συνταγματάρχης, πιστεύω... Φαντάσου ὅτι φάνηκα δειλός!

— 'Εσύ; εἶπε δύσπιστα ἡ 'Ανριέτ.

— Ναί, ἐγώ... Δὲ μπόρεσα νὰ κυριαρχήσω στὰ νεῦρα μου... οὔτε στὴν καρδιά μου... Λύγισα... Μὰ μ' ἔσωσε ὁ συνταγματάρχης Παρός... Τοῦ εἶχα ἐξομολογηθῆ πὼς δὲν ἤμουν σίγουρος γιὰ τὸν ἑαυτό μου, πὼς θὰ φοβόμουνα ἴσως... Κι' αὐτὸς μὲ πρόσεχε... Στὴν κρίσιμη λοιπὸν στιγμή, ἦρθε κοντά μου, ἤρεμος καὶ χαμογελαστός, ἐνῶ οἱ ὀβίδες κι' οἱ σφαῖρες πέρτανε βρχρή.. Καλὸς κι' ἐπιεικὴς ἀπέναντί μου, μοῦ εἶπε: «'Αγκουμπῆστε στὸ μπράτσο μου, ἐλᾶτε μαζί μου!»... "Αν δὲν ἦταν αὐτός, γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ κουράγιο, δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί θἄκανα...

»Νά γιατί εἶπα πὼς ἔχω νὰ πάρω τὴ ρεβάνς!...

'Η 'Ανριὲτ ἔπνιξε ἕνα βαθὺ στεναγμό, ποὺ ἔβγαινε μέσ' ἀπ' τὴ βασανισμένη καρδιά της.

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὶς 5, ἡ μητέρα κι' ὁ γυιός της, παρουσιάστηκαν στὸ σπίτι τῶν Νταραμόν. 'Η 'Ανριὲτ ἔστειλε στὸ Νασσὶς ἕνα μπιλιέτο της, ὅπου εἶχε γράψει:

«Κύριε. Σᾶς παρακαλῶ θερμὰ νὰ μὲ δεχθῆτε. Συχωρέστε με γιὰ τὸ παράξενο καὶ κάπως παράτυπο αὐτὸ διάβημά μου. 'Ο πόλεμος δικαιολογεῖ πολλὰ πράγματα».

'Ο Νασσὶς βρισκόταν ἐκείνη τὴν ὥρα στὸ σαλόνι, μαζὶ μὲ τὴ Μπριζὶτ καὶ τὸν Παρός. "Επιανε κάθε τόσο τὸ χέρι τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ τόσφιγγε μέσα στὰ δικά του, λέγοντάς του:

— 'Αδύνατο νὰ φαντασθῆς πόση περηφάνεια νοιώθω ποὺ εἶμαι φίλος σου!...

Τοὔκανε ἕνα σωρὸ ἐρωτήσεις, ὄχι ἀπὸ ἁπλὴ περιέργεια, ἀλλὰ προσταθώντας νὰ ξήσῃ μαζί του ὅλους τοὺς κινδύνους, ποὺ εἶχε διατρέξει ἐκεῖνος, τοὺς κόπους ποὺ εἶχε περάσει, τὶς ἐλπίδες καὶ τὶς ἀπογοητεύσεις του...

— Πόσο εἶμ' εὐτυχισμένος ποὺ σ' ἔχω γιὰ λίγο δικό μου!... ἔλεγε καὶ ξανάλεγε,

Ξεχνοῦσε τὴν ἀνεξήγητη σιωπὴ καὶ τὴν ἀδιαφορία του ἐπὶ τόσα χρόνια...

— Μοῦ ὑπόσχεσαι πὼς θὰ μοῦ γράφῃς στὴ ἑξῆς; τοῦ εἶπε.

'Εκείνη τὴ στιγμή, τοῦ φέρανε τὴν κάρτα τῆς 'Ανριέτ. Τὴ διάβασε μ' ἀπορία κι' ὕστερα τὴν ἔδωσε στὴ γυναίκα του, λέγοντάς της:

— Μοῦ εἶναι ἄγνωστη αὐτὴ ἡ κυρία. Δὲν ξέρω τί θέλει...

'Η Μπριζὶτ διάβασε δυνατὰ τὴν κάρτα. Στ' ὄνομα τῆς 'Ανριὲτ Λερουά. ὁ Παρὸς ἔβγαλε μιὰ φωνὴ ἐκπλήξεως.

— Τὴν ξέρεις; τὸν ρώτησε ὁ Νασσίς.

— Βεβαίως! "Οπως καὶ τὸ γυιό της, ποὺ εἶναι ἀνθυπολοχαγὸς στὸ σύνταγμά μου. Πιστεύω δὲ πὼς θὰ μποροῦσα νὰ σοῦ πῶ τώρα ἀμέσως ποιὸς εἶν' ὁ σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεώς της... Μὰ δὲν εἶναι δική μου δουλειά... καὶ δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ σοῦ πῶ περισσότερα!

'Ο συνταγματάρχης ἀναστέναξε, ἀνακουφισμένος. 'Η καρδιά του τοῦ φάνηκε ξαφνικὰ ἐλαφρότερη... σὰ νἄχε λείψει κάποιος φοβερὸς κίνδυνος ἀπ' τὴ ζωή του.

'Αφοῦ ἀγαπιόνταν ἡ Μαρσὲλ κι' ὁ 'Ανρί, τελείωνε πιὰ ὁ ἐφιάλτης τοῦ ἔρωτα τοῦ Μὰξ Ρύσλερ, ποὺ μονάχα ὁ Παρὸς ἤξερε τὸ τραγικὸ μυστικό του...

— Τότε, λοιπόν, εἶπε ὁ Νασσίς, δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἄλλη σύστασι: 'Η δική του εἶναι ἡ πιὸ καλὴ ποὺ μπορεῖ νὰ γίνῃ!

Σὲ λίγο μπῆκαν οἱ δυὸ ἐπισκέπτες: ἡ 'Ανριέτ, χαριτωμένη στὴν ταραχή της, κι' ὁ 'Ανρί, χλωμὸς ἀπ' τὸ τραῦμα του. 'Ο Παρὸς σηκώθηκε καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τους. "Ετσι ἔσπασε ὁ πάγος. Κι' ἡ νέα γυναίκα ἔνοιωσε ἄνετα τὸν ἑαυτό της, ὅταν τὴ ρώτησε ὁ συνταγματάρχης:

— Θέλετε νὰ φύγω; "Η προτιμᾶτε νὰ μείνω;

— Μείνετε, τοῦ εἶπε μὲ μιὰ ματιὰ εὐγνωμοσύνης. Εἴσαστε φίλος μας καὶ θὰ συνηγορήσετε γιὰ μᾶς...

— "Ω, κυρία, εἶπε ὁ Νασσίς, ἂν ἔχετε μὲ τὸ μέρος σας τὸ συνταγματάρχη, θὰ γίνῃ δ,τι κι' ἂν μοῦ ζητήσετε, γιατὶ δὲν τοῦ ἀρνήθηκα ποτὲ τίποτα σ' ὅλη μου τὴ ζωή...

"Επειτα ἀπὸ κάποια ἀμηχανία, ἡ 'Ανριὲτ πῆρε τὴν ἀπόφασί της καὶ ἄρχισε:

— Σ' ἄλλη περίπτωσι, θὰ κατέφευγα στὴ συνηθισμένη κοσμικὴ στρατηγική... Θὰ φρόντιζα νὰ μὲ παρουσιάσῃ σὲ σᾶς κάποιος κοινὸς φίλος... Θὰ προσπαθοῦσα νὰ δημιουργήσω σχέσεις μαζί σας, ὥστε νὰ βρῇ τὴν κατάλληλη εὐκαιρία ὁ γυιός μου νὰ σᾶς ἐκμυστηρευθῆ τὰ ὄνειρά του..

»'Αλλ' ὁ πόλεμος ἔχει καταργήσει αὐτοὺς τοὺς τύπους καὶ τὶς παλιὲς συνήθειες. Σήμερα ὁ κόσμος ζῆ καὶ πεθαίνει γρηγορώτερα... προπάντων πεθαίνει! Τώρα ὅμως πρόκειται γιὰ τὴν εὐτυχία δυὸ παιδιῶν, ποὺ κράτησαν ζηλότυπα ὡς σήμερα τὸ μυστικὸ τοῦ ἀμοιβαίου αἰσθήματός τους... Ντρέπονται λίγο γι' αὐτὴ τὴν κρυφὴ ἀγάπη τους κι' ἔρχονται νὰ ζητήσουν τὴ συγγνώμη σας καὶ τὴν ἐπιείκειά σας... νὰ σᾶς ἱκετέψουν νὰ τοὺς ἐπιτρέψετε ν' ἀγαπηθοῦν φανερά...

»Πρόκειται γιὰ τὸ γυιό μου 'Ανρὶ καὶ τὴν κόρη σας.. Τὴ γνώρισα. τὴν κόρη σας, ἐδῶ καὶ τρεῖς ἡμέρες. 'Ο γυιός μου μὲ εἶχε βεβαιώσει πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴ δῶ χωρὶς νὰ τὴν ἀγαπήσω. Καὶ εἶδα πὼς εἶχε δίκιο.. "Αν ἔκανε κι' αὐτὸς σὲ σᾶς τὴν ἴδια ἐντύπωσι, θὰ ἤμουν μιὰ πολὺ εὐτυχισμένη μητέρα...

'Ο Νασσὶς φαινόταν καταταραγμένος.

— Μὲ συγχωρῆτε, κυρία, γιὰ τὴν ἔκπληξι ποὺ μοῦ προκαλεῖ αὐτὴ ἡ τόσο ξαφνικὴ εἴδησι... ἀπάντησε. Δὲν τὴν περίμενα καθόλου.. Μὰ ποῦ γνωρίστηκαν, αὐτοὶ οἱ δυό; Ποῦ συναντήθηκαν;

— Σὲ φιλικὰ σπίτια...

— Καὶ τοὺς ἔφτασε, αὐτό;

— Μὰ φυσικά! "Ετσι γίνεται συνήθως... Ξέρετε, πιστεύω στὸ πεπρωμένο κι' εἶμαι λίγο μοιρολάτρις... "Ηταν γραφτὸ νὰ συναντηθοῦν καὶ ν' ἀγαπηθοῦνε...

— Ναί, βέβαια.. εἶπε ὁ Νασσίς, χαϊδεύοντας τὸ πηγοῦνι του. Εἶν' ἡ ἀλήθεια, ὅτι κι' ἐγώ, ἀπ' τὴν πρώτη μέρα ποὺ εἶδα τὴ Μπριζίτ... 'Ωστόσο, κυρία, μὲ βρίσκετε ἀπροετοίμαστο καὶ δὲν ξέρω τί νὰ σᾶς ἀπαντήσω, γιὰ νὰ μὴ σᾶς λυπήσω...

— Νὰ μὴ μὲ λυπήσετε;... εἶπε ἡ 'Ανριέτ, ἀνήσυχη. Τί ἐννοεῖτε;

Μὰ ὁ Νασσὶς ἦταν δειλὸς ἐκ φύσεως. Μιὰ τέτοια συνομιλία τὸν στενοχωροῦσε. Σώπασε γιὰ λίγο..

— Κύριε, τοῦ εἶπε ὁ 'Ανρί, ἐφ' ὅσον πρόκειται γιὰ μένα, ἀφῆστε με νὰ ὑπερασπισθῶ τὸ ζήτημά μας.. τὸ δικό μου καὶ τῆς κόρης σας! 'Η μητέρα μου κι' ἐγὼ ἀναγνωρίζουμε πόσο ἀπρόοπτο καὶ παράξενο εἶναι τὸ διάβημά μας... 'Αλλ' ὁ συνταγματάρχης Παρός, ὁ φίλος σας, ποὺ τὸν ἐκτιμᾶτε τόσο πολύ, θὰ σᾶς πῆ τί σκέπτεται γιὰ μᾶς... Δὲν εἶν' ἔτσι, κύριε συνταγματάρχα;

Κι' ὁ Παρὸς ἀπάντησε, βαθειὰ συγκινημένος:

— Θὰ πῶ, 'Ανρί, πὼς εἶμαι παλιὸς φίλος τῆς μητέρας σας.. καὶ πώς, ὅταν σᾶς ἔστειλε σὲ ν ε ν α, μοῦ φάνηκε πὼς μοῦστελνε, στὴ μοναξιὰ τῆς ζωῆς μου, ἕνα παιδὶ γιὰ νὰ τ' ἀγαπήσω...

Κύτταξε στὰ μάτια τὴν ταραγμένη Μπριζὶτ καὶ συνέχισε:

— "Ενα παιδὶ γιὰ νὰ τ' ἀγαπήσω... κάτ ποὺ θὰ μὲ κρατοῦσε ἀκατανίκητα στὴ ζωή, στὸ κατώφλι τῶν γερατειῶν.. Δὲ θὰ πῶ τίποτα περισσότερο στὸ Νασσίς... Εἶναι κύριος τῆς εὐτυχίας σας... Μά, ἂν δὲ σᾶς ἀρνηθῆ τὴν ἐλπίδα ποὺ τοῦ ζητᾶτε.. ἂν σᾶς ἀφίση τὴ χαρὰ ν' ἀγαπᾶτε τὴ Μαρσὲλ μὲ τὴ βεβαιότητα πὼς θὰ γίνῃ μιὰ μέρα δική σας. θὰ κάνη εὐτυχισμένον καὶ κάποιον ἄλλο: ἐμένα!

'Η 'Ανριὲτ τοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ εὐγνωμοσύνης, ποὺ ἦταν τὸ γλυκύτερο χάδι γι' αὐτόν.

'Ο Νασσὶς φαινόταν σὲ μεγάλη ἀμηχανία. Παρ' ὅλη τὴ θερμὴ μεσολάβησι τοῦ φίλου ποὺ τὸν λάτρευε καὶ τὸν θαύμαζε, ἐμενε ἐπιφυλακτικός, σχεδὸν παγωμένος.

— "Αν ζήσω ὡς τὸ τέλος τοῦ πολέμου, κύριε, εἶπε ὁ 'Ανρί, κι' ἂν ἡ Μαρσὲλ γίνῃ γυναίκα μου, θὰ βρῇ κοντὰ στὴ μητέρα μου καὶ σὲ μένα μιὰ ζωὴ ἥσυχη καὶ ἄνετη, χωρὶς ὑλικὲς φροντίδες...

— Προφέρατε μιὰ λέξι, ποὺ εἶχε πολλὴ σημασία, διέκοψε ὁ Νασσίς. Εἴπατε: «"Αν ζήσω!...». Καταλαβαίνω, βέβαια, πὼς δὲ μοῦ κάνετε τώρα μιὰ πρότασι γάμου. Ζητᾶτε μόνο ν' ἀρραβωνιαστῆτε... Μὰ γιὰ ποιὸ λόγο;.. "Ενας στρατιωτικὸς ἔχει τόσες πιθανότητες νὰ σκοτωθῆ στὸν ἄγριο αὐτὸ πόλεμο!... "Αν μοῦ ζητοῦσατε τώρα τὸ χέρι τῆς κόρης μου, δὲ θὰ δεχόμουνα ποτέ, γιατὶ δὲ θἄθελα νὰ κινδυνέψῃ νὰ μείνῃ χήρα... Μὲ συγχωρῆτε ποὺ μιλᾶω ἔτσι ὠμά, ἀλλὰ σᾶς λέω ὅ,τι σκέπτομαι, χωρὶς περιστροφές... Συνεπὰς τί χρειάζεται κι' οἱ ἀρραβῶνες, χωρὶς ἐλπίδα ἴσως; Γιατί νὰ καλλιεργήσουμε ὄνειρα ποὺ ὑπάρχει τόσο μεγάλος κίνδυνος νὰ μὴν πραγματοποιηθοῦν;...

Τὰ μάτια τοῦ νέου γέμισαν δάκρυα.

— Αὐτὰ ποὺ λέτε, κύριε, εἶναι σωστά, παρατήρησε. Εἶτε ὅμως ἀρραβωνιαστοῦμε ἡ Μαρσὲλ κι' ἐγώ. εἴτε μᾶς ἀρνηθῆτε αὐτὴ τὴν ὑπέρτατη χαρά, πιστεύετε πὼς δὲ θἄταν τὸ ἴδιο μεγάλος ὁ πόνος της, τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ μάθαινε τὸ θάνατό μου;

— Οἱ ἀρραβῶνες ἀποτελοῦν μιὰ δέσμευσι, ποὺ δὲ μπορῶ νὰ τὴν ἀναλάβω... 'Η Μαρσὲλ εἶναι νέα, πολὺ νέα... Αὐτὸς ὁ πόλεμος φαίνεται πὼς θὰ κρατήσῃ πολύ... Ποιὸς ξέρει δὲ ἀν μιὰ μέρα δὲ θἄσαστε καὶ σεῖς εὐτυχισμένος ποὺ διατηρήσατε ὅλη τὴν ἐλευθερία σας;

— Ποτέ! Ποτέ! διαμαρτυρήθηκε ὁ νέος.

Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τρέξανε τὰ δάκρυα ἀπ' τὰ μάτια του. 'Ο Νασσὶς ἔκανε μιὰ νευρικὴ χειρονομία.

— Λυπᾶμαι πολὺ ποὺ σᾶς κάνω νὰ ὑποφέρετε... εἶπε. Εἶμαι κι' ἐγὼ πολὺ στενοχωρημένος, γιατὶ βλέπω τὸ φίλο μου Παρὸς νὰ μὲ κυττάζῃ μ' ἕνα ὕφος, ποὺ δείχνει πὼς δὲν εἶναι εὐχαριστημένος... Πιστέψετε ὅτι, ἂν μποροῦσα νὰ προβλέψω... Μὰ πῶς νὰ πάρω μιὰ ἀπόφασι ἔτσι ξαφνικά, χωρὶς νὰ τὸ σκεφθῶ, καὶ μάλιστα σὲ μιὰ τέτοια ἐποχή;... Γιὰ νὰ σᾶς πῶ μάλιστα τὴν ἀλήθεια, δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μοῦ ζητήσανε τὴ Μαρσέλ...

'Ο Παρὸς μπῆκε στὴ μέση καὶ εἶπε:

— "Εχεις δίκιο νὰ διατηρῇς τὴν ἐλευθερία σου κι' ὅλη τὴν πατρικὴ ἐξουσία σου.. Θὰ προσθέσω μάλιστα πὼς δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ σὲ κατηγορήσῃ γιατὶ δὲ θέλεις ν' ἀποφασίσῃς ἔτσι ἀμέσως... μολονότι ἔχει γίνει πιὰ τὸ κυριώτερο, ἐφ' ὅσον ἀγαπιοῦνται τὰ δυὸ παιδιά..

— 'Αγαπιοῦνται!... Χωρὶς νὰ μὲ ρωτήσουνε!....

— Μήπως ἐσὺ ρώτησες τὸν πατέρα σου καὶ τὴ μητέρα σου, ὅταν ἐρωτεύθηκες τὴ γυναῖκα σου;

— 'Ασφαλῶς ὄχι!

— Τότε λοιπόν;... "Εχεις ἐμπιστοσύνη σὲ μένα; Εἶσαι πάντα φίλος μου;

— Δὲν ἔχεις δικαίωμα ν' ἀμφιβάλης γι' αὐτό.

— Κύτταξέ με λοιπὸν στὰ μάτια κι' ἀπάντησε εἰλικρινὰ στὴν ἐρώτησί μου: «'Η ἐλευθερία σου εἶναι ἀπόλυτη, ἢ ἔχεις ἀναλάβει καμμιὰ δέσμευσι ἀπέναντι κάποιου;».

— Ναί, ἔχω δεσμευθῆ, ἀπάντησε ἀβίαστα ὁ Νασσίς.

'Ο Παρὸς ἔνοιωσε ἕνα κρύο στὴν καρδιά του...

— "Εχω δώσει τὸ λόγο μου στὸ Μὰξ Ρύσλερ, πρόσθεσε ὁ ἄλλος. Θἄχης ἀκούσει, ἀσφαλῶς, γι' αὐτὸ τὸ νέο καὶ γιὰ τὴ δράσι του. Θἄταν περήφανος καθένας νὰ τὸν κάνῃ γαμπρό του... Τὸν ξέρουμε ἀπὸ καιρό. εἶναι στενὸς φίλος τοῦ γυιοῦ μου...

— Τὸν ἀγαπάει ἡ κόρη σου; ρώτησε ὁ Παρὸς μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή.

— 'Η κόρη μου, εἶπε μὲ πικρία ὁ Νασσίς, δὲν ἐπηρεάζεται ἀπ' τὸν πατέρα της.

— Σκοπεύεις λοιπὸν νὰ τὴ δεσμεύσῃς, χωρὶς νὰ τὴ ρωτήσῃς ἂν θὰ τῆς ἀρέσῃ αὐτὸς ὁ γάμος;... 'Ενῶ ξέρεις σήμερα πὼς ἀγαπάει τὸν 'Ανρὶ Λερουά, ὅτι αὐτὸν ἔχει διαλέξει ἡ καρδιά της, θὰ προσπαθήσῃς νὰ τῆς ἐπιβάλῃς τὴ δική σου θέλησι, μὲ τὸν κίνδυνο νὰ τὴν κάνῃς δυστυχισμένη;

'Ο Νασσὶς φαινόταν ἐκνευρισμένος. "Ενοιωθε πὼς ἦταν σωστὲς οἱ παρατηρήσεις ποὺ τοῦ ἔκανε ὁ Παρός. Σὰν ὅλους ὅμως τοὺς ἀδύνατους χαρακτῆρες, φοβότανε τὴν πάλη. "Ηξερε δὲ πὼς, ἂν ὑποχωροῦσε τώρα στὸν Παρός, θἄχε νὰ παλέψῃ αὔριο μὲ τὸ Μὰξ Ρύσλερ.

'Απάντησε λοιπὸν μὲ κάποια ἀνυπομονησία:

— Πιστεύω πὼς ὑπερβάλλετε πολὺ τὰ αἰσθήματα τῆς Μαρσέλ... Εἶναι παιδὶ ἀκόμα... δὲν ξέρει ἀν ἀγαπάη ἀληθινά....

'Η Μπριζὶτ κι' ἡ 'Ανριὲτ κουβέντιαζαν μὲ σιγανὴ φωνή. Εἶχαν συνεννοηθῆ κιόλας οἱ δυὸ μητέρες, καταλάβαιναν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη.

Στὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Νασσίς, ἡ Μπριζὶτ ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε στὸν ἄντρα της:

— Εἶμαι βέβαιη, φίλε μου, ὅπως κι' ὁ συνταγματάρχης Παρός, ὅτι θέλεις νὰ κάνῃς εὐτυχισμένη τὴν κόρη μας.. "Ως τώρα, ἡ Μαρσὲλ κράτησε τὸ μυστικό της... καὶ νοιώθω κάποια λύπη καὶ ταπείνωσι, ποὺ ἔμαθα, ὅτι ἄνοιξε τὴν καρδιά της πρῶτα σὲ μιὰν ἄλλη, ἀντὶ γιὰ τὴ μητέρα της... Μὰ ὑπάρχει ἕνας ἁπλὸς τρόπος νὰ μάθουμε τί σκέπτεται, ποιὸν ἀγαπάει καὶ τί θέλει.

— Μὰ φυσικά, συμφών

«Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή σου, θὰ δῆς τὴν κόρη σου...».

Πέρασε λίγη ὥρα· Ὁ Παρὸς ἀνάσαινε μὲ κόπο, στὰ νάτανε βαρειὰ ἡ καρδιά του... Ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του πῶς δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ παραμερίστηκε καὶ νὰ ἐξαφανίστηκε τόσο γρήγορα ὁ φοβερὸς κίνδυνος... Ὄχι, ὄχι! Κάτι θὰ συνέβαινε, ποὺ θὰ τὸν ἔκανε νὰ ξαναγεννηθῆ...

Ἕνα ἐνστικτο τοῦ φώναζε:

«Δὲν τελειώσανε ὅλα... Καθόλου! Εἶχες ἀναγνωρίσει τὰ σφάλματά σου, ἀλλὰ δὲν ἔκανες ὡς σήμερα τίποτα ἀπολύτως γιὰ νὰ τὰ ἐπανορθώσῃς... Τώρα μόλις ἀρχίζει τὸ καθῆκον σου, δυστυχισμένε!».

Στὸ μεταξύ, ἡ Μαρσὲλ ἄκουγε τὴ μητέρα της, ποὺ τῆς ἐξηγοῦσε τὴν κατάστασι, τῆς μιλοῦσε γιὰ τὸν Ἀνρί, τὴ μάλωνε τρυφερά... Μὲ τὶς πρῶτες λέξεις της, κατάλαβε, κι' ἡ ψυχή της γέμισε ἀπὸ ἀπελπισία... Ἦταν προετοιμασμένη γιὰ τὴ θυσία, μὰ δὲν πίστευε πὼς θἀρχόταν τόσο γρήγορα.... Θἄθελε πολὺ νὰ τὴν ἀναβάλῃ, γιὰ νὰ τῆς δοθῆ καιρὸς νὰ συγκεντρώσῃ ὅλο τὸ θάρρος της...

Στὸ κάτω-κάτω ὅμως, τί σήμερα, τί αὔριο; Τὸ ἴδιο ἦτανε...

Βλέποντάς την κατάχλωμη, μισοπεθαμένη, ἡ Μπριζὶτ τῆς εἶπε μ' ἀνησυχία:

— Πόσο εἶσαι ταραγμένη!... Τόσο πολὺ λοιπὸν τὸν ἀγαπᾶς, κακοκόριτσο;

«Ἔφτασε ἡ ὥρα νὰ θυσιαστῶ... γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ ἀδελφοῦ μου!», σκέφθηκε ἡ Μαρσέλ.

Κι' ἀκολούθησε τὴ μητέρα της. Ὁ Ζερὰρ πῆγε κι' αὐτὸς μαζί τους.

Μπῆκαν στὸ σαλόνι, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Ναρσὶς ἔλεγε στὸ συνταγματάρχη:

— Ἂν εἶχες δώσει ἐσὺ τὸ λόγο σου, τί θἄκανες;

— Δὲ δίνει κανεὶς τὸ λόγο του ἔτσι ἐπιπόλαια, ὅταν πρόκειται γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ του! ἀπάντησε ὁ Παρὸς ξερά.

Ὁ Ναρσὶς ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του, μὲ μιὰ θυμωμένη κίνησι.

— Ἔστω! εἶπε. Νάμαστε ὅμως ἑξηγημένοι: Ἀφοῦ κάνη τὴν ἐκλογή της ἡ Μαρσέλ, δὲ θἀ ἐπανέλθουμε πιὰ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα!

Ἡ Μαρσὲλ σταμάτησε μιὰ στιγμὴ στὸ κατώφλι, ὅπως κάνουν τὰ θύματα, ὅταν τὰ ὁδηγοῦνε στὸ δωμάτιο τῶν μαρτυρίων... Κύτταξε ἐκείνους ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ,.. ἐκείνους ποὺ ἀγαποῦσε καὶ ποὺ θὰ τὴ βασάνιζαν σὲ λίγο, χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Ματιές ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Μέθυσαν μὲ νερό!...

Σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ Λονδίνου μεταφέρθηκαν ἑνιέα ἄτομα, ἑπτὰ ἄνδρες καὶ δύο γυναῖκες, ποὺ εἶχαν μεθύσει μέ... νερό. Οἱ ἑννέα αὐτοὶ ἄνθρωποι ἔκαναν διαγωνισμὸ μεταξύ τους ποιός θὰ πιῇ τὸ περισσότερο νερὸ κι' εἶχαν ξεπεράσει τὰ εἴκοσι κιλά, ὥσπου, στὸ τέλος, μέθυσαν. Σᾶς φαίνεται παράξενο; Ἀλλὰ τὸ νερὸ ἔχει κι' αὐτὸ τὰ δριά του. Ὅταν κανεὶς τὰ ξεπεράσῃ, ἀρχίζει νὰ ψευδίζῃ, παθαίνει πονοκέφαλους καὶ ἰλίγγους, αἰσθάνεται τάσι γιὰ ἐμετὸ κλπ., ὅπως ἀκριβῶς κι' ὅταν πίνῃ πολὺ κρασί...

"Ενας κάτοικος σὲ κάθε τετραγωνικὸ μέτρο!...

Σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν στατιστικῶν, ἂν συνεχισθῇ ἡ σημερινὴ αὔξησι τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς, ἐπειτα ἀπὸ ἑξῆ αἰῶνες θὰ ἀναλογῇ ἕνας κάτοικος σὲ κάθε τετραγωνικὸ μέτρο, συμπεριλαμβανομένων τῶν πολικῶν ἐκτάσεων, τῶν ἐρήμων καὶ τῶν πιὸ ψηλῶν βουνῶν!...

Παρακολουθοῦν τὴ λειτουργία καπνίζοντας

Οἱ μεθοδισταὶ τοῦ "Ατλαντικ Σίτυ ('Ηνωμένες Πολιτεῖες) παρακολουθοῦν τὴ θεία λειτουργία ξαπλωμένοι σὲ ἀναπαυτικὲς πολυθρόνες καὶ μὲ τὰ καπέλλα στὸ κεφάλι. Μποροῦν ἐπίσης νὰ καπνίζουν ἢ νὰ κάνουν ὁποιαδήποτε δουλειὰ τοῦ χεριοῦ.

Σκυλιὰ μὲ πυτζάμες

"Ενα κατάστημα στὸ Παρίσι πουλάει πυτζάμες καὶ νυχτερινοὺς σκούφους γιὰ σκυλιά.

"Εκλεψαν δύο πάνθηρες

Δυὸ ἄγνωστοι μπῆκαν μιὰ νύχτα στὸ ζωολογικὸ κῆπο τοῦ Ριὸ (Βραζιλίας), ποὺ εἶναι ἀπὸ τοὺς καλύτερους τῆς Ν. 'Αμερικῆς, καὶ ἔκλεψαν δύο πάνθηρες συνολικοῦ βάρους 150 κιλῶν. Οἱ εἰδικοὶ διερωτῶνται πῶς μπόρεσαν ν' ἀποκτήσουν

αὐτὴν τὴν κλοπή, δεδομένου ὅτι οἱ πάνθηρες τῆς Νοτίου 'Αμερικῆς (ζαγκουάρ) εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ ἄγρια θηρία τοῦ κόσμου.

Οἱ ἐκπλῆξεις τοῦ ἐπαγγέλματος

"Ενας Παρισινὸς λωποδύτης, ἀφοῦ ἔκλεψε τὸ πορτοφόλι ἑνὸς διαβάτη, ἔτρεξε στὸ σπίτι του καὶ σκότωσε τὴ γυναῖκα του. Αἰτία: εἶχε βρῆ τὴ φωτογραφία της μέσα στὸ πορτοφόλι τοῦ θύματός του. «Ἂν ἤξερα ποιός ἦταν, θὰ τὸν σκότωνα κι' αὐτόν», εἶπε, ὅταν τὸν ἔπιασαν...

Τὰ κέρδη μιᾶς μικρῆς τραγουδίστριας

Ἡ 12ἐτὶς 'Αμερικανίδα τραγουδίστρια Μπρέντα Λῆ κερδίζει τὸ χρόνο ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά της 550.000 δολλάρια (16.500.000 δραχμές). Τὰ χρήματα αὐτὰ οἱ γονεῖς της τὰ καταθέτουν στὴν Τράπεζα, γιὰ νὰ τὰ ἔχῃ ὅταν θὰ μεγαλώσῃ, ἐκτὸς ἀπὸ μισὸ δολλάριο τὴν ἑβδομάδα, ποὺ τῆς δίνουν γιὰ καραμέλλες!...

Ἡ ἀντοχὴ στὴν πεῖνα

Ἡ ἀντοχὴ τῶν διαφόρων ζώων στὴν ἔλλειψι φαγητοῦ εἶναι ἡ ἀκόλουθη:

Κροκόδειλος	..	740 ἡμέρες
Χελώνα	.....	500 »
Σκυλόψαρο	...	112 »
Σολομός	.....	105 »
Σκύλος	.....	83 »
Πύθων	.....	70 »

Ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ μείνῃ νηστικὸς 50 ἡμέρες. Ἀλλὰ μόνο θεωρητικά...

Δὲν τοῦ μένει καιρὸς

Ὁ νεαρὸς Λάρς Μπλόχ, γυιὸς τοῦ Σουηδοῦ «βασιλιᾶ τῆς μπύρας», προκάλεσε ἕνα συμπατριώτη του σὲ μονομαχία, γιατὶ τὸν εἶδε μαζὶ μὲ τὴν 'Ανίτα "Εκμπεργκ, μὲ τὴν ὁποίαν εἶναι ἐρωτευμένος. Ὁ προσκληθεὶς ἀπάντησε ὅτι εἶναι τόσο ἀπασχολημένος μὲ τὴ διάσημη ἠθοποιό, ποὺ δὲν τοῦ μένει καιρὸς γιὰ νὰ μονομαχήσῃ.

Πρωτότυπη αἴτησι γάμου

Στὴ γαλλικὴ «Φωνὴ τοῦ Βορρᾶ» δημοσιεύεται ἡ κατωτέρω «μικρὴ ἀγγελία»:

«Πατέρας ζητάει γιὰ τὸ γυιό του, ἡλικίας 26 χρόνων, αὐξυγο ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, ποὺ ὁ πατέρας της θὰ μποροῦσε νὰ ἐξασφαλίσῃ μιὰ καλὴ θέσι στὸ γαμπρό του».

ΕΜΠΙΣΤΕΥΟΝΤΕ ΣΤΟΝ SCHWARZKOPF
την υγεία και ομορφιά των μαλλιών σας

Ὡραῖο κτένισμα κάνει τὰ μαλλιὰ θελκτικά!

Βάζοντας λίγο VLOT στὰ μαλλιά σας τὰ κτενίζετε εὔκολα καὶ ὅπως θέλετε. Χωρὶς νὰ κολλοῦν καὶ νὰ λαδώνωνται τὰ μαλλιὰ σας εἶναι ὅλη τὴν ἡμέρα φρεσκοκτενισμένα. Διατηροῦνται ἐλαστικὰ καὶ ἡ φυσική τους γυαλάδα σᾶς κάνει ἐλκυστική. Μὲ ΦΛΟΤ ὡραῖο κτένισμα, ποὺ θαυμάζεται ἀπὸ ὅλους

fit Κρέμα κτενίσματος γιὰ τὰ ἀνδρικὰ μαλλιὰ

ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤ/ΠΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ - ΝΙΚΗΣ 9 ΤΗΛ. 25.739

Τελωτοποιοί ΠΟΥ ΕΜΕΙΝΑΝ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο ΜΝΗΣΘΕΥΣ ΤΟΥ ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΥ

Ὁ ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΣ ἀνῆκε σὲ ταπεινὸ γένος τῆς Παννονίας, τῆς σημερινῆς Οὐγγαρίας. Ὡς στρατηγὸς ὅμως τῶν Ρωμαϊκῶν λεγεώνων «εἶχε διακριθῆ διὰ τοῦ θάρρους του καὶ διὰ πολλῶν κατὰ τῶν Φράγκων ἀνδραγαθημάτων». Ἔτσι, μόλις πέθανε ὁ Κλαύδιος Β', ὁ στρατὸς του τὸν ἀναγόρευσε αὐτοκράτορα τὸν 'Απρίλιο τοῦ 270 μ. Χ. Ἡ ὑποδοχή, ποὺ τοῦ ἔγινε στὴ Ρώμη ἔμεινε Ἱστορική. Γιὰ νὰ μπῇ στὴν «αἰώνια» πόλι, δὲν ἄνοιξαν τὶς πύλες της, ἀλλὰ γκρέμισαν ἕνα μεγάλο τεῖχος καὶ πέρασε πάνω ἀπὸ τὰ ἐρείπια «θριαμβευτὴς καὶ ὑπερήφανος ὡς ἕνας μικρὸς θεός». Τὰ πλήθη, παραταγμένα στὶς πλατεῖες λεωφόρους, τὸν ἐπευφήμησαν μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῶν πνευμόνων τους, γιατὶ ἦταν ἀγαπητὸς σὲ ὅλους.

Ἐντελῶς ξαφνικὰ ὅμως, μέσα ἀπὸ τὸ χρυσοποίκιλτο ἅρμα του, ποὺ τὸ ἑσερναν τρία κατάλευκα ἄλογα, πρόβαλε ἕνα παράξενο κεφάλι. Ἦταν κεφάλι ἀνθρώπινο, βέβαια, μὰ κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ προσδιορίσῃ ἂν ἀνῆκε σὲ παιδί, σὲ ἐφηβο ἢ σὲ ἄντρα. Τὸ ἀπίθανο ἐκεῖνο πλάσμα χαμογελοῦσε σαρκαστικά. Καί, μιὰ στιγμὴ ποὺ ὁ Αὐρηλιανὸς σήκωσε ψηλὰ τ' ὡραῖο του μέτωπο γιὰ νὰ χαιρετήσῃ τὸ πλῆθος, τὸ τερατῶδες «ἀνθρωπάριον», τοῦ εἶπε μὲ τὴ στριγγλὴ φωνή του:

— "Ολοι αὐτοὶ ποὺ σ' ἐπευφημοῦν τώρα, αὔριο μπορεῖ νὰ σοῦ βυθίσουν τὸ μαχαῖρι στὴν πλάτη. Αὐτὸ γιὰ μὴν τὸ ξεχνᾶς ποτέ. Καὶ τοὺς πιὸ στενούς σου φίλους, νὰ τοὺς βλέπῃς σὰν ἐχθρούς.

Ὁ αὐτοκράτωρ χαμογέλασε.

— Τότε πρέπει νὰ θεωρῶ καὶ σένα ἐχθρό μου, ἀπάντησε. Καὶ νὰ φυλάγωμαι μὴ μοῦ βυθίσῃς τὸ μαχαῖρι στὴν πλάτη.

— 'Από μένα δὲν ἔχεις φόβο. Γιατὶ καὶ νὰ θέλω, μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ φτάσω τήν,, πλάτη σου!

Πραγματικά, ὁ Αὐρηλιανὸς ἦταν πανύψηλος καὶ γεροδεμένος, ἐνῶ ὁ παράξενος συνοδός του δὲν ξεπερνοῦσε τὸ μισὸ μέτρο. Ἦταν "Ελληνας ἀπὸ τὴ Μακεδονία κι' ὀνομαζόταν "Ερως ἢ Μνησθεύς. Τὸ ἐπάγγελμά του ἦταν γελωτοποιὸς καὶ λέγεται πὼς ὁ αὐτοκράτωρ — ὡς στρατηγὸς ἀκόμη — τόσο πολὺ γοητεύτηκε ἀπὸ τὴν καταπληκτική ἐξυπνάδα του καὶ τόσο γέλασε μιὰ μέρα μὲ τὰ διάφορά του ἀστεῖα, ὥστε τοῦ πρότεινε νὰ μείνῃ γιὰ πάντα κοντά του.

— Καὶ τί θὰ κερδίσω, ἂν μείνω; τὸν ρώτησε ὁ "Ερως. Γιατὶ ὅπως καταλαβαίνεις ἐγὼ δὲν κερδίζω γιὰ νὰ ζῶ, ἀλλὰ ζῶ γιὰ νὰ κερδίζω!

— Δὲ σοῦ ἀρκεῖ ἡ φιλία μου; Πολλοὶ θὰ ζήλευαν τὴ θέσι σου.

— Ἀφοῦ θὰ ζήλευαν τὴ θέσι μου, τί νὰ τὴν κάνω τὴ φιλία σου; Ὁ σκοπός εἶναι νὰ ζηλεύουν τὴ φιλία σου κι' ὄχι τὴ θέσι μου. Ἀλλὰ τὴ θέσι μου θὰ μοῦ τὴ δώσῃ ἡ φιλία σου. Ἐπομένως θέσι καὶ φιλία μοῦ εἶναι πράγματα ἀχρήστα. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀνάγκη κι' ἀπὸ τὰ πιὸ ἄχρηστα πράγματα, δέχομαι τὴ φιλία σου, γιὰ νὰ πάρω τὴ θέσι μου.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὁ Μνησθεὺς ἔμεινε κοντὰ στὸ στρατηγό. Κι' ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ ὁ Αὐρηλιανὸς ἀνακηρύχτηκε αὐτοκράτωρ, τὸν ἔφερε μαζί του στὴ Ρώμη, ὄχι πλέον σὰ γελωτοποιό, ἀλλὰ — σύμφωνα μὲ τὸ Ζώσιμο καὶ τὸ Ζωναρᾶ — ὡς μυστικοσύμβουλο. Ἦταν «τῶν ἐξώθεν φερομένων ἀποκρίσεων μηνυτὴς τεταγμένος, ὀτακουστὴς καὶ προαναγγέλλων τῶν βασιλεῖ παρά τινων περὶ αὐτοῦ λεγομένα». Οἱ αὐλικοὶ τὸν ἔτρεμαν κυριολεκτικά. Γιατὶ τὸ ἀνθρωπόμορφο αὐτὸ τέρας, ὁ «δυσειδὴς νάνος», δὲν ἦταν μόνο ἀσχημος στὸ πρόσωπο καὶ στὸ σῶμα. Ἡ ψυχή του ἦταν ἀκόμη πιὸ ἀσχημη.

Ἔχοντας ἀπόλυτη ἐξουσία στὰ χέρια του, ὑποχρέωνε τὶς γυναῖκες τοῦ παλατιοῦ νὰ περνοῦν τὰ βράδυα ἀπὸ τὸν κοιτῶνα του.

Ὅταν καμμιὰ δυστροποῦσε, ὁ "Ερως πρόσταζε νὰ τὴ μαστιγώσουν. Γιὰ τὴ δουλειὰ αὐτὴ εἶχε ἕναν πελώριο ἁράπη, ποὺ ἐκτελοῦσε καὶ τὴν παραμικρή του ἐπιθυμία.

Κάποτε ὡστόσο ὁ γελωτοποιὸς τὸν πρόστάξε νὰ χαράξῃ μ' ἕνα ἐγχειρίδιο τὸ στῆθος μιᾶς Νουβιανῆς σκλάβας. Ὁ μαῦρος ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τῆς δώσῃ χάρι.

— Ὥστε εἶσαι ἐρωτευμένος μ' αὐτήν; τὸν ρώτησε. Καὶ θἐς νὰ μὴ τὴν τιμωρήσω;

— Ναί, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Τὴν ἀγαπῶ καὶ θὰ τὴν κάνω γυναῖκα μου.

— 'Ανοητε! Δὲν ξέρεις, λοιπόν, ὅτι ὁ γάμος σκοτώνει τὸν ἔρωτα; Γι' αὐτὸ σὲ διατάζω νὰ βυθίσῃς τὸ ἐγχειρίδιό σου στὸ στῆθος αὐτῆς τῆς γυναίκας!...

Ὁ ἁράπης ἀρνήθηκε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπάνθρωπη ἐκείνη διαταγή καί, πετῶντας μακρυὰ τὸ φονικό του ὄργανο, ἔφυγε τρέχοντας. Ὁ γελωτοποιὸς πῆρε τότε ἀπὸ χάμω τὸ μαχαῖρι καὶ χτύπησε τὴν τραγικὴ σκλάβα στὸ στῆθος.

— Ὄχι μόνο ὁ γάμος σκοτώνει τὸν ἔρωτα, φώναξε, ἀλλὰ κι' ὁ "Ερωτας (ὁ ἑαυτός του δηλαδὴ) σκοτώνει, ὅταν δὲν τὸν ὑπακοῦνε!...

Τὸ κακὸ ὡστόσο εἶχε φτάσει στὸ ἀπροχώρητο. Ἀλλὰ ποιὸς τολμοῦσε νὰ παραπονεθῇ; Ὁ Αὐρηλιανός, ποτισμένος ἀπὸ τὸ φαρμάκι τοῦ γελωτοποιοῦ του «συνεβουλεύετο τὰ σιβύλλεια βιβλία καὶ, συμφώνως πρὸς αὐτά, ἐγένοντο ἀνθρωποθυσίαι, τοῦ Μνησθέως χαρηγοῦντος τὰ θύματα». Ἡ Ρώμη περνοῦσε στιγμὲς φόβερές. Φόβος καὶ τρόμος εἶχε καταλάβει τοὺς ἀνθρώπους καὶ τ' ὄνομα τοῦ "Ερωτος ἔφερνε τὸ ρίγος. Ἦταν περίεργο. Μέχρι τότε κανένας τολμηρὸς δὲν εἶχε βρεθῆ, γιὰ ν' ἀπαλλάξῃ τὸν αὐτοκράτορα ἀπὸ τὸν ἀπαίσιο ἐκεῖνο νάνο. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ὁ Μνησθεύς, τετραπέρατος καθὼς ἦταν, καταλάβαινε πὼς ὁ λαὸς ἦταν δυσαρεστημένος μαζί του. Γι' αὐτὸ λάβαινε ὅλα του τὰ μέτρα. Εἶχε διώξει ἀκόμη καὶ τοὺς πιὸ στενοὺς συνεργάτες του, μὲ τὴν ἰδέα μόνο πὼς μποροῦσαν νὰ τὸν βολοφονήσουν πάνω στὸν ὕπνο του.

Ἐντελῶς ξαφνικὰ ὅμως, τὸν κάλεσε μιὰ μέρα ὁ αὐτοκράτωρ καὶ τοῦ ἔκανε αὐστηρὲς παρατηρήσεις.

— Μοῦ κατάγγειλαν πὼς κάνεις αὐθαιρεσίες περισσότερες τοῦ δέοντος, τοῦ εἶπε. Πληρώνεσαι ἀκόμη γιὰ νὰ ὑπογράφω ἐγὼ τὶς ἐγκληματικές σου πράξεις. Εἶναι ἀλήθεια αὐτὸ ἢ ὄχι;

Ὁ γελωτοποιὸς τὸν κύτταξε μὲ τὰ λοξά του μάτια.

— Δὲν καταλαβαίνω τί ἐννοεῖς, ἀποκρίθηκε. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πρᾶγμα πολὺ ρευστό...

— Ἀλλὰ καὶ τὸ χρῆμα εἶναι... ρευστό, ἀπάντησε ὁ Αὐρηλιανός. Γι' αὐτὸ ἔβαλα ἐντολὴ νὰ σοῦ κατάσχουν ὅλη τὴν περιουσία καὶ νὰ τὴ μοιράσουν στοὺς φτωχούς.

Ὁ Μνησθεὺς δὲν τὰ σάστισε.

— Δὲν ὑπάρχουν φτωχοὶ καὶ πλούσιοι, εἶπε. Ὑπάρχουν ἐξυπνοι καὶ κουτοί. Κι' ἂν ἀκόμη μὲ ἀφίσῃς γυμνὸ σὰν τὸ σκουλήκι, ἐγὼ θὰ ξαναφτιάξω ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴν περιουσία μου. Μὰ πρόσεχε, Αὐρηλιανέ! Παίζεις μαζί μου σὰν τὸν ποντικὸ μὲ τὴ γάτα...

— Καὶ ποιός ἀπ' τοὺς δυὸ μας εἶναι ὁ... ποντικός;

— Ἐγώ, βέβαια...

— Τότε δὲν κινδυνεύω. Γιατί, ποῦ ἀκούστηκε ἡ γάτα νὰ φοβᾶται τὸν ποντικό;

Ὁ γελωτοποιὸς ἀνασήκωσε τοὺς στενούς του ὤμους.

— Βλέπω πὼς τὰ μαθήματά μου δὲ σ' ὠφέλησαν τόσα χρόνια, ἀπάντησε. Εὐτυχῶς ὅμως. Γιατὶ τότε θὰ ἤξερες πὼς οἱ γάτες κινδυνεύουν καμμιὰ φορὰ ἀπὸ τοὺς ποντικούς.

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια τοῦ Μνησθέως ἔμοιαζαν μ' ἀπειλή. Παρ' ὅλα αὐτά, ὁ αὐτοκράτωρ δὲν πτοήθηκε. Καὶ τοῦ ἀφαίρεσε πραγματικὰ ὅλους τοὺς ἀμύθητους θησαυρούς, ποὺ εἶχε συγκεντρώσει ἀπὸ τὰ διάφορα κακουργήματά του, γιὰ νὰ τὰ μοιράσῃ στοὺς ἑπαίτες τῆς Ρώμης.

Ὁ αὐτοκράτωρ ὡστόσο δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ διώξῃ μακρυὰ τὸ ἀπάνθρωπο αὐτὸ τέρας, ποὺ προετοίμαζε κιόλας τὴν ἐκδίκησί του. Τὸν κράτησε στὸ παλάτι, μὲ τὴ διαφορὰ πὼς δὲν τοῦ ἐπέτρεπε πιὰ γ' ἀνακατεύεται στὰ κρατικὰ ζητήματα. Αὐτὸ ὅμως ὁ Μνησθεὺς δὲν τὸ συχώρεσε ποτὲ στὸν Αὐρηλιανό. Ἔτσι, ὅταν ὁ τελευταῖος ἐσκέφθηκε γιὰ μιὰ μεγάλη καὶ μακρυνὴ ἐκστρατεία — μεταξὺ Ἡρακλείας καὶ Βυζαντίου — ὁ γελωτοποιὸς ἀποφάσισε νὰ θέσῃ σ' ἐφαρμογὴ τὰ σκοτεινά του σχέδια. Μὲ τρόπο ποὺ μόνο αὐτὸς γνώριζε, πλαστογράφησε ὁρισμένα ἔγγραφα, τὰ πῆρε μαζί του καὶ κίνησε γιὰ τὴν Περίνθο, ὅπου βρισκόντουσαν πολλὲς ρωμαϊκὲς λεγεῶνες.

— Ἐσεῖς ἑτοιμάσετε νὰ μπῆτε στὴ μάχη, τοὺς εἶπε, ἀλλ' ὁ αὐτοκράτωρ σᾶς ἔχει προδικάσει.

— Τί ἐννοεῖς; τὸν ρώτησε ὁ Τάκιτος, ποὺ ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατευμάτων. Γιατὶ καταφέρεσαι ἐναντίον τοῦ αὐτοκράτορος; Μήπως ἐπειδὴ σοῦ ἀφαίρεσε τὴν περιουσία;

— Ὄχι, κάχυσας. Ἐνδιαφέρομαι γιὰ σᾶς καὶ ἦρθα νὰ σᾶς προειδοποιήσω. Ἰδοὺ καὶ ἡ ἀπόδειξι...

Καὶ τοῦ ἔβειξε «ψευδῆ καταδικαστικὴν τοῦ Αὐρηλιανοῦ ἀπόφασιν περὶ ἐσφαλμένων αὐτοῦ πράξεων». Συνέχεια ἀφοῦ τὸν αὐτοκράτορα καὶ σιδεροδεμένο τὸν ἔρριξαν στὰ ὑπόγεια ἑνὸς φρουρίου. Τὴν ἴδια νύχτα ὁ Μνησθεὺς μπῆκε στὸ κελλὶ του καὶ τοῦ κάρφωσε ἕνα ἐγχειρίδιο στὴν πλάτη. Ξεψυχώντας ὁ Αὐρηλιανὸς ψιθύρισε:

— Εἶχες δίκιο. Οἱ γάτες καμμιὰ φορὰ πρέπει νὰ φοβοῦνται τοὺς ποντικούς...

Ὁ Τάκιτος ἀνακηρύχτηκε αὐτοκράτωρ. «Ἀνακαλύψας ὅμως μὲ μηχανορραφίαν τοῦ "Ερωτος, τὸν ἔρριψε εἰς τὰ θηρία». "Ετσι πλήρωσε κι' αὐτὸς μὲ τὴ ζωὴ του τὰ φοβερά του ἐγκλήματα.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

— Γιατί καταφέρεσαι ἐναντίον τοῦ αὐτοκράτορος; τὸν ρώτησε ὁ Τάκιτος.

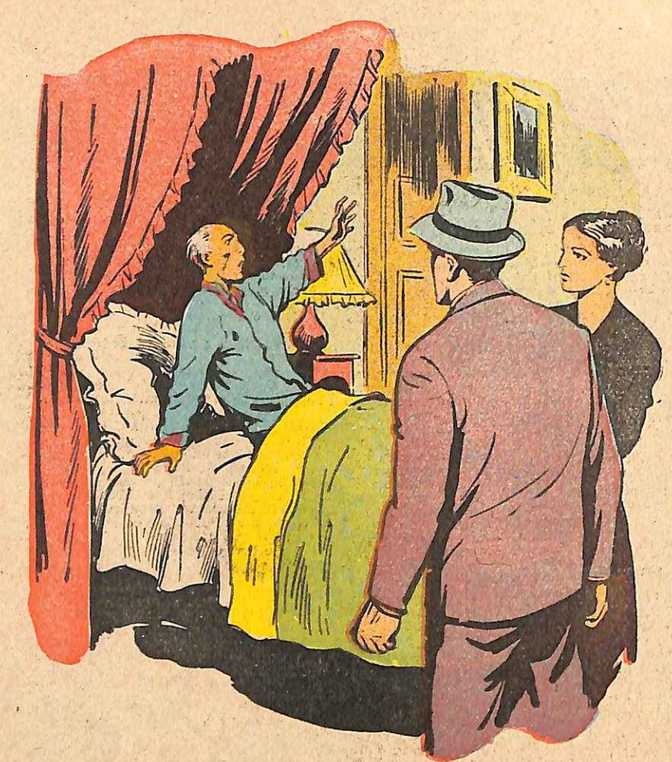

— Ἔρχομαι, Λουσιέν! Ἔρχομαι! φώναζε ὁ κόμης στὸ παραλήρημά του.

Τὸ ἀφοκεφαλισμένο ΠΤΩΜΑ

ΝΑ ΠΩΣ εἶχαν τὰ πράγματα, σύμφωνα μὲ τὴν κατάθεσι τοῦ κόμητος Ζὰκ ντὲ Σιμάρ:

Ὁ ἀπόγονος αὐτὸς μιᾶς παλαιᾶς ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας εἶχε χάσει ὅλη του τὴν περιουσία στὸ χρηματιστήριο κι' εἶχε φύγει γιὰ τὶς ἀποικίες. Ἐκεῖ ἐργάστηκε σκληρὰ σὲ διάφορες δουλειές, πρόκοψε καὶ σὲ λίγα χρόνια πλούτισε. Ξαναγύρισε τότε στὴ Γαλλία, ξαναγόρασε τὸν προγονικό του πύργο κι' ἐγκαταστάθηκε ἐκεῖ, μαζὶ μὲ τὸ Λουσιὲν Μαρὲζ καὶ τὴ γυναῖκα του Ζάν.

Εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε τὸ Λουσιὲν στὶς ἀποικίες κι' εἶχε γίνει φίλος του. Ὅταν λοιπὸν τὸν συνάντησε ἀργότερα στὴ Μασσαλία, φτωχὸ καὶ χωρὶς δουλειά, τὸν πῆρε στὸν πύργο του γιὰ ἐπιστάτη — ἡ καλύτερα σὰν φιλοξενούμενο.

Πέρασαν ἔτσι τρία χρόνια, ἥσυχα κι' εὐτυχισμένα. Ἔπειτα συνέβη τὸ δρᾶμα...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, μετὰ τὸ φαγητό, πῆγαν ὅλοι στὶς κάμαρές τους. Ἡ Ζὰν Μαρὲζ ἀποκοιμήθηκε βαρειά. Ὅταν ξύπνησε, τὸ πρωΐ, παραξενεύτηκε ποὺ εἶδε τὸν ἄντρα της νὰ κοιμᾶται ἀκόμα. Παραμέρισε τότε τὰ σκεπάσματα, κι' ἀμέσως ἔμπηξε μιὰ φωνὴ φρίκης καὶ λιποθύμησε. Τὸ ἴδιο κοντεψε νὰ πάθη κι' ὁ κόμης, ὁταν μπῆκε σὲ λίγο στὸ δωμάτιο.

Ὁ Λουσιὲν ἦταν ἀποκεφαλισμένος! Καὶ τὸ κεφάλι του εἶχε ἐξαφανιστῆ!

Ψάξανε στὸν κῆπο, κάτω ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τῆς κάμαρας τῶν Μαρέζ, ἀλλὰ δὲν ἀνακάλυψαν καθόλου πατημασιές. Βρῆκανε μόνο πιτσιλισμένα μὲ αἷμα κάτι ἄσπρα τριαντάφυλλα, κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο, καὶ πιὸ πέρα μιὰ τοῦφφα ἀπὸ μαῦρες τρίχες. Συμπεράνανε λοιπὸν ὅτι ὁ δολοφόνος εἶχε πετάξει ἀπὸ κεῖ τὸ κομμένο κεφάλι τοῦ θύματός του, πρὶν πηδήση κι' ὁ ἴδιος, καὶ τόχε πάρει μαζί του.

Ὁ κόμης βεβαίωσε ἀκόμα πὼς τίποτα ἀπ' τὸ παρελθὸν τοῦ Λουσιὲν δὲ φαινότανε νὰ δικαιολογῆ αὐτὴ τὴ φριχτὴ δολοφονία του.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Γκισὰρ κι' ὁ διάσημος ντέτεκτιβ Στὲβ Ἔβανς εἶχαν ἀναλάβει τὴ μυστηριώδη ὑπόθεσι. Ὁ πρῶτος βρῆκε στὴ συνηθισμένη θέσι του ἕνα λεπτὸ πριόνι ποὺ εἶχε ἀκόμα κηλίδες αἵματος. Τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα ποὺ ὑπῆρχαν ἀπάνω του, δὲν ἀνῆκαν σὲ κανένα ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πύργου.

— Περίεργο! παρατήρησε ὁ Ἔβανς στὸν ἐπιθεωρητή. Ἐνῶ ὁ δολοφόνος, σὰν τακτικὸς ἄνθρωπος, ξανάβαλε στὴ θέσι του τὸ πριόνι, δὲν ἔκανε κὰν τὸν κόπο νὰ ἀβύση τ' ἀποτυπώματά του. Κι' ὅμως φρόντισε νὰ μὴν ἀφίση πατημασιὲς στὸν κῆπο!... Ὑστερα, ἐγκατέλειψε ἐκεῖνη τὴν τοῦφφα τῶν μαλλιῶν, δείχνοντάς μας ἔτσι τὸ δρόμο ποὺ ἀκολούθησε...

»Ἀκοῦστε λοιπὸν τί σκέπτομαι: Κόψανε τὸ κεφάλι τοῦ Λουσιὲν Μαρέζ, γιὰ νὰ μᾶς κάνουν νὰ πιστέψουμε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα σαδιστικὸ ἔγκλημα, σὰν ἐκεῖνα ποὺ γίνονται στὶς ἀποικίες. Ἐνῶ ὅμως ἔχω τὴ γνώμη πὼς ἦταν μιὰ κοινότατη δολοφονία ποὺ ἀγνοοῦμε τὰ ἐλατήριά της...

Κι' ὁ ντέτεκτιβ ἀποφάσισε νὰ μείνη ἀκόμα στὴν περιοχὴ ἐκείνη, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ξέρη κανεὶς τὴν παρουσία του ἐκεῖ.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ κόμης ἔπαθε μιὰ δυνατὴ κρίσι πυρετοῦ — ὅπως τοῦ συνέβαινε κάπου-κάπου, ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε μείνει στὶς ἀποικίες. Ὁ Ἔβανς θεώρησε περιττὸ νὰ κρατήση περισσότερο μυστικὴ τὴν παρουσία του. Κατὰ τὸ μεσημέρι, ἐμφανίστηκε στὸν πύργο τὴν ὥρα ποὺ πήγαινε κι' ὁ γιατρός, καὶ μπῆκε μαζί του στὴν κάμαρα τοῦ ἀρρώστου.

Ὁ κόμης βρισκότανε σὲ κωματώδη κατάστασι. Τὸν παράστεκε ἡ Ζὰν Μαρέζ. Παρ' ὅλο τὸ βαρὺ πένθος της, εἶχε θεωρήσει καθῆκόν της νὰ περιποιηθῆ τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο, ποὺ τοῦ χρωστοῦσαν τόσα αὐτὴ κι' ὁ ἄντρας της.

Ὁ γιατρὸς ἔκανε μιὰ ἔνεσι στὸν ἄρρωστο κι' ἔφυγε, ἀφοῦ βεβαίωσε πὼς ἡ κρίσι ἐκείνη θὰ περνοῦσε γρήγορα, χωρὶς δυσάρεστες συνέπειες.

Ἡ Ζὰν Μαρὲζ σηκώθηκε τότε καὶ πλησίασε τὸν Ἔβανς.

— Τί ἐπιθυμεῖτε, κύριε; τὸν ρώτησε μὲ κάποια ταραχή.

— Εἶμαι ντέτεκτιβ, ἐπιφορτισμένος μὲ τὴν ὑπόθεσι τῆς δολοφονίας τοῦ συζύγου σας, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Τότε ἡ θέσι σας δὲν εἶναι στὸ δωμάτιο τοῦ ἀρρώστου.

— Εἶναι παντοῦ ὅπου μπορῶ νὰ μαζέψω χρήσιμες πληροφορίες.

Ἡ Ζὰν Μαρὲζ ἦταν ἕτοιμη νὰ διαμαρτυρηθῆ, ὅταν ξαφνικὰ ὁ κόμης τινάχτηκε πάνω καὶ φώναξε, στὸ παραλήρημά του:

— Ἔρχομαι, Λουσιέν! Ἔρχομαι!... Μαζὶ μὲ τὴ Ζάν! Περίμενέ μας!... Σῶσε μας!... Ὦ, τὸ ἀκέφαλο αὐτὸ πτῶμα!... Μὰ ὄχι, δὲν ὑπάρχει φόβος. Τὸ κόλπο πέτυχε θαυμάσια!...

Δυὸ μέρες ἀργότερα, ὁ κόμης ἦταν ἐντελῶς καλά. Ὁ Γκισὰρ κάλεσε τότε τὸν Ἔβανς στὸ σαλόνι καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀγαπητέ μου Στέβ, ὁ κ. ντὲ Σιμὰρ βρίσκει ἐντελῶς δικαιολόγητη τὴ διαγωγή σας στὸ διάστημα τῆς ἀρρώστειας του. Ἐπιθυμεῖ λοιπὸν νὰ θεωρηθῆ πὼς ἐλήξε ἡ ἀποστολή σας ἐδῶ.

— Τότε, ἀπάντησε ἥσυχα ὁ ντέτεκτιβ, δὲ μοῦ μένει παρὰ νὰ βρῶ τὸ Λουσιὲν Μαρὲζ καὶ νὰ τὸν συλλάβω.

Ὁ κόμης, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ συζήτησι, τινάχτηκε πάνω θυμωμένος.

— Τρελλαθήκατε, κύριε! φώναξε μὲ θυμό. Ξέρετε καλὰ πὼς ὁ ἄμοιρος Λουσιὲν δὲ ζῆ πιά!

Ὁ Ἔβανς χαμογέλασε εἰρωνικά.

— Δὲν εἴσαστε τυχερός, εἶπε. Ἡ ἀρρώστεια σας μοῦ ἐπέτρεψε νὰ διαλευκάνω τὸ μυστήριο... Σᾶς κατηγορῶ καὶ σᾶς γιὰ συνενοχὴ σὲ φόνο!

Ὕστερα στράφηκε στὸν ἔκπληκτο Γκισὰρ καὶ τοῦ ἐξήγησε:

— Τὸ κεφάλι τοῦ πτώματος κόπηκε, ὄχι ἀπὸ σαδισμό, ἀλλὰ γιατὶ τὸ θῦμα δὲν ἦταν ὁ Λουσιὲν Μαρέζ, ὅπως ἤθελε νὰ μᾶς κάνη νὰ πιστέψουμε ὁ δολοφόνος. Ἡ Ζὰν Μαρὲζ κι' ὁ κόμης εἶναι ἐν γνώσει αὐτῆς τῆς σκηνοθεσίας κι' ἴσως συνένοχοι στὸ ἔγκλημα. Ὅσο γιὰ τὸν κύριο δράστη, εἶναι... ὁ Λουσιὲν Μαρέζ!

— Παραλογίζεσθε! φώναξε ὁ ντὲ Σιμὰρ ἔξω φρενῶν.

— Καθόλου! Θέλετε τὴν ἀπόδειξι;... Ὅσον καιρὸ ἔμεινα στὸν πύργο, κατάφερα νὰ βρῶ μερικὰ ἀτομικὰ ἀντικείμενα τοῦ Λουσιὲν Μαρὲζ καὶ νὰ πάρω τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα ποὺ ὑπῆρχαν ἀπάνω του. Αὐτὰ λοιπὸν τὰ ἀποτυπώματα εἶναι τὰ ἴδια μὲ κεῖνα ποὺ βρέθηκαν στὸ πριόνι!...

»Νὰ τώρα πὼς φαντάζομαι τὴν ὑπόθεσι, στὶς γενικές της γραμμές:

»Ὁ Ζὰν ντὲ Σιμὰρ κι' ὁ Λουσιὲν Μαρὲζ ἀποκτήσανε μαζὶ περιουσία, στὴ Γκαμπόν. Ἄγνωῦ μὲ ποιὸ τρόπο πλουτίσανε, ἀλλ' εἶναι φανερὸ πὼς εἶχαν λόγους νὰ φοβοῦνται ἀπὸ μέλλον μιὰ τιμωρία ἢ μιὰ ἐκδίκησι. Ἔφυγαν λοιπὸν βιαστικὰ ἀπ' τὴ Γκαμπόν κι' ἦρθαν ἐδῶ.

»Ἀπὸτόσο, ἔγινε ἐπιτέλους αὐτὸ ποὺ φοβόντανε: Ἐμφανίσθηκε ὁ ἐκδικητής! Οἱ δυὸ συνένοχοι τὸν παρασύρανε τότε στὸν πύργο καὶ τὸν σκοτώσανε. Ὁ Μαρὲζ τοὔκοψε τὸ κεφάλι, γιὰ νὰ μὴ μπορῆ ν' ἀναγνωρισθῆ, κι' ἐξαφανίσθηκε... Ἡ σκηνοθεσία τους συμπληρώθηκε μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο: Βάψανε μερικὰ τριαντάφυλλα τοῦ κήπου μὲ τὸ αἷμα τοῦ θύματος. Ὁ Μαρὲζ ἔκοψε μιὰ τοῦφφα ἀπ' τὰ μαλλιά του καὶ τὴν πέταξε σ' ἕνα μέρος ἐμφανές, γιὰ νὰ μὴ μείνη καμμιὰ ἀμφιβολία στὴν ἀστυνομία πὼς αὐτὸς ἦταν τὸ θῦμα.

»Ὅσο γιὰ τὸ Σιμάρ, ἦταν ἥσυχος. Ἤξερε πὼς δὲ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸν κατηγορήση, ἀφοῦ δὲν ἦταν δικά του τ' ἀποτυπώματα πάνω στὸ πριόνι. Καὶ σίγουρα, θὰ γελοῦσε κρυφὰ μὲ τὶς ἐρεύνες μας.

Ὁ κόμης εἶχε σωριαστῆ σ' ἕνα κάθισμα.

— Εἶν' ἀλήθεια, ὁλ' αὐτά, ὁμολόγησε. Εἴχαμε διαρρήξει μιὰ Τράπεζα, ἐκεῖ κάτω, στὴ Γκαμπόν. Καὶ ὑπῆρχε κάποιος ποὺ ἤξερε τὸ ἔγκλημά μας.

»Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐμφανίστηκε ξαφνικὰ καὶ μᾶς ζήτησε τὸ μισὸ ποσό... Ὦ, ἐγὼ δὲ θἄχα ποτὲ τὴ δύναμι νὰ τὸν σκοτώσω. Ἀλλ' ὁ Λουσιὲν δὲν ἤθελε νὰ τοῦ δώσουμε τίποτα. Καὶ τὸν σκότωσε!...

»Τὰ ὑπόλοιπα τὰ ξέρετε!

— Ποῦ σᾶς περιμένει ὁ Μαρέζ,

— Στὸ Σαὶν-Ζὰν ντὲ Λούζ. Θὰ φεύγαμε μαζὶ γιὰ τὴ Νότιο Ἀμερική.

Ὁ Λουσιὲν Μαρὲζ συνελήφθη ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες καὶ ὁμολόγησε τὸ ἔγκλημά του.

ΥΒ ΝΤΕΡΜΕΖ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

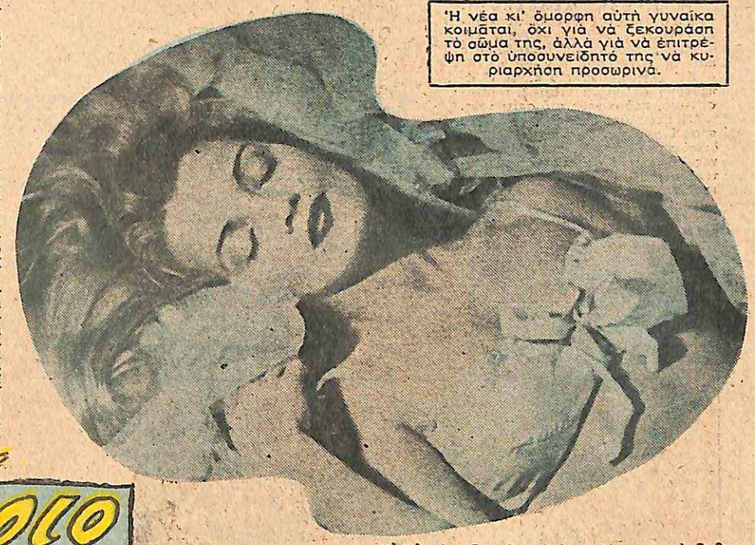

Ἡ νέα κι' ὁμορφη αὐτὴ γυναίκα κοιμᾶται, ὄχι γιὰ νὰ ξεκουράση τὸ σῶμα της, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐπιτρέψη στὸ ὑποσυνείδητό της νὰ κυριαρχήση προσωρινά.

Τὸ μυστήριο ΤΟΥ ΥΠΝΟΥ

Πῶς θὰ κοιμόσαστε καλύτερα

ΥΠΝΑΤΕ τὸ πρωῒ «μαχμούρλης», κι' αὐτὸ σᾶς κάνει νὰ πιστεύετε πὼς δὲν κοιμηθήκατε καλὰ καὶ ἀρκετά.

Τὸ συμπέρασμά σας ὅμως αὐτὸ εἶναι πιθανώτατα λανθασμένο καὶ ὀφείλεται στὴν ἰδέα ποὺ ἔχουν οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι πὼς, ὅταν ξυπνάνε, πρέπει νὰ νοιώθουν ἀμέσως τὸν ἑαυτό τους φρέσκο, δραστήριο καὶ καλόκεφο. Ἀλλ' αὐτὸ συμβαίνει στὴν πραγματικότητα σὲ λίγους μόνο ἀνθρώπους. Γιατὶ οἱ ἐπιστήμονες ἔχουν διαπιστώσει ἀναμφισβήτητα ὅτι ἡ δραστηριότης κι' ἡ εὐδιαθεσία μας ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴ θερμοκρασία τοῦ σώματός μας, ποὺ εἶναι χαμηλότερη στὸν ὕπνο μας. Ὅταν ἡ θερμοκρασία μας φτάση στὸ μεγαλύτερο σημεῖο της, τότε ἔχομε τὴ μεγαλύτερη σωματικὴ καὶ πνευματικὴ ζωτικότητα καὶ εὐεξία. Αὐτὸ ὅμως συμβαίνει σὲ διάφορες ὧρες τῆς ἡμέρας, γιὰ τοὺς διαφόρους ἀνθρώπους: σ' ἄλλους 2 ὧρες περίπου ἀφοῦ ξυπνήσουν, σ' ἄλλους ἀργότερα τὸ πρωῒ ἢ τ' ἀπόγεμα ἢ τὸ βράδυ.

Γιὰ νὰ ἐξακριβώσουμε μ' ἐπιστημονικὸ τρόπο πότε ἔχομε τὴ μεγαλύτερη θερμοκρασία καὶ ἀπόδοσι, θἄπρεπε νὰ βάζουμε θερμόμετρο κάθε ὥρα, ἐπὶ μερικὲς μέρες. Ἀλλὰ καὶ δίχως αὐτὸ τὸ περιττὸ μπελᾶ, μὲ λίγη προσοχὴ μποροῦμε ν' ἀντιληφθοῦμε σὲ ποιὰ περίοδο τῆς ἡμέρας φτάνει ἡ δραστηριότης μας στὸ κορυφωμά της, κι' ἔτσι νὰ φροντίζουμε στὸ ἑξῆς νὰ ἐκμεταλλευόμαστε ἀποδοτικὰ αὐτὴ τὴν περίοδο — ποὺ διαρκεῖ περὶ τὶς 2 ὧρες. Θ' ἀφίνουμε δηλαδὴ γιὰ τότε τὶς δυσκολώτερες ἢ πολυπλοκώτερες δουλειές μας.

Ὁ ὕπνος — ὅπως κι' ὁ ἔρωτας — εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα μυστήρια τῆς ζωῆς. Φιλόσοφοι καὶ ἐπιστήμονες προσπάθησαν πάντα νὰ τὸν μελετήσουν ἀπ' ὅλες τὶς πλευρές του. Ἀλλὰ μόνο στὰ τελευταῖα χρόνια οἱ ἔρευνές τους κατέληξαν σὲ ὡρισμένα θετικὰ συμπεράσματα.

Ἔτσι, σ' ἕνα κεφάλαιο τοῦ νέου βιβλίου του «Ἡ ὑπνοανάλυσις καὶ ἡ σχέσι της μὲ τὰ ὄνειρα», ὁ διακεκριμένος ψυχίατρος Λέοναρντ Τζίλμαν τονίζει ὅτι δὲν εἶναι ἀλήθεια πὼς χρειαζόμαστε ὕπνο γιὰ νὰ ξεκουράσωμε τὸ σῶμα μας ἀπ' τὴ δουλειὰ ὅλης τῆς ἡμέρας. Πράγματι, καμμιὰ ἀπὸ τὶς σωματικὲς λειτουργίες μας δὲ σταματάει τελεῖως στὸν ὕπνο μας (μολονότι ὡρισμένες ἀπ' αὐτὲς ἐπιβραδύνονται). Ἡ καρδιά, οἱ πνεύμονες, τὸ στομάχι, οἱ ἀδένες καὶ οἱ νεφροὶ ἐξακολουθοῦν νὰ λειτουργοῦν, τὰ νύχια καὶ οἱ τρίχες νὰ μεγαλώνουν καὶ τὸ δέρμα μας ἐργάζεται συχνὰ ἐντατικώτερα ὅταν κοιμώμαστε, παρὰ ὅταν εἴμαστε ξύπνιοι.

Κατὰ τὸ δόκτορα Τζίλμαν λοιπόν, ὁ ὕπνος χρειάζεται κυρίως γιὰ νὰ ναρκωθῆ ὁ συνειδητὸς νοῦς μας καὶ νὰ μείνη σὲ λειτουργία μόνο τὸ ὑποσυνείδητό μας. Σύμφωνα μὲ τὴ θεωρία του, ἡ ζωϊκὴ ζωὴ ἐξελίχθηκε βαθμιαία, ἀπὸ μιὰ τελεῖως ἀσυνείδητη κατάστασι, πρὸς τὴ συναίσθησι τοῦ περιβάλλοντος. Ὅταν λοιπὸν τὰ ζῶα ἀπέκτησαν συνειδητὸ νοῦ, ἄρχισαν νὰ κοιμοῦνται. Γιατὶ ἐνοιώθαν τὴ βαθύτερη ἀνάγκη νὰ ξαναγυρίζουν κάθε τόσο στὴν ἀρχικὴ ἀσυνείδητη κατάστασι τῶν μακρυνότερων προγόνων τους.

Ἐτσι κι' ὁ ἄνθρωπος κοιμᾶται, γιὰ νὰ ἐλευθερωθῆ τὸ ὑποσυνείδητό του καὶ οἱ ἐνστικτες παρορμήσεις του. Αὐτὸ τὸν ἀνακουφίζει ἀπ' τὴ συνεχῆ καταπόνησι ποὺ τοῦ προκαλεῖ ὁ πολύπλοκος πολιτισμός μας, καὶ τὸν ξαναφέρνει γιὰ μερικὲς ὧρες στὴν ἁπλουστάτη καὶ πρωτόγονη μορφὴ τῆς ζωῆς.

Ἔχουν γίνει πολλὰ πειράματα, γιὰ νὰ ἐξακριβωθῆ τί συμβαίνει ὅταν ἕνας ἄνθρωπος στερηθῆ τελείως τὸν ὕπνο γιὰ πολλὲς μέρες. Διαπιστώθηκε λοιπὸν ὅτι πέφτει τότε σ' ἕνα εἶδος βαθειᾶς («νάρκης»), σὰν νὰ κοιμᾶται μ' ἀνοιχτὰ τὰ μάτια. Εἶναι ἐνδεχόμενο μάλιστα νὰ τρελλαθῆ.

Λέγεται ὅτι ὡρισμένες ἀστυνομίες μετακειρίζονται τὴ βασανιστικὴ αὐτὴ μέθοδο, γιὰ νὰ ἐπιτύχουν ὁμολογίες ἀπὸ τοὺς ὑπόπτους.

Πράγματι, τὸ σύστημα αὐτὸ εἶναι ἰδεῶδες, γιατὶ ἡ ἀϋπνία ἐκμηδενίζει τὴ θέλησι καὶ τὴ λογική, χωρὶς ὅμως ν' ἀφίνη κανένα φανερὸ ἴχνος.

Ἡ ἱστορία ἀναφέρει ἐξ ἄλλου τὸ παράδειγμα τοῦ Περσέως, τοῦ τελευταίου βασιλιᾶ τῆς Μακεδονίας, ποὺ τὸν θανάτωσαν οἱ Ρωμαῖοι στὰ 166 π. Χ. στερῶντας τον ἀπ' τὸν ὕπνο.

Ἀλλὰ καὶ τὰ ζῶα ποὺ πέφτουν σὲ χειμερία νάρκη (ἀρκοῦδες, χελῶνες, δὸν στὴ φυσιολογική του κατάστασι κι' εἶχε ξαναβρῆ τὴν κρίσι του καὶ τὴ θέλησί του. Δὲ μποροῦσε ὅμως νὰ συγκεντρωθῆ σ' ἕνα ὁποιοδήποτε πρόβλημα περισσότερο ἀπὸ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ὅταν τὸν ρώτησαν τί θὰ κάνη κατόπιν, ἀπάντησε:

— Θὰ ξανακοιμηθῶ!

Ἤθελε νὰ ξανακερδίση ὅλο τὸν ὕπνο ποὺ εἶχε στερηθῆ...

Καὶ τώρα, νὰ μερικὲς ἁπλὲς συμβουλὲς ποὺ σᾶς δίνουν οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες, γιὰ νὰ κοιμόσαστε καλύτερα:

Βρῆτε πρῶτα πόσον ὕπνο χρειάζεστε (γιατὶ δὲν ἔχουν ὅλοι τὴν ἴδια ἀνάγκη). Αὐτὸ θὰ τὸ ἐξακριβώσετε, παρακολουθῶντας ἔπειτα ἀπὸ πόσες ὧρες ξυπνᾶτε μόνος σας, φυσικὰ καὶ δίχως ξυπνητῆρι.

Ἂν θυμόσαστε πὼς εἴδατε ταραγμένα ὄνειρα, ξυπνήσετε δὲ ἐξαντλημένος καὶ μείνετε ἔτσι ὅλη τὴν ἡμέρα, ἡ αἰτία εἶναι ἴσως γιατὶ κοιμόσαστε ἀνάσκελα. Στερεῶστε λοιπὸν ἕνα μικρὸ τόπι στὴν πλάτη τῆς πυτζάμας σας, ὥστε νὰ σᾶς κάνη νὰ γυρίζετε μὲ τὸ πλευρό, στὸν ὕπνο σας.

Ἄλλοι κοιμοῦνται καλύτερα ἂν φᾶνε πρὶν πέσουν στὸ κρεβάτι, ἐνῶ ἄλλοι πρέπει νὰ πλαγιάσουν μὲ ἐλαφρὸ στομάχι. Παρατηρῆστε ποιὸ ἀπ' τὰ δυὸ σᾶς ταιριάζει. Δοκιμάστε ἐπίσης νὰ πίνετε ἕνα χλιαρὸ γάλα, προτοῦ πλαγιάσετε.

Δὲν εἶν' ἀλήθεια πὼς ὁ ὕπνος πρὶν ἀπ' τὰ μεσάνυχτα εἶναι ὠφελιμώτερος παρὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἐκεῖνο ποὺ παίζει ρόλο, εἶναι οἱ συνολικὲς ὧρες τοῦ ὕπνου.

Ἡ κρεβατοκάμαρα σας πρέπει νὰναι ἀεροστεγνή, ἡ τουλάχιστον ἀδύναμα φωτισμένη, γιατὶ τὸ φῶς αὐξάνει τὶς σωματικὲς λειτουργίες.

Τὸ στρῶμα σας νὰ μὴν εἶναι πολὺ σκληρὸ — ἐκτὸς ἂν σᾶς τὸ ἔχη συστήσει ὁ γιατρὸς — ἀλλ' οὔτε καὶ πολὺ μαλακό.

Ὁ θόρυβος διεγείρει τὶς λειτουργίες τοῦ σώματος, φροντίστε λοιπὸν νὰκτε ἀπόλυτη ἡσυχία γύρω σας.

Ἂν ξυπνήσετε τὴ νύχτα, προσπαθῆστε νὰ θυμηθῆτε τὸ τελευταῖο σας ὄνειρο. Εἶναι μιὰ ἀρίστη μέθοδος γιὰ νὰ σᾶς ξαναπάρη ἀμέσως ὁ ὕπνος.

✪✪

Τὸ «λυκοκέριτσο» ἐξημερώνεται

Οἱ τελευταῖες εἰδήσεις ἀπὸ τὴ Τζακάρτα τῆς Ἰνδονησίας μᾶς πληροφοροῦν ὅτι τὸ «λυκοκόριτσο» ποὺ βρέθηκε πρὸ 2 ἐτῶν σ' ἕνα δάσος τῆς Σουμάτρας, ξαναγίνεται σιγὰ-σιγὰ ἀνθρώπινο πλάσμα. Σπουδάζει σ' ἕνα σχολεῖο γιὰ καθυστερημένα παιδιὰ κι' ἔχει πάρει τὸ ὄνομα Κατινέμ.

Ὅταν τὸ βρῆκαν νὰ τρέχη σὰν ἀγρίμι μέσα στὴ ζούγκλα, οὐρλιάζε σὰν λύκος. Τώρα ὅμως μαθαίνει σιγὰ-σιγὰ νὰ μιλᾶ. Τὸ πιθανώτερο εἶναι πὼς τὸ εἶχε πάρει κάποια λύκαινα ἀπὸ ἕνα χωριό, ὅταν ἦταν μωρὸ ἀκόμα, καὶ τὸ εἶχε ἀναθρέψει μαζὶ μὲ τὰ λυκόπουλά της.

Ὁ Νεοϋορκέζος Πέτερ Τρὶπ, ποὺ δέχτηκε νὰ χρησιμεύση γιὰ πειραματόζωο, ἐξετάζεται ἀπὸ ἕνα γιατρό, ἀφοῦ ἔμεινε ξύπνιος ἐπὶ 200 ὧρες συνεχῶς.

ΜΑΚΡΥΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Η Μικρή Μεσολογγίτισσα, είναι ένα από τα κορίτσια εκείνα, που αποφεύγουν τις συναναστροφές, τις διασκεδάσεις και τη συντροφιά των νέων.

Κι' εκείνο, που την κάνει ν' αποφεύγη όλ' αυτά είναι ένα περιστατικό, που συνέβη στο σπίτι τους.

Η μεγαλύτερη αδελφή της αγάπησε ένα νέο. Αυτός τη ζήτησε, οι δικοί της δέχτηκαν, και τότε εκείνος δεν έλειπε στιγμή από το σπίτι τους. Το αποτέλεσμα ήταν να καταστρέψη την κοπέλλα και να φύγη. Στάθηκε μάλιστα άδικο να τον θρούν, γιατ' είχε δώσει και ψεύτικο επίθετο.

Τότε από τον καϋμό της και από την ντροπή της η κοπέλλα αρρώστησε και πέθανε. Αυτό, λοιπόν, επηρέασε τη μικρή αδελφή και δε θέλει να έρη τίποτα για γάμο.

Βέβαια, το πάθημα της αδελφής της ήταν τραγικό, αλλά δεν πρέπει να κάνη τη μικρούλα μας να πάθη από ανθροφοβία. Υπάρχουν καλοί άνθρωποι, αλλά υπάρχουν και καλοί.

Μαραμένο κρίνο: Δεν πρέπει ν' απογοητεύεστε.

Η ασθένεια από την οποία πέθανε ο πατέρας σας δεν είναι κληρονομική. Επομένως, δε φαντάζομαι να είναι αυτή η αιτία, που οι γονείς της δε θέλουν να σας δώσουν την κόρη τους. Γιατί, αν σας υπέβαλλαν σε μιά ιατρική εξέτασι θα έβλεπαν, όπως λέτε, ότι είσθε υγιέστατος.

Η αιτία, λοιπόν, θα είναι άλλη. Είναι ότι δε συμπληρώσατε άκομη τον κύκλο των σπουδών σας και ότι δεν είστε οικονομικώς δημιουργημένος.

Σας συμβουλεύω να κάνετε υπομονή, να τελειώσετε τις σπουδές σας κι' αν δε τότε την αγαπάτε άκομη, τότε να παραπονεθήτε για την άρνησί τους.

Μαθητή τοῦ Γυμνασίου: Σας συγχαίρω για την αγάπη σας προς τα γράμματα και την επιμονή σας να προχωρήσετε σε ανώτερες σπουδές. Δυστυχώς, ο πατέρας σας, όπως γράφετε, δε μπορεί να σας δώση μιά ανώτερη μόρφωσι, γιατί σάς έχει ανάγκη για τις δουλειές των κτημάτων σας.

Σάς συμβουλεύω να μη φέρετε άντιρρήσεις. Δεχθήτε να δουλέψετε με τον πατέρα σας κανένα χρόνο, αλλά στο μεταξύ μη σταματήσετε να διαβάζετε. Αγοράστε γεωπονικά βιβλία, καταρτισθήτε, ούτως ώστε να δείξετε κάποια μάρφωσι και έπίδοσι που να συγκινήση τον πατέρα σας κι' έτσι να σάς στείλη σε καμμιά γεωπονική σχολή.

Έτσι με το δίπλωμα, που θα πάρετε, θα ωφελήσετε διπλά την περιουσία σας, και δε θα έχετε ανάγκη διορισμού για ένα μισθό.

Ι. Κ. Α. + 19: Είσθε πάρα πολύ νέος. Το να έχη κανείς άρκετή περιουσία από τον πατέρα του, δε σημαίνει ότι είναι έτοιμος και για παντρειά.

Εξ άλλου, έκείνη την οποία αγαπάτε συνεχίζει τις σπουδές της, ενώ σείς διστάζετε να κάνετε το ίδιο. Θέλετε δε να την παντρευτήτε από φόβο μή την χάσετε.

Δεν αξίζει, λοιπόν, τον κόπο να τη συλλογίζεστε, άν πρόκειται να έχετε αμφιβολίες για την αγάπη της. Σάς συμβουλεύω, για συνεχίσετε τις σπουδές σας, έφόσον διαθέτετε τα μέσα. Δημιουργηθήτε, γίνετε επιστήμων κι' άν ως τότε η νέα δεν έχη παντρευτή και σάς αγαπά άκόμη, άξίζει να την παντρευτήτε.

Γελασμένη στον έρωτα: Γράφετε: «Έγώ, τρελλή γι' αυτόν και από φόβο μή τον χάσω, τοῦ θυσιάστηκα και τώρα δε θέλει να με παντρευτή!»

Έπρεπε να σκεφθή ή φίλη μας πριν καταστραφή με ποιό μέσον θα έσωζε την κατάστασι, άν τύχαινε άναποδιά, όπως κι' έτυχε! Τώρα φοβάται τη θέλα της. Αλλ' ούτε κι' αυτό το σκέφθηκε από πριν;

Πιθανόν να προλάβη το κακό. Δηλαδή να τα κανονίση με τους γονείς του.

Ανεμώνη: Είμαι πολύ εὐχαριστημένος που οι συμβουλές μου σάς έδωσαν την εύκαιρία να λύσετε μερικά προβλήματά σας.

Στη σημερινή περίπτωσι, όσο κι' άν σάς φαίνεται άπλό το ζήτημα, ώστόσο γιά μένα είναι πολύ σοβαρό, γιατί δέν ξέρετε ούτε σείς ούτε έκείνος τί μπορεί να γίνη μέσα στά πέντε χρόνια, πού θα πρέπει αὐτός ν' άποπερατώση τις σπουδές του. Μήν πιστεύετε και μήν έχετε έμπιστοσύνη ούτε στον ἴδιο τον έαυτό σας. Είσαστε μόνον 19 έτῶν!

Φανταισθήτε τώρα πόσο δυστυχισμένη θα είσθε άν αὐτός ὁ νέος κρατάη στά χέρια του κάτι τό δικό σας. Γι' αὐτό σάς συμβουλεύω να μη τοῦ δώσετε τίποτα. Άφήστε τον να γυρίση μέ τό καλό και τότε, άν είναι άξιος τής άγάπης σας και άν δέν έχετε παντρευτή, να δεχθήτε τό γάμο. Μήν έκτίθεστε μέ φωτογραφίες και δαχτυλίδια.

Πληγωμένο πέτο: Η άλήθεια είναι ότι βρίσκεστε σέ πολύ δύσκολη θέσι και τό μέλλον σας δέν είναι τόσο ρόδινο, όσο τό φαντάζεστε.

Άν πάρετε αὐτή πού άγαπάτε, θα διαφωνήσετε μέ τήν οἰκογένειά σας, θα έχετε τήν καθημερινή γκρίνια, πού άναμφιβόλως θα έπεκταθή και στό σπίτι σας, μεταξύ σας δηλαδή, άν τήν παντρευτήτε. Τή γκρίνια θα τή φέρουν οἱ δυσκολίες τής ζωής, γιατί έκείνη, όσο και νά σάς άγαπᾶ, δέν παύει νά άπομλέπη και σέ μιά καλλιτέρευσι τής θέσεώς της.

Νά μή τήν πάρετε; Θά έχετε τύψεις ότι τήν άδικήσατε.

Νά παντρευθήτε τήν άλλη μέ τή μεγάλη προίκα; Θά είστε ένας δυστυχισμένος, γιατί θα άλέπετε τή γυναίκα σας διαρκῶς σάν αἰτία τής δυστυχίας σας.

Θά σάς έλεγα νά κάνετε ὑπομονή. Νά δείξετε στούς δικούς σας, ότι δε σάς θιάζει τίποτα. Και ποιός ξέρει, μπορεί νά φρεθή ή εὐκαιρία νά βρήτε τήν ψυχολογική στιγμή, πού νά άπλωθοῦν οἱ πόθοι σας.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Η Μιράντα άπαντᾶ

γκρέκα

Μοντέρνα φορέματα
που φέρουν την ΣΦΡΑΓΙΔΑ
τοῦ καλοῦ γούστου
τῆς ἐκλεκτῆς ποιότητος
καὶ ἡλεγμένης τιμῆς.

ΑΔΕΛΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ
ΑΘΗΝΑΙ
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

Ο Σταῦρος Παπαλάζαρος κι' ὁ Μένης Περεστιάνος ἦταν άκόμη νέοι άνθρωποι, έκει γύρω στά τριαντάπεντε. Βέβαια, στήν ήλικία τους έβάπρεπε άν όχι νά χουνε «φτάσει», τουλάχιστον ὅμως νά βρισκουνται στόν προθάλαμο κάποιας «καρριέρας». Μά θές τό στρατιωτικό, θές ἡ βιοπάλη κι' ἡ άμυαλιά τῆς νεότητος, θές οἱ ἔρωτες και τά «τραβήγματα» μέ τά κορίτσια, τους εἶχανε φέρει «πλασέ». Τί «πλασέ»; Τώρα πιά μποροῦσε νά πῆ κανείς πῶς ἦταν «πάτοι». Έκείνο τό ἔρμο τό δίπλωμα δέν εἶχανε καταφέρει νά τό πάρουνε. Κι έδῶ και πέντε χρόνια τό εἶδανε... σά δίπλωμα βλακείας. Βλέπανε γύρω τους «δίπλωματούχους» μέ «ἄριστα» ν' άνεβοκατεβαίνουνε όρθφους έπισήμους μῆνες και χρονια γιά νά εἰσπράξουνε πάντα τίς ἰδιες άρχάτους ὑποσχέσεις και... «συμπάθειες» κι' άλλους πού δέν εἶχανε τελειώσει οὔτε τήν πέμπτη Γυμνασίου νά διορίζωνται «ἐπί συμβάσει» μέ μισθό γενικοῦ διευθυντοῦ. Λοιπόν: Τί νά τό κάνανε τό περιβόητο «χαρτί» πού θά τούς ἔδινε σέ πάπυρο πολυτελείας ἀτό Άθήνησι Πανεπιστήμιον»; "Ενας βουλευτής ἤ ἕνας «παράγοντας» γερός νά πατήση πόδι και κάνει γιά πενῆντα διπλώματα. Έτσι άποφασίσανε νά πουλήσουνε και τό «Ἐνοχικό» και τό «Ἐκκλησιαστικό» κι' ὅλα τά «Δίκαια» τῆς Θέμιδος, που τά μουντζουρώνει μ' ἐταιθελικές προσθαφαιρέσεις ὁποιοδήποτε θρασύ και πρασωπικό νομοσχεδιάκι πού ὠφελεῖ τόν κύρ-Γιάννη τόν κομματάρχη περιοχῆς Λεβετσόβων και πουλώντας αὐτά τά «Δίκαια» νά κυττάξουνε τό «δίκαιο» τό δικό τους. Πραγματικά καταφέρανε νά μποῦνε σ' ἕναν ὀργανισμό «κοινῆς ὠφελείας» πού δέν ὠφελοῦσε κανέναν ἄλλον ἐκτός ἀπό τό γενικό διευθυντή και τά μέλη τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου. Έτσι, πήγαινε φυσικά «κατά διάολου» κι' ἔφτασ' ἡ μέρα — σέ δυό χρόνια—νά κάνη «μετά λύπης» άπολύσεις «λόγω οἰκονομικῆς άδηρίτου άνάγκης». Λόγω αὐτῆς τῆς «άδηρίτου άνάγκης» στήν ὁποία οἱ θεοί μπορεί νά «πείθωνται» ἀλλά οἱ ἄνθρωποι δέν πείθονται καθόλου γιατί ἔχουνε ξυπνήσει, άπολύθηκαν κι' ὁ Μένης κι' ὁ Σταῦρος πού εἶχανε και τήν «ἐξυπνάδα» νά φωνάξουνε μέσα στό γραφεῖο τῶν «μποροῦσε νά τρών μέ λιγώτερες μασέλες τό διοικητικό συμβούλιο» κι' ἔτσι χάσανε και πᾶσαν ἐλπίδα «ἐπαναπροσλήψεως».

Δυό χιλιάδες τό μῆνα παίρναν ἐκεί μέσα μιά τέλος-πάντων κάτι ἔκανε κι' αὐτές. Οἱ «πτυχιοῦχοι» παίρναν χίλιες τετρακόσες σ' ἄλλες ὑπηρεσίες. Ἐνῶ αὐτοί, μ' ἕνα πενηντάπεντάρι καθαρό πού τούς ἐρχότανε τήν ἡμέρα, τά κουτσολοῦσανε. Τώρα ὅμως; Τώρα δέν ὑπῆρχε φράγκο!...

*

Κάτσανε τήν ἐπομένη τοῦ «ξυσίματος», οἱ δυό ἄνεργοι σ' ἕν' άπίθανο «καφενεδάκι κι' ἐπιστρατεύσανε τή σκέψι τους και τήν ἐφευρετικότητά τους. Σέ κάτι τέτοιες κρίσιμες ὧρες, ὁ ἐγκέφαλος δσο και νά τόν διατάξης δέν ἐπιστρατεύεται. Πετάει τό ὅπλο χάμου και παραδίδεται! Ἀρνεῖται ὑπηρεσίαν!... Ἀκόμη κι' ὁ καφές ἀποκοιμίζει, λές κι' εἶναι ναρκωτικό.

Ὧρες περάσανε σιωπηλές κι' ὁ Μένης ζωγράφιζε «φρεγάτες» και «κυρίες τοῦ παληοῦ καιροῦ» στοῦ τραπεζιοῦ τό μάρμαρο. Ξαφνικά, ἡ συννεφιασμένη φάτσα τοῦ Σταύρου φωτίστηκε:

— Μπᾶ!... Ἐσύ ζωγραφίζεις πρίφηια!

— Ἄσε με, καϋμένε, στή στενοχώρια μου. Ἐδῶ αὔριο δέ θά χουμε νά φᾶμε κι' ἐσύ ἔχεις δρεξι γιά «δούλεμα»;

— Μωρέ σοῦ μιλάω σοβαρά. Αὐτά πού σκαρώνεις ἐσύ ἀφηρημένος, εἶναι ἀκριβῶς ἡ λεγόμενη «μοντέρνα τέχνη»! Στά μάτια μου σ' ὁρκίζομαι! Ἄκου νά δῆς! Τώρα μοῦρθε ἡ ἔμπνευσι. Θά βάλουμε «φέσι» σέ δυό-τρεις συγγενεῖς και φίλους και θά κάνης ἔκθεσι!

— Τρελλάθηκες; Σέ χάνω Σταῦρο;

Μά τώρα... ἦταν ἀργά πιά γιά νά μετανοιώσουν! Ὁ Θεός βοηθός.

Ξυριστήκανε, ἀλλάξανε και γυρίσανε γιά τό «βερνισάζ». Ὁ Μένης μέ μπαστοῦνι και μ' ἕνα κουτί μεγάλο γεμάτο μπουκάλες ἀδειες. Ὁ Σταῦρος ἀπόρησε:

— Τί τά θέλεις αὐτά;

— Ξέρω κι' ἐγώ τί μπορει νά γίνη: Νά μή μπορῶ ν' ἀμυνθῶ;

Σέ λίγο ἀρχισαν νά χαρακτηρίζωνται οἱ ἐπισκέπται. Προσκεκλημένοι, πραστικοί, παλαιόφρηδες τῆς «μοντέρνας τέχνης» μέ μούσια, τσιμπούκια και χρωματιστούς μπερέδες, κι' ἄλλοι ἀργόσχολοι σπαζοκεφιτζῆδες πού τό διαβάσανε στίς ἐφημερίδες και τρέξανε γιά «θραῦστι πλακός». Ἡ καρδιά τοῦ Μένη ἔφτασε στήν Κούλουρη «ἀεροπορικῶς».

— Σταῦρο, αἰσθάνομαι τήν ἀνάγκη νά πάω στήν «τουαλέττα».

— Ἐγώ, λοιπόν εἶμαι ψυχραιμότατος.

— Τό ξέρω! Γιατί δέν εἶσ' ἐσύ ὁ «Σπάτουλας»! Ἐσύ δέν ἔχεις νά πάθης τίποτα.

— Πρός τό παρόν ἐπικρατεῖ γαλήνη.

«Μοντέρνα τέχνη»

— Μωρέ σωθήκαμε σοῦ λέω!...

*

Σέ δεκαπέντε μέρες, — τόσες χρειάστηκε ὁ..«καλλιτέχνης» γιά νά μουντζουρώση μ' ἐξαλλωσύνες ἀπίθανες κι ἀσύλληπτες μουσαμάδες τελαρισμένους και κομματια «κόντρα-πλακέ»—ὁ Μένης κι ὁ Σταῦρος ἀξιώτσοι κι' ἀνασκουμπωμένοι τοιμάζανε «πυρετωδῶς» τό «βερνισάζ» τῆς ἐκθέσεως, σ' ἕνα μικρό ὑπόγειο κάποιας στοᾶς πού βρισκότανε σέ κεντρικό σημεῖο, κοντά στό Σύνταγμα. Κορνίζες δέ βάζανε. Ποῦ λεφτά γιά κορνίζες; Ἀλλά ἡ «μοντέρνα τέχνη» ἐπέτρεπε τά πάντα. Ἡ κατάργησι τῆς «κορνίζας» ἦτανε μέσα στό σχιζοφρενικό της νόημα. Τό πλαίσιο — ἔγραφε ὁ Μένης στόν κατάλογο—δεσμεύει μέ νεοπλουτικό χρυσοποίκιλτο γοῦστο. τήν άπεραντοσύνη τῆς αὐθόρμητης τέχνης». Και ὑπόγραφε μέ το καλλιτεχνικό του ψευδώνυμο: «Πάρης Σπατουλας». Όταν κρεμάσανε και τό τελευταῖο «ταμπλό» (!) κάτσανε και κυττάζανε... μέ κάποιο φόβο ὅλ' αὐτά τ' ἀνισόρροπα κατασκευάσματα πού προκαλούσανε πραγματικά τόν ἐξοργισμό και τήν ἀγανάκτησι!...

Στόν ἥλιο
τό δέρμα διψᾶ περισσότερο!

Τί εὐχάριστα νά ξαπλώνης στόν ἥλιο!
Ἀλλά πρόσεξε. Τό δέρμα χάνει πολύ ἀπό τό φυσικό του ὑγρό πού τό διατηρεῖ λεῖο και δροσερό.

Ἔτσι τό δέρμα διψᾶ εἰς βάρος τῆς ὁμορφιάς του.

Ἡ NIVEA δίνει στό δέρμα νά πιῆ και ἀποκαθιστᾶ τήν ἰσορροπία τοῦ ὑγροῦ πού ἐξασφαλίζει τήν ὁμορφιά σας.

Γι' αὐτό:

1. Ποτέ χωρίς NIVEA στόν ἥλιο!
2. Σέ παρατεταμένη ἡλιοθεραπεία και γιά ὡραῖο μελαχροινό χρῶμα μεταχειρίζεσθε τό λαδί NIVEA πού παρέχει ἰσχυρή προστατευτική ἐνέργεια!
3. Πρωῖ και βράδυ κρέμα NIVEA γιά τό διψασμένο ἀπό τόν ἥλιο δέρμα σας!

Ἡ NIVEA τρέφει τό δέρμα και τοῦ δίνει τό ἀπαραίτητο ὑγρό γιά τήν ὁμορφιά του.

ΓΝΗΣΙΟ ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF, ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

— Δόξα σοι ὁ Θεός! Χτύπα ξύλο!

Πέντε και δέκα λεπτά τῆς ὥρας στεκόντουσαν μπροστά σέ κάθε «πίνακα» οἱ ἐπισκέπτες, μέ πρόσωπο ἀσπαστο και μάτια ἐκθαμβα. Ἄλλοι ἐκστατικοί κι' ἄλλοι διαπορούντες.

— Προσπαθοῦνε νά μποῦνε στό νόημα, εἶπ' ὁ Σταῦρος.

— Ἐγώ σοῦ λέω γιά καλό και γιά κακό ἀνάμαστε κοντά στήν πόρτα.

Μπήκανε κι' ἄλλοι. "Ενας κράταγε και μιά χοντρή μαγκούρα κι' ὁ Μένης τόν παρακολουθοῦσε μέ πολύ ἀνήσυχα βλέμματα. Μπῆκε κι' ἕνας ἀστυνομικός.

— Δέ μοῦ λές, Σταῦρο;

— Τί;

— Αὐτό πού κάνουμε τώρα εἶν' «αὐτόνομο»;

— Ὄχι. Μήνυσι ἐπί προσβολῆ τῆς δημοσίας αἰσθητικῆς δέν γίνεται.

— Νά τηλεφωνήση στό ψυχιατρεῖο;

— Αὐτό μπορεί. "Αν φέρη τόν ἰατροδικαστή ἤ πάρη παραγγελία ἀπ' τόν εἰσαγγελέα.

Ὁ ἀστυνομικός πλησίασε:

— Μέ συγχωρεῖτε, ὁ ζωγράφος;

— Τί... τί τόν θέλετε.

— Νά μοῦ ἐξηγήση γιατί αὐτά τά πορτοκάλια κλαίνε και γιατί ἀπό πάνω ἔχει μαῦρα πανιά; Τ' εἶν' αὐτά τά μαῦρα πανιά;

— Κρέπια. Τά πορτοκάλια και τά μῆλα κλαίνε γιατί ψυχομαχοῦν. Εἶναι ὁ συμβολισμός τῆς φρίκης τοῦ ἀδόκητου θανάτου κάθε ζωῆς. Τό «ταμπλό» εἶναι «νεκρὸ φύσις». Γι' αὐτό πενθεῖ και τοῦ ἔβαλα κρέπια.

— Εὐχαριστῶ πολύ, ψιθύρισε μέ μάτια ἐμβρόντητα ὁ ἀστυνομικός.

Και φεύγοντας ἔκανε τό σταυρό του!

"Ολοι, πρίν ἀνέβουνε τά σκαλιά τοῦ ὑπογείου, κάτι γράφανε στό βιβλίο «γιά κρίσεις» ἐπισκεπτῶν, πού εἶχαν ἀνοίξει στήν εἴσοδο. Ὁ Σταῦρος ζύγωσε μέ χτυποκάρδι. Και διάβασε: «Ἀποκάλυψι! Φεύγω γεμάτος ἀνέκφραστα αἰσθήματα κι' ἐμπύρετες σκέψεις». Ἄλλος ἔλεγε: «Ὁ Σπάτουλας ἔφτασε πολύ ψηλά και μαζί πολύ βαθειά ἐκεῖ πού δέ μπορεῖ πιά νά τόν συνοδέψη καμμιά πεζή, ἀνθρώπινη παρακολούθησι. Ὁ Σπάτουλας ἔπιασ' ἀπ' τά γένεια τό θεό τῆς ἀληθινῆς τέχνης». "Ενας τρίτος σημείωσε: «Δέ μπορεί κανείς μέ τυποποιημένα λόγια νά ρίξη σέ τρεῖς ἁράδες τήν ψυχική φουρτοῦνα πού δοκιμάζει βλέποντας τό τεράστιο ἔργο τοῦ Πάρη Σπάτουλα». Τέταρτος: «Ἔχουνε δίκηο αὐτοί πού λένε ὅτι δέν πάει στά βουνά». Πέμπτος: «Ἀριστουργήματα! Μιά λέξι φτάνει!» "Ἑβδομος: «Θέλει ξύλο ἀλύπητο». Ὄγδοος: «Αὐτά εἶν' ἔργα! Μέ πνοή, ψυχή, μυαλό! Κάνουνε τό μουσαμά νά μιλάη και νά λέη, νά λέη... ὠ! πόσα λέει!» "Ενατος: «Νά ἐπέμβη ὁ εἰσαγγελεύς αὐτεπαγγέλτως».

*

Τήν ἄλλη μέρα πήρανε μ' ἀγωνία τίς ἐφημερίδες. Στίς περισσότερες οἱ κριτικοί, ποιός λίγο ποιός πολύ, ἀνήκανε στίς σχολές τῆς «μοντέρνας τέχνης». Ὁ κ. Λαδομογίας ἔγραφε:

«...Ὁ πίνακας «Ψάρια στό δέντρο» και «Τό μπαρμπούνι πού κελαϊδάει», δείχνουν ἕναν ἄγνωστο κόσμο, τόν κόσμο τῆς θάλασσας πού ζῆ ἀμίλητος μέ κρυμμένο τόν κοχλιαστικό πόθο τοῦ μπαρμπουνιοῦ, τοῦ λιθριτιοῦ και τῆς τσιπούρας μά κι ὅλων τῶν μαλακίων, νά βγοῦν ἀπ' τήν ὑγρή Κόλασι, ν' ἀνέβουν στά δέντρα, νά πιοῦνε μυρωμένο τ' δξυγόνο και νά κελαϊδήσουνε!... Τί σύλληψι! Ὁ ἄλλος πίνακας πού ἀρπαξε και σκλάβωσε τό κριτικό μου μάτι, εἶναι ἐ'Ο δίχρωμος ἐφιάλτης». Δέν εἶναι παρά ἕνα κομμάτι «κοντραπλακέ» μισοβαμμένο κίτρινο και μισό μαῦρο. Στό μαῦρο, δυό κατάλευκες μασέλες ἀνοιχτές. Στό κίτρινο, κρεμασμένη στή μέση μιά μαύρη κοτσίδα. Εἶναι οἱ δυό κίνδυνοι: Ὁ «κίτρινος κίνδυνος» τῆς Κινεζιάς κι' ὁ «μαῦρος κίνδυνος» τῆς Ἀραπιάς. Κάτω-κάτω στό «μαῦρο» φαίνετ' ἕνα καζάνι ψηλό πάνω σέ φλόγες. Δέν ξέρεις

τι βράζει ἐκεῖ μέσα... Λάχανα, πατάτες ἢ ἀνθρώπινες σηκοταριές; Ὁ κ. Σπάτουλας ἔδωσε ἕναν πίνακα μὲ τὸ ἐλάττωμα τῆς περισσότερης σαφήνειας ἀπ' ὅ,τι ἐπιτρέπεται στὴ σύγχρονη τέχνη, ἕναν πίνακα λίγο «παλιᾶς σχολῆς», μὰ πάντως μὲ βαθὺ νόημα».

Ἄλλος κριτικός, ὁ κ. Λώρης Μούσης ἔλεγε μεταξὺ ἄλλων: «..Ὁ κ. Σπάτουλας συντρίβει τὶς ἀραχνιασμένες ψευτικὲς ἀκαδημαϊκότητες. Ἡ ἀξία τῆς ἄρρωστης ὑγείας ποὺ ἀποκαλύπτει μὲ τὴν τέχνη του σὲ σοράντα βαθμοὺς τροπικὸ χτυποκάρδι, σβίγνει μὲ θολὴ καθαρόδα καὶ μεθυσμένη σταθερότητα τὴν ἔντασι τοῦ πυρετοῦ του, πυρετοῦ τέτοιου ποὺ νὰ μπορῆ κανεὶς νὰ ψήσῃ καφὲ καὶ νὰ τηγανίσῃ ὀμελέττα πάνω στὴν ἐγκεφαλικὴ φλόγα του. Ἡ καλλιτεχνικὴ του μηνιγγίτιδα θὰ φέρῃ τὴ λυτρωτικὴ ἀνάρρωσι στὴν τέχνη».

Ἕνας δυὸ ἄλλοι τὸν χτύπαγαν σὰ γταπόδι. «Βέβηλος κι' ἀξεστος», «νοσηρὸς» καὶ «σχιζοφρενὴς» ἦταν οἱ πιὸ μετριοπαθεῖς χαρακτηρισμοὶ στὶς κριτικές τους. Μὰ ὁ θόρυβος ἦτανε μεγάλος. Τὴν ἄλλη μέρα πλάκωσαν στὴν ἔκθεσι, κατὰ μπουλούκια οἱ «Μαικήνες», οἱ «τρελλάρες» κι' οἱ «ἐστέτηδες». Κόσμος καὶ ντουνιάς. Αὐστηρὰ γυαλιὰ κι' ἐμβριθῆ μονύλια, παρφουμαρισμένα φουστάνια, φάτσες βαθυστόχαστες πλουτοκρατικὲς κοιλιὲς κι' ἀναιμικοὶ «φιλότεχνοι», ἀγόραζαν! "Ὁλοι ἀγόραζαν! Ὁ Μένης εἶδε σὲ μιὰ γωνιὰ τὸ Σταῦρο, μ' ἕνα μολύβι νὰ διορθώνῃ τοὺς καταλόγους προσθέτοντας ἕνα μηδενικὸ στὶς τιμές. "Οπου ἔλεγε διακόσες δραχμές, τῶκανε δυὸ χιλιάδες, ὅ,που ἔλεγε χίλιες... τῶκανε δέκα!

— Τί κάνεις ἐκεῖ; ρώτησε ὁ... «καλλιτέχνης».

— Σώπα, σώπα! Πιάσαμε τὴν καλή!... Εἶναι σὰ νὰ κερδίσαμε τὸ «πρὸ-πό».

Ζύγωσ' ἕνας πελάτης κείνη τὴν ὥρα:

— Θέλω νὰ πάρω τὸ «Θάνατο τῶν Νεκρῶν». Ἀλλὰ δὲν ἔχω δέκα χιλιάδες. Διαθέτω μόνον ὀκτώ.

— Δὲν πειράζει κύριε. Ἀφοῦ καταλαβαίνετε ἀπὸ τέχνη δῶστε μόνον ὀχτώ.

— Εὐχαριστῶ πολύ.

Ὁ Μένης ἤθελε τὰ χιλιάρικα νὰ στιβάζωνται στὸ συρτάρι τοῦ μικροῦ γραφείου καὶ δὲν πίστευε τὰ μάτια του!... Μὰ τόσο κορόϊδα ἦταν οἱ ἄνθρωποι: Θυμήθηκε κάποιον παληὸ πολιτικὸ ποὺ εἶχε πῆ: «Ἂν ἤξερα πόσο βλάκες εἶναι οἱ Ἕλληνες θὰ τοὺς κυβερνοῦσα ἀπὸ δεκοντέας»!...

Ὁ Σταῦρος τὸν κύτταξε ψύχραιμα:

— Πήγαινε ν' ἀλλάξῃς, τοῦ εἶπε. Βάλε ἀπάνω σου κάτι χρωματιστὸ καὶ παράξενο. Κι' ἄσε τὰ μαλλιά σου ἀχτένιστα ἢ κουρέψε τα μὲ τὴν ψαλὶ μηχανή. Πιάνουν αὐτά. Κάνουν ἐντύπωσι.

Ὁ Μένης κοντοστεκότανε σκεπτικός.

— Ξέρεις τί ρωτιέμαι, Σταῦρο;

— Τί;

— Μήπως εἶμαι στ' ἀλήθεια μεγάλος καλλιτέχνης;

Ὁ Σταῦρος σήκωσε τοὺς ὤμους μ' ἀπάθεια.

— Μπορεῖ, τοῦ εἶπε. Τώρα καὶ νὰ τὴν ψωνίσῃς πραγματικὰ τί μᾶς νοιάζει; Τὴ δουλειά μας τὴν κάναμε.

*

Ἀπ' τὴν ἑπόμενη «Εὔθυμη Ἱστοριούλα» θὰ σᾶς σερβίρω «πονεμένα γέλια» καὶ «πράσινους κλαυσίγελους». «Ἐρωτες ψαριῶν» καὶ διαλόγους μὲ ἡρωΐδες φάλαινες καὶ κουκουβάγιες. Ἴσως βρῶ κι ἄλλα πιὸ παράξενα. Πάντως θὰ κάνω κι' ἐγὼ «μοντέρνα τέχνη». Πιάνει πολύ!

ΕΨΙΛΟΝ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛ. ΚΙΚΙΔΟΥ

Τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν. Βραδεῖον Τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως. Δέχεται δόδς Μετσόβου 25, Α' ὄροφος (στάσις Μουσείου) 9—1 π.μ. καὶ 5—8 μ.μ. Τηλ. 810.975.

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Τετραπλῆ πυραμίδα

Στὸ κεντρικὸ τετραγωνίδιο τοῦ σχεδίου μας θὰ τοποθετήσετε ἕνα φωνῆεν. Ἀκολούθως θὰ συμπληρώσετε τὶς τέσσερες πυραμίδες, πρὸς τὸ Α, Β, Γ, καὶ Δ, μὲ λέξεις τῶν ὁποίων σᾶς δίνουμε πιὸ κάτω τὶς σημασίες. Ἡ κάθε λέξι θ' ἀποτελῆται ἀπ' ὅλα τὰ γράμματα τῆς προηγουμένης της, ἀναγραμματισμένα ἢ ὄχι, στὰ ὁποῖα θὰ προστίθεται ἕνα νέο.

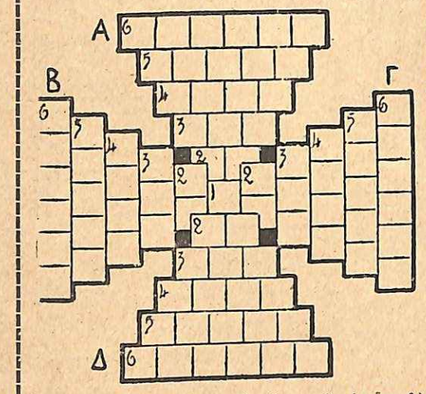

ΠΡΟΣ ΤΟ Α'

2) Πρόθεσι (δημ.).
3) Δικά μου.
4) Ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ποὺ μᾶς ἔστειλαν ἀπὸ τὴν Ἀμερική.
5) Ἐμποδίζουν τοὺς βαρυποινίτες νὰ δραπετεύσουν.
6) Φαγητό.

ΠΡΟΣ ΤΟ Β'

2) Ἀντιθετικὸς σύνδεσμος.
3) Προστακτικὴ ποὺ παραπέμπει.
4) Γνώμη.
5) Ἐπίρρημα ποὺ ἀκολουθοῦν ὅλοι οἱ αὐτοκινητιστές.
6) Οἱ ἱκανότητες τῶν προσώπων αὐτῶν εἶναι πολὺ περιωρισμένες.

ΠΡΟΣ ΤΟ Γ'

2) Ὑποθετικό.
3) Πρόθεσι.
4) Θεὰ τῆς μυθολογίας μας.
5) Θὰ σᾶς θυμίση ἐστιατόριο.
6) Ἐορτὴ ποὺ δίδεται τὶς ἀπογευματινὲς ὧρες.

ΠΡΟΣ ΤΟ Δ'

2) Ἀριθμητικό.
3) Ἀντιθετικὸς ἢ ἐναντιωματικὸς σύνδεσμος.
4) Κτητικὴ ἀντωνυμία (οὐδ.).
5) Σημεῖο τῆς ἀριθμητικῆς.
6) Μᾶς δίνει τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἕνα δροσιστικὸ ποτό.

Δ.

Σωστὸ-Λάθος

Ἀπὸ τὶς δυὸ λέξεις ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ, ποὺ συνοδεύουν κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς κατωτέρω φράσεις, διαγράφετε ἐκείνη ποὺ δὲν ταιριάζει.

1) Ἡ Ἄρτεμις ἦταν δίδυμη ἀδελφὴ τοῦ Ἀπόλλωνος: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
2) Ἡ περίφημη πλάκ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Πάλμ Μπήτς, βρίσκεται ἐπὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
3) Τὸ πρῶτο ραντὰρ κατασκευάστηκε πρὸ τοῦ 1940: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ
4) Οἱ τερμίτες εἶναι τυφλοί: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
5) Τὸ Θιὲτ εἶναι μεγαλύτερο σὲ ἔκτασι ἀπὸ τὴ Ἰταλία: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
6) Οἱ Οὖννοι συνέχισαν τὴ δράσι τους μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἄττιλα, μὲ νέο ἀρχηγό: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
7) Ὁ Σοπέν, ὁ Λίστ καὶ ὁ Παντρεφσκυ ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς περίφημοι πιανίστες: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
8) Ἡ περίμετρος τῆς Γῆς στὸν Ἰσημερινὸ εἶναι περίπου 40.000.000 χιλιόμετρα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
9) Στὸ ποδόσφαιρο, ἐὰν ἡ μπάλλα ξαναβγῇ ἀπὸ τὰ δίχτυα χωρὶς κανεὶς νὰ τὴν ἀγγίξῃ, τὸ γκὸλ ἀκυρώνεται: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
10) Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἐτελοῦντο πρὸς τιμὴν τῆς Ἥρας: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
11) Ἡ Μαρία - Λουΐζα ξαναπαντρεύτηκε μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ναπολέοντος: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
12) Ὁ Ταγχόϋζερ, εἶναι ἕνα πρόσωπο ποὺ δημιούργησε ἡ φαντασία τοῦ Βάγκνερ: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

Ὀνόματα καὶ ψευδώνυμα

Ἀσφαλῶς θὰ ἔτυχε πολλὲς φορὲς ν' ἀκούσετε τὰ πραγματικὰ ὀνόματα διαφόρων ἀστέρων πρώτου μεγέθους. Τὰ θυμόσαστε ὅμως τώρα; Σᾶς δίνουμε κατωτέρω τὰ πραγματικὰ ὀνόματα δέκα διασημοτήτων. Τὰ ἀκολουθοῦν τὰ ὀνόματα τριῶν ἀστέρων ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ ἕνα εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἀντιπροκρίνεται στὸ πραγματικὸ ὄνομα. Προσπαθῆστε νὰ τὸ βρῆτε διαγράφοντας τὰ δυὸ ἄλλα.

1) Σάρα Φούλκς:
α) Τζέην Γουάϊμαν. β) Λάνα Τάρνερ γ) Ντεμπόρα Κέρρ.
2) Ντεΐβιντ Κουμίνσκυ:
α) Ρὲξ Χάρισον. β) Βὰν Τζόνσον. γ) Ντάνυ Καΐη.
3) Μαίριλυν Λιούϊς:
α) Μαίριλυν Μονρόε. β) Ρόντα Φλέμινγκ γ) Ντόροθυ Μαλόουν.
4) Ντίνο Κροτσέττι:
α) Ἄλαν Λάντ. β) Ντὴν Μάρτιν. γ) Κλὰρκ Γκέημπλ.
5) Λιλὴ Σωσουέν:
α) Κορὶν Καλβέ. β) Λέσλυ Καρόν. γ) Κλωντὲτ Κολμπέρ.
6) Ἀρτσιμπαλντ Λήτς:
α) Γκλὲν Φόρντ. β) Κάρυ Γκράντ. γ) Ἔρρολ Φλύνν.
7) Μπλάνγκα — Ρόζα Βέλτερ:
α) Λίντα Κρίστιαν. β) Ντόνα Ρήντ. γ) Ντόρις Ντέϊη.
8) Τζέημς Στιούαρτ:
α) Τζέημς Στιούαρτ. β) Ρόμπερτ Ράϊαν. γ) Στιουάρτ Γκρέϋντζερ.
9) Πέγκυ Μίντλετον:
α) Λίντα Ντορνέλ. β) Ὑβὸν ντὲ Κάρλο. γ) Ἀνίτα Ἔκμπεργκ.
10) Ἄλφρεντ — Ἄρνολντ Κοκόζα.
α) Μάριο Λάντα. β) Τζέρρυ Λιούϊς. γ) Μπόρτ Λάνκαστερ.

Διπλῆ ἀκροστιχίς

Δυὸ μεγάλοι Νεοέλληνες ποιητὲς σχηματίζονται καθέτως μὲ τὰ ἀρχικὰ καὶ μὲ τὰ τρίτα γράμματα τῶν κάτωθι λέξεων:

1) Μαλάκιο (5).
2) Λατῖνος ποιητὴς (7).
3) Πόλις τῆς Γαλλίας (5).
4) Δοξολογικὸ (6).
5) Κωμικὸς ἠθοποιὸς (5).
6) Ζῶο μὲ παράξενες ραβδώσεις (7),
7) Εἶδος κρασιοῦ (5).

Γιὰ νὰ σᾶς διευκολύνουμε σᾶς δίνουμε μέσα σὲ παρένθεσι τὸν ἀριθμὸ τῶν γραμμάτων τῆς κάθε ζητουμένης λέξεως.

Ὅλοι ζωγράφοι

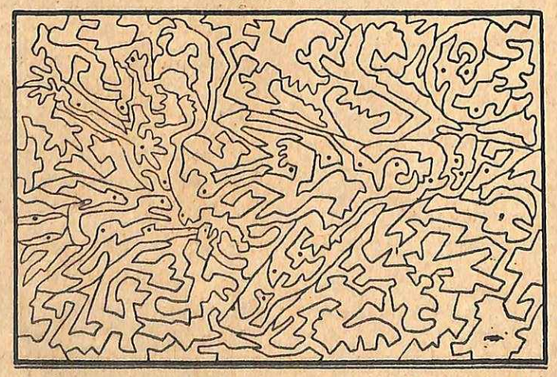

Πάρετε ἕνα ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ μαῦρο μολύβι καὶ μαυρίσετε προσεκτικὰ μ' αὐτὸ ὅλα τὰ μικρὰ σχήματα τοῦ σχεδίου μας, ποὺ περιέχουν μαύρη κουκκίδα. Ἂν δὲν κάνετε κανένα λάθος θὰ διαπιστώσετε πὼς ἔχετε ἕνα ταλέντο ζωγράφου, ποὺ ἴσως τὸ ἀγνοούσατε.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 64

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Ε. Μ. 30: Ἀπὸ τὴν περιγραφὴ ποὺ μοῦ κάνετε, σχηματίζω τὴ γνώμη ὅτι πρόκειται περὶ περιστατικῆς ἀλλεργικῆς αἰτιολογίας. Προτιμώτερο θὰ ἦταν νὰ τὸ ἐξέλεπε ἑνὸς γιατροῦ, διότι πρέπει νὰ ἐυρεθῇ ἡ αἰτία, ποὺ προκαλεῖ ἐκάστοτε τὸ φαινόμενο. Μέχρις ὅτου γίνῃ αὐτό, θὰ κάμενε χρῆσι τοῦ Sirop Longilene 3 κουταλάκια τὴν ἡμέρα.

Δύστροπο, Φ.: Ἡ συμβουλή μου εἶναι νὰ σᾶς δῇ ἑνὸς νευρολόγος γιατρός. Γιὰ κατεπαγούσα κό, σᾶς συνιστῶ τὶς ταμπλέττες Ἀταίαξ. 2—3 ἡμερησίως.

Ε. Κ. 3+: Τὰ σημάδια τῆς δοθιηνώσεως καὶ τοῦ ὀζωδους ἐρυθήματος τῶν ποδῶν δὲν ἐξαφανίζονται εὐκολα — γιὰ νὰ μὴ σᾶς πῶ καθόλου. Γι' αὐτὸ ματαιο βασανίζεστε.

Ὁ μορφάλλατος: Οἱ ἕλκες αὐτὲς ποὺ μοῦ περιγράφετε ἀφαιροῦνται μόνο μὲ τὴ μέθοδο τῆς θερμοπηξίας ριγικά, ἀλλὰ μόνο ἀπὸ εἰδικό, ὁ ὁποῖος βεβαίως δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ, ὅπου μένετε.

Α ν ε π α ρ κ ή, Χ.! Πιθανὸν τὸ φαινόμενο νὰ εἶναι ψυχικῆς αἰτιολογίας καὶ μετὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα νὰ ἐξαλειφθῇ. Γι' αὐτὸ δοκιμαστικῶς θὰ παίρνετε ἐπὶ 15 ἡμέρες πρωϊ-μεσημέρι-βράδυ πρὸ τοῦ φαγητοῦ ἀπὸ μιὰ χαπάκι Iestoh ἢ Aregiotrin. Ἂν δὲν ἔχετε βελτίωσι, θὰ μοῦ ξαναγράψετε.

Μ.: Ἔχει ἀπόλυτο δίκιο ὁ συνάδελφός, που σᾶς εἶπε ὅτι ἡ ἐξυσνάδελφος, που σᾶς εἶπε ὅτι ἡ ἐξυσνάδελφος, που σᾶς εἶπε ὅτι ἡ ἐξυδήλωσι αὐτὴ εἶναι βέβαια ἀντιαισθητική, ἀλλὰ πάντοτε ἀβλαβής, ὅπως καὶ ἀθεράπευτη. Τὰ αἴτια τῆς ἀκδης λώσεως εἶναι πολλά, κανένα ὅμως δὲ διαπιστώθηκε ἐπιστημονικῶς. Γι' αὐτὸ καὶ καμμία θεραπεία δὲν εἶναι ἡ ἐνδεδειγμένη. Ὅλες εἶναι συμπτωματικές. Πολλὲς φορὲς ὑποχωρεῖ μόνο του καὶ ἐπανέρχεται.

Κ. Μ. Ε.: Ἡ λεπτομερὴς περιγραφὴ τῆς καταστάσεώς σας δίδει πραγματικὰ τὴ δυνατότητα στὸ γιατρὸ νὰ σχηματίσῃ γνώμη ἐπὶ του θέματος που σᾶς ἐνδιαφέρει καὶ νὰ σᾶς καταπείσῃ. Λόγω ὅμως τῆς φύσεως αὐτοῦ, δὲν εἶναι δυνατὸ ἀπὸ τῆς παρούσης στήλης. Γιὰ τὴ δευτέρα ἐρώτησί σας συνιστῶ τὶς ἐνέσεις Belliv ἢ Sopar B12 τρεῖς τὴν ἑβδομάδα ἐνδομυϊκῶς.

Γαρδένια Φ, Λ.: Εἶναι ἀσυγχώρητο γιὰ μία νέα τῆς σημερινῆς ἐποχῆς καὶ μὲ τέτοιο μάλιστα ψευδώνυμο, νὰ ἀρκήται στὶς συστάσεις ἀνευθύνων προσώπων γιὰ τὴν καλὴ ἐμφάνισί της μεταχειριζομένη διάφορα γιατροσόφια. Σύμφωνα μὲ ὅσα μοῦ ἀναφέρετε σᾶς συνιστῶ νὰ κάνετε χρῆσι στὸ μέλλον τῆς Cream Beauty with Vitamin A τῆς Lydia P. σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴ Lotion Tonique τῆς Lydia P.

Κ. Μ. Ε.: Ἡ ἐπιμένουσα ἐντερολοίτις εἶναι συνέπεια τῆς ὑφισταμένης παρασιτοπαθείας, ὅπως διαπιστοῦται ἀπὸ τὴ μικροβιολογικὴ ἐξέτασι. Ἡ θεραπεία θὰ εἶναι μακρὰ καὶ συμπτωματικὴ ἐπιπλέον. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ σᾶς παρακολουθῇ πάντοτε ὁ γιατρὸς ποὺ σᾶς κουρεύει.

Ἐπαρχιώτη Δ. Κ.: Μοῦ λέτε ὅτι κάματε ἀμυγδαλοεκτομή, καὶ τώρα ἔχετε ἐνοχλήσεις ἀπὸ τὸ φάρυγγα καὶ μὲ ρωτᾶτε ἂν φταίῃ ἡ ἀφαίρεσι τῶν ἀμυγδαλῶν. Δὲ μπορῶ ὅμως ἐγὼ νὰ σᾶς διαφωτίσω ἐπ' αὐτοῦ χωρὶς κἂν νὰ σᾶς δῶ. Ἀρμόδιος εἶναι ὁ ὠτορινολαρυγγολόγος.

Α. Λ.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Σένια Κ. Τ.: Δὲν πρόκειται γι' αὐτὸ ποὺ νομίζει ὁ μνηστήρ σας. Τὰ δυσάρεστα ἐνοχλήματα προέρχονται ἀπὸ μόλυνσι τοῦ κόλπου ἀπὸ τριχομονάδες καὶ μονίλια. Θεραπευτικῶς, ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς περιόδου θὰ κάνετε ἐξωτερικὴ πλύσι καθαριότητος μ' ἕνα κουτάλι τῆς κομπόστας ἀπὸ τὸ φάρμακο Nylmerate Solution μέσα σὲ τριακόσια βράμια νερὸ χλιαρό. Ἀκολούθως θὰ τοποθετῆτε βαθεὶα ἐνδοκολπικῶς δυὸ χάπια ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Vagin Mycostatine. Τέλος, θὰ ἐπαλείφετε τὰ ἐξωτερικὰ μέρη μὲ τὴν ἀλοιφὴ Pommade Mycostatine. Ἡ θεραπεία θὰ διακοπῇ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς περιόδου καὶ θὰ ἐπαναληφθῇ μετὰ τὴ λῆξι της ἐπὶ ὀκταήμερο κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο. Ἡ ὅλη θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῇ καὶ τὸν ἑπόμενο μῆνα.

Σπαρτιατοπούλα 8, Ἐνταῦθα: Οἱ διαταραχὲς τῆς περιόδου δὲν ὀφείλονται ὅπως νομίζετε στὸ μπανιὸ, ἀλλὰ εἶναι συμπτώματα καὶ προσέρτιε ἀργομένης ἐμμηνοπαύσεως. Ἂν ἐξακολουθῇ ἡ ἀμηνόρροια, θὰ κάνετε ἀμέσως τρεῖς ἐνέσεις — μιὰ κάθε μέρα — ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Estroprol καὶ μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου θὰ κάνετε πέντε ἐνέσεις — μιὰ κάθε τρεῖς ἡμέρες — Amp. Feminorm τῶν 5 mg. Ὀκτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις — μιὰ κάθε μέρα — Amp. Lutorm τῶν 25 mg. Κατὰ τὸ μεσοδιάστημα τῆς περιόδου θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα Cepos EVIT A. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχισθῇ ἐπὶ τρίμηνο.

Ματωμένη καρδιά, Ἄνδρο: Ἡ ἀκαταστασία τῆς περιόδου καὶ οἱ πόνοι ὀφείλονται σὲ ἀνεπάρκεια ὠοθηκῶν καὶ δύσμηνόρροια. Τὴν κατάστασι ἐπιδεινώνει πιθανῶς καὶ κάμωσι ὑπισθία τῆς μήτρας. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ παίρνετε μετὰ τὴ δεκάτη πέμπτη ἡμέρα ἀπὸ τῆς ἐναρξεως τῆς περιόδου ἀπὸ ἕνα χάπι ἡμερησίως καὶ μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς περιόδου ὅτε θὰ διακόπτετε, ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Oyestin τῶν 0,25 mg. Ἐπίσης ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεις ἐνέσεις μιὰ κάθε μέρα — Amp. Estroprol. Κατὰ τὶς ἡμέρες τῶν πόνων θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα Tabl. Avacan. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῇ ἐπὶ τρίμηνο.

Α. Λ. Η., Πύργος: Κατὰ τὰ μεσοδιαστήματα τοῦ κύκλου θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. EVIT Νο 1 Flacon καὶ ἐπὶ τρίμηνο.

Α. Γ. Σ. Κ., Κρήτη: Ἡ ἀκαταστασία τῆς περιόδου ὀφείλεται σὲ παρατοπαθῆ ἀνεπάρκεια ὠοθηκῶν καὶ δύσμηνόρροια. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου πέντε ἐνέσεις — μιὰ ἀνὰ τρεῖς ἡμέρες — Amp. Feminorme τῶν 5 mg. Ὀκτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις — μιὰ κάθε μέρα — Amp. Lutorm τῶν 10 mg. Κατὰ τὸ μεσοδιάστημα τοῦ κύκλου θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. EVIT. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῇ ἐπὶ τρίμηνο.

Φ. Β. Α., Γρεβενά: Οἱ πόνοι ποὺ ἐμφανίζονται, ὡς καὶ τὰ ἄλλα δυσάρεστα φαινόμενα, ὀφείλονται σὲ σπαστικὴ δυσμηνόρροια. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ παίρνετε μετὰ τὴ δεκάτη πέμπτη ἡμέρα ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς περιόδου καὶ μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τῆς νέας, ἀπὸ ἕνα χάπι ἡμερησίως, ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Oyestin τῶν 0,25 mg. Κατὰ τὶς ἡμέρες τῶν πόνων θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα Tabl. Avacan. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῇ ἐπὶ τρίμηνο. Ἐπίσης Amp. S.P.A. Serie II No 10. Ἐσωτερικῶς νὰ πάρετε Tab. Praol 400 mg. No 50 ἀπὸ τρία ἡμερησίως μετὰ τὸ φαγητό. Ὁ γάμος θὰ σᾶς βοηθήσῃ στὴν πλήρη τακτοποίησι τῆς λειτουργίας.

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ὀκτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε δυὸ ἐνέσεις — μία κάθε δυὸ ἡμέρες — ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Lutorm τῶν 25 mg. Κατὰ τὸ μεσοδιάστημα τῆς περιόδου θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα Cepos EVITA. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχισθῇ ἐπὶ τρίμηνο.

Ματωμένη καρδιά, Ἄνδρο: Ἡ ἀκαταστασία τῆς περιόδου καὶ οἱ πόνοι ὀφείλονται σὲ ἀνεπάρκεια ὠοθηκῶν καὶ κάμωσι ὑπισθία τῆς μήτρας. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ παίρνετε μετὰ τὴ δεκάτη πέμπτη ἡμέρα ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς περιόδου ἀπὸ ἕνα χάπι ἡμερησίως καὶ μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς περιόδου ὅτε θὰ διακόπτετε, ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Oyestin τῶν 0,25 mg. Ἐπίσης ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεις ἐνέσεις μιὰ κάθε μέρα — Amp. Estroprol. Κατὰ τὶς ἡμέρες τῶν πόνων θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα Tabl. Avacan. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῇ ἐπὶ τρίμηνο.

Α. Λ. Η., Πύργος: Κατὰ τὰ μεσοδιαστήματα τοῦ κύκλου θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. EVIT Νο 1 Flacon καὶ ἐπὶ τρίμηνο.

Α. Γ. Σ. Κ., Κρήτη: Ἡ ἀκαταστασία τῆς περιόδου ὀφείλεται σὲ παρατοπαθῆ ἀνεπάρκεια ὠοθηκῶν καὶ δύσμηνόρροια. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου πέντε ἐνέσεις — μιὰ ἀνὰ τρεῖς ἡμέρες — Amp. Feminorme τῶν 5 mg. Ὀκτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις — μιὰ κάθε μέρα — Amp. Lutorm τῶν 10 mg. Κατὰ τὸ μεσοδιάστημα τοῦ κύκλου θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. EVIT. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῇ ἐπὶ τρίμηνο.

Φ. Β. Α., Γρεβενά: Οἱ πόνοι ποὺ ἐμφανίζονται, ὡς καὶ τὰ ἄλλα δυσάρεστα φαινόμενα, ὀφείλονται σὲ σπαστικὴ δυσμηνόρροια. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ παίρνετε μετὰ τὴ δεκάτη πέμπτη ἡμέρα ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς περιόδου καὶ μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τῆς νέας, ἀπὸ ἕνα χάπι ἡμερησίως, ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Oyestin τῶν 0,25 mg. Κατὰ τὶς ἡμέρες τῶν πόνων θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα Tabl. Avacan. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῇ ἐπὶ τρίμηνο. Ἐπίσης Amp. S.P.A. Serie II No 10. Ἐσωτερικῶς νὰ πάρετε Tab. Praol 400 mg. No 50 ἀπὸ τρία ἡμερησίως μετὰ τὸ φαγητό. Ὁ γάμος θὰ σᾶς βοηθήσῃ στὴν πλήρη τακτοποίησι τῆς λειτουργίας.

Πονεμένη Ἱσπανία, Βόλος: Ἔχετε πολὺ εὐαίσθητο νευρικὸ σύστημα. Τὰ συνηθισμένα ἐρεθίσματα καὶ πολὺ περισσότερο τὰ ἔντονα προκαλοῦν ἔντονες ἀντιδράσεις. Ὅλες οἱ γυναῖκες στὴν κλιματολογικὴ περίοδον μιὰ φουρτούνα ἄλλοτε μικρή, ἄλλοτε μεγάλη. Στὴ δική σας περίπτωσι μὲ τόσα πολλὰ κτυπήματα καὶ τόσα προηγούμενα ἡ ἀντίδρασι ἔφτασε στὰ ὅρια τῆς ψυχονευρώσεως. Ἡ ἐναλλαγὴ τῶν συμπτωμάτων καὶ τὸ μωσαϊκὸ αὐτῶν δείχνουν τὴν ἔλλειψι ὀργανικῆς βλάβης. Ἔχετε ἀνάγκη ὑπνοθεραπείας σὲ κλινική. Ἡ συντηρητικὴ ἀγωγὴ δὲ μπορεῖ νὰ σᾶς βοηθήσῃ.

Χ. Μ. London: Σημαντικὸ ρόλο παίζει ὁ ψυχικὸς παράγων στὴ δημιουργία τῆς ἀεροφαγίας σας λόγω τῆς ἀναστολῆς. Εἶναι ἐνδεχόμενο καὶ τὸ πιὸ συχνὸ μάλιστα, χωρὶς νὰ ὑπάρχουν ὀργανικές, ὁρμονικὲς καὶ λειτουργικὲς βλάβες, νὰ ἐυθύνεται ἐξ ὁλοκλήρου ὁ ψυχικὸς παράγων μόνο. Νὰ κάμετε Amp. Testoviron Depot 100 mg. No 5, μία κάθε εἰκοσαήμερες ἐνδομυϊκῶς. Ἐσωτερικῶς νὰ πάρετε Tab. E—Vit fl. No 2, ἀπὸ τρία ἡμερησίως μετὰ τὸ φαγητό. Κάθε βράδυ ἕνα Tab. Miltown 400 mg. fl. No 1.

Θ. Κ. Μεσογείων: Τὰ ἀλλεπάλληλα κτυπήματα καὶ οἱ συνεχεῖς δικαστικὲς ἀγάνες κούρασαν τὰ νεῦρα καὶ ἐξουδετέρωσαν τὸν πρῶτο βραστῆρα καὶ ἐνεργητικὸ ἄνθρωπο, γι

ΟΙ ΛΩΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Τὸ γραφτὸ

Ο Νικολάκης μὲ μιὰ μικρὴ μπροστάντζα, καὶ μὲ παγαμέντα—πογράψε δώδεκα καμπιάλες—κατάφερε ν' ἀγοράση ἕνα τζιπάκι. Κι' ἔτσι ζωντάνεψε τὰ ὄνειρα τοῦ Ἐφταλίας. Καὶ γιάτρεψε τὸ μεγάλο τοῦ νταλγκά!

—Ἤδοι, Θεέ μου, πῶς βαστᾶς τὰ κεραμίδια ξεκάρφωτα! Τώρα κι' ἡ Ἐφταλία βενζινοκίνητη!... λέγανε στὸ ντουρσέκι κάτι κακαβρακάτες.

Κι' ἡ κορσινή τση, ἡ φαρμακόστομη, βγῆκε καὶ ξεφώνισε:

—Κι' ἡ κοσκινοῦ τὸν ἄντρα τση μὲ τσοι πραματευτάδες! Πλέκουν τὸ μῆλα στὸ γιαλό, πλέκουνε κι' οἱ .....

Μὰ ἡ μεγαλόπρεπη Ἐφταλία, πάντα σὲ πιὲ ψηλὸ ἐπίπεδο ἀπ' τὴ μπασκλασαρία, ἤκλεισε τὴν πόρτα μ' ἀξιοπρέπειο χωρὶς νὰ βγάλη τσιμουδιά! Μονάχα τὴν Κυριακή, ποὔρθαν κάτι ξαδερφάδες τση νὰ πᾶνε τσάρκα μὲ τὸ καινούργιο τζιπάκι, βγῆκε καὶ τῆς φώναξε:

—Ἔλα καὶ σὺ νὰ ντιβέρτισης καὶ νὰ ξεσκάνης λίγο...

Ἀμέσως ἤτρεξε γκουστοῦρι καὶ μὲ γέλια καὶ τζιλιάδες ξεκινήσανε.

—Ἔχω μάκενα ἕξτρα πρίμα! ἤλεγε ὁ Νικολάκης. Σπουδαία μάρκα! Οὔλες αὐτὲς οἱ κοῦρσες, ποὺ παρασταίνουνε τὰ θερία, μπροστά τση δὲν πιάνουνε χαρτωσιά!

Κι' ἡ Ἐφταλία προσέθεσε μὲ καμάρι:

—Ἔχει καὶ τιμόνι μπιριντζήδικο, τὸ χέρι του!...

—Κουλὸ νὰ τὸ δῶ! μουρμούρισε ἡ καρσινή τση, ποὺ καθούτανε σ' ἀναμμένα κάρβουνα.

Πράγματι ὅπως γκουστουροῦσε, μιὰ κοῦρσα ἀρριβάριζε στὰ κόντρα. Μὰ ὁ Νικολάκης στὸ μουμέντο ἤκοψε δεξιὰ κι' ἔτσι ξυστήκανε λίγο.

—Ἤδοι κόντεψε νὰ μᾶς κάνη κόντρα πλακέ! εἶπε ἀρούτι μπαρούτι ἡ καρσινή.

Κι' ἡ Ἐφταλία μ' οὖλο τση τὸ σανφρουά ξεφώνισε:

—Νάχης μπιστοσύνη! Μὴ φοβᾶσαι! Ἂν καλὰ δά ὅπου εἶν' γραφτό του νὰ πνιγῆ ποτὲ δὲ θὰ πεθάνη!

Κι' ὅπου στροφὲς, λὲς καὶ τόκανε μάξους ὁ Νικολάκης, περνοῦσε χωρὶς νὰ κόψη κι' ἤγερνε τὸ τζιπάκι σὰν τσακλοκοῦτα. Κι' ἔτσι ἀπ' τὰ νταντάϊσματα καὶ τσοὶ κουτουλιὲς ἡ καρσινή τους κόντεψε νὰ σερσεμιάση!

—Καλὲ Φταλία, ἐγὼ δὲν ἤρθα γιὰ νὰ πάθω σαρλῆκι! Ἤρθα γιὰ περίπατο!... ξεφώνισε ἡ καρσινή. Ὁ ἄντρας σου μὲ τὸ βιολὶ ποὺ βαστάει, θὰ μᾶς πάη ντογροῦ στὴν ὀδὸν Ἀναπαύσεως!...

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο. Ὁ Νικολάκης πατοῦσε γκάζι ἕνα γκερεμὲ καὶ προσπερνοῦσε ξυστὰ οὐσταλήδικα βέσπες, κοῦρσες, βελουσπέτ, καμιόνια καὶ μπισικλέτες τουρλοῦ-τουρλοῦ!

Τρεμοῦλα, λόξυγκας καὶ τσιριπιτὶ ἤπαθε ἡ καρσινή. Ἤχασε πιὰ τὸ κολόρι καὶ τὸ κουράγιο τση.

—Ἤδοι, τ' ἀντερά μου πήγανε στὰ παπούτσια μου! ξεφώνισε μπαϊλντισμένη.

Κι' ὅπως περνούσανε ἕνα γεφύρι κι' ἤρθανε πάλι καρσιλαμὰ μ' ἕνα φορτηγό, ξαναφώναξε:

—Νικολάκη, κόψε, γιατὶ δὲ μᾶς παίρνει τὰ γιοφύρι!

Δυστυχῶς, τὸ φορτηγὸ σὰν στρουπελέκι ἤπεσε πάνω τους. Καὶ τότε ἡ καρσινὴ μεσ τὰ ξεφωνητά, τὶς μοῦτζες καὶ τὶς βλαστήμιες, ἄνοιξε, σάλταρε σὰν σαλταμπίκος καὶ φώναξε:

—Γειά σου, Φταλία! Ἐγὼ θὰ πάω ut τὸ λεωφορεῖο! "Οποιος φλάει τὰ ροῦχο του...

—Νὰ πᾶς, γιὰ νὰ πᾶμε καὶ μεῖς πιὲ χουζουρλήδικα!...

Κι' ἔτσι μ' ἀκροβασίες, ὑπολογισμοὺς κι' ἰσορροπίες συνέχισε ὁ Νικολάκης. Κατέλος κατάφερε καὶ γυρίσανε στὸ μαχαλὲ σαλαμέτι!

Τὴν πρώτη ποὺ καρσιλάντισε στὸ ντουσέκι ἡ Ἐφταλία ἤτανε ἡ καρσινὴ τση μπανταρισμένη καὶ μπαγλαρωμένη.

—Ἄχ, Ἐφταλία μου! ξεφώνισε. Μὲ τὸ λεωφορεῖο ποὺ πῆρα ντουμπάραμε. Κι' ἐ τσι τὴν ἤπαθα χειρότερα!...

—Μωρή, δὲν στόπα, ὅπου εἶναι γραφτὶ του νὰ πνιγῆ...; τῆς εἶπε ἡ Ἐφταλία ὁ φιλόσοφος, σκασμένη στὰ γέλια.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

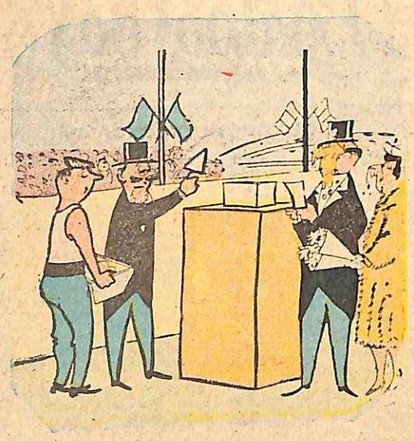

—"Ω παρντόν!...

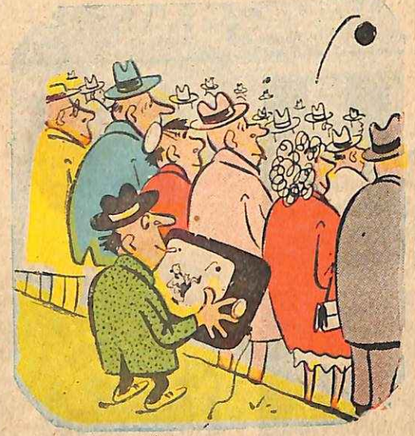

Χωρὶς λόγια.

— Πρώτη φορὰ ταξειδεύεις μὲ καράβι;

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Στὸ κουφωτο

Τί κυττᾶς ἐπὶ τέλους, κυρία· πῶς διάβολο σὲ λένε; Τί κυττᾶς, ὥρες στηλωμένη πίσω ἀπὸ τὸ παραθυρό σου; Τί παρακολουθεῖς; Τί ἐπισκοπεῖς καὶ κατασκοπεύεις; Ἀνοιξέ το, μωρή, λίγο νὰ ἰδῶ τὴ φάτσα σοὺ καὶ νὰ μιλήσουμε πρόσωπο μὲ πρόσωπο, νὰ σοὺ πῶ ἐκεῖνα ποὺ ἔχω νὰ σοῦ πῶ, νὰ ἰδῶ τὰ χαρακτηριστικὰ σου ποὺ μοῦ κρύβεσαι καὶ μοῦ καμουφλάρεσαι πίσω ἀπὸ τὴ γρίλλια καὶ δὲν ἔννοεῖς νὰ παρουσιαστῆς ἐμφανῶς γιὰ νὰ σὲ ἰδοῦμε. Ἀλλὰ διαρκῶς ἐκεῖ. Κουφωτό το παράθυρο καὶ πίσω ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα δυὸ μάτια γουρλωμένα σὰν αὐγά, μ' ἕνα διαπεραστικό, σατανικό, ὕπουλο καὶ δηλητηριῶδες βλέμμα ποὺ προκαλεῖ ἀνατριχίλες σ' ὁποιον τὸ ἀντικρύση.

Διαρκῶς ἐκεῖ. Πρωί, μεσημέρι, βράδυ. Τί κυττᾶς, λοιπόν, κυρά μου; Παρακολουθεῖς τὴν κίνησι τοῦ δρόμου; Ποιοῦ δρόμου; Μόνο τοῦ δρόμου; Παρακολουθεῖς τὰ πάντα. Καὶ τὸ δρόμο καὶ τὸ ἀπέναντι σπίτι καὶ τὸ παραπάνω καὶ τὸ μπακάλικο τῆς γωνιᾶς καὶ τὸ περίπτερο καὶ ὅλα. Παρακολουθεῖς ποιος περνάει, ποιος σταθῆκε, μὲ ποιον μίλησε, ποιος μπῆκε στὴν ἀπέναντι ἢ στὴν παραπάνω πόρτα, ποιος βγῆκε, ποιὰ ἄπλωσε μπουγάδα, ποιὰ ψώνισε καὶ τί ψώνισε, ποιό φόρεμα φόρεσε ἐτοῦτη, ποιο ἢ ἄλλη, ποιὰ πότισε τὰ λουλούδια της, τί ὥρα ἔφυγε ἡ κυρία Ψί, τί ὥρα γύρισε ἡ κυρία Οἱ, τί ὥρα ἄναψε τὸ φῶς ἡ κυρία Ξί καὶ τί ὥρα τόσβυσε καὶ οὔτω καθεξῆς. Αὐτὰ παρακολουθεῖς ἀπὸ τὸ εἰδεχθὲς παρατηρητήριό σου.

Καὶ ἤθελα νάξερα πρὸς τί ὅλη αὐτὴ ἡ ἐπίμονος καὶ λυσσαλέα κατασκοπεία. Τί σὲ νοιάζει ἐσένα, δηλαδή, γιὰ τὶς κινήσεις τοῦ καθενός; Συντάσσεις μήπως κανένα δελτίο πληροφοριῶν; Περιέργεια; Ἔστω, περιέργεια. Γνωρίζω ὅτι οἱ γυναῖκες γενικῶς ρέπουν πρὸς τὴν περιέργεια καὶ τὸ κουτσομπολιό, καὶ βγαίνουν πότε-πότε στὸ παράθυρο γιὰ ν' ἀρπάξη κάτι τὸ μάτι τους καὶ νὰ σχολιάσουν, ἀλλὰ μέχρις ἑνὸς ὁρίου. Ἐσὺ ὅμως τὸ παρακάνεις. Ἐσὺ δὲ λείπεις στιγμὴ ἀπὸ τὴ σκοπιά σου, σὲ τέτοια σημεῖο, ὥστε ἀπορῶ πῶς δὲ σ' ἔχει πιάσει ἀκόμα ἰσχιαλγία ἀπὸ τὴν ὀρθοστασία, νὰ πέσης στὸ κρεβάτι νὰ ἡσυχάσουμε. Ἐπὶ τέλους δὲν ἔχεις δουλειὰ στὸ σπίτι σου, κυρά μου; Δὲν ἔχεις νὰ σκουπίσης, νὰ πλύνης, νὰ σιδερώσης, νὰ τακτοποιήσης, νὰ μαγειρέψης, νὰ φᾶς; Πότε ἀσχολεῖσαι μὲ τὰ οἰκιακά; Γιατὶ δέν ὑπῆρξε ὥρα τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νύκτας ποὺ νὰ μὴν ἀντιληφθῶ τὴν ἀντιπαθητικὴ καὶ ὕπουλη παρουσία σου πίσω ἀπὸ τὸ κουφωτὸ παράθυρο καὶ τὰ διαπεραστικά σου βλέμματα νὰ παρακολουθοῦν τοὺς διαβάτες.

Ἔχεις σφηνωθῆ ἐκεῖ, σὰν τὸ φάντασμα τοῦ Κάντερμπιλτ, ποὺ νὰ σὲ πάρη ὁ διάολος.

Ἀπορῶ πῶς δὲν ξεσηκώθηκε ἡ γειτονιὰ νὰ σὲ ἀρχίση στὸ λιθοβολισμὸ καὶ νὰ σὲ ἀναγκάση ν' ἀποσυρθῆς στὰ ἐνδότερα τοῦ ἀντρου σου. Ἀλλὰ ἡ γειτονιὰ ἂς κάνη ὅ,τι θέλει καὶ ἂς ρυθμίση τὴ στάση της ἀπέναντί σου. Ἐγὼ ὅμως ἔχω νὰ σοῦ πῶ τὸ ἑξῆς καὶ λάβε τὸ σοβαρῶς ὑπὸ σημείωσιν: Ἐγὼ δὲν πρόκειται ν' ἀνεχθῶ πλέον αὐτὴ τὴ σβελτρὰ κατάστασι. Ἐγὼ δὲν μπορῶ, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σπίτι μου ν' ἀντικρύζω ἢ καὶ νὰ ὑποπτεύωμαι κἂν τὴν παρουσία τῶν σατανικῶν καὶ δηλητηριωδῶν ὀφθαλμῶν σου πίσω ἀπὸ τὸ κούφωμα τοῦ παραθύρου. Οὔτε νὰ αἰσθάνωμαι αὐτὰ τὰ βλέμματα νὰ μοῦ τρυποῦν τὴν πλάτη, μέχρις ὅτου ατοίψω τὴ γωνιά. Γιατὶ μοῦ κάνουν κακό. Καὶ σὲ εἰδοποιῶ: Ἀπὸ αὔριο, 8–9 π.μ., 2–3 μ.μ. καὶ 9–10 μ.μ. τὸ παράθυρο θὰ τόχης κλειστό. Ἐντελῶς κλειστό, μὲ καταλαβαίνεις; Ἀλλοιῶς σοῦ καθιστῶ γνωστὸν ὅτι δέν θἄχης καλὰ ξεμπερδεμένα μαζί μου. Ἢ θ' ἀρπάξω κετρῶνες καὶ θὰ σὲ πετροβολήσω, ἢ μπορεῖ νὰ σοῦ ρίξω καὶ βιτριόλι. Τ' ἀκοῦς; Μέχρι ἐκεῖ μπορεῖ νὰ φτάσω, κάθαρμα καθαρμάτων.

Ἀποσύρσου γρήγορα, λοιπόν, ἂν θὲς τὸ καλό σου.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ ἀγαπημένη ἀγάπη

— Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔρχεσαι ἀγάπη μου στὴν Αἰδησῶ; τὴν ρώτησε ὁ ἄνδρας της.

ΣΥΝΑΝΤΗΘΗΚΑΝ στὸ φέρρυ-μπὸτ τῆς Αἰδησοῦ. Ἐκεῖνος ἦταν μὲ τὴ γυναῖκα του κι' ἐκείνη μὲ τὸν ἄντρα της. Ἡ φυσιογνωμία τους δὲν εἶχε ἀλλάξει καὶ πολύ, παρ' ὅλο ποὺ εἶχαν περάσει δεκαπέντε χρόνια, ἀπὸ τὴν τελευταία τους συνάντησι σ' ἕνα ἐξοχικὸ ἐκκλησάκι τοῦ Χαλανδριοῦ. Ἐκεῖ ἔγινε ὁ γάμος τους γιὰ νὰ πάρη ἡ Σοφία ἕνα ὄνομα, ποὺ θὰ τόδινε ὕστερα στὸ παιδί της, ποὺ θὰ γεννιόταν ἑπειτὰ ἀπὸ τρεῖς μῆνες.

Μετὰ τὸ γάμο χώρισαν. Ἐκείνη γιὰ νὰ ξαναγυρίση κοντὰ στὴ μητέρα της κι' ἐκεῖνος γιὰ νὰ μπῆ στὸ ὑπερωκεάνειο ποὺ ἔφευγε γιὰ τὴν Ἀμερική στὶς τρεῖς τὸ ἀπόγεμα.

Ἔτσι εἶχαν συμφωνήσει κι' ἔτσι ἔγινε!

Ἀργότερα, ὁ Μπάμπης ἔστειλε στὴ Σοφία μιὰ δήλωσι μὲ μιὰ ἐπιταγὴ διακοσίων δολλαρίων στ' ὄνομά της γιὰ τὰ ἔξοδα τοῦ διαζυγίου.

Ἡ δήλωσι ἔγραφε ἐκείνα, ποὺ εἶχαν συμφωνήσει: «Ἐγκαταλείπω τὴ γυναῖκα μου Σοφία, τὸ γένος Ἀρίτη καὶ τὴν ἐξουσιοδοτῶ νὰ ἐνεργήση τὰ δέοντα γιὰ τὸ διαζύγιό μας. Ἐπιθυμῶ τὸ διαζύγιο νὰ ἐκδοθῆ εἰς βάρος μου καὶ δέχομαι νὰ τῆς στέλνω μηνιαίως ἑκατὸ δολλάρια ὡς τὴν ἡμέρα, ποὺ θὰ ξαναπαντρευτῆ».

Κι' αὐτό, ποὺ τὸ εἶχαν συμφωνήσει, ἔγινε. Τὸ διαζύγιο βγῆκε καὶ ὁ Μπάμπης κράτησε τὴν ὑποσχεσί του ὡς τὴν ἡμέρα, ποὺ ἡ Σοφία ξαναπαντρεύτηκε. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὅμως, τὰ ἑκατὸ δολλάρια τάστελνε ὁ Μπάμπης στὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα καὶ ἐμπαιναν σὲ ἰδιαίτερο λογαριασμὸ τῆς κόρης τους Μαρίας Ἀλεξίου.

*

Δεκαπέντε χρόνια εἶχαν νὰ ἰδωθοῦν, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη τοῦ γάμου τους καὶ τοῦ χωρισμοῦ τους.

Ἡ Σοφία χλώμιασε καθὼς διεσταυρώθηκαν οἱ ματιές τους κι' ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της πίσω στὸ καναπεδάκι.

—Σὲ πείραξε ἡ θάλασσα, ἀγάπη μου; τῆς εἶπε μὲ στοργὴ ὁ ἄντρας της.

—Ὄχι... δὲν εἶναι τίποτα... θὰ περάση..

Κι' ἔρριξε ἄλλη μιὰ ματιὰ σ' ἐκείνον καὶ στὴ γυναῖκα, ποὺ ἦταν μαζί του. Ἦταν μιὰ ψηλή, λιγνὴ κι' ἀσχημη γυναῖκα ποὺ ἐμοιαζε μὲ ξένη. Δὲν εἶχε ποτὲ ρωτήσει, οὔτε εἶχε μάθει, τί γυναῖκα εἶχε παντρευτῆ ὁ Μπάμπης, ἐκεῖ στὴν Ἀμερική. Καὶ νὰ τώρα, ποὺ γνώριζε αὐτὴ τὴ γυναῖκα, ποὺ πῆρε τὴ θέσι της ἑπειτα ἀπὸ τὸ διαζύγιό της μὲ τὸ Μπάμπη.

Ἡ Σοφία σηκώθηκε, ἔρριξε γύρω της μιὰ ματιὰ καὶ θαύμασε τὴν πολυτέλεια τοῦ ἀπέραντου σαλονιοῦ, ὅπου εἶχαν σκορπίσει οἱ ἐπιβάτες τοῦ φέρρυ-μπὸτ κι' ἔπαιρναν τ' ἀναψυκτικά τους.

Ἦρθε κι' ἀκούμπησε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ παραθυράκια, ποὺ ἔβλεπε πρὸς τὴν πλώρη. Ἕνα ἀεράκι τῆς ἀνέμισε τὰ ζανθὰ μαλλιὰ καὶ ζωήρεψε τὰ μάγουλά της.

Ἀντίκρυ στὸν ὁρίζοντα ἄρχισε νὰ διαγράφεται ἡ Αἰδησὼς μὲ τὶς τετράγωνες σιλουέττες τῶν ξενοδοχείων της.

Σ' αὐτὴ τὴ λουτρόπολι εἶχε πλεχτῆ τὸ εἰδύλλιό της μὲ τὸ Μπάμπη, πρὶν ἀπὸ δεκάξη χρόνια, ὅταν ἐκείνη ἦταν εἴκοσι δύο ἐτῶν κι' ἐκεῖνος εἴκοσι πέντε.

Δὲν ἦταν φίλοι ἡ Σοφία καὶ ὁ Μπάμπης. Ἦταν ἁπλῶς γνωστοὶ καὶ συνάδελφοι στὴν τράπεζα, ποὺ ἐργάζονταν κι' οἱ δύο.

Τότε, ἐκείνος, ἐθεωρεῖτο ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους ὑπαλλήλους, γιατὶ εἶχε σπουδάσει στὴν Ἀγγλία, καὶ τὸν πρῶτο χρόνο, μετὰ τὸ δίπλωμά του, εἶχε ὑπηρετήσει σὲ ἀγγλικὴ τράπεζα. Ἐπειτα, κάποιος θεῖος του, βιομήχανος, στὴν Ἀθήνα, τὸν ἔφερε αὐτὴ μιὰ μεγάλη σταδιοδρομία ἀνοιγόταν γιὰ τὸ μέλλον τοῦ Μπάμπη. Οἱ ὑπάλληλοι, οἱ διευθυνταὶ τὸν σεβόντουσαν καὶ θαύμαζαν τὸν πολυμάθειά του. Εἶχε ἀνεξάρτητο γραφεῖο κι' ὁ Γενικὸς τὸν χρησιμοποιοῦσε γιὰ τὶς ἐπισκειρήσεις τῆς τραπέζης.

Μιὰ μέρα τοὔστειλαν στὸ γραφεῖο του μιὰ δακτυλογράφο, γιὰ νὰ γράψη στὴ μπιχανὴ μιὰ ἔκθεσι γιὰ τὴν περιοδεία στὴν Ἑλλάδα, ποὺ εἶχε κάνει ὁ Μπάμπης. Ἡ δακτυλογράφος αὐτὴ ἦταν ἡ Σοφία, ποὺ μόλις πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο εἶχε διορισθῆ στὴν τράπεζα.

Ἕνα μῆνα κράτησε ἡ συνεργασία τους, μὰ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν ἀνταλλάξανε παρὰ τὰ τυπικὰ ὑπηρεσιακὰ λόγια.

Ὅταν τελείωσε ἡ δουλειά, ἡ Σοφία ξαναγύρισε στὸ γραφεῖο της καὶ μόνο τυχαία ποῦ καὶ ποῦ συναντοῦσε τὸ Μπάμπη στοὺς διαδρόμους τῆς τραπέζης.

Ἦταν καλοκαίρι κι' ἡ Σοφία πῆρε τὴν ἄδειά της. Τὴν ἤθελε πολὺ αὐτὴ τὴν ἄδεια γιὰ νὰ ξεκουραστῆ, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ συνοδέψη τὴ μητέρα της στὰ λουτρὰ τῆς Αἰδησοῦ, γιατὶ ἔπασχε ἀπὸ ἀρθριτικά.

Τότε ἀκριβῶς κι' ὁ Μπάμπης πῆρε μιὰ ἐντολὴ νὰ ταξιδέψη στὶς λουτροπόλεις γιὰ νὰ μελετήση τὸ ζήτημα τῆς ἰδρύσεως ὑποκαταστημάτων.

Κι' ἕνα βραδυ ἡ Σοφία, ἐνῶ ἔκανε τὸν περίπατό της στὴν παραλία, μόνη, ἐπειδὴ ἡ μητέρα της ἦταν κουρασμένη, συνάντησε τυχαία τὸ Μπάμπη. Ἐκείνος τὴ σταμάτησε, τὴ χαιρέτησε καὶ τῆς πρόσφερε ἕνα παγωτό.

Μίλησαν ἀρκετὴ ὥρα μαζί κι' ὁ Μπάμπης θαύμασε τὴ μεγάλη μόρφωσί της καὶ τὴ λεπτότητα τῆς ἀνατροφῆς της. Μὰ καὶ ἡ Σοφία ἐνοιωσε ἕνα περίεργο συναίσθημα, ἕνα φρίξιμο στὴν καρδιά, ποὺ δὲν τὸ εἶχε γνωρίσει ἀλλοτε.

Ἦταν ὁμορφη, ξανθή, ψηλὴ μ' ἕνα ὕφος ἀμαζόνας, ποὺ ἔκανε ἐντύπωσι. Κι' οἱ δύο νέοι ἀγαπήθηκαν μὲ τέτοια ὁρμή, ποὺ δὲ συλλογίστηκαν τὶς συνέπειες γιὰ τὸ μέλλον τους...

Οἱ σχέσεις τους, μέσα σὲ τρεῖς μέρες, ποὺ ἔμειναν ὁ Μπάμπης στὴν Αἰδησὼ ἐξελίχτηκαν σὲ σχέσεις συζύγων κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔφυγε γιὰ νὰ ἐπισκεφθῆ ἄλλη λουτρόπολι, δὲν ἔμειναν μέσα τους καμμιὰ πικρία γιὰ ὅ,τι συνέβη, γιατὶ ἡ εὐτυχία πλημμύριζε τὶς ψυχές τους καὶ δὲν τοὺς ἐνδιέφερε τὸ μέλλον.

Ὅταν ἡ Σοφία ξαναγύρισε μὲ τὴ μητέρα της στὴν Ἀθήνα καὶ πῆγε τὴν ἑπομένη στὸ γραφεῖο της, συνάντησε τὸ Μπάμπη στὸ διάδρομο καὶ μόνο ποὺ δὲν ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του...

Κι' ἐκείνος συγκινήθηκε πολὺ σὰν πρώτη αὐτὴ συνάντησί τους μετὰ ἀπὸ τὴν Αἰδησώ, καὶ τῆς ζήτησε νὰ τὴν ξαναδῆ τὸ ἴδιο βράδυ.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ βράδυ ἡ Σοφία δοκίμασε τὴ μεγαλύτερη ἀπογοήτευσι στὴ ζωή της. Μὲ λίγα λόγια ὁ Μπάμπης τῆς ἐξήγησε ὅτι τὴν ἀγαποῦσε πάρα πολύ, ἀλλ' ὅτι δὲ μποροῦσε νὰ τὴν παντρευτῆ, ἐπειδὴ εἶχε δώσει λόγο στὸ θεῖο του, ποὺ ἦταν καὶ προστάτης του, ὅτι θὰ παίρνε γυναῖκα του τὴν κόρη ἑνὸς φίλου του βιομήχανου στὴν Ἀμερική.

—Μὲ δεσμεύει ἕνας λόγος, μὰ ἐσένα σ' ἀγαπῶ! Μπορῶ νὰ κάνω κάθε θυσία γιὰ σένα! τῆς εἶπε. Ἀλλὰ ἔδωσα τὸ λόγο μου κι' ἡ ὑποχρέωσί μου στὸ θεῖο μου εἶναι μεγάλη.

Ἡ Σοφία κράτησε τὰ δάκρυά της, μὰ ὅταν πῆγε στὸ σπίτι της, ἔκλαψε πικρὰ γιὰ τὸ χαμένο ὄνειρό της.

Οἱ μέρες ποὺ πέρασαν ἦταν ἡμέρες συμφωνίας, ἡμέρες ποὺ τοποθετοῦσαν τὴ ζωή τους σ' ἕνα ὑψηλὸ ἐπίπεδο ἀξιοπρεπείας καὶ ὑπερηφάνειας.

Χώρισαν μ' ἕνα γάμο, ἀναλαμβάνοντας ὑποχρεώσεις γιὰ τὸ μέλλον, ποὺ δὲν τὶς πῆραν μὲ τὴν ἀγάπη τους!...

*

Τὸ φέρρυ-μπὸτ ἔφτανε τώρα στὴν Αἰδησώ, ὁ ἄντρας τῆς Σοφίας τῆς ἀγκάλιασε τὴν πλάτη καὶ χαμπλώνοντας τὸ κεφάλι του τῆς χαμογέλασε:

—Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔρχεσαι, ἀγάπη μου, στὴν Αἰδησώ; τὴν ρώτησε. Καταλαβαίνω τὴν ἐκπληξί σου. Εἶναι πολὺ ὡραία λουτρόπολι.

Ἡ Σοφία τοῦ χαμογέλασε κι' ἐκείνη καὶ δὲν ἀπάντησε. Ἦταν τὸ μόνο σημεῖο, στὸ ὁποῖο εἶχε πῆ ψέματα στὸν ἄντρα της, ἕνα μεγαλέμπορο ποὺχε παντρευτῆ ἕξη χρόνια μετὰ τὸ χωρισμό της ἀπὸ τὸ Μπάμπη. Τὸν ἀγαποῦσε, γιατὶ τὴ λάτρευε καὶ φρόντιζε γιὰ τὴ μητέρα της, ἀὰν νὰ ἦταν δική του μητέρα.

Τὸν ἀγαποῦσε ἀκόμη, γιατὶ δὲν εἶχε φέρει καμμιὰ ἀντίρρησι, ὅταν τοῦ ἐξήγησε ὅτι εἶχε ἕνα κοριτσάκι καὶ γιατὶ ἐκείνος δὲν τῆς ζήτησε ποτὲ ἐξηγήσεις καὶ λεπτομέρειες γι' αὐτό, ποὺ δὲν εἶχε δῆ ποτέ του, γιατὶ ἡ Σοφία φρόντισε νὰ τὸ στείλη στὴν Ἑλβετία, σὲ μιὰ Σχολή.

—Εἶναι πολὺ ὡραῖο τὸ Αἰδησῶ, ἀγάπη μου...

—Ναί, βλέπω... φιθύρισε ἐκείνος.

Τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ βιάστηκαν νὰ βγοῦν στὴν παραλία σὰν δύο ἐρωτευμένοι.

Τὸ παρελθὸν ἔμενε πίσω γιὰ πάντα, ὁριστικά. Ἡ ἀγάπη τοῦ ἄντρα της τὴν ξανάνιωνε καὶ ζωντάνευε στὴν ψυχή της τὸν πραγματικὸ ἔρωτα...

ΜΙΡΑΝΤΑ

✪✪

ΠΕΘΑΝΕ ΚΑΙ ΞΑΝΑΖΩΝΤΑΝΕΨΕ

Ἐδῶ καὶ 3 χρόνια, κάποιος πλασιὲ κάτοικος τοῦ Σίδνεϋ, ἐπαθε ἀμνησία καὶ ἐξαφανίσθηκε. Τελευταία λοιπόν, ξαναβρῆκε τὴ μνήμη του καὶ γύρισε στὸ σπίτι του. Ἐκεῖ ὅμως τὸν περίμενε μιὰ ἀσχημη ἔκπληξι. Νομίζοντάς τον νεκρό, ἡ γυναῖκα του εἶχε ξαναπαντρευτῆ κι' οἱ συγγενεῖς του εἶχαν μοιραστῆ τὴν περιουσία του.

Τὸ πρόβλημα φαινόταν ἐξαιρετικὰ δύσκολο. Ἀλλ' ἡ γυναῖκα βρῆκε τὴ λύσι: Μὲ μιὰ ἀπόφασί του, τὸ ἀρμόδιο δικαστήριο τοῦ Σίδνεϋ κήρυξε νεκρὸ τὸν πλασιέ. Ἔτσι, ἡ «χήρα» του μπόρεσε νὰ ξαναπαντρευτῆ νομίμως τὸ δεύτερο σύζυγό της. Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ ἴδιο δικαστήριο μὲ μιὰ νέα ἀπόφασί του ἀνακάλεσε τὴν πρώτη καὶ κήρυξε πάλι ζωντανὸ τὸν πλασιέ, ὥστε νὰ μπορέση τουλάχιστον νὰ πάρη πίσω τὴν περιουσία του! Κι' ἔτσι κανονίστηκαν ὅλα κατὰ τὸν καλύτερο δυνατὸ τρόπο...

Η μοδ ίς της γυναίκας

ΚΟΜΨΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΟΛΟΙ οἱ μεγάλοι παρισινοὶ οἶκοι μόδας προσδίδουν μιὰ τέτοια χάρι στὰ καλοκαιρινὰ μοντέλα τους, ποὺ ἡ γυναῖκα ξαναβρίσκει ὅλη της τὴ θηλυκότητα.

Ἀπὸ κοτονάντ, ἀπὸ ὀργκαντζὰ ἢ ἀπὸ ἁπαλὰ μεταξωτά, παρουσιάζουν μιὰ ἄνετη γραμμή, ποὺ ἐξασφαλίζει στὴν κάθε σιλουέττα τὴν πιὸ κομψὴ ἐμφάνισι.

Σὲ μερικὰ ἀμπιγιὲ μοντέλα βλέπουμε τὴ σεμιζιὲ γραμμὴ μὲ κάποιο στόλισμα, ποὺ τὴν κάνει νὰ φεύγη λίγο ἀπὸ τὸν κλασσικὸ τύπο.

Ὁ Οἶκος Μαγκὺ Ρούφ π. χ. σ' ἕνα παράμοιο μοντέλο του, συνδυάζει ἕνα ἄνετο κορσὰζ ἀπὸ ὀργκαντζά, στολισμένο μὲ «νερβοὺρ». Τὰ μανίκια, πλουσιώτατα σὲ ἀφθονία ὑφάσματος, εἶναι κολλημένα ἀρκετὰ χαμηλὰ στοὺς ὤμους καὶ τελειώνουν μὲ φαρδὺ πουανιέ. Τὸ πουανιὲ αὐτὸ συντελεῖ στὸ νὰ συγκεντρώνη τὴ σουρίτσα τοῦ μανικιοῦ.

Τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ εἶναι μυτερὸ καὶ στολίζεται μ' ἕνα γιακασμόκιν, κάπως φαρδύτερο καὶ ἔβαζε πίσω. Ἀκολουθεῖ καὶ ἕνας δεύτερος γιακὰς μερικὰ ἑκατοστόμετρα μικρότερος.

Ἀλλὰ ἂς δοῦμε καὶ τὴ φούστα τοῦ φορέματος. Αὐτὴ συνεχίζει τὶς νερβοὺρ τοῦ κορσάζ, σχηματίζοντας καὶ αὐτὴ νερβοὺρ γύρω ἀπὸ τοὺς γοφούς. Αὐτὲς δίνουν στὴ φούστα ὅλη τὴν ἄνεσι, ποὺ χρειάζεται, ὥστε ἡ τουαλέττα νὰ εἶναι ἕνα διάμεσο, μεταξὺ ἴσιας καὶ ἔβαζε γραμμῆς. Ἐπὶ πλέον, στὸ κάτω μέρος τῆς φούστας, τοποθετοῦμε τρεῖς ὁριζόντιες ἀρκετὰ φαρδειὲς πιέττες, σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι τὴ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἡ συμπλήρωσι αὐτῆς τῆς κομψῆς τουαλέττας εἶναι μιὰ φαρδειὰ ζώνη ἀπὸ δέρμα σουὲντ στὸ ἴδιο χρῶμα τοῦ φορέματος.

Ὁ Οἶκος Κριστιὰν Ντιόρ, ἐξ ἄλλου, ἐφαρμόζει τὴν ἴσια γραμμὴ σ' ἕνα κομψὸ σύνολο ἀπὸ «μελανζὲ» κοτονάντ.

Τὸ κορσὰζ ἀκολουθεῖ τὴν τόσο ἁρμονικὴ κόψι κιμονό, μὲ τὰ μανίκια κοντά, ὡς πάνω ἀπὸ τοὺς ἀγκῶνες, καὶ τὸ ἄνοιγμα γύρω στὸ λαιμὸ εἶναι μικρὸ καὶ λίγο μυτερὸ μπροστά.

Ὅλο τὸ σκέρτσο αὐτοῦ τοῦ μοντέλου, ποὺ ἔχει ἐντελῶς εὐθύγραμμη φούστα, εἶναι τὸ τελείωμα τοῦ κορσάζ. Μπροστὰ σχηματίζει σὰ μπολερὸ καὶ μιὰ φαρδειὰ ζώνη σὲ χρῶμα μονόχρωμο πιὸ σκοῦρο περνᾶ ἀνάμεσα σὲ δύο θηλειές. Συγκρατεῖ τὸ κορσὰζ καὶ κλείνει πίσω στὴ μέση μὲ μιὰ ἀγκράφα.

Ἂς μὴ παραλείψουμε νὰ ποῦμε, ὅτι αὐτὰ τὰ κομψὰ φορέματα, ὅπως καὶ ὅλα τὰ ἄλλα, διατηροῦν τὸ παραδεδεγμένο μάκρος, ποὺ ἁπλῶς καλύπτει τὰ γόνατα.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ἀνάμεσα στὰ τόσα, ποὺ χαρακτηρίζουν τὴν ἐφετεινὴ καλοκαιρινὴ μόδα, ἐκεῖνο ποὺ παραμένει ἔντονα χαρακτηριστικό, εἶναι ὁ μεγάλος γιακάς.

Τὸν βλέπουμε νὰ στολίζη κάθε εἴδος φορέματος, τὸ πιὸ ἁπλὸ καὶ τὸ πιὸ λουσάτο βραδυνό. Ἀκόμη καὶ τὶς βέστες τῶν ντε-πιές.

Ἡ μόδα αὐτῶν τῶν μεγάλων γιακάδων συνδυάζεται ἰδιαίτερα μὲ τὰ ἀμπιγιὲ φορέματα ἢ καὶ τὰ πιὸ ἁπλᾶ, ποὺ δὲν ἔχουν μανίκια.

Ὁ μεγάλος γιακὰς σχηματίζει σὰ μιὰ μικρὴ μπέρτα καί, συνδυαζόμενος μὲ μεγάλο ἄνοιγμα λαιμοῦ, σκεπάζει τόσο τὸ κορσάζ, ὥστε νὰ δίνη τὴν ἐντύπωσι, ὅτι ἔχει κοντὰ μανίκια.

Ἡ Λανβὲν μᾶς παρουσιάζει ἕνα χαριτωμένο μοντέλο ποὺ ἔχει γιὰ χαρακτηριστικὸ ἕνα τέτοιο μεγάλο γιακά, συνδυάζοντας συγχρόνως τὴ μεγάλη μόδα ἀπὸ τὶς πιέττες.

Τὸ φόρεμα ὁλόκληρο, καμωμένο ἀπὸ χρωματιστὸ σαντούν, σχηματίζεται μὲ πλαγιαστὲς πιέττες, μᾶλλον στενές, ποὺ συγκρατοῦνται στὴ μέση μὲ μιὰ ζώνη καὶ ἀγκράφα. Τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ, ποὺ εἶναι ἀρκετὰ μεγάλο, στολίζεται μ' ἕνα μεγάλο γιακά, στὸν τύπο μικρῆς μπέρτας, ὅπως εἴπαμε, ποὺ πέφτει στρογγυλὸς

Α) Φόρεμα ἀπὸ χρωματιστὸ ὀργκάντζα, μοντέλο τῆς Μαγκὺ Ρούφ. Β) Εὐθύγραμμο ἀπογευματινὸ φόρεμα ἀπὸ κοτονάντ «μελανζέ».

1) Φόρεμα πλισσεδωτὸ μὲ ἐπίσης πλισεδωτὸ γιακᾶ. 2) Ντὲ-πιὲς μὲ στόλισμα τὸ μεγάλο γιακὰ τῆς μπλούζας. 3) Βραδυνὴ τουαλέττα ἀπὸ δαντέλλα μὲ ὁμοιο μεγάλο γιακᾶ.

καὶ πλισσεδωτὸς κι' αὐτός, σκεπάζοντας τὸ πάνω μέρος τῶν μπράτσων.

Τὸ φόρεμα αὐτό, ἁπλὸ καὶ λουσᾶτο, μπορεῖ νὰ μᾶς προσφέρη πολλὲς ὑπηρεσίες.

Ἄλλος παρισινὸς οἶκος ἐφαρμόζει τὸ μεγάλο γιακᾶ σὲ μιὰ λουσάτη βραδυνὴ τουαλέττα ἀπὸ μαύρη δαντέλλα «σαντιγύ».

Ἡ τουαλέττα αὐτὴ ἔχει γιὰ φόντο ἕνα λευκὸ φούρῶ ἀπὸ σατὲν καὶ πάνω ἀπ' αὐτὸ τὸ κορσάζ, ἐπίσης δαντελλένιο, ἔχει ἕνα μεγάλο ἄνοιγμα στὸ λαιμό, μὲ μύτη μπροστά. Ἡ φούστα συνεχίζεται σουρωτὴ μὲ ἄνεσι ὅσο προχωρεῖ πρὸς τὰ κάτω.

Καὶ φτάνουμε στὸ μεγάλο γιακά, ποὺ συμπληρώνει τὴν κομψὴ αὐτὴ βραδυνὴ τουαλέττα. Εἶναι στρογγυλὸς στὴν πλάτη, καταλήγοντας μπροστὰ σὲ δυὸ μύτες. Εἶναι φυσικὰ κι' αὐτὸς δαντελλένιος, μ' ἕνα φαρδὺ «ντεπασὰν» ἀπὸ τούλι. Γύρω ἀπὸ τὸ ντεκολτέ, ἡ γραμμὴ εἶναι ἄνετη καὶ τὰ πλάγια τοῦ γιακᾶ καλύπτουν τὰ μπράτσα.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΓΙΑΚΑΔΕΣ

Δὲν ἐπωφελοῦνται μόνο τὰ φορέματα ἀπὸ τὴ μόδα τῶν μεγάλων γιακάδων. Καὶ στὶς βέστες τῶν ντὲ-πιὲς τοὺς βλέπουμε νὰ στολίζουν μὲ τὴ μεγαλοπρέπειά τους.

Σ' ἕνα ντὲ-πιὲς μὲ φούστα εὐθύγραμμη καὶ κοντὴ βέστα σὲ τύπο μπολερό, βλέπουμε τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ τόσο μεγάλο, ὥστε νὰ θυμίζη μᾶλλον φόρεμα. Τὸ στρογγυλὸ αὐτὸ ἄνοιγμα τονίζεται ἀκόμη πιὸ πολὺ μὲ τὸ μεγάλο γιακά τῆς μόδας σὲ ἑβαζὲ γραμμή, ποὺ μοιάζει μὲ μπέρτα. Σκεπάζει κι' αὐτὸς τὸ ἐπάνω μέρος τῶν μανικιῶν καὶ καταλήγει σὲ διαγώνιες μύτες.

Ἄλλο σκέρτσο στὰ ντὲ-πιὲς εἶναι νὰ στολίζεται ἡ βέστα μὲ τὸ μεγάλο γιακᾶ τῆς μπλούζας.

Ἡ μπλούζα εἶναι καμωμένη ἀπὸ ὀργκαντί, βουαλάζ, ἢ λενζερί. Τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ της εἶναι μικρὸ καὶ ὁ μεγάλος γιακὰς της σὲ σχῆμα ὀβὰλ γαρνίρει τὴ βέστα, ὅταν τὴ φορᾶμε.

ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΟΥ ΛΟΥΤΡΟΥ

Ἂν ὑπάρχουν ὧρες, ποὺ τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο φόρεμα, ἁπλὸ ἢ ἀμπιγιὲ ἢ πολὺ λουσάτο, συγκεντρώνει ὅλη τὴν προσοχή μας, ὑπάρχουν κι' ἄλλες ὧρες, ποὺ τὸ μόνο, ποὺ ζητᾶμε ἀπὸ τὴ μόδα, εἶναι νὰ μᾶς δώση τὴ γνώμη της γιὰ νὰ χρησιμοποιήσουμε 120 μόνο ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου ὑφάσμα, γιὰ ν' ἀποκτήσουμε ἕνα κοστοῦμι μπάνιου καὶ νὰ χαροῦμε τὴ θάλασσα.

Ἡ μόδα, πρόθυμη πάντα νὰ ἱκανοποιῆ ὅλες τὶς ἐπιθυμίες μας, σπεύδει νὰ μᾶς ἀποκαλύψη τὶς ἐμπνεύσεις της.

Τὰ φετεινὰ κοστούμια τοῦ μπάνιου εἶναι καμωμένα ἀπὸ ὑφάσματα σταμπάτα, εἰδικὰ γιὰ νὰ στεγνώνουν εὔκολα, μόλις βγοῦν ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ τὰ χτυπήση ὁ ἀέρας ἢ ὁ ἥλιος.

1) Κοστοῦμι ἀπὸ λαστὲξ σὲ κλασσικὴ γραμμή. 2) Κοστοῦμι μὲ πεστοὺς ὤμους. 3) Κοστοῦμι μὲ φουστίτσα ἀπὸ σταμπάτο νάϋλον.

Ἡ κόψι γι' αὐτὰ τὰ κοστούμια εἶναι μεγάλη ἐφαρμογὴ στὸ ἐπάνω μέρος καὶ κάτω μιὰ κοντὴ φουστίτσα ἢ παντελονάκι. Τὸ ντεκολτὲ εἶναι πιὸ μεγάλο πίσω καὶ στενὲς ἐπωλέττες συγκρατοῦν τὸ κοστοῦμι στοὺς ὤμους. Ἕνα ἑκλαὶρ στὴν πλάτη εὐκολύνει στὸ μπαζοβγάλισμο τοῦ κοστουμιοῦ.

Τὰ σταμπάτα, ποὺ χρησιμοποιοῦμε γιὰ ἕνα τέτοιο κοστοῦμι, ἔχουν ζωηρὰ χρώματα, συνδυασμένα ἁρμονικὰ μεταξύ τους.

Ἔχουμε ὅμως καὶ τὰ λαστέξ, ποὺ εἶναι τόσο τῆς μόδας, ἀλλὰ κι' αὐτὰ πέτυχε ἡ βιομηχανία νὰ τὰ παρουσιάζη σταμπάτα. Εἶναι τέτοια ἡ ὑφαντικής τους, ὥστε τὸ μάτι ξεγελιέται.

Τὰ λαστὲξ κοστούμια διατηροῦν τὴν κλασσικὴ φόρμα τῶν μαγιό. Δηλαδὴ εἶναι πολὺ ἐφαρμοστά, διαγράφοντας ὅλες τὶς καμπύλες τοῦ σώματος.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ μιὰ ἄλλη κόψι, ποὺ ἀφ' ἑνὸς σχηματίζει πρὸς τὰ πάνω μπουστιὲ μὲ μιὰ φάσα γύρω στὸ λαιμὸ τῆς ὁποίας τὰ ἄκρα ἀνταμώνονται μπροστά, ἀφ' ἑτέρου δὲ μὲ ἕνα μικρὸ τονισμὸ τῆς μέσης, σχηματίζει μιὰ ἐντελῶς εὐθεία ὁριζόντια γραμμή.

Τὸ συμπλήρωμα τοῦ κάθε κοστουμιοῦ εἶναι μιὰ βέστα ἀπὸ χνουδάτο ὑφασμα, ποὺ θὰ μᾶς προφυλάσση ὅταν τελειώνουμε τὸ μπάνιο μας.

Ἡ βέστα αὐτὴ εἶναι ριχτὴ καὶ ἄνετη καὶ ξεπερνάει κατὰ λίγα ἑκατοστόμετρα τὸ κοστοῦμι. Τὰ μανίκια της εἶναι τρουβα-κάρ.

ΤΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ

Οἱ τσάντες ἐφέτος παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία, γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἐκλογὴ εἶναι πολὺ εὔκολη, ἀφοῦ μποροῦν νὰ ἱκανοποιηθοῦν ὅλα τὰ γούστα.

Εἶναι μικρές, μεγάλες, μακρουλές, τετράγωνες καὶ ἔχουν φερμουὰρ ἢ ἐκλαίρ. Ὅλα συνηθίζονται.

Ἀλλὰ μὴν ξεχνᾶμε καὶ τὴν τσάντα-φάκελλο, ποὺ γιὰ ὡρισμένες περιπτώσεις, εἶναι ἐνδεδειγμένη, π. χ. γιὰ ἀπογευματινὲς συγκεντρώσεις, ὅπου ἡ κρεμαστὴ τσάντα ταιριάζει λιγώτερο.

Ἡ μεγάλη μόδα τῆς πιέττας συντελεῖ ὥστε καὶ ἐδῶ νὰ τὴ χρησιμοποιοῦμε γιὰ στόλισμα. Βλέπουμε, δηλαδή, μιὰ τσάντα-φάκελλο νὰ εἶναι γαρνιρισμένη στὸ καπάκι της, μὲ μιὰ φάσα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑλικό, ποὺ στολίζεται ἑκατέρωθεν μὲ πλισσεδωτὸ βολάν.

Τέλος, ἄλλο ἕνα σχῆμα, ποὺ ἔχει μεγάλη πέρασι, εἶναι ἡ σακκούλα, ποὺ κλείνει μὲ φερμουάρ, διατηρῶντας ὅμως τὴν μαλακή της ἐμφάνισι.

ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΚΑΙ ΓΑΝΤΙΑ

Τόσο τὰ μὲν ὅσο καὶ τὰ δὲ συνδυάζονται μὲ τὴν τσάντα, κάθε φορὰ ποὺ εἶναι τοῦτο δυνατό.

Ἐπειδὴ δὲ εἶναι πολὺ τῆς μόδας ἡ διχρωμία στὰ παπούτσια, βλέπουμε νὰ ἀκολουθοῦν τὰ ἴδια χρώματα καὶ τὰ γάντια καὶ ἡ τσάντα.

Ἂν δὲν εἶναι εὔκολη αὐτὴ ἡ ὁμοιομορφία, τότε διαλέγουμε γιὰ τὰ γάντια καὶ τὴν τὴν τσάντα ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ χρώματα τῶν παπουτσιῶν.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Ἡ μόδα μᾶς δίνει διάφορες ἰδέες ἀναφορικὰ μὲ τὸ ντύσιμο τῶν παιδιῶν μας καὶ ὅλες αὐτὲς οἱ ἰδέες δὲν κάνουν ἄλλο παρὰ νὰ βοηθοῦν στὸ νὰ ἀπολαμβάνουν πιὸ πολὺ τὴ διαμονή τους στὴν ἐξοχὴ ἢ στὸ παραθαλάσσιο.

Τὰ παντελόνια παίζουν τὸν πρῶτο ρόλο καὶ τόσο ἀγόρια, ὅσο καὶ κοριτσάκια μιᾶς ὡρισμένης ἡλικίας, θἄχουν τὰ ἴδια κοστούμια. Εἶναι ἕνα εἶδος φορμας, ποὺ γίνεται ἀπὸ κοτονάντ μονόχρωμες ἢ φανταιζὶ καρρεδάτες, ριγωτές, καντριγιέ.

Τὸ πάνω μέρος τῆς φόρμας σχηματίζει ἕνα μπουστάκι χωρὶς μανίκια, μὲ ἐλαφρειὰ κλίσι κιμονὸ στοὺς ὤμους καὶ σταύρωμα στὴν πλάτη μὲ δυὸ κουμπιὰ στὸ παντελόνι.

Οἱ φόρμες αὐτὲς φοριοῦνται χωρὶς μπλούζες ἢ καὶ μὲ μπλούζες, ἀναλόγως τῆς ὥρας καὶ τοῦ καιροῦ.

1) Παιδικὴ φόρμα μὲ παντελόνι κορσαὶρ. 2) Φόρεμα μπλὲ μαρὲν μὲ λευκὴ φάσα. 3) Σαλοπὲτ ἀπὸ καρρεδάτο ὑφασμα. 4) Ριγωτὸ κοστουμάκι μὲ ὁριζόντιες φάσες. 5) Κοντὸ παντελονάκι μὲ μπλούζα καντριγιὲ. 6) Ριγωτὸ κοστούμι μπάνιου καὶ φόρεμα λευκό. 7) Παντελόνι κορσαὶρ καὶ ριγωτὸ πουλόβερ. 8) Παντελόνι μακρὺ καὶ μαρινιὲρ κιμονό. 9) Πλισσεδωτὴ φούστα καὶ ριχτὴ μπλούζα. 10) Φόρμα μὲ ἐκλαὶρ γαρνιρισμένη μὲ λευκὲς τσέπες καὶ λευκὴ ζώνη.

ΑΛΛΟΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ

Ἄλλοι πρακτικοὶ συνδυασμοὶ γιὰ τὴν ἐξοχή, γιὰ κορίτσια καὶ ἀγόρια, εἶναι αὐτοί, ποὺ συνδυάζουν κοντὰ παντελονάκια καὶ ριχτὴ μπλούζα. Γιὰ τ' ἀγόρια τὰ παντελονάκια εἶναι μονόχρωμα καὶ οἱ μπλούζες καντριγιὲ ἢ σκωτσέζικες. Γιὰ τὰ κοριτσάκια, τὰ μονόχρωμα παντελονάκια θὰ συνοδεύωνται μὲ σταμπάτες ριχτὲς μπλούζες.

Πολὺ τῆς μόδας εἶναι ἐπίσης τὰ βαμβακερὰ πουλόβερ μὲ ὁριζόντιες ραβδώσεις, ἰδίως γιὰ παραθαλάσσια διαμονή.

ΚΟΡΙΤΣΙΣΤΙΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ἂν τὸ παντελόνι εἶναι τόσο πρακτικὸ καὶ γιὰ τὰ κοριτσάκια στὴν ἐξοχή, αὐτὸ δὲ σημαίνει πὼς δὲ θὰ βλέπουμε καὶ φορέματα. Οἱ φοῦστες σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, εἶναι πλισσεδωτές, ἀπὸ μονόχρωμες κοτονάντ, σὲ ζωηρὰ χρώματα καὶ ἡ θ' ἀποτελοῦν μονοκόμματο φόρεμα μὲ ὁμοιο μπουστάκι, ἢ θὰ φοριοῦνται μὲ πουλόβερ βαμβακερὰ ἢ μπλουζίτσες ριχτὲς τσελβέτ, ζεφυρένιες ἀπὸ τρικολὶν ἢ ποπλίνα.

Ἔχουν ἁπλὲς γραμμές, μὲ νωμίτες καὶ χωρὶς δίδυμο μέση.

Ντύνουν μὲ πολλὴ χάρι τὰ παιδιὰ καὶ συγχρόνως δὲν τοὺς δεσμεύουν τὶς κινήσεις.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ. Κ. Μ. Ἐνταῦθα: Μὲ τὸ ζήτημα ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει τόσο, ἀσχοληθήκαμε στὸ προπεραστμένο τεῦχος μας. Ζητῆστε το ἀπ' τὰ γραφεῖα μας, γιὰ νὰ κατατοπισθῆτε.

Οι άποικοι του διαστήματος

Περίπατοι ἔξω ἀπὸ τὴ Γῆ

Τὸ ἡλιακό μας σύστημα εἶναι μιὰ οἰκογένεια ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα κεντρικὸ ἄστρο, ἀπὸ 9 μεγάλους πλανῆτες, ποὺ συνοδεύονται καὶ ἀπὸ 28 δορυφόρους, ἀπὸ 20 περίπου μικροὺς πλανῆτες καὶ ἀπὸ 1500 ἀστεροειδεῖς. Ἔτσι, μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι διαθέτομε 1600 περίπου «τόπους περιπάτου» ἔξω ἀπὸ τὴ Γῆ.

Μεταξὺ τῶν 1500 ἀστεροειδῶν, ποὺ κινοῦνται μεταξὺ τοῦ Ἄρεως καὶ τοῦ Δία, οἱ 900 περίπου ἔχουν διαμέτρους κάτω τῶν 100 χιλιομέτρων. Οἱ μεγαλύτεροι, ὅμως, ὅπως ἡ Δήμητρα, ἡ Παλλὰς καὶ ἡ Ἑστία ἔχουν ἀντίστοιχα διαμέτρους 390, 490 καὶ 770 χιλιομέτρων καὶ ἡ «προσγείωσις» σ' αὐτοὺς δὲ θὰ ἦταν ἴσως ἀδύνατη. Οἱ ἀστεροειδεῖς, κατὰ τὴ γνώμη τῶν ἐπιστημόνων, ὅταν κατορθώσωμε νὰ τοὺς ἐπισκεφθοῦμε θὰ μᾶς πληροφορήσουν γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον σχηματίσθηκε τὸ ἡλιακό μας σύστημα.

Μερικοὶ ἄλλοι ἀστεροειδεῖς διαγράφουν τροχιὲς πολὺ κοντὰ σ' ἐκείνην τοῦ Δία. Οἱ ἀστρονόμοι τοὺς διακρίνουν σὲ δυὸ ξεχωριστὲς ὁμάδες, τοὺς 10 «Ἕλληνες» καὶ τοὺς 5 «Τρῶες», ποὺ φαίνονται σὰν νὰ κυνηγοῦν οἱ μὲν τοὺς δέ.

Περισσότερο ἐνδιαφέρουσα θὰ εἶναι ἡ ἐξερεύνησι τῶν 6 μικρῶν πλανητῶν, Ἀδώνιδος, Ἄμορ, Ἀπόλλωνος, Ἔρωτος, Ἑρμοῦ καὶ Ἰκάρου. Αὐτοὶ οἱ μικροσκοπικοὶ πλανῆτες (ὁ Ἑρμῆς ἔχει διάμετρο 1200 καὶ ὁ Ἴκαρος 1400 χιλιομέτρων) περνοῦν πολλὲς φορὲς κοντὰ στὴ Γῆ.

Θὰ μπορούσαμε, λοιπόν, νὰ τοὺς χρησιμοποιήσωμε σὰν βάσεις γιὰ τὰ μελλοντικὰ ταξίδια μας. Τὶς βάσεις αὐτές, ὅμως, θὰ μποροῦσαμε νὰ τὶς χρησιμοποιήσωμε μόνο σ' ὡρισμένες ἐποχές. Γιατὶ οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς τοὺς μικροὺς πλανῆτες, ὅπως ὁ Ἴκαρος, ἀκολουθοῦν τροχιὲς ποὺ τοὺς φέρνουν πολὺ κοντὰ στὸν Ἥλιο καὶ κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ ἡ θερμοκρασία τους ἀνέρχεται σὲ πολλὲς ἑκατοντάδες βαθμῶν.

Ἂν ὁ πύραυλός μας ταξίδευε μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός, θὰ φθάναμε στοὺς ἄλλους πλανῆτες στοὺς ἀκολούθους χρόνους:

Σελήνη σὲ 1)3 (λίγο περισσότερο) τοῦ λεπτοῦ φωτός. Ἀφροδίτη σὲ 2—14 λεπτὰ φωτός (ἀνάλογα μὲ τὸ χρόνο ποὺ θὰ διαλέγαμε γιὰ τὸ ταξίδι μας). Ἄρης σὲ 3—22 λεπτὰ φωτός. Ἑρμῆς σὲ 4—12 λεπτὰ φωτός. Ζεὺς σὲ 33—54 λεπτὰ φωτός. Κρόνος σὲ 67—92 λεπτὰ φωτός. Οὐρανὸς σὲ 150—170 λεπτὰ φωτός. Ποσειδῶν σὲ 240—260 λεπτὰ φωτός. Πλούτων σὲ 240 λεπτὰ φωτός.

Ἀπὸ τοὺς πλανῆτες αὐτοὺς ἐκεῖνοι ποὺ ἀξίζει νὰ μᾶς ἀπασχολήσουν περισσότερο εἶναι ὁ Ἄρης καὶ ἡ Ἀφροδίτη.

Προκειμένου γιὰ τὸν Ἄρη, οἱ τελευταῖες παρατηρήσεις ἔδειξαν μὲ τρόπο ἀναμφισβήτητο τὸ δυνατὸν τῆς ὑπάρξεως φυτικῆς ζωῆς πάνω σ' αὐτόν.

Τὴν πρώτη ἀπόδειξη γι' αὐτὸ μᾶς τὴν ἔδωκε ἡ μελέτη τοῦ ὑπερύθρου φωτός, ποὺ ἀντανακλᾶται ἀπὸ τὸν Ἄρη. Τὸ φῶς αὐτὸ ἀπορροφᾶται μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ὅπως καὶ ἐκεῖνο ποὺ ἐκπέμπεται ἀπὸ τὴ Γῆ ἀπορροφᾶται ἀπὸ τὰ ὀργανικὰ μόρια τῶν φυτῶν. Αὐτὸ παρετήρησε ὁ δόκτωρ Οὐίλλιαμ Σίντον, εἶναι πιθανώτατα ἕνα στρῶμα ὑδατανθράκων, ποὺ μόνον ζωντανοὶ ὀργανισμοὶ θὰ μποροῦσαν νὰ τὸ παραγάγουν.

Οἱ Ρῶσοι ἀστρονόμοι τοῦ ἀστεροσκοπείου τοῦ Τάχεντ παρατήρησαν, ἐξ ἄλλου, ὅτι στὸ φῶς ποὺ ἀνταν-κλᾶται ἀπὸ τὶς πρασινωπὲς ζῶνες τοῦ Ἄρεως εἶναι ἀνάλογο μὲ τὸ ἀνταν-κλώμενο ἀπὸ τοὺς λειχῆνες καὶ τὰ βρύα τῆς γῆς. Ἡ τραχύτης τοῦ κλίματος τοῦ Ἄρεως δὲ φαίνεται, ἀλλωστε, ὅτι ἐπιτρέπει τὴν ἀνάπτυξι μεγάλων δένδρων. Στηριζόμενος σ' αὐτὲς τὶς παρατηρήσεις, ὁ Ρῶσος ἀστρονόμος Τυχὼφ θεωρεῖ ὡς βέβαιη τὴν ὕπαρξι φυτῶν ὁμοίων πρὸς τὶς λειχῆνες καὶ τὰ βρύα ποὺ φύονται στὰ ὑψηλὰ μέρη πάνω στὴ γῆ. «Ἕνα ἀπὸ τὰ οὐσιώδη συμπεράσματα τῶν παρατηρήσεων μας, ἔγραψε, εἶναι ὅτι ὑπάρχει φυτικὴ ζωὴ πάνω στὸν Ἄρη. Μποροῦμε νὰ τὸ ὑποστηρίξωμε μὲ ἀπόλυτη σχεδὸν βεβαιότητα». Στὰ ἴδια συμπεράσματα κατέληξε κι' ὁ Γάλλος ἀστρονόμος Ἀντουὰν Ντάλφους.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς πρασινωπὲς ζῶνες, ἐξετάσθηκαν ἐπίσης καὶ οἱ κυανές. Τὰ συμπεράσματα ἦσαν κι' ἐδῶ τὰ ἴδια. Οἱ ζῶνες αὐτὲς προδίδουν τὴν ὕπαρξι βλαστήσεως πάνω στὸν Ἄρη.

Ἡ μέση θερμοκρασία τοῦ Ἄρεως εἶναι 20 βαθμοὶ κάτω τοῦ μηδενός. Στοὺς πόλους του ὑπάρχουν θερμοκρασίες, ὅμοιες μ' ἐκεῖνες τῆς Σιβηρίας (60—70 βαθμοὶ ὑπὸ τὸ μηδέν), ἐνῶ στὸν Ἰσημερινὸ ἡ θερμοκρασία δὲν ξεπερνάει πιθανὸν τοὺς 10 βαθμοὺς ἄνω τοῦ μηδενός. Οἱ θερμοκρασίες αὐτὲς δὲν δημιουργοῦν, λοιπόν, σοβαρὰ προβλήματα γιὰ τοὺς μέλλοντες ἀστεροναῦτες, ποὺ θὰ ἤθελαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν ἐρυθρὸ πλανήτη. Ἡ βαρύτης, ἐξ ἄλλου, εἶναι στὸν Ἄρη κατώτερη κατὰ τρεῖς φορὲς ἀπὸ ἐκείνη ποὺ ἐπικρατεῖ στὴ Γῆ.

Οἱ συνθῆκες αὐτὲς δὲν ἀποκλείουν τὴν ὕπαρξι ζωντανῶν ὄντων πάνω στὸν Ἄρη. (Ἡ ζωὴ στὶς πολικὲς περιοχὲς τῆς Γῆς δὲν εἶναι λιγώτερο σκληρή). Ἡ σύνθεσι τῆς ἀτμοσφαίρας του, ὅμως, δημιουργεῖ σοβαρώτατα προβλήματα γιὰ τοὺς γηΐνους ἐπισκέπτες. Ἡ ἀτμόσφαιρα αὐτὴ περιέχει ἐλάχιστο ὀξυγόνο, δυὸ φορὲς περισσότερο ἀνθρακικὸ ὀξὺ ἀπὸ ὅ,τι ἡ γῆϊνη καὶ μικρὴ ἀναλογία ὑδρατμῶν. Ἂς σημειώσωμε ἐδῶ ὅτι ἡ γῆϊνη καὶ μικρὴ ἀναλογία ὀξυγόνου στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ Ἄρεως δὲν ἀποκλείει τὴν ὕπαρξι ζωῆς. Ὅταν ἡ ζωὴ ἐμφανίστηκε πάνω στὴ Γῆ, δὲν ὑπῆρχε στὴν ἀτμόσφαιρά της περισσότερο ὀξυγόνο παρ' ὅ,τι στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ Ἄρεως. Τὸ ὀξυγόνο ποὺ ὑπάρχει σήμερα στὴ Γῆ παρασκευάστηκε ἀπὸ τὰ φυτά, ποὺ μετασχηματίσαν τὸ πλεονάζον στὴν πρωτόγονη ἀτμόσφαιρά της ἀνθρακικὸ ὀξὺ σὲ ὀξυγόνο. Παρόμοιος μετασχηματισμὸς εἶναι δυνατὸν νὰ συντελῆται καὶ στὸν Ἄρη.

Ἂν περάσωμε στὴν Ἀφροδίτη, θὰ δοῦμε ὅτι παρουσιάζει πλεῖστες ἀναλογίες μὲ τὴ Γῆ. Ἂς σημειώσωμε τὶς κυριώτερες.

	Ἀφροδίτη	Γῆ
Διάμετρος	12200 χιλιομ.	12757 χιλιομ.
Μᾶζα	81% τῆς γήϊνης	
Πυκνότης	5,2	5,51
Βαρύτης	8,79	9,81

Ἡ Ἀφροδίτη ἔχει, ἐξ ἄλλου, ἀτμόσφαιρα. Ἀλλὰ φαίνεται πιθανὸν ὅτι λείπει ἀπ' αὐτὴν τὸ ὀξυγόνο, ἐνῶ ἀφθονεῖ τὸ ἀνθρακικὸ ὀξύ.

Ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς Ἀφροδίτης εἶναι ἐξαιρετικὰ πυκνὴ καὶ ἀδιαφανής, σὲ σημεῖο ποὺ δημιουργεῖ ἕνα εἶδος παραπετάσματος γύρω της. Ὅσον ἀφορᾶ τοὺς λόγους ποὺ τὴν κάνουν ἀδιαφανῆ, οἱ γνῶμες τῶν ἐπιστημόνων διχάζονται. Ἄλλοι ὑποστηρίζουν ὅτι εἶναι γεμάτη ἀπὸ κονιορτούς, ποὺ ἀδιάκοποι κυκλῶνες σηκώνουν ἀπὸ τὴν κατάξερη ἐπιφάνεια της. Ἐνῶ, σύμφωνα μὲ τὴ γνώμη τῶν Ρώσων ἐπιστημόνων, πρόκειται γιὰ ὑδρατμούς, ποὺ ὀφείλονται στὸ ὅτι ἡ Ἀφροδίτη σκεπάζεται τελείως ἀπὸ νερό.

Τὸ πιθανώτερο πάντως, εἶναι, ὅτι ἡ Ἀφροδίτη βρίσκεται στὰ πρῶτα στάδια τῆς ἐξελίξεως της κι' ὅτι τὸ συγκλονιστικὸ καὶ συναρπαστικὸ δρᾶμα τῆς ζωῆς δὲν ἔχει ἀρχίσει ἀκόμη πάνω σ' αὐτήν. Γιὰ τοὺς ἄλλους πλανῆτες τοῦ συστήματός μας οἱ γνώσεις μας εἶναι πολὺ περιωρισμένες. Ἀλλὰ τὸ ὅτι δὲν ξέρομε πολλὰ πράγματα γι' αὐτοὺς δὲν σημαίνει κι' ὅτι δὲ μποροῦμε νὰ τοὺς ἐπισκεφθοῦμε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ ἀντι-ἔλξις θὰ μᾶς ἀνοίξη τὶς πύλες τοῦ Σύμπαντος.

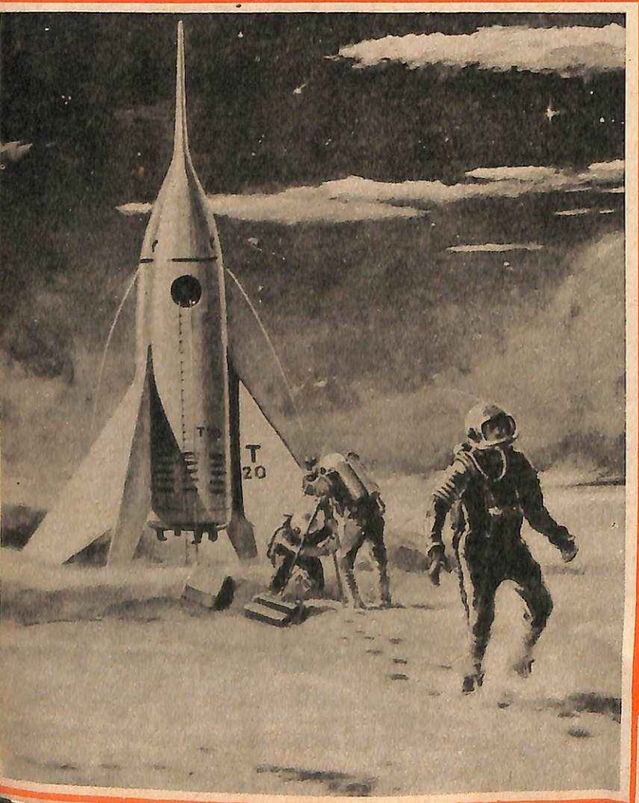

Ὁ πρῶτος πύραυλος «προσγειώθηκε» στὸν Ἄρη κι' οἱ ἀστροναῦτες, ἐφωδιασμένοι μὲ τὰ σκάφανδρά τους βγαίνουν ἀπ' αὐτὸν γιὰ νὰ κάμουν μιὰ προκαταρκτικὴ ἐξερεύνησι καὶ νὰ διαλέξουν τὸ μέρος ὅπου θὰ ἐγκαταστήσουν τὴ βάσι τους. (Σχεδίασμα ἀμερικανικοῦ ἐπιστημονικοῦ περιοδικοῦ).

Συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΝΤΕΪΒΙΝΤ ΑΛΕΞΑΝΤΕΡ

Τὸ χαμένο ΒΑΖΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Μπὰρτ Χάρντιν εἶναι βέβαιος πὼς οἱ φονιάδες τοῦ Μαὶκ Ἔνσλι πήρανε τὰ κλειδιὰ ποὺ βρῆκαν στὴν τσέπη του, κι' ἔτσι μποροῦν νὰ μποῦν ὁποτε θέλουν στὸ σπίτι του ἢ στὸ σπίτι τοῦ Ἔνσλι. Ἀνησυχεῖ λοιπὸν γιὰ τὴ Ντόροθυ καὶ τὴν παίρνει στὸ τηλέφωνο. Κι' αὐτὴ τοῦ λέει, κατατρομαγμένη, πὼς ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς μπαίνουν κάποιοι στὸ σπίτι της. Ὁ Μπὰρτ τρέχει ἀμέσως νὰ τὴ βοηθήσῃ, ἀφοῦ εἰδοποιεῖ πρῶτα τὴν ἀστυνομία. Ἀλλ' οἱ ἄγνωστοι ἔχουν φύγει κι' ὅλας, ἀφοῦ ἔξανε τὸ γραφεῖο τοῦ Μαΐκ. Ὁ Μπὰρτ καταλαβαίνει πὼς ζητοῦσανε τὸ βάζο. Ἡ Τζόαν Γκέιλ τοῦ τηλεφωνεῖ ὁπότε πρόκειται νὰ φτάσῃ ὁ συντηρητὴς Καμπάλο, ἕνας ταγματάσχης ἀπὸ τὴν ὀργάνωσι τῆς ὁποίας ἦταν καὶ ὁ Μαΐκ. Θὰ πάῃ νὰ τὸν συνοδέψῃ στὸ σπίτι του καὶ θὰ τοῦ ζητήσῃ νὰ τὴ συνοδέψῃ στὸ Νιοὺ Τζέρσεϋ, γιὰ νὰ τοῦ ἐτοιμάσουνε τὸ ἐξοχικὸ σπίτι ποὺ θὰ μείνῃ. Ἔπειτα ὁ Μπάρτ, ἀκολουθῶντας τὰ ἴχνη ποὺ τοῦ ἄφησε ὁ Βαλντές, ἀνακαλύπτει πὼς εἶναι ἀνακατεμένοι στὴν ὑπόθεσι τοῦ βάζου ὁ ἀρχαιοπώλης Κὰρλ Ὅμερ κι' ὁ ψυχολόγος Λέο Σεμπάστιαν. Παρδιάζεται τότε στὸ δεύτερο, τοῦ λέει πὼς ἔχει αὐτὸς τὸ βάζο καὶ παζαρεύει γιὰ νὰ τὸ πουλήσῃ. Ὅταν φεύγῃ ἀπὸ κεῖ, ὁ Σεμπάστιαν τὸν παρακολουθεῖ.

5ον

Κατέβηκε τρέχοντας τὴ σκάλα τοῦ σταθμοῦ τοῦ μετρό, πῆρε ἕνα εἰσιτήριο καὶ μπῆκε σ' ἕνα τραῖνο. Βγῆκε ἀπ' αὐτὸ στὸ σταθμὸ τῆς Εἰκοστῆς τρίτης Ὁδοῦ καὶ τῆς Ἑβδόμης Λεωφόρου. Ἀπὸ κεῖ, τράβηξε πρὸς τὸ κτίριο ποὺ στέγαζε τὰ γραφεῖα τοῦ Κρούγκ.

Τὸ χῶλ τοῦ κτιρίου ἦταν ἀδειανὸ κι' αὐτὸ τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου. Δὲν ὑπῆρχε οὔτε ὑπάλληλος τοῦ ἀσανσέρ.

Ἕνας ἄντρας κοντός, μελαχροινός, μὲ ζαρωμένο πρόσωπο, ξεπρόβαλε ἀπ' τὸ μισοσκόταδο, ἐνῶ ὁ Μπὰρτ περίμενε τὸ ἀσανσέρ. Ἦταν ὁ καθηγητὴς Βάργκας.

— Σᾶς ἱκετεύω νὰ μὴ μάθη κανεὶς πὼς σᾶς μίλησα! εἶπε. Μὴν ἀνακατευτῆτε πιὰ σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, κύριε Χάρντιν. Δὲν ἔχετε καμμιὰ δουλειὰ ἐδῶ... Φύγετε γρήγορα! Κινδυνεύετε!

Καὶ, πρὶν ὁ Μπὰρτ προλάβῃ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, ἀπομακρύνθηκε καὶ χάθηκε, σὰν φάντασμα.

Τὸ καταλάβαινε ὁ Χάρντιν πὼς κινδύνευε, ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε βρῆ τὸ γυμνὸ πτῶμα τοῦ Μαΐκ μπροστὰ στὸ τζάκι του!

Ὅστόσο, φοβόταν λιγώτερο τώρα.

Οἱ δολοφόνοι θ' ἄφιναν ἥσυχους στὸ ἑξῆς τὴ Ντόροθυ καὶ τὸ παιδί της. Ὁ Μπὰρτ τοὺς εἶχε τραβῆξει πρὸς τὸν ἑαυτό του, ἐφόσον πίστευαν πὼς εἶχε στὴν κατοχή του τὸ ψεύτικο βάζο τῶν Ἴνκας.

ΙΒ΄

Ἡ πόρτα τῶν γραφείων τῆς «Ἐμπορικῆς Ἑνώσεως τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς» ἦταν κλειδωμένη καὶ πάλι. Ὁ Χάρντιν χτύπησε.

Βλέποντας πὼς δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε κανείς, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του πὼς θάταν ἀδειανὰ τὰ γραφεῖα. Ξαφνικὰ ὅμως, ἡ τζαμόπορτα φωτίστηκε ἀπὸ μέσα. Ἀλλωστε ἡ Τζόαν τοῦ εἶχε πῆ πὼς θὰ τὸν περίμενε ὁ Κρούγκ.

Ξαναχτύπησε. Ἡ πόρτα μισάνοιξε, ὅσο ἐπέτρεπε ἡ ἁλυσίδα ἀσφαλείας ποὺ τὴν συγκρατοῦσε. Ἡ Τζόαν Γκέιλ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ Γκέϊλ.

Θάπρεπε νάναι περίλυπη καὶ πονεμένη, γιὰ τὸ ἔγκλημα ποὺ εἶχε στοιχίσει τὴ ζωὴ στὸ φίλο της. Κι' ὅμως δὲ φαινότανε καθόλου στενοχωρημένη... Φοροῦσε μιὰ μπλούζα ἀκόμα πιὸ ντεκολτὲ ἀπ' τὴ χτεσινή.

— Καλησπέρα, Χάρντιν, εἶπε. Ἔχετε πολλὴ ὥρα ποὺ χτυπᾶτε; Ξέρετε, ἤμουν μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ Κρούγκ, κι' ἡ μεσόπορτα ἦταν κλειστή.

— Εἶν' ἐδῶ ὁ Κρούγκ;

— Ναί. Θέλει νὰ σᾶς δῇ.

Ὁ Μπὰρτ μπῆκε, προχώρησε ὡς τὴν πόρτα τοῦ γραφείου, χτύπησε κι' ἀνοιξε ἀμέσως χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησι.

Ὁ Κρούγκ στεκόταν μπροστὰ σ' ἕνα νιπτῆρα, χωρὶς σακκάκι, κι' ἔπλενε τὸ πρόσωπό του. Ἀλλὰ οἱ χάρτινες πετσέτες ποὺ εἶχε πετάξει στὸ καλάθι, ἦταν γεμάτες κόκκινα σημάδια — σὰν ἀπὸ κραγιὸν χάρτινες πετσέτες ποὺ εἶχε πετάξει στὸ καλάθι, ἦταν γεμάτες κόκκινα σημάδια — σὰν ἀπὸ κραγιὸν τῶν χειλιῶν.

Γύρισε στὸ Μπὰρτ τὸ πρόσωπό του, ποὺ ἔσταζε ἀκόμα ἀπ' τὸ νερό.

— Μὲ συγχωρῆτε, κύριε Χάρντιν, τοῦ εἶπε. Τὸ κρῦο νερὸ στὸ πρόσωπο εἶναι πρώτης τάξεως διεγερτικὸ γιὰ τοὺς κουρασμένους... Καθῆστε!

Ὁ Μπὰρτ κάθησε καὶ κύτταξε τὸν, ἄλλο ποὺ ἀποτελείωσε τὸ σκούπισμά του. Ὕστερα ὁ Κρούγκ διώρθωσε τὴ γραβάτα του, φέρεσε τὸ σακκάκι του, πέρασε τὸ χέρι του πάνω ἀπ' τὸ γυμνὸ κρανίο του, σὰν νἄστρωνε τὰ ἀνύπαρκτα μαλλιὰ του κι' ἔφερε μιὰ μποτίλια ἰρλανδέζικο οὐίσκυ, ἀθίκτο ἀκόμη.

Τὴν ἔδειξε στὸν ἐπισέπτη του καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἀνάθεσα στὴ μὶς Γκέιλ νὰ τ' ἀγοράσῃ εἰδικὰ γιὰ σᾶς, κυρίε Χάρντιν. Γιὰ νὰ ἀποδείξω τὴν ἐκτίμησί μου στὸν καινούργιο συνεργάτη μας... Νὰ σᾶς βάλω ἕνα ποτῆρι;

— Ὄχι, εὐχαριστῶ! Εἶναι νωρὶς ἀκόμα. Δὲν πίνω ποτὲ πρὶν ἀπ' τὶς 4!

Ὁ Κλούγκ γέλασε.

— Τέτοια αὐτοκυριαρχία εἶναι ἀληθινὰ ἀξιοθαύμαστη, εἶπε. ἐνῶ ξανακαθότανε στὸ γραφεῖο του.

Ὁ Μπὰρτ τὸν ρώτησε τότε ξαφνικά:

— Ξέρετε ἕναν ἄνθρωπο χωρὶς πηγοῦνι;

Ὁ πάντα ἀπαθὴς Κρούγκ ἄφισε αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ προδοθοῦν τὰ συναισθήματά του. Μισόκλεισε τὰ μάτια του, μὲ φανερὴ κατάπληξι.

— Τί παράξενη ἐρώτησι! εἶπε. Ξέρω πολὺ λίγους ἀνθρώπους ἐδῶ, κι' ὅλοι οἱ γνωστοί μου ἔχουν πηγοῦνι... Στὴν Εὐρώπη ὑπάρχουν βέβαια πολλοὶ ἀκρωτηριασμένοι, ἐπειτα ἀπ' τὸν πόλεμο, τοὺς βομβαρδισμοὺς καὶ τὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Δὲ θυμᾶμαι ὅμως νὰ εἶδα κανέναν ἄνθρωπο χωρὶς πηγοῦνι!... Γιατί αὐτὴ ἡ ἐρώτησι;

— Γιατὶ σκέφθηκα πὼς ὁ ἄνθρωπος χωρὶς πηγοῦνι μπορεῖ νάναι ὁ δολοφόνος τοῦ Ἔνσλι!

Ὁ Κρούγκ φάνηκε ἀκόμα πιὸ σαστισμένος.

— Ἔξερετε ἐπίσης ἕνα κάποιο Σεμπάστιαν; πρόσθεσε ὁ Μπάρτ. Ἕνα δόκτορα Σεμπάστιαν, ποὺ δίνει ψυχολογικὲς συμβουλές; Μποροῦσε νἄχῃ ἐνδιαφέρον αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος νὰ μάθῃ τὸ μήνυμα ποὺ ἦταν κρυμμένο μέσα στὸ χαμένο βάζο;

— Ναί, τὸν ξέρω λιγάκι, τὸ δόκτορα Σεμπάστιαν. Εἶναι περίεργος τύπος! Θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ἐνδιαφέρῃ ἕνα βάζο, σὰν συλλέκτης. Ὄχι ὅμως κι' ἕνα ἀντίγραφο... Ἄλλωστε, καθὼς ξέρω, δὲ βρίσκεται σὲ σχέσεις μὲ τοὺς ἀντιπάλους μας.

— Κάνετε λάθος λοιπόν! Τὸν ἐνδιαφέρουν τὸ φευτικο βάζο καὶ τὸ περιεχόμενό του. Προσφέρθηκε μάλιστα νὰ τὸ πληρώσῃ 10 χιλιάδες δολλάρια, ἢ καὶ παραπάνω ἀκόμα...

— Ἀπορῶ μ' αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε, κύριε Χάρντιν! Πῶς τ' ἀνακαλύψατε;

— Ὁ κόσμος μιλάει... Ἀκούω αὐτὰ ποὺ λένε...

— Καί... πιστεύετε πὼς αὐτὴ ἡ πληροφορία μπορεῖ νὰ λύσῃ τὸ αἴνιγμα τῆς δολοφονίας τοῦ φίλου μας; Μπορεῖ νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ ξαναβρῶ τὰ ἴχνη τοῦ χαμένου βάζου; Τί ἄλλο ξέρετε ἀκόμα;

Ὁ Χάρντιν σκεπτότανε.

— Τίποτ' ἄλλο, ἀπάντησε. Τίποτα ἄξιο λόγου... Ἄ, ναί! ... Ὁ δόκτωρ Σεμπάστιαν ἀγαπάει τὰ κίτρινα τριαντάφυλλα κι' ἔχει πολλὰ τέτοια στὸ σπίτι του.

— Ἄλλο κι' αὐτὸ πάλι! φώναξε ὁ Κρούγκ. Τί σημαίνουν τὰ κίτρινα τριαντάφυλλα;

— Δὲν ξέρω. Ἐσεῖς τί λέτε γι' αὐτό;...

Ὁ Μπὰρτ σκέφτηκε ξαφνικὰ πὼς εἶχε κι' ὁ ἴδιος ἕνα κίτρινο τριαντάφυλλο στὴ μπουτονιέρα του. Εἶχε ξεχάσει νὰ τὸ βγάλῃ ἀπὸ κεῖ, νὰ τὸ πετάξῃ. Θὰ ἦταν τώρα μαραμένο, πατημένο κατω ἀπ' τὸ ἀδιάβροχό του...

— Δὲ μ' ἐνδιέφερε ποτὲ ἡ γλῶσσα τῶν λουλουδιῶν, ἀπάντησε ὁ Κρούγκ. Μιλᾶτε μὲ αἰνίγματα, κύριε Χάρντιν... Εἴσαστε πολὺ δύσκοντος γιὰ μένα! Ἂν ἔχετε πληροφορίες γι' αὐτὰ τὰ τραγικὰ γεγονότα, μιλᾶστε, σᾶς παρακαλῶ!

»Πρόκειται νάρθῃ δ' ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κινήματός μας γιὰ τὴν εἰρήνη καὶ τὴν ἕνωσι τῶν λαῶν. Εἶναι γνωστὸς μὲ τ' ὄνομα συνταγματάρχης Καμπάλο. Τὸν περιμένουμε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα. Ἂν πέσῃ στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν μας τὸ ἐγγραφο τὸ κρυμμένο στὸ ψεύτικο βάζο, κινδυνεύει ἡ ζωή του!

— Δὲν πιστεύω νάχουν τὸ βάζο οἱ ἐχθροί σας! εἶπε ὁ Μπάρτ. Αὐτοὶ νομίζουν πὼς τόχω ἐγώ, στὰ χέρια μου!

— Γιατὶ μοῦ τὸ λέτε, αὐτό;

— Γιατὶ ξέρω πὼς μὲ παρακολουθήσανε.

Ὁ Κρούγκ φάνηκε ἀνήσυχος.

Μικρὴ ἱστορία

Τὸ μακρὺ παντελόνι

Ὁ νεαρὸς βλαστὸς μιᾶς οἰκογενείας Ἑβραίων ἐμπόρων χρειάζεται ἕνα μακρὺ παντελόνι.

— Μεγάλωσα πιὰ πατέρα! Δὲ μπορῶ νὰ δείχνω τὰ πόδια μου μ' ἕνα σωρὸ τρίχες... παραπονιέται ὁ μικρὸς Σολομών.

Καὶ δηλώνει σὲ λίγο κατηγορηματικά:

— Θὰ περάσω αὔριο ἀπ' τὸ μαγαζί μας νὰ πάρω ἕνα μακρὺ παντελόνι!...

Ὁ πατέρας του ὅμως, ἀφοῦ σκέπτεται λίγο τοῦ ἀπαντάει:

— Δὲν ἔχω ἀντίρρησι νὰ πάρῃς ἕνα μακρὺ παντελόνι. Ἀλλὰ σοῦ ἀπαγορεύω νὰ τὸ πάρῃς ἀπ' τὸ μαγαζί μας. Θὰ πᾶς σὲ ξένο μαγαζὶ καὶ θὰ προσπαθήσῃς νὰ κόψῃς τὰ μισὰ ἀπ' ὅσα θὰ σοῦ ζητήσουν... Ἔτσι θὰ δῶ ἂν, ὅσα σοῦ μάθαινα τόσον καιρό, πιάσανε τόπο...

Κι' ὁ Σολομὼν τὴν ἄλλη μέρα, μ' ἐλάχιστα χρήματα, κάνει τὴν ἐπίσκεψι του σ' ἕνα μαγαζί:

— Θέλω αὐτὸ τὸ παντελόνι, λέει στὸν καταστηματάρχη.

— Μάλιστα... Κοστίζει, νεαρέ μου, τετρακόσιες δραχμές.

— Διακόσιες!... δηλώνει κατηγορηματικὰ ὁ Σολομών.

— Ἀκοῦστε, ἂς μοιραστοῦμε τὴ διαφορά. Σᾶς τὸ ἀφήνω τριακόσιες...

— Ἑκατὸν πενῆντα!... λέει τότε ὁ Σολομών, ποὺ δὲν ξεχνάει οὔτε στιγμὴ τὰ λόγια τοῦ πατέρα του.

— Μὰ τώρα δὲ μοῦ εἶπατε διακόσιες; Ἂς εἶναι, σᾶς τὸ ἀφήνω διακόσιες, ἄλλα...

— Ἑκατό, οὔτε δραχμὴ περισσότερο!... δηλώνει τώρα ὁ Σολομών!

Ὁ καταστηματάρχης ἀρχίζει νὰ τὰ χάνῃ.

— Ἂς συμφωνήσουμε μιὰ καὶ καλή... λέει σὲ μιὰ στιγμή. Βλέπω πὼς ἀγοράζετε τὸ πρῶτο μακρὺ παντελόνι σας. Εἴσαστε ἕνας μελλοντικὸς μας πελάτης. Ἐ, λοιπόν, νιὸ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, σᾶς τὸ προσφέρω!...

Μὲ ὁ δαιμόνιος Σολομὼν ἀποκρίνεται μὲ ἑτοιμότητα:

— Ἐν τοιαύτη περιπτώσει θέλω κι' ἕνα δεύτερο!..

— Σᾶς παρακολουθήσανε ὡς ἐδῶ; Ὡς τὸ σπίτι μου;

— Ὄχι ὡς ἐδῶ! Κατάφερα νὰ τοὺς ξεφύγω, στὸ δρόμο!

— Πάντως, αὐτὸ εἶναι σοβαρό, πολὺ σοβαρό, κύριε Χάρντιν.. Εἶν' ἀλήθεια πὼς ἔχετε σεῖς τὸ χαμένο βάζο;

— Ὄχι. Ἐγὼ δὲ μαζεύω ἀρχαιότητες... οὔτε γνήσιες, οὔτε ψεύτικες!

— Βλέπω, κύριε Χάρντιν, ὅτι ἐννοεῖτε νὰ ἐνεργήσετε ὅπως νομίζετε σεῖς, γιὰ νὰ ἐκδικήσετε τὸ φίλο σας. Δὲ θὰ μοῦ πῆτε, παρὰ ὅ,τι σᾶς ἀρέσει. Πιστέψετε ὅμως πὼς τὸ ψεύτικο βάζο παίζει βασικὸ ρόλο σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι! Ἐξ αἰτίας του δολοφονήθηκε ὁ Μάϊκ Ἔνσλι. Εἶμαι βέβαιος... Ἂν πιστεύουνε πώρα πὼς τὸ βάζο βρίσκεται στα χέρια σας, κινδυνεύετε καὶ σεῖς! Κινδυνεύει ἡ ζωή σας, κύριε Χάρντιν.

Ὁ Μπάρτ πῆρε ἕνα πούρο ἀπ' τὸ κουτὶ ποὺ βρισκόταν ἀπάνω στὸ τραπέζι τοῦ Κρούγκ. Τ' ἀνάψε, φύσησε ψηλὰ τὸν καπνὸ καὶ δήλωσε:

— Εἶναι πολὺ πιθανόν!

— Σᾶς θαυμάζω ὁλοένα περισσότερο, βεβαίωσε ὁ Κρούγκ. Ἀντιμετωπίζετε μὲ μιὰ ἀπίστευτη ψυχραιμία τὴ δυνατότητα τῆς δολοφονίας σας! Εἴσαστε ἀληθινὰ γενναῖος ἄνθρωπος.

— Ὄχι, καθόλου, διαμαρτυρήθηκε ὁ Μπάρτ. Φοβᾶμαι, καὶ πολὺ μάλιστα, ἀλλὰ δὲν τὸ δείχνω! Τὸ κλείνω μέσα μου!

— Ἔχω πάντα στὸ συρτάρι μου ἕνα πιστόλι Μάουζερ. Μπορεῖ νὰ σᾶς βοηθήσῃ νὰ παρατείνετε λιγάκι τὴ ζωή σας! Τὸ θέλετε;

— Ὄχι, δὲ θέλω πιστόλι, εἶπε ὁ Μπάρτ. Δὲν εἶναι καθόλου ἡρωϊκό. Δὲν πιστεύω ἄλλωστε πὼς θὰ μοῦ πολυχρησίμευε γιὰ προστασία μου...

»Χτὲς τὸ βράδυ, χτύπησα τὴν πόρτα χάποιου ποὺ τὸν θεωροῦσα ἀνακατεμένο στὴ δολοφονία τοῦ Ἔνσλι. Μὰ δὲν ἦταν στὸ σπίτι του... εὐτυχῶς γι' αὐτόν!

»Τὸν εἶχα ὑποπτευθῆ, ἐπειδὴ ἔνα ἀγοράκι μοῦ εἶχε μιλήσει γιὰ τὸ χρῶμα τοῦ παντελονιοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ μπῆκε τὴ νύχτα στὸ σπίτι τῆς μαμᾶς του.

— Δὲ σᾶς καταλαβαίνω πολὺ καλά... παρατήρησε ὁ Κρούγκ.

— Χτὲς τὴ νύχτα, μπῆκε κάποιος στὸ σπίτι τοῦ Ἔνσλι. Δὲν πείραξε τίποτα, γιατὶ ἔφτασε ἐγκαίρως ἡ ἀστυνομία. Τὸ κλειδὶ ὅμως ποὺ μεταχειρίστηκε γιὰ νὰ μπῆ, πρέπει νάταν τὸ ἴδιο ποὺ βρήκαν οἱ δολοφόνοι πάνω στὸ Μάϊκ... ἡ ἀντίγραφό του.

»Ὁ Ρόννι, ὁ γυιὸς τοῦ Μάϊκ, εἶδε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ὅταν ἔφευγε. Εἶπε λοιπὸν πὼς φοροῦσε ἕνα μαυροκόκκινο παντελόνι... Θυμήθηκα δὲ πὼς ὁ γείτονάς μου, ὁ Σάντος, φοροῦσε ἕνα τέτοιο, χτὲς τ' ἀπόγεμα. Νὰ γιατί πῆγα καὶ χτύπησα τὴν πόρτα του, δίχως ὅμως νὰ ξέρω θετικὰ τί θὰκανα ἂν τὸν εὕρισκα ἐκεῖ!... Ἂν κρατοῦσα τότε πιστόλι ἀπάνω μου, μπορεῖ νἄμπλεκα σὲ ἄσχημους μπελάδες!

— Ὁ Σάντος εἶν' ἕνας ἀπ' τοὺς ἐχθρούς μας, εἶπε ὁ Κρούγκ. Μὰ δὲ θ' ἀναθέτανε ποτὲ σ' αὐτὸν νὰ σκοτώσῃ τὸν Ἔνσλι! Μολονότι κάνει τὸ «σκληρὸ ἄντρα» κι' ἐμπορεύεται τὸ σὲξ-ἀππῆλ του, δὲν ἔχει τὸ θάρρος ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ γίνῃ φονιάς. Εἶναι ἁπλῶς ἕνας ἀχρεῖος, ἐκμεταλλευτὴς γυναικῶν.

»Μὰ μπορεῖ νὰ τὸν μεταχειριστήκανε γιὰ νὰ ψάξῃ τὸ σπίτι μιᾶς γυναίκας ἀνυπεράσπιστης. Εἶναι πολὺ πιθανόν.

— Κι' ὁ ἄλλος μου γείτονας, ὁ ἡρακλῆς τοῦ Μπρόμπεργκ; Εἴσαστε βέβαιος πὼς εἶναι πραγματικὰ αὐτὸς ποὺ ἰσχυρίζεται;..

— Ὁ Ἄντ; Ὁ πιστὸς μας Ἄντ;... Βάζω στοίχημα τὸ κεφάλι μου πὼς μᾶς εἶναι ἀφοσιωμένος σὰ σκύλος! Εἶναι ἁπλοϊκός, ἀφελὴς μέχρι κουταμάρας...

»Συχνά, κύριε Χάρντιν, ἡ ζωή μου ἐξαρτήθηκε ἀπ' τὴ γνώμη ποὺ εἶχα γιὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἔζησα σὲ μέρη ἐπικίνδυνα καὶ σὲ καιροὺς τρομερούς... Ἔμαθα νὰ μὴν κρίνω ἐπιπόλαια τοὺς ἀνθρώπους. Σᾶς λέω λοιπὸν πὼς ὁ Ἄντ εἶνε βουβὸς κι' ἀσφαλὴς σὰν καλὸ σκυλί! Μὰ γιατί μοῦ μιλήσατε γι' αὐτόν;

Ὁ Μπάρτ δίστασε λίγο καὶ ὁμολόγησε ἐπιτέλους:

— Ἀφοῦ μοῦ λέτε πὼς κινδυνεύω, ἴσως, μοῦ φαίνεται χρήσιμο νὰ ξέρω τί μέρος λόγου εἶναι οἱ γείτονές μου!

— Ἀσφαλῶς! Ἂς ἔρθουμε ὅμως στὸ θέμα ποὺ σᾶς φέρνει ἐδῶ, κύριε Χάρντιν. Ἂν σᾶς ζήτησα ναρθῆτε, ἦταν γιὰ νὰ σᾶς πῶ πὼς πρόκειται νὰ φτάσῃ ὁ συνταγματάρχης Καμπέλλο. Πρέπει νάχω τὸ λόγο σας ὅτι θὰ τὸ κρατήσετε μυστικό... Εἶναι καιρὸς ποὺ ἐλπίζαμε νὰ δοῦμε τὸ συνταγματάρχη νἄρχεται στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Ἔχει τὸ μέσον νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ πετύχουμε σοβαρὲς ἐνισχύσεις.

»Τὸ γράμμα ποὺ βρισκότανε μέσα στὸ βαζο, θὰ εἶχε σχέσι μ' αὐτὸ τὸ ταξίδι. Εἴμαι βέβαιος... Λάβαμε ἕνα ἄλλο γράμμα, ποὺ μᾶς ἐπιβεβαιώνει πὼς ἔφυγε ὁ συνταγματάρχης. Ἡ στιγμὴ ὅμως εἶναι ἀκατάλληλη, γιατὶ οἱ ἐχθροί μας ἔχουν ἀποθρασυνθῆ καὶ δείχνουν πὼς δὲν ἔχουν σκοπὸ νὰ ὀπισθοχωρήσουν μπροστὰ σὲ τίποτα!

»Νὰ γιατὶ σκεφτήκαμε νὰ κρύψουμε τὸν Καμπάλλο σ' ἕνα κυνηγετικὸ περίπτερο τοῦ Νιοὺ Τζέρσεϋ, ποὺ κρατεῖ τὰ κλειδιὰ του ἡ μὶς Γκέιλ. Θἄθελα νὰ συνοδέψετε αὔριο ὡς ἐκεῖ τὴ γραμματέα μου καὶ νὰ βεβαιωθῆτε μαζί της πὼς εἶναι ὅλα ἕτοιμα γιὰ νὰ δεχθοῦμε τὸ συνταγματάρχη.

— Πολὺ εὐχαρίστως! εἶπε ὁ Μπάρτ. Ἀλήθεια, ἀφοῦ δὲν ἔχετε γιὰ τὴν ὥρα ἀνάγκη ἀπὸ προστα-γάνδα, θέλετε νὰ σᾶς ἐπιστρέψω τὰ 500 δολλάρια σας; Τάχω ἀπάνω μου.

— Ὄχι, ὄχι! διαμαρτυρήθηκε ὁ Κρούγκ. Ἐκτιμοῦμε πολὺ τὴ συνδρομή σας σὲ μιὰ τέτοια στιγμή. Ὅσο γιὰ τὶς δημοσιογραφικές σας ἱκανότητες, θὰ τὶς χρησιμοποιήσουμε ἀργότερα μὲ τὸ παραπάνω!

Ὁ Χάρντιν σηκώθηκε καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα, λέγοντας:

— Θὰ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἂν μπορέσω νὰ κάνω κάτι γιὰ συνοδέψω λοιπὸν αὔριο τὴ μὶς Γκέιλ.

Ὅταν πέρασε στὸ διπλανὸ γραφεῖο, εἶπε στὴ Τζόαν:

— Ὡρεβουὰρ αὔριο! Τὸ μεσημέρι! Μὴ ξεχνᾶτε τὴν ὀμελέτα μὲ ζαμπόνι!

— Θαυμάσια! Λατρεύω τ' αὐγὰ μὲ τὸ ζαμπόνι!

— Προπάντων ὅταν συνδυάζωνται μ' ἕνα ὡραῖο περίπατο! πρόσθεσε φεύγοντας ὁ Μπάρτ.

Ὅταν βρέθηκε ἔξω στὸ δρόμο, κύτταξε τὸ ρολόϊ του. Ἤθελε νὰ πάῃ νὰ δῇ τὸ Βαλντέζ, νὰ τὸν ρωτήσῃ ἂν ἤξερε τὸν ψυχοτεχνικὸ μὲ τὰ κίτρινα τριαντάφυλλα. Ὑστερα ὅμως θυμήθηκε πὼς εἶχε δῇ τὴν προηγούμενη μέρα ὅτι τὸ μαγαζί του δὲν ἄνοιγε πρὶν ἀπ' τὶς 4. Τώρα ἦταν 3 μονάχα.

Πῆγε λοιπὸν νὰ κάνῃ ἕνα γῦρο στὸ πάρκο τῆς Οὐάσιγκτον Σκουέρ. Καὶ λίγα λεπτὰ πρὶν ἀπ' τὶς 4, ἔφτασε μπροστὰ στὸ καφενεῖο τοῦ Βαλντέζ.

Δίστασε μιὰ στιγμή. Κύτταξε μέσ' ἀπ' τὰ τζάμια. Δὲν ὑπῆρχε ἀκόμα κανεὶς πελάτης, τὸ μπὰρ ὅμως ἦταν φωτισμένο.

Στὸ βάθος ἐμφανίστηκε σερβιτόρα. Ἦταν ἐκείνη ποὺ τοῦ εἶχε μιλήσει χτές. Ἡ πόρτα δὲν ἦταν κλειδωμένη. Καθὼς ἔμπαινε, ὁ Μπάρτ ἄκουσε τὴ σερβιτόρα νὰ μουρμουρίζῃ:

— Δὲν καταλαβαίνω τίποτα!

Μόλις εἶδε τὸ Μπάρτ, πρόσθεσε δυνατά:

— Δὲν ἀνοίξαμε ἀκόμα, κύριε. Σὲ δέκα λεπτά...

Ὕστερα τὸν κύτταξε προσεχτικώτερα καὶ πρόσθεσε:

— Ἐσεῖς δὲν εἴχατε ἔρθει χτὲς τὸ βράδυ νὰ δῆτε τὸ ἀφεντικό;

— Ναί, ἐγώ. Εἶν' ἐδῶ τώρα;

— Ὄχι... Μοῦ φαίνεται περίεργο! Συνήθως ἔρχεται στὶς 3. Αὐτὸς ἀνάβει πάντα τὴ μηχανὴ τοῦ καφέ. Ὅταν ἤρθα λοιπόν, πρὸ πέντε λεπτῶν, ἡ πόρτα ἦταν ἀνοιχτὴ κι' ἡ μηχανὴ δὲν ἦταν ἀκόμα ἀναμμένη! Χτύπησα τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του καὶ δὲν πῆρα καμμιὰ ἀπάντησι. Δὲ μπορῶ νὰ φανταστῶ πὼς ἔφυγε καὶ τ' ἄφισε ὅλα ὀρθάνοιχτα!

— Μπήκατε στὸ γραφεῖο του;

— Ὄχι. Γιατί νὰ μπῶ, ἀφοῦ δὲν εἶναι μέσα;

Ὁ Μπάρτ προχώρησε ὡς τὴν πόρτα τοῦ βάθους καὶ τὴ χτύπησε μερικὲς φορὲς μὲ τὴ γροθιά του. Καμμιὰ ἀπάντησι! Ἔστριψε τὸ πόμολο. Ἡ πόρτα ἄνοιξε δίχως δυσκολία.

Ὁ Βαλντέζ κειτόταν χάμω. Ἂν δὲν ὑπῆρχαν αἵματα γύρω του, θὰ τὸν νόμιζε κανεὶς γιὰ μεθυσμένο, γιατὶ μιὰ μποτίλια ρούμι ἦταν ἀναποδογυρισμένη πάνω στὸ γραφεῖο καὶ τὸ περιεχόμενό της εἶχε τρέξει στὸ πάτωμα, δίπλα στὸ ἀκίνητο κορμί.

Πρέπει νάταν νεκρὸς ὁ Βαλντέζ. Ἦταν βουτηγμένος στὰ αἵματα κι' αὐτός, σὰν τὸ Μάϊκ Ἔνσλι. Αὐτὸν ὅμως δὲν τὸν εἶχαν γδύσει οἱ φονιάδες. Μονάχα τὰ παπούτσια του ἦταν βγαλμένα καὶ τοποθετημένα ταχτικὰ δίπλα στὴν πολυθρόνα. Ἀπὸ μιὰ τρύπα τῆς μαύρης κάλτσας του ξεπετιόταν τὸ χοντρὸ δάχτυλο τοῦ ἀριστεροῦ ποδιοῦ του.

ΙΓ'

Ξάπλωσαν τὸ πτῶμα τοῦ Βαλντέζ στὸ φορεῖο, ἀκριβῶς ὅπως εἶχαν κάνει τὴν προηγούμενη μέρα γιὰ τὸν Ἔνσλι. Ὁ Ρομάνο κύτταζε τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὶς ὄσπρες μπλοῦζες, ποὺ τὸ σηκώνανε.

— Ἡ σερβιτόρα βεβαιώνει ὅτι τὸ καφενεῖο ἔκλεινε στὶς 2 τὸ πρωΐ, εἶπε. Οἱ δολοφόνοι θὰ ἦρθαν ἀμέσως μετά... Ἀλήθεια, ὁ ἰατροδικαστὴς ἔδωσε τὴν ἄδεια ταφῆς τοῦ Ἔνσλι. Οἱ δικοί του ἑτοιμάζουνε τώρα τὴν κηδεία. Πιστεύω πὼς θὰ γίνῃ αὔριο τ' ἀπόγεμα.

Σκούπισε τὸ μέτωπό του καὶ πρόσθεσε:

— Θὰ προτιμοῦσα νὰ γινότανε σὲ ἄλλη στιγμὴ αὐτὴ ἡ καινούργια δολοφονία! Εἶχα σήμερα τ' ἀπόγεμα ραντεβοὺ μὲ τὸ γιατρό μου, γιὰ μιὰ γενικὴ ἐξέτασι. Ὅταν φτάνῃ κανεὶς στὰ 50, πρέπει ν' ἀρχίζῃ νὰ προσέχῃ τὸν ἑαυτό του... Ἀλήθεια, κάνατε ἄσχημα νὰ μοῦ κρύψετε καὶ πάλι ὅ,τι ξέρατε!

Ἕνα ξέσπασμα θυμοῦ τράβηξε ἐφνικὰ τὸ Χάρντιν ἀπὸ τὴν ἀπάθειά του. Ἀναγνώριζε κατὰ βάθος πὼς ἦταν ὑπεύθυνος γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Βαλντέζ. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ οὐρλιάσῃ στὸ Ρομάνο:

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! Δὲ θὰ μοῦ πῆτε τώρα πὼς φταίω ἐγὼ ποὺ τὸν σκοτώσανε! Μήπως, ἂν σᾶς τηλεφωνοῦσα χτὲς τὸ βράδυ καὶ σᾶς ἔλεγα πὼς μὲ εἶχε συμβουλέψει νὰ φορέσω ἕνα κίτρινο τριαντάφυλλο στὴ μπουτονιέρα, πηγαίνοντας σ' ἐκεῖνο τὸ ἀρχαιοπωλεῖο, θὰ βάζατε ἀμέσως ἕνα λόχο ἀστυφύλακες νὰ τὸν φυλάνε;

»Ἄλλωστε, αὐτὰ ποὺ μοῦ εἴπε δὲ στεκόντανε. Νόμισα μάλιστα πὼς ἦταν λιγάκι ἀνισόρροπος!... Ἐκεῖνος ποὺ παίζει βασικὸ ρόλο σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, εἶναι ὁ ἄνθρωπος χωρὶς πηγούνι!

»Ὁ Μπρόμπεργκ τὸν εἶδε μπροστὰ στὸ Θέατρο τῶν Ψύλλων, λίγο πρὶν δολοφονηθῇ ὁ Ἔνσλι. Κι' ὁ Βαλντὲζ μοῦ εἶπε πὼς τὸν εἶχε παρακολουθήσει ἕνας ἄνθρωπος χωρὶς πηγούνι. Ἐγὼ πάλι τὸν εἶδα μὲ τὸν Κὰρλ καὶ τὸ Σεμπάστιαν, ἐκεῖνο τὸ «δόκτορα» τῆς Ὀγδοηκοστῆς ὀγδόης Ὁδοῦ. Μοῦ εἴχατε πῆ χτὲς πὼς ξέρετε ποιὸς εἶναι. Γιατί λοιπὸν δὲν τὸν πιάσατε;

— Εὔκολο εἶναι νὰ τὸ λέτε! ἀπάντησε ὁ Ρομάνο. Γιὰ νὰ τὸν πιάσουμε ὅμως, θἄπρεπε νὰ τὸν βροῦμε. Στάθηκε δὲ ἀδύνατο νὰ τὸν ξετρυπώσουμε στὰ μέρη ὅπου συχνάζει συνήθως.

»Ἂν εἶναι πραγματικὰ αὐτὸς ποὺ πιστεύω, δὲ βλέπω ποιὲς σχέσεις μπορεῖ νάχῃ μ' ἕνα βάζο τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ἢ μὲ τὸ Βαλντέζ, τὸν Κὰρλ καὶ τὸ Σεμπάστιαν Δὲν εἶναι τῆς... εἰδικότητός του!

»Ἀφοῦ τὸν εἴδατε, ὡστόσο, ὅπως λέτε, γιατὶ δὲ μὲ εἰδοποιούσατε; Θὰ μπορούσαμε νὰ τὸν τσακώσουμε!

— Ἂν σᾶς τηλεφωνοῦσα ἀμέσως, εἶπε ὁ Μπάρτ, θὰ ἔχανα τὰ ἴχνη του καὶ δὲ θὰ μπορούσα νὰ παρακολουθήσω τὸ Σεμπάστιαν! Εἶχα σημειώσει ὅμως τὸν ἀριθμὸ τῆς πράσινης «Πόντιακ» καὶ σᾶς τὸν ἔδωσα!

— Ἔκαμα ἀμέσως τὶς ἀπαιτούμενες ἐξακριβώσεις, βεβαίωσε ὁ ἀστυνομικός. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς

Ναί... ἀλλὰ ὑπό ἕναν ὅρον....

....ὅτι θὰ χρησιμοποιήσετε Λάδι Ἡλίου Μελπάν.

● Μὲ τὸ συγχρόνου συνδέσεως Λάδι Ἡλίου Μελπάν θὰ μαυρίσετε γρήγορα κι' ἐλκυστικά, χωρὶς νὰ πάθετε τὸ παραμικρὸ ἔγκαυμα.

● Ἐπὶ πλέον θὰ σᾶς προστατεύσῃ ἀπὸ τὶς βλαβερὲς ὑπεριῶδεις ἀκτῖνες κι' ἀπὸ τὴν ἁλμύρα τῆς θάλασσας, ποὺ ξηραίνει καὶ ἐρεθίζει τὴν ἐπιδερμίδα σας.

Γιὰ ἕνα ὡραῖο ἄμεσο ἐλκυστικὸ μαύρισμα

ΛΑΔΙ ΗΛΙΟΥ "ΜΕΛΠΑΝ"
ΜΑΥΡΙΖΕΙ ΤΟΝ ΗΛΙΟ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ ΞΕΡΕΙ ΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΣΘΕ

Συμβουλευθῆτε τον στὴν ἐκλογὴ τοῦ ποτοῦ σας

Ὁ ἰατρὸς εἶναι ἐπιστήμων ποὺ ἐσπούδασεν ἐπὶ 7 ἔτη εἰς τὴν Ἰατρικὴ Σχολὴ διὰ νὰ μάθῃ, πῶς νὰ θεραπεύῃ τοὺς ἀσθενεῖς, καὶ ἰδίως, πῶς νὰ διατηρῇ τὸν καθένα σὲ καλὴ ὑγεία. Ὁ ἰατρὸς σας γνωρίζει τὶς διαιτητικὲς ἰδιότητες τῆς μπύρας. Ρωτῆστε τον, ποιὲς εἶναι οἱ εὐεργεσίες ποὺ μπορεῖ ἡ μπύρα νὰ παράσχῃ στὴν ὑγεία σας καὶ παιὲς εἶναι οἱ ἰδιότητες τῆς μπύρας ποὺ ἀναφέρονται ἢ ταιριάζουν στὴ δική σας περίπτωσι. Εἶναι τὸ μόνο ποτὸ ποὺ εἶναι τόσο πλούσιο σὲ βιταμῖνες τῆς ὁμάδος Β, σὲ φωσφόρο καὶ σὲ μεταλλικὰ συστατικά.

Γιὰ νὰ αἰσθάνεσθε καὶ σεῖς καλύτερα, πίνετε τακτικὰ μὲ τὸ φαγητὸ τὴν ἐξαιρετικὴ μπύρα ὑγείᾳ. Εἶναι ζωντανὴ-ξεδιψαστική.

γκρέκα

Kolynos SUPER WHITE

ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ ΤΗΣ Α Μ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Μιὰ ἐντελῶς ΝΕΑ ὀδοντόκρεμα μὲ τελείως ΝΕΑ συστατικά, γεῦσι καὶ μεγαλυτέραν προστασίαν

ἐκυκλοφόρησεν εἰς ὅλον τὸν Κόσμον μὲ καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν.

Πείραμα Petri-Dish

Ἀπόδειξις τῆς ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ποὺ παρέχει ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ ΣΟΥΠΕΡ ΟΥΑΪΤ (Πείραμα Petri - Dish)

Ἡ παραπλεύρως εὐριακομένη εἰκὼν δεικνύει τὴν ἐν ἐργαστηρίῳ ἐπίδρασιν ἐπὶ δοκιμαστικῆς πλακὸς τῆς ΚΟΛΥΝΟΣ ΣΟΥΠΕΡ ΟΥΑΪΤ, ἐπὶ καλλιέργηματος μικροοργανισμῶν τοῦ στόματος. Ὅπη χαραχθείσα ἐπὶ τοῦ καλλιεργήματος ἐπληρώθη μὲ ΚΟΛΥΝΟΣ ΣΟΥΠΕΡ ΟΥΑΪΤ (Εἰκὼν Νο 1) καὶ ἄλλαι ἐπληρώθησαν μὲ ἄλλας διεθνῶς γνωστὰς ὀδοντοκρέμας (Εἰκὼν Νο 2, 3).

Ἡ πολὺ καθαρὰ περιοχὴ ἡ σχηματισθεῖσα γύρω τῆς ΚΟΛΥΝΟΣ ΣΟΥΠΕΡ ΟΥΑΪΤ δεικνύει τὸν βαθμὸν τῆς προστασίας τῶν ὀδόντων κατὰ τῆς τερηδόνος Αἱ ἄλλαι ὀδοντόκρεμαι δεικνύουν τὴν ἀνεπαρκῆ ἐπίδρασιν.

ἀνήκει σ' ἄλλο αὐτοκίνητο: μιὰ «Ὀλντσμόμπιλ» ποὺ τὴν κλέψανε πρὸ δυὸ μηνῶν, στὸ Μπροῦκλιν! Φυσικά, ἔβωσα διαταγὴ νὰ ψάξουν γιὰ τὴν «Πόντιακ».

— Ἔκαμα ἴσως κουταμάρα ποὺ δὲ σᾶς ἔδωσα εὐθὺς ἀμέσως τὸν ἀριθμὸ τῆς «Πόντιακ», παραδέχτηκε ὁ Μπάρτ. Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ σᾶς ὠφελοῦσε πολύ. Ὁ Βαλντὲζ ἦταν ἤδη νεκρὸς ἐδῶ καὶ πολλὲς ὧρες, ὅταν ἀνακάλυψα αὐτὸ τ' αὐτοκίνητο.

— Πάντως κάνατε γκάφα, δήλωσε ὁ Ρομάνο. Ἔτσι συμβαίνει δυστυχῶς κάθε φορὰ ποὺ γίνεται ἕνα ἔγκλημα: Ὅσοι βρίσκονται ἀνακατεμένοι κατὰ κάποιον τρόπο σ' αὐτό, κάνουνε βλακεῖες.

Κατὰ τὶς 5½, ὁ Μπάρτ ξαναβρέθηκε στὸ Γκρῆνουϊτς Βίλλατζ. Νύχτωνε πιά. Γύρισε σπίτι του μὲ ταξί, τάϊσε τὸ σκύλο του, μπῆκε στὴν κρεβατοκάμαρά του κι' ἄνοιξε ἕνα κλειδωμένο ντουλάπι τοῦ τοίχου.

Ὁ πατέρας του, ποὺ χρημάτισε πρὶν ἀπ' αὐτὸν ἀρχισυντάκτης στὴν ἴδια ἐφημερίδα, θεωρεῖτο πάντα ἕνας ἀπὸ τοὺς κομψότερους ἀνθρώπους τοῦ Μπροντγουαίη. Ὅταν πέθανε, ἄφισε μιὰ πλούσια γκαρνταρόμπα.

Ὁ Μπάρτ εἶχε χαρίσει τὸ μεγαλύτερο μέρος της σὲ κάτι φουκαροὺς, σὰν τὸν Ἔντι Ο' Γκράντυ, τὸν ἀπόστρατο λοχία. Μιὰ αἰσθηματικότης ὅμως δὲν τὸν ἄφισε ν' ἀποχωρισθῇ ὡρισμένα ροῦχα ποὺ προτιμοῦσε ὁ πατέρας του, προπάντων δὲ ἕνα παλτὸ μπλὲ μαρὲν μὲ βελουδένιο γιακά, δυὸ φορεσιές, μερικὲς γραβάτες καὶ μιὰ ρεμπούμπλικα.

Ἐξέτασε τώρα ὅλ' αὐτά, μὲ ὕφος συλλογισμένο. Σὰν δημοσιογράφος ποὺ ἦταν, ἤξερε πὼς ὁ μέσος ἄνθρωπος, ὅταν δίνη τὴν περιγραφὴ κάποιου ἄλλου, περιορίζεται κυρίως στὰ ροῦχα του...

Θεώρησε περιττὸ ν' ἀλλάξη κοστούμι ἢ πουκάμισο. Ἀρκέστηκε νὰ βγάλη τὴ γραβάτα του καὶ νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ μ' ἕνα παπιγιὸν μὲ βούλες. Δὲν εἶχε φορέσει ποτὲ τέτοιου εἴδους γραβάτα, καὶ δυσκολεύτηκε ἀρκετὰ γιὰ νὰ τὴ δέσῃ μὲ τὰ χοντρὰ δάχτυλά του.

Στὸ τέλος, τὸ παπιγιὸν ἦταν λιγάκι στραβοδεμένο, ἀλλὰ ὑποφερτό. Τὸ παλτὸ μὲ τὸ βελουδένιο γιακὰ τοῦπεφτε λίγο στενό, κι' ἀναγκάστηκε νὰ τ' ἀφίση ξεκούμπωτο. Ἀντίθετα, τὸ καπέλλο ἦταν φαρδύ. Χρειάστηκε λοιπὸν νὰ τὸ παραγεμίση ἀπὸ μέσα μὲ χαρτιά.

Κυττάχτηκε ὕστερα στὸν καθρέφτη καὶ χαμογέλασε μ' ἱκανοποίηση.

Καθὼς κλείδωνε τὸ ντουλάπι, θυμήθηκε ξαφνικὰ πὼς δὲν εἶχε ἀλλάξει τὴν κλειδαριὰ τῆς ἐξώπορτάς του. Θἄβρισκε ὅμως ἀνοιχτὸ κανένα κλειδαράδικο, τὸ Σαββατόβραδο;... Στὸ κάτω-κάτω, δὲν ὑπῆρχαν πολλὰ πράγματα γιὰ κλέψιμο στὸ διαμέρισμά του, ἐκτὸς ἀπὸ δυὸ μποτίλιες οὐίσκυ καὶ ἐντεκα κεντητὰ γιλέκα.

Ἡ πόρτα εἶχε ἕνα σύρτη, ποὺ δὲν τὸ ἔβαζε ποτέ. Ἀπόψε ὅμως θὰ τὸν χρησιμοποιοῦσε, ὅταν θὰ πήγαινε νὰ πλαγιάσῃ, γιὰ τὴν περίπτωσι ποὺ θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ τὴ νύχτα κανένας δολοφόνος ἐφοδιασμένος μὲ ἀντικλείδι...

Πρὶν φύγη, ζήτησε στὸ τηλέφωνο τὴ Ντόροθυ. Ἐκείνη τοῦ εἶπε πὼς πήγαιναν ὅλα καλά. Εἶχε ἀλλάξει ὅλες τὶς κλειδαριὲς τοῦ σπιτιοῦ της. Ὁ Γκρῆρσον, ὁ ντέτεκτιβ, δὲν εἶχε θεωρήσει ἀναγκαῖο νὰ περάσῃ ἐκεῖ καὶ δεύτερη νύχτα. Φύλαγαν ὅμως ἀστυφύλακες, μπροστὰ καὶ πίσω ἀπ' τὸ σπίτι, μέρα καὶ νύχτα.

Ὁ Χάρντιν πῆγε πεζὴ στὸ μπὰρ τοῦ Σλίγκο, ὅπου ὁ Μακλάρεν κι' ἄλλοι ταχτικοὶ πελάτες σχολιάσανε τὸ ἀσυνήθιστο ντύσιμό του. Κατὰ τὶς 10, ἄρχισε νὰ πεινάη.

Σκόπευε νὰ κάνη μιὰ ἐπίσκεψι στὸ Μπρούφφα, γιὰ τὴν ἀναμνηστικὴ βραδυὰ τοῦ Μάϊκ. Ἤξερε, αὐτὸ δὲν τοῦ ἄρεσε καθόλου... Μολονότι τοῦ εἶχε πῆ ὁ Μπρούφφο πὼς θἄτρωγε καὶ θἄπινε ὅσο ἤθελε, δὲν εἶχε ὄρεξι νὰ ἀρχοπαρήσῃ. Πῆγε λοιπὸν πρῶτα στὸ «Μαστίγιο», ὅπου δείπνησε βιαστικά, σχεδὸν στὸ πόδι.

Τὸ ρεστωρὰν τοῦ Μπρούφφο ἦταν μισοσκοτεινό, γιατὶ δὲν εἶχαν ἀνάψει τὴ φωτεινὴ ἐπιγραφή του. Μερικὰ αὐτοκίνητα ἤταν σταματημένα ἐκεῖ κοντά. Ἀλλ' ὁ Χάρντιν δὲν τοὺς ἔδωσε προσοχή.

Μιὰ χειρόγραφη ἐπιγραφή, κρεμασμένη στὴν πόρτα, ἔλεγε:

«Κλειστὸν λόγω ἰδιωτικῆς συγκεντρώσεως».

Ὁ Μπρούφφο ὑποδέχτηκε τὸ Χάρντιν στὴν πόρτα καὶ τοῦ ἔσφιξε δυνατὰ τὸ χέρι, λέγοντάς του:

— Φοβόμουν μήπως δὲν ἔρθετε... μήπως διστάσετε, ἐπειδὴ δὲν εἴσαστε πολὺ τοῦ κύκλου μας...

Καὶ τὸν πῆρε μέσα στὸ μπάρ, ὅπου καμμιὰ ἐξηνταριὰ ἄνθρωποι φλυαροῦσαν μπροστὰ στὸ μπάγκο ἢ σὲ μικρὲς συντροφιὲς σκορπισμένες στὴ σάλλα. Μιλοῦσαν σιγανὰ ἀκόμα. Θὰ δυνάμωναν τὴ φωνή τους ἀργότερα, ὅταν θἄχανε πιῆ καλά.

Ὁ Μπρούφφο συνώδεψε τὸ Χάρντιν ὡς τὸ μπάγκο καὶ φώναξε στὸ μπάρμαν:

— Ἕνα ποτῆρι ἀπ' τὸ καλύτερο πιοτὸ ποὺ ἔχομε, γιὰ τὸ Μπάρτ Χάρντιν, τὸν καλύτερο φίλο τοῦ Μάϊκ Ἔνσλι!

Ὅλα τὰ κεφάλια γύρισαν πρὸς τὸ μέρος τους. Πολλοὶ χαιρετησοβαρότητα. Ὁ Μπάρτ ἤξερε πολλοὺς ἀπ' αὐτούς, τουλάχιστον ἐξ ὄψεως: διαφημιστές, συνεργάτες τοῦ ραδιοφώνου καὶ τῆς τηλεοράσεως, δημοσιογράφους, ἠθοποιοὺς πρόσωπα, καθένας στὴν ἐπουδικότητά του, καὶ κέρδιζαν πολλὰ λεφτά.

Ὁ μπάρμαν εἶχε βάλει κι' ὅλας στὸ Μπάρτ ἕνα μεγάλο ποτῆρι παρεῖ ἐκεῖνος στὸ χέρι του, τὸν πλησίασε ἕνας ἄντρας ἀδύνατος μὲ ρίπου ἀνάστημα καὶ τὴν ἴδια μεμοστασιὰ μ' αὐτόν, ἀλλὰ πλησίασε στὰ 60.

"Οπως κι' ὁ Μπάρτ, φοροῦσε κι' αὐτὸς ἕνα κεντητὸ γελέκο, πολὺ πιὸ φανταχτερὸ ἀπ' τὰ γιλέκα τοῦ Χάρντιν.

Λεγότανε Τόμμυ Ρόνκανον. Ἦταν, ἐδῶ καὶ 25 χρόνια, ἀνταποκριτὴς μιᾶς ἐφημερίδος στὸ ἐξωτερικό. Βρισκόταν ὅμως συχνότερα στὴ Νέα Ὑόρκη παρὰ στὴν Εὐρώπη.

— Ἐρχόμουν νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμη, ἀγαπητέ μου Χάρντιν! φώναξε. Βλέπω ὅμως πὼς ἀπόψε δὲ φοράτε κεντητὸ γελέκο.

— Νὰ μοῦ ζητήσετε συγγνώμη; Γιατί;

— Διάβολε! Γιατὶ φοράω γελέκο κεντητό, ἐνῶ ἐσεῖς ἔχετε σχεδὸν τὸ μονοπώλιο σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Εἶναι τὸ σῆμα κατατεθέν σας, ἂς ποῦμε... Μὰ μ' ἄρεσε τόσο πολύ, ὥστε δὲ μπόρεσα ν' ἀντισταθῶ στὸν πειρασμό!

Ἔπειτα ὁ Ρόνκανον ἀπομακρύνθηκε, ἀφοῦ ἔκανε νόημα σὲ κάποιον, στὸ βάθος τῆς σάλλας.

Πλησίασαν ὕστερα κι' ἄλλοι τὸ Χάρντιν, γιὰ νὰ τοῦ μιλήσουν γιὰ τὰ χαρίσματα τοῦ Ἔνσλι καὶ γιὰ τὸν πρόωρο θάνατό του.

Ὅταν ὁ Μπάρτ βαρέθηκε πιά, ἔφυγε κρυφά. Δὲν κύτταξε καὶ πάνα κοντὰ στὸ ρεστωράν. Ἔτσι, ἐδῶ τὸ πράσινο ἀμάξι ποὺ τάθμευε στὴ σκιά.

ΙΔ'

Ὁ σωφὲρ τῆς «Πόντιακ», ποὺ ἐκόταν ἀντίκρυ στὸ ρεστωράν τοῦ Μπρούφφο, μουρμούρισε:

— Κάποιος βγαίνει!

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ καθόταν στὸ τσίνο κάθισμα, κατέβασε τὸ τζάμι, κύτταξε καὶ εἶπε:

— Δὲν εἶν' αὐτός. Διακρίνω ἀπὸ δῶ τὸ ντύσιμό του... Ἔχει ἀνοιχτὸ τὸ παλτό του καὶ βλέπω πὼς δὲ φοράει κεντητὸ γελέκο! Δὲν εἶν' ἄλλωστε αὐτὸ τὸ καπέλλο του, οὔτε τὸ παλτό του...

Ὁ σωφὲρ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Μπορεῖ νὰ μὴ φόρεσε γελέκο καὶ ν' ἄλλαξε καπέλλο καὶ παλτό, παρατήρησε. Ἡ μύτη του εἶναι λίγο γαμψή. Τέτοια μύτη ἔχει κι' ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζητᾶμε.

Ἀλλ' ὁ ἐπιβάτης τοῦ αὐτοκινήτου δὲν πείσθηκε.

— Δὲ φαίνεται ἀπὸ δῶ ἡ μύτη του, εἶπε. Εἶναι πολὺ μακουά... Σᾶς εἶπα πὼς εἶδα τὸν ἄνθρωπό μας νὰ μπαίνη στοῦ Μπρούφφο, ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα. Φορᾶγε τὸ πλουμιστὸ γελέκο του καὶ δὲν εἶχε αὐτὸ τὸ παλτὸ καὶ τὸ καπέλλο. Τὸν εἶδα ἀπὸ πολὺ κοντά, ὅταν μπῆκε. Εἶχε μάλιστα ἄσπρα μαλλιά. Αὐτὸς ἤτανε!

— Κανεὶς δὲν εἶπε ποτὲ πὼς ὁ Χάρντιν ἔχει ἄσπρα μαλλιά, παρατήρησε ὁ σωφέρ. Εἶναι ἀνοιχτόξανθος.

— Ἐσὺ νὰ κυττάζῃς τὸ τιμόνι σου, εἶπε ὁ ἄλλος νευριασμένος. Τὰ ρέστα εἶναι δική μου δουλειά.

— Καλά, καλά! Μὴ θυμώνης!

— Μὰ εἶναι νὰ μὴ θυμώνω; Δὲ φτάνει ποὺ μοῦ φορτώσανε αὐτὸ τὸ μπελᾶ, ἐνῶ θὰ προτιμοῦσα νὰ μοῦ ἀναθέσουνε τὴ λεγάμενη τῆς Μπήκμαν Πλέϊς; Ἐκείνη ὅμως πᾶ ἀνάλαβε ὁ βλάκας, ὁ ἐρασιτέχνης ποὺ τὰ κάνει ὅλα θάλασσα.. Ἄ, αὐτὸς ποὺ βγῆκε ἀπ' τὸ ρωτσράν, σταμάτησε καὶ μιλάει μὲ κάποιον.

— Ποιὸς εἶναι; Κανένας γνωστός σου;

— Ὄχι. Σίγουρα, κάποιος σελέμης, θἄναι ποὺ πάει γιὰ τρόικα.

Πραγματικά, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔβγαινε ὁ Χάρντιν, ξεπρόβαλε ἀπὸ τὴ σκιὰ ἕνας ψηλὸς γέρος καὶ τὸν πλησίασε. Ἦταν ὁ Ἔντι Ο' Γκράντυ, ὁ ἀπόστρατος λοχίας.

— Καλησπέρα, καπετάνιο μου, τὸν χαιρέτησε. Τρόμαξα νὰ σᾶς γνωρίσω, ἔτσι ποὺ ἔχετε ἀλλάξει... Σᾶς ζητοῦσα ὅλο τὸ βράδυ. Πῆγα στοῦ Σλάσερ, ἀλλὰ μόλις εἴχατε φύγει. Τὸ ἴδιο καὶ στὸ «Μαστίγιο»... Μοῦ εἴπανε πὼς εἴχατε ἔρθει ἴσως ἐδῶ... Ἔτρεξα ἀμέσως. Μὰ αὐτὸς ποὺ φυλάει στὴν πόρτα, δὲν ἤθελε νὰ μ' ἀφίσῃ νὰ μπῶ, ἐπειδὴ εἶναι, λέει, ἰδιωτικὴ συγκέντρωσι μὲ προσκλήσεις. Περίμενα λοιπὸν ἀπ' ἔξω.

— Μὰ τί τρέχει, γέρο μου; ρώτησε χαμογελῶντας ὁ Μπάρτ. Ἔμεινες πάλι ἀπέναντι καὶ θὲς νὰ σὲ κεράσω;

— Ὄχι, καπετάνιε μου, δὲν εἶν' αὐτό. Θἄθελε νὰ σᾶς δῇ ὁ Μὲ Σέλιγκ. Εἶναι ἐπείγον. Μοῦ εἶπε μάλιστα νὰ μὴ γυρίσω πίσω ἂν δὲ σᾶς βρῶ.

— Πῶς! Τί μὲ θέλει πάλι;.. Ἂν δὲν εἶχε στείλει σένα, θὰ τοῦστελνα πίσω τὸν ἀπεσταλμένο του μὲ σπασμένα δόντια... Μὰ τὸ ξέρει, καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς σὲ διάλεξε!

— Ὄχι, ὄχι! διαμαρτυρήθηκε ὁ γέρος. Ὁ Σέλιγκ μοῦ εἶπε πὼς πρέπει νὰ σᾶς δῶ ἀμέσως, γιὰ κάτι πολὺ σοβαρό!

— Ἔερω τί μὲ θέλει, εἶπε ὁ Μπάρτ. Τοῦ χρωστᾶω λεφτὰ ἐδῶ κι' ἕξη μέρες. Καὶ φοβᾶται μήπως δὲν τοῦ τὰ δώσω.

— Ὄχι, καπετάνιε μου, δὲν ἔκανε καθόλου λόγο γιὰ λεφτά. Πρέπει ὅμως νὰ σᾶς δῇ, ὁπωσδήποτε... Εἶναι κάτι σπουδαῖο... Γιὰ σᾶς, ὄχι γιὰ κείνον!

— Καλά, θὰ πάω, εἶπε ὁ Μπάρτ. Ὄχι γι' αὐτὸ τὸ κάθαρμα, τὸ Σέλιγκ, ἀλλὰ γιὰ σένα μονάχα, γιὰ νὰ μὴ χάσῃς τὴ δουλειά σου. Πρέπει ἄλλωστε νὰ τὸν πληρώσω, ὅπως καὶ νάναι! Ποῦ θὰ τὸν βρῶ ἀπόψε;

— Παίζει πόκερ, σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου «Τὰ ὅπλα τοῦ Κολόμβου». Ἔχω τὸν ἀριθμό.

Βρῆκαν ἕνα ταξί, στὴν Τεσσαρακοστὴ ἔκτη Ὁδό. Δέκα λεπτὰ ἀργότερα, εἶχαν φτάσει στὸν προορισμό τους.

Τὸ ξενοδοχεῖο ἐκεῖνο ἦταν ἄλλοτε πρώτης τάξεως, εἶχε ὅμως ξεπέσει ἀπὸ τότε ποὺ γίνανε δυὸ ἐγκλήματα σ' αὐτό.

Ὁ γερο-λοχίας ὡδήγησε τὸ Μπάρτ στὸ ἕβδομο πάτωμα καὶ χτύπησε μιὰ πόρτα. Ἕνας νέος μὲ γουρλωτὰ μάτια μισάνοιξε καὶ κύτταξε ἔξω.

— Ἄνοιξε! διάταξε ὁ Ἔντι Ο' Γκράντυ. Εἶναι ὁ Μπάρτ Χάρντιν, Ὁ Σέλιγκ θέλει νὰ τὸν δῇ ἀμέσως.

Ἀλλ' ὁ νέος δίστασε ἀκόμα. Κύτταξε τὸ Μπάρτ.

— Ἄκουσες τί σοῦ εἶπανε; γαύγισε ἐκεῖνος. Τσακίσου γρήγορα ν' ἀνοίξῃς!

Καὶ κατάφερε μιὰ δυνατὴ κλωτσιὰ στὴν πόρτα, ποὺ πέταξε τὸ θυρωρὸ τρία μέτρα μακρυά.

Ὁ Σέλιγκ ἄκουσε τὸ θόρυβο καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο ὅπου χαρτοπαίζανε. Ἦταν ἕνας ἀνθρωπάκος κοντός, φαλακρός, μὲ πρησμένα μάτια καὶ σουβλερὴ μύτη. Εἶχε μακρυὰ χέρια πιθήκου, ποὺ τὸν κάνανε νὰ φαίνεται καμπούρης.

Φοροῦσε ἄσπρο πουκάμισο καὶ μιὰ γραβάτα μὲ πολύχρωμα λουλούδια ζωγραφισμένα μὲ τὸ χέρι.

— Γειά σου, Χάρντιν, εἶπε.

— Ἀκοῦστε με, Σέλιγκ. Ξεδουλῶστε τ' αὐτιά σας... Ξέρω πὼς εἴσαστε ἕνας φασουλῆς τοῦ Λέννυ Φάσιο. Αὐτὸς σᾶς διευθύνει ὅπως τοῦ ἀρέσει... Μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι σὰν καὶ σᾶς. Ἔχω ἀξιοπρέπεια.

»Ἤρθα γιατὶ μοῦ στείλατε ἕνα φίλο μου. Ἂν ἐρχόταν, ὰς ποῦμε, αὐτὸς ποὺ μοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα, θἀ γύριζε πίσω ὁ μισός!

Ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του πέντε ἑκατοστάρικα καὶ τὰ πέταξε χάμω, μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Σέλιγκ.

— Πᾶρτε τὰ λεφτά σας! φώναξε.

Μιὰ ἄγρια λάμψι πέρασε ἀπ' τὰ μάτια τοῦ Σέλιγκ. Ὁ ἄνθρωπός του ἔκαμε ἕνα βῆμα μπροστά.

— Δὲν τὰ παίρνετε; πρόσθεσε ὁ Μπάρτ. Μήπως θέλετε νὰ σᾶς δώσω πίσω ἕξη, γιὰ τὰ πέντε ποὺ μοῦ δανείσατε; Αὐτὸ εἶναι. Βρωμο-τσιφούτη;

Ὁ σωματοφύλακας ἔκαμε ἄλλο ἕνα βῆμα. Ἀλλ' ὁ Σέλιγκ τοῦ ἔγνεψε νὰ μὴν ἀνακατευτῇ.

— Ὄκέϋ, εἶπε. Θὲς νὰ δῇς τὸ Μὲ Σέλιγκ νὰ ταπεινώνεται μπροστά σου; Δὲν εἶναι περήφανος ὁ Σέλιγκ. Μπορεῖ νὰ σκύψῃ!

Πραγματικά, ἔσκυψε, μάζεψε ἀπὸ χαμὼ τὰ χαρτονομίσματα καὶ τὰ πέταξε πάνω στὸ τραπέζι.

— Δὲν ἤξερα κὰν πὼς μοῦ χρωστοῦσες λεφτά! πρόσθεσε. Δὲν εἶχα κυττάξει τὰ βιβλία μου! Ὄχι, δὲ σὲ ζήτησα γι' αὐτό... Θἄπρεπε νὰ μὲ ξέρῃς καλύτερα! Ἂν σοῦ χρειάζωνται αὐτὰ τὰ λεφτά, κράτησέ τα. Μοῦ τὰ δίνεις πίσω τοῦ χρόνου.

— Γιατί μὲ ἤθελες λοιπόν; ἀπόρησε ὁ Μπάρτ.

— Καθησε! Καὶ πρέμησε, γιὰ νὰ σοῦ ἐξηγήσω.

Στράφηκε στὸ σωματοφύλακά του καὶ πρόσθεσε:

— Ὁ κ. Χάρντιν πίνει μόνο ἰρλανδέζικο οὐίσκυ. Πήγαινε νὰ φέρῃς μιὰ μποτίλια.

Ὁ ἄλλος ὑπάκουσε. Ἔφερε τὴ μποτίλια κι' ἕνα ποτῆρι.

— Σερβίρισου! εἶπε ὁ Σέλιγκ στὸ Μπάρτ. Ἐγὼ δὲν πίνω τόσο δυνατὰ πιστά!

Ἀφοῦ γέμισε ὁ Χάρντιν τὸ ποτῆρι του, ὁ Σέλιγκ πρόσθεσε:

— Ἐγὼ θέλησα νὰ σοῦ προσφέρω μιὰ ἐξυπηρέτησι, καὶ σὺ γιὰ πληρωμὴ προσπαθεῖς νὰ μὲ ταπεινώσῃς! Ἔχεις ἀκούσει ποτὲ γιὰ κάποιον Κανεδάρι;

— Τί εἶν' αὐτὸς πάλι;

— Ἕνα παληοτσάμπο. Καὶ σὲ γυρεύει παντοῦ!

— Τί μὲ θέλει;

— Συνήθως, ὅταν ὁ Κανεδάρι γυρεύῃ κάποιον, θέλει νὰ τὸν σκοτώσῃ!

— Πῶς εἶναι αὐτὸς ὁ τύπος; Μπορεῖτε νὰ μοῦ τὸν περιγράψετε;

— Μοιάζει σὰν κουνέλι... γιατὶ ἔχασε κάποτε τὸ πηγούνι του, ἀπὸ μιὰ σφαῖρα. Τ' ἀπάνω δόντια του κρέμονται στὸ κενό, πάνω ἀπ' τὸ μέρος ὅπου θἄπρεπε νὰ βρίσκωνται τὰ κάτω...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Bac-Stick
(ἀποσμητικόν)

Ἀφαιρεῖ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ
τὴν κακοσμία τοῦ ἱδρῶτος

Μόνον τὸ BAC-STICK περιέχει τὸ βακτηριοκτόνον BAC 43 ποὺ ἔχει ἄμεση ἐνέργεια καὶ μεγάλη διάρκεια. Ἀκίνδυνο στὸ δέρμα... Ἕνα δροσερὸ χάδι τοῦ BAC-STICK σᾶς ἀπαλάσσει 24 ὧρες ἀπὸ τὸ ἐφιαλτικὸ συναίσθημα ὅτι ἐνοχλεῖτε τὸ περιβάλλον σας.

Εὔκολο στὴ χρήση, **σίγουρο** στὸ ἀποτέλεσμα.

BAC-STICK μικρὸ γιὰ τὴν τσάντα.
BAC-STICK οἰκονομικὸ μέγεθος γιὰ τὸ σπίτι.

Δροσιὰ - Ἄρωμα - Φρεσκάδα

Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεῖα καὶ Μυροπωλεῖα

OLIVIN - WIESBADEN (ΓΕΡΜΑΝΙΑ)

Σὲ 100 ὧρες

ΘΑ ΜΙΛΗΣΕΤΕ
ΑΓΓΛΙΚΑ
ΓΑΛΛΙΚΑ, ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ
ΙΤΑΛΙΚΑ, ΙΣΠΑΝΙΚΑ κλπ.
Μὲ τὸ Σύστημα LINGUAPHONE
ποὺ ἀρχίζει ἀμέσως μὲ ὁμιλία

Κανένα βιβλίο δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς κάνῃ νὰ μιλήσετε μὲ εὐκέρεια Ἀγγλικὰ ἢ ὁποια ἄλλη γλῶσσα, καὶ μὲ ἄφυρη προφορά. Πρέπει νὰ ἀκούσετε τοὺς ἀνθρώπους τῆς κάθε χώρας νὰ μιλοῦν. Καὶ δὰ τοὺς ἀκοῦτε στὸ σπίτι σας, καὶ μάλιστα τὴν στιγμὴ ποὺ θέλετε, ἀκολουθῶντας τὴν ζωντανὴ διδασκαλία τοῦ LINGUAPHONE μὲ δίσκους ποὺ μιλοῦν. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς βρισκόσαστε μέσα στὸ περιβάλλον τῆς ξένης χώρας, καὶ σὲ 100 ὧρες μιλᾶτε σὰν νὰ ζήσατε μὲ τοὺς γηγενεῖς. Ἡ σπουδὴ μὲ τὸ LINGUAPHONE εἶναι τόσο διασκεδαστική, ποὺ δὲν ἐχετε νὰ ἐπιδυμήσετε τίποτα καλύτερο γιὰ νὰ περάσετε λίγη ὥρα εὐχάριστη μέσα στὴν ἡμέρα.

8 Ἡμερῶν δοκιμή Ἐπισκεφθῆτε μας ἀμέσως σήμερα γιὰ νὰ παρακολουθήσετε ἕνα μάθημα δωρεάν, ἢ ταχυδρομῆστε μας τὸ κατωτέρω ἀπόκομμα γιὰ νὰ λάβετε ἕνα ἐκτάκτως ἐνδιαφέρον πολυσέλιδο, εἰκονογραφημένο τεύχος, ποὺ σᾶς ἐξηγεῖ πὼς θὰ δοκιμάσετε δωρεὰν στὸ σπίτι σας, ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρες, τὸ LINGUAPHONE.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE, Ἑλ. Βενιζέλου 10 (Παν/στημίου) Ἀθῆναι

ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΔΩΡΕΑΝ
Ἂν βρίσκεσθε στὸς Ἀθήνας, ἐλᾶτε νὰ παρακολουθήσετε μιὰ ἐπιδεικτικὴ μαθήματων, χωρὶς καμμιὰ ὑποχρέωσί σας καὶ χωρὶς κανένα ἔξοδο. Καθημερινῶς εἰς τὰς ἐργασίμους ὥρας.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE, Ἑλ. Βενιζέλου 10, Ἀθῆναι

Κύριε Διευθυντα,
Ἀποστείλατε μου παρακαλῶ τὸ δωρεὰν τεῦχος σας χωρὶς καμμιὰ ὑποχρέωσί μου, καὶ κάθε πληροφορία γιὰ τὴ δοκιμή

ΟΝΟΜΑ _____

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ _____

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥ—ΑΕΚ

Η ΑΕΚ ἔχασε μιὰ σπάνια εὐκαιρία ἀπὸ κακὴ τακτικὴ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ἀγώνας τοῦ πρωταθλήματος Ἑλλάδος μεταξὺ τῶν ὁμάδων Ὀλυμπιακοῦ καὶ ΑΕΚ, ἦταν ὁ καλύτερος καὶ ὁ πιὸ ἐνδιαφέρων ἀπ' ὅλους ὅσους παρηκολούθησαν οἱ φίλαθλοι τοὺς τελευταίους τρεῖς μῆνες.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συναντήσεως ἦταν ἰσόπαλο, ἀφοῦ οἱ δυὸ ὁμάδες πέτυχαν ἀπὸ 2 γκόλ. Στὴν οὐσία ὅμως, νικητὴς βγῆκε ὁ Ὀλυμπιακός, ποὺ μὲ τὴν ἰσοπαλία αὐτὴ ἀνακηρύχτηκε πρωταθλητὴς τῆς Ἑλλάδος, γιὰ 15η φορὰ ἀπὸ τῆς δημιουργίας τοῦ πρωταθλήματος καὶ θὰ κατὰ συνέχεια. Αὐτὸ τὸ τέλευταῖο ἀποτελεῖ ἕνα ρεκόρ, ποὺ κατέχει μόνο ὁ Ὀλυμπιακός σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ἡ συνάντησι, ποὺ δόθηκε παρουσίᾳ 25.000 θεατῶν στὸ γήπεδο Καραϊσκάκη, εἶχε ἐντυπωσιακὴ ἔναρξι καὶ ἀπροσδόκητη ἐξέλιξι.

Οἱ παῖκτες τῆς ΑΕΚ ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ φάνηκαν, ὅτι ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ καταβάλουν τὸν ἰσχυρό τους ἀντίπαλο. Ξεκίνησαν μὲ ἀσυνήθη ὁρμὴ καὶ ταχύτητα καὶ βοηθούμενοι ἀπὸ τὸν ἀέρα, ἐξαπέλυσαν ἀστραπιαῖες ἐπιθέσεις, ποὺ ἔφεραν ἀμέσως θετικὰ ἀποτελέσματα. Στὸ 2' ὁ Πολύζος, μ' ἕνα ἰσχυρότατο σούτ, ἀπὸ 40 μέτρα, ποὺ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἀέρα ἔγινε σωστὴ βολίδα, σημείωσε τὸ πρῶτο τέρμα τῆς ὁμάδος του.

Τὴν ἐπιτυχία αὐτὴ τῆς ΑΕΚ τὴν ὑπεδέχθησαν οἱ φίλαθλοι μὲ οὐρανομήκεις ζητωκραυγές. Οἱ ἐπιθέσεις τῆς Ἑνώσεως σὺξήθηκαν. Τὰ σοὺτ διαδέχονται τὸ ἕνα τὸ ἄλλο. Οἱ ἀμυνόμενοι παῖκτες τοῦ Ὀλυμπιακοῦ τὰ ἔχουν χαμένα.

Ὁ Θεοδωρίδης, σὲ ἐκπληκτικὴ φόρμα, δὲν προφταίνει ν' ἀποκρούῃ κεφαλιὲς καὶ σούτ, τὰ ὁποῖα ἀπειλοῦν τὴν ἑστία του ἀπ' ὅλες τὶς μεριές. "Οσο εὐέλικτος καὶ προσεκτικὸς ὅμως κι' ἂν εἶναι, ἀδυνατεῖ ν' ἀποκρούσῃ ἕνα τρομερὸ σοὺτ τοῦ Νεστορίδη ἀπὸ 25 μέτρα στὸ 11' καὶ παραβιάζεται τὸ τέρμα του γιὰ δεύτερη φορά.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν ὀπαδῶν τῆς ΑΕΚ, μετὰ τὴ δεύτερη αὐτὴ ἐπιτυχία εἶναι πρωτοφανής. Ἀντικρύζοντας τὸ ὑπέροχο παίξιμο τῶν κιτρινόμαυρων, ποὺ ἔχουν κυριολεκτικῶς ἀφοπλίσει τοὺς Ὀλυμπιακούς, ζητοῦν ὅλο καὶ περισσότερα γκόλ. Οἱ ἀμυντικὲς γραμμὲς τῶν Πειραιωτῶν δὲν ξέρουν ἀπὸ ποῦ νὰ προφυλαχθοῦν. Τρεῖς τοὐλάχιστο μοναδικὲς εὐκαιρίες χάθηκαν, ποὺ θὰ εἶχαν ἀνεβάσει τὸ σκὸρ σὲ ἀριθμὸ ἀσυνήθη γιὰ τὰ ἑλληνικὰ γήπεδα.

Τὰ γκόλ ποὺ χάνονται ἀπ' τὴν ΑΕΚ, ἀναπερώνουν τὸ ἠθικὸ τῶν Ὀλυμπιακῶν. Στιγματίζα συνέρχονται καὶ ἀποκαθιστοῦν τὴν ἰσορροπία τοῦ ἀγῶνος. Μὲ δυὸ γκόλ εἰς βάρος τους, ἀποδύονται σὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, γιὰ νὰ ἰσορρέσουν ν' ἀνταπεξέλθουν στὶς ὑποχρεώσεις, ποὺ ἔχουν ἀναλάβει ἀπέναντι τοῦ συλλόγου τους, ἀπέναντι τῶν φιλάθλων τους, οἱ ὁποῖοι μὲ τὴ σειρά τους κατέρριψαν ἕνα ἄλλο ρεκόρ. Νικιόταν ἡ προσωλὴς τους ὁμάς μὲ 2—0, κι' ὅμως ὀξτε μιὰ στιγμὴ δὲν τὴν ἐγκατέλειψαν στὴν τύχη της. Ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ σκόρ, παρώτρυναν μὲ θέρμη τὰ ἰνδάλματά τους, βέβαιοι, ὅτι θὰ πραγματοποιηθῇ τὸ θαῦμα. Στὸν τομέα αὐτὸ οἱ φίλαθλοι τοῦ Ὀλυμπιακοῦ κατέρριψαν κάθε ρεκὸρ φανατισμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως. Καὶ ὅσο κι' ἂν φανῇ παράξενο, σημαντικὸ ποσοστὸ τῆς ἐπιτυχίας τῶν ἐρυθρολεύκων ὀφείλεται στὴν πίστι καὶ στὸν ἐνθουσιασμὸ τῶν φιλάθλων, ποὺ ἔχει ὁπαδοὺς ἡ ὁμάδα τους.

Μετὰ τὸν κατευνασμὸ τῆς καταπληκτικῆς δραστηριότητος τῶν κυνηγῶν τῆς ΑΕΚ, ἐπῆλθε μιὰ ἰσορροπία. Οἱ Ὀλυμπιακοὶ μὲ τὴ σειρά τους ἀναλαμβάνουν πρωτοβουλία καὶ πραγματοποιοῦν τὶς πρῶτες σημαντικὲς ἐπιθέσεις. Ἡ ἀτυχία τῆς ΑΕΚ στὸ νὰ ἐπιτύχῃ κι' ἄλλα τέρματα τὴ στιγμὴ τῆς ἀσύλληπτης ρέντας της καὶ ἡ πεποίθησι τῶν παικτῶν τοῦ Ὀλυμπιακοῦ, ποὺ δὲν ἀπογοητεύθηκαν ποτέ, συνέθεσαν τὶς βάσεις γιὰ τὸ θρίαμβο.

Σὲ μιὰ ἀπ' τὶς ἐπιθέσεις τοῦ Ὀλυμπιακοῦ στὸ 36' ὁ Ὑφαντῆς δέχτηκε μιὰ ὁμορφη πάσα ἀπὸ τὸν Παπάζογλου καὶ μὲ ψυχραιμία μείωσε τὴ διαφορὰ σὲ 2—1. Ἀπ' τὴ στιγμὴ αὐτή, ὅλοι εἶχαν πεισθῇ, ὅτι ὁ Ὀλυμπιακὸς θὰ πραγματοποιοῦσε τὸν ἄθλο τῆς ἰσοφαρίσεως. Γι' αὐτὸ ὅμως βοήθησε περισσότερο ἡ ΑΕΚ, ἡ ὁποία στὴν ἐπανάληψι ἔκανε τὸ θανάσιμο σφάλμα νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἄμυνά της γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὸ σκόρ.

Οἱ μέσοι Παπαποστόλου καὶ Πολύζος ἀφησαν τὸ κέντρο στὴ διάθεσι τῶν ἀντιπάλων τους καὶ ὁ Κανάκης ἐνδιαφέρθηκε γιὰ ἀνασταλτικὲς προσπάθειες κι' ἐγκατέλειψε τὸν ἐπιθετικὸ ρόλο τοῦ α' ἡμιχρόνου.

Οἱ Ὀλυμπιακοὶ δὲν ἔχασαν εὐκαιρία. Τοὺς ἔκαναν ἕνα ἀναπάντεχο δῶρο καὶ φυσικὰ δὲν ἔχασαν τὴν εὐκαιρία. Χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ τὸ καταλάβουν, ἀφοῦ ἐξασφάλισαν τὸν πλήρη ἔλεγχο στὸ κέντρο τοῦ γηπέδου, περιέσφιγγαν τὴν ἑστία τοῦ Σεραφείδη ὅλο καὶ πιὸ πολύ, μέχρις ὅτου στὸ 26' ὁ Παπάζογλου, μὲ κεφαλιά, κατόπιν κτυπήματος κόρνερ, πέτυχε τὴν ἰσοφάρισι.

Τὸ τί ἔγινε στὸ γήπεδο δὲν εἶναι εὔκολο νὰ περιγραφῇ. Ἡ ἀτμόσφαιρα δονεῖται ἀπὸ ἀλαλαγμοὺς χαρᾶς.

Οἱ κιτρινόμαυροι ἀντιλαμβάνονται τὸ σφάλμα τους καὶ ἐπανέρχονται στὸν τρόπο, ποὺ ξεκίνησαν. Τὰ λίγα λεπτά, ποὺ ἀπομένουν, τοὺς ὑπογραμμίζουν τὸ λάθος τους μὲ ζωηρὰ χρώματα. Ἐνῶ εἶναι σχεδὸν ἡμιθανεὶς ἀπὸ ἀπογοήτευσι, βρίσκονται πάλι ἐπιτιθέμενοι καὶ περιφιγγυροῦν τοὺς Ὀλυμπιακοὺς στὰ καρρέ τους. Πρὸς στιγμὴν πιστεύουν, ὅτι μποροῦν νὰ κερδίσουν ἔστω καὶ τὴν τελευταία στιγμή. Δὲν ἔχουν ὅμως περιθώριο χρόνου. Παρ' ὅλα αὐτά, 3 λεπτὰ πρὶν ἀπ' τὴ λῆξι τοῦ ἀγῶνος, ἀν ὁ Σταματιάδης δὲ βιαζότανε, καθὼς εἶχε βρεθῇ μόνος του μὲ τὸ Θεοδωρίδη, ἴσως νὰ χάριζε στὴν ὁμάδα του μιὰ νίκη, ἡ ὁποία χάθηκε ἀπὸ ἔλλειψι ψυχραιμίας καὶ τακτικῆς.

Σ' αὐτὸν τὸν τιτάνειο ἀγῶνα ὅλοι ἀγωνίστηκαν ὑπεράνθρωπα. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ξεχώρισαν οἱ Μπέμπης, Θεοδωρίδης, Στεφανάκος, Ἰωάννου, Βερνέζης, Πολύζος, Νεστορίδης καὶ Κανάκης.

Ὁ εἰδικὰ ἀφιχθεὶς Ἱσπανὸς διαιτητὴς κ. Χοσὲ Ὀρντιζ ντὲ Μεντεμέλ ἐφάρμοσε ἕνα τρόπο διαιτησίας, ποὺ χωρὶς νὰ ζημιώσῃ καμμιὰ ὁμάδα, ξάφνιαζε τοὺς παίκτες. Ἄφηνε τὸ παιγνίδι νὰ κυλᾶ στὸ ρυθμό του καὶ διέκοπτε γιὰ φάουλ μόνο σὲ πολὺ σοβαρὲς περιπτώσεις. Πολλὰ ἐμφανῆ ἀκούσια «χέρια» παραμερίστηκαν.

Οἱ συνθέσεις τῶν ὁμάδων, ποὺ ἔκλεισαν τὸν κύκλο τοῦ πρωταθλήματος Ἑλλάδος, ἦταν οἱ ἑξῆς:

Ὁ λ υ μ π ι α κ ὸ ς: Θεοδωρίδης, Ξανθόπουλος, Σούλης, Στεφανάκος, Πολυχρονίου, Ἰωάννου, Γκαβέτσος, Παπάζογλου, Ὑφαντῆς, Μπέμπης, Ψύχος.

Α. Ε. Κ.: Σεραφείδης, Γαβανᾶς, Βερνέζης, Τσαγκάρης, Πολύζος, Παπαποστόλου, Σταματιάδης, Κανάκης, Νεστορίδης, Πετρίδης, Τσανούλας.

Χ. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Ὑφαντῆς ἐπιτυγχάνει τὸ πρῶτο γκόλ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Τετραπλῆ πυραμίδα

Τὸ φωνῆεν τοῦ κέντρου εἶναι τὸ «Ε».

ΠΡΟΣ ΤΟ Α'

2) ΜΕ. 3) ΕΜΑ. 4) ΔΕΜΑ. 5) ΔΕΣΜΑ. 6) ΕΔΕΣΜΑ.

ΠΡΟΣ ΤΟ Β'

2) ΔΕ. 3) ΙΔΕ. 4) ΙΔΕΑ. 5) ΔΕΞΙΑ. 6) ΑΔΕΞΙΑ.

ΠΡΟΣ ΤΟ Γ'

2) ΕΙ. 3) ΕΙΣ. 4) ΕΡΙΣ. 5) ΜΕΡΙΣ. 6) ΗΜΕΡΙΣ.

ΠΡΟΣ ΤΟ Δ'

2) ΕΝ. 3) ΜΕΝ. 4) ΕΜΟΝ. 5) ΜΕΙΟΝ. 6) ΛΕΜΟΝΙ.

Σωστὸ-Λάθος

1) ΣΩΣΤΟ. 2) ΛΑΘΟΣ (ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ, στὴ Φλωρίδα). 3) ΣΩΣΤΟ (1930). 4) ΣΩΣΤΟ (ἐκτὸς ἀπὸ τὸ βασιλιᾶ καὶ τὴ βασίλισσα). 5) ΣΩΣΤΟ (σχεδὸν τριπλάσιο: ἕνα ἑκατομμύριο τετραγωνικὰ χιλιόμετρα). 6) ΛΑΘΟΣ (διελύθησαν). 7) ΣΩΣΤΟ. 8) ΛΑΘΟΣ (40.000.000 μέτρα). 9) ΛΑΘΟΣ (ὑπολογίζεται ὡς τέρμα). 10) ΛΑΘΟΣ (τοῦ Διός). 11) ΣΩΣΤΟ (δυὸ φορές). 12) ΛΑΘΟΣ (ἦταν ἕνας Γερμανὸς ποιητὴς τοῦ 13ου αἰῶνος).

Ὀνόματα καὶ ψευδώνυμα

1) Τζέην Γουάιμαν. 2) Ντάννυ Καίη. 3) Ρόντα Φλέμινγκ. 4) Ντὴν Μάρτιν. 5) Κλωντὲτ Κολμπέρ. 6) Κάρυ Γκράντ. 7) Λίντα Κρίστιαν. 8) Στιούαρτ Γκρέϋντζερ. 9) Ὑδὸν ντὲ Κάρλο. 10) Μάριο Λάντσα.

Διπλῆ ἀκροστιχὶς

Οἱ δυὸ ποιητὲς εἶναι ὁ ΣΟΛΩΜΟΣ καὶ ὁ ΠΑΛΑΜΑΣ. Οἱ δὲ λέξεις ποὺ τοὺς σχηματίζουν: 1) ΣηΠια, 2) ΟρΑτιος, 3) ΛίλΚη, 4) ΩσΑννά, 5) ΜΪΜος, 6) ΟνΑγρος, 7) ΣΩΣμα.

Ὅλοι ζωγράφοι

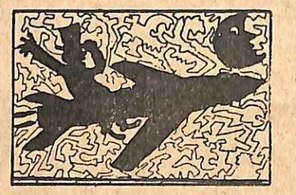

Τὸ σχέδιό μας δείχνει καθαρὰ τὴ κόνα ποὺ ἔπρεπε νὰ ἐμφανιστῇ μετὰ τὸ μούρισμα.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 751 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΕΚΤΙΣΙΣ — ΑΙΣΘΗΜΑ. 2) ΑΥΛΟΣ — ΑΚΥΡΑ. 3) ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ — ΑΡΑΙΟΣ. 4) ΔΗΛΟΣ — ΑΛΑΒΑΚΑ — ΝΑΤ. 5) ΗΤΙΣ — ΔΡΙΜΟΝΙ — ΠΑΣΑ. 6) ΜΗΝ — ΑΠΛΑ — ΑΡΣΙΣ. 7) ΟΣΙΡΙΣ — ΣΤΑΛΙΝΟ — ΣΙ. 8) ΚΙΜΑΣ — ΑΤΑΦΑ. 9) ΜΟΝΩΣΙΣ — ΝΤΑΚΟΤΑ. 10) ΣΙΔΩΝ — ΑΜΑΡΑ. 11) ΝΑ — ΣΙΝΑΣΟΣ — ΑΛΑΣΚΑ. 12) ΑΝΟΙΑ — ΑΥΠΩ — ΘΩΡ. 13) ΜΑΡΣ — ΠΟΡΙΣΜΑ — ΧΑΔΙ. 14) ΑΜΑ — ΑΡΑΙΩΜΑ — ΑΥΛΩΝ. 15) ΣΑΤΙΡΑ — ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΗ. 16) ΟΣΙΟΣ — ΜΗΤΡΑ. 17) ΑΝΑΣΣΑΙ — ΜΗΡΙΑΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΕΚΔΗΜΟΣ — ΑΝΑΜΑΣΩ. 2) ΑΙΤΗΣ — ΑΝΑΜΑ. 3) ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ — ΥΡΑΤΟΝ. 4) ΤΥΛΟΣ — ΡΙΝΙΣΙΣ — ΣΑ. 5) ΙΛΥΣ — ΑΙΜΩΔΙΑ — ΑΡΙΣ. 6) ΣΟΝ — ΣΑΣΩΝ — ΠΡΑΟΣ. 7) ΙΣΤΑΡ — ΣΙΝΑΛΟΑ — ΣΑ. 8) ΙΛΙΑΣ — ΣΥΡΙΑ. 9) ΑΚΑΜΠΤΑ — ΚΟΠΙΩΔΗ. 10) ΑΒΟΛΑ — ΣΩΣΜΑ. 11) ΙΑ — ΑΛΑΛΑΤΑ — ΜΑΜΜΗ. 12) ΣΚΑΚΙ — ΓΑΜΑ — ΑΗΡ. 13) ΘΥΡΑ — ΑΝΑΚΑΛΩ — ΑΝΤΙ. 14) ΗΡΑ — ΠΡΟΦΟΡΑ — ΧΥΤΡΑ. 15) ΜΑΙΝΑΣ — ΑΤΑΣΘΑΛΙΑΙ. 16) ΟΑΣΙΣ — ΚΩΔΩΝ. 17) ΑΣΤΑΣΙΑ — ΜΑΡΙΝΗΣ.

Η ΤΡΕΛΛΟ - ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ των Ὀρσίνι!

Ἐδῶ καὶ 2000 χρόνια, οἱ Ὀρσίνι ἐρωτεύονται μὲ πάθος, μισοῦν παράφορα καὶ σκοτώνουν!

ΓΙΑ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν Σαρὰ για νὰ διαπράξῃ τὸ «ἐπανάσιμο σφάλμα» νὰ παντρευτῇ τὸν πρίγκηπα Ραϊμόντο Ὀρσίνι, ὁ ἠλικιωμένος πρώην καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου τῆς Ρώμης Τζενίνο Τουπίνι, εἰδικευμένος στὴν ἱστορία τῶν ἡγεμονικῶν οἴκων τῆς Ἰταλίας κατὰ τὸν Μεσαίωνα, τὴν ἐπισκέφθηκε στὸ ξενοδοχεῖο «Ἐξέλσιορ» τῆς Ἰταλικῆς πρωτεύουσας, ὅπου ἦταν ἐγκατασταμένη γιὰ ἕνα διάστημα, καὶ τῆς ἔδωσε νὰ μελετήσῃ μιὰ στοίβα ἀπὸ κιτρινισμένα χειρόγραφα.

Τὰ χειρόγραφα αὐτά, ὅπως τῆς ἐξήγησε, ἦταν ἡ ἱστορία τῆς οἰκογενείας τῶν Ὀρσίνι, γραμμένη ἀπὸ τὸν ἴδιο, μὲ βάσι παλιὰ αὐθεντικὰ ντοκουμέντα. Ἂν μετὰ τὴν μελέτη του μποροῦσε νὰ ἐλπίζῃ ἀκόμη πὼς θὰ ἦταν δυνατὸ νὰ ζητήσῃ εὐτυχισμένη μὲ τὸν ἀπόγονο μιᾶς τέτοιας οἰκογενείας, ἂς τὸν παντρευότανε. Ἀλλοιῶς, ἂς ἀλλάξῃ σχέδια!

Φυσικά, ἐπειτα ἀπὸ αὐτό, ἡ πρώην αὐτοκράτειρα ἔδειξε εὐγενικὰ τὴν πόρτα στὸν ἐπισκέπτη της. Δὲν βιάστηκε, ὅμως, νὰ τοῦ ἐπιστρέψῃ καὶ τὰ χειρόγραφα. Τὰ μελέτησε εὐσυνείδητα καί, ἂν πιστέψωμε τὶς σχετικὲς φῆμες, ἡ μελέτη τους τὴν ἔβαλε σὲ μεγάλες ἀνησυχίες!

Πραγματικά, ὅπως διαπιστώνεται ἀπὸ τὰ ἱστορικὰ ντοκουμέντα, ἡ οἰκογένεια τῶν Ὀρσίνι, μιὰ ἀπὸ τὶς ἀριστερὲς καὶ ἐπιφανέστερες τῆς Ἰταλικῆς ἀριστοκρατίας, δὲν ἔπαψε ποτὲ νὰ κυβερνιέται ἀπὸ τὸν παράφορο ἔρωτα, τὸ παράφορο μῖσος, τὴν ἐξαλλη ζηλοτυπία, τὴν ἐγκληματικότητα καὶ τὴν τρέλλα! Χαρακτηριστικὸς γιὰ τὸ θυελλώδες ταμπεραμέντο τῶν Ὀρσίνι εἶναι ὁ θρῦλος πὼς κατάγονται ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτη καὶ τὸν γυιό της Οὐρσους. Ἀπὸ τὸν Οὐρσους—ποὺ τὸ ὄνομά του σημαίνει: ἀρκούδα — σχηματίστηκε τὸ ἐπώνυμο τῶν Ὀρσίνι.

Ὑπάρχει, ὡστόσο, καὶ ἡ νεώτερη ἐκδοχή, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἡ ἱστορία τῶν Ὀρσίνι ξεκινάει ἀπὸ τὴ μοναχοκόρη τοῦ Αὐγούστου, τὴν Ἰουλία καί, συγκεκριμένα, ἀπὸ τὸν δεύτερο γάμο της. Ἡ Ἰουλία ἄλλαξε συνολικὰ πέντε συζύγους καὶ ἔμεινε ὀνομαστὴ στὴν ἀρχαία Ρώμη γιὰ τὰ ὀργια της.

Πιστοὶ στὴν παράδοσι αὐτὴ τῆς προμάμμης τους, οἱ Ὀρσίνι ἀφιερώνανε, ἀπὸ γενιὰ σὲ γενιά, ὁλη τὴ ζωή τους στὸν ἔρωτα, μὴ διστάζοντας νὰ φτάνουν ὡς τὸ ἔγκλημα γιὰ νὰ τιμωρήσουν μιὰ ἄπιστη φίλη ἢ σύζυγο ἢ νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ ἕναν ἐπικίνδυνο ἀνταγωνιστή.

Ἡ ἱστορικὴ ἐμειναι ἡ περίπτωσι τοῦ Πάολο Ὀρσίνι, ποὺ, ὑποψιαζόμενος πὼς ἡ γυναίκα του Ἰσαβέλλα, κόρη τοῦ Κόμο τῶν Μεδίκων, τὸν ἀπατοῦσε μὲ τὸν ἐξάδελφο, τὸν Τρόϊλο, τὴ σκότωσε ἕνα βράδυ, ποὺ, ἄρρωστος, τὴν κάλεσε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ στὴν κρεββατοκάμαρά του, χωρὶς νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεββάτι του. Μπαίνοντας στὸ δωμάτιο τοῦ ἄρρωστου, ἡ Ἰσαβέλλα δὲν πρόσεξε πὼς στὸ ταβάνι ὑπῆρχε μιὰ τρύπα καὶ πὼς ἀπὸ τὴν τρύπα αὐτὴ κατέβαινε σιγὰ-σιγὰ ἕνα σχοινὶ μὲ μιὰ θηλιὰ στὴν ἄκρη του! Σήμερα, στὴν Ἐπαυλι Γκουΐντο, 40 χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὴ Φλωρεντία, διατηρεῖται ἀκόμη τὸ δωμάτιο μὲ τὴν τρύπα στὸ ταβάνι, ἀπ' ὅπου πέρασε ἡ θηλιά, γιὰ νὰ τυλιχτῇ γύρω ἀπὸ τὸν λαιμὸ τῆς Ἰσαβέλλας.

Ἕνα χρόνο ἀργότερα, ὁ Πάολο τιμώρησε καὶ τὸν ἐξάδελφό του, τὸν Τρόϊλο, χώνοντάς του τὸ στιλέτο στὸ στῆθος, μιὰ χειμωνιάτικη νύχτα, σ' ἕνα σταυροδρόμι τοῦ Παρισιοῦ. Ὡστόσο, δὲν δίστασε νὰ παίξῃ τὸν δικό του ρόλο, ὅταν, γυρίζοντας στὴ Ρώμη, ἐρωτεύθηκε μὲ πάθος τὴν ὡραιοτάτη Βιττόρια Ἀκκοραμπόνι, ποὺ ἦταν παντρεμένη μὲ τὸν ἀνεψιὸ τοῦ καρδιναλίου Μοντάλτο, τὸν Φραντσέσκο Περέτι. Γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν ἐνοχλητικὸ σύζυγο, τὸν σκότωσε μὲ ἑπτὰ μαχαιριές, χωρὶς ὅμως, νὰ λογαριάσῃ πὼς, ἐξ αἰτίας τῶν συγγενικῶν δεσμῶν του μὲ τὸν καρδινάλιο, ὁ φόνος του θὰ ἐξώργιζε τὸν Πάπα Γρηγόριο ΙΓ' ποὺ, ὑποπτευόμενος τὸν ἔνοχο, ἀλλὰ μὴ ἔχοντας στοιχεῖα, διέταξε νὰ συλλάβουν τὴν χήρα τοῦ δολοφονημένου καὶ νὰ τὴν κλείσουν σ' ἕνα παπικὸ φρούριο, ὅσπου νὰ ὁμολογήσῃ.

Ὁ Πάολο Ὀρσίνι, τότε, ξεσήκωσε τὸν λαὸ τῆς Ρώμης σ' ἐπανάστασι ἐναντίον τοῦ Πάπα, ἐλευθέρωσε τὴν Βιττόρια καὶ τὴν παντρεύτηκε, ἀδιαφορώντας γιὰ τὸ σκάνδαλο ποὺ δημιουργήθηκε καὶ γιὰ τὶς κατάρες τοῦ Γρηγορίου ΙΓ'. Ἀλλὰ τὸ ἐγκληματικὸ ζευγάρι δὲν χάρηκε τὴν εὐτυχία του. Ὁ Πάολο πέθανε λίγο μετὰ τὸν δεύτερο γάμο του καὶ ὁ ἐξάδελφός του Λουντοβίκο Ὀρσίνι, κυβερνήτης τῆς Κερκύρας τότε καὶ περίφημος γιὰ τὴν μοχθηρία του καὶ τὴν ὠμότητά του, σκότωσε τὴν Βιττόρια, γιὰ νὰ βάλῃ στὸ χέρι τὴν τεράστια περιουσία ποὺ εἶχε κληρονομήσει.

Ἀπὸ τότε, ἀμέτρητες φορὲς οἱ Ὀρσίνι, ποὺ δώσανε στὴν Ἰταλία ἑντεκα βασίλισσες, πέντε Πάπες καὶ σαράντα καρδιναλίους, προκαλέσανε μίση, ἐγκλήματα καὶ σκάνδαλα, μὲ τοὺς ἐρωτές τους καὶ μὲ τὶς τρέλλες τους. Καὶ ὁ τελευταίος τῆς σειρᾶς ἦταν ὁ Φίλιππο Ὀρσίνι, ποὺ, ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, χώρισε τὴν γυναίκα του καὶ θυσιασε τὸ ἀξίωμά του στὸ Βατικανὸ γιὰ χάρι τῆς Ἀγγλίδας στὰρ Μπελίντα Λή!

"ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ"

Μάτια γελαστά!
Μάτια χαρούμενα
Μάτια ἄπληστα!

Τώρα, ὅλα τὰ παιδιὰ ξέρουν πὼς ἕνα φλυτζάνι Κακάο ΙΟΝ ΤΥΠΟΥ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ δὲν εἶναι μόνον ἕνα εὔγευστο καὶ Θρεπτικὸ ρόφημα πλούσιο σὲ βιταμῖνες, γάλα καὶ ἕνα ρόφημα ποὺ χάρις στὴ ΘΕΟΒΡΩΜΙΝΗ ποὺ περιέχει, τοὺς δίνει κέφι χαρὰ καὶ καλὴ διάθεσι..

Δῶστε καὶ σεῖς στὰ παιδιὰ σας Κακάο ΙΟΝ ΤΥΠΟΥ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΠΛΕΟΝΕΧΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

Τα παληά τα χρόνια ζούσε ένας πλούσιος βασιλιάς, ποὺ τὸν ἔλεγαν Μίδα. Οἱ ὑπήκοοί του τὸν ἀγαποῦσαν, γιατὶ ἦταν καλὸς καὶ δίκαιος.

Ὁ βασιλιὰς αὐτὸς εἶχε ἕνα θαυμάσιο παλάτι κι' ἀμέτρητο χρυσάφι καὶ διαμάντια. Παρ' ὅλ' αὐτὰ ἦταν πλεονέχτης καὶ ποτὲ δὲν ἦταν εὐχαριστημένος.

Μιὰ μέρα ὁ θεὸς Διόνυσος βγῆκε μὲ τὴν ἀκολουθία του περίπατο ἀτὸ δάσος. Ἐκεῖ κοντὰ βρισκόταν καὶ τὸ παλάτι τοῦ βασιλιᾶ. Μαζὶ του βγῆκε κι' ὁ γέρο-Σειληνός, ποὺ εἶχε ἀναθρέψει τὸ Διόνυσο καὶ γι' αὐτὸ κι' ἐκεῖνος τὸν ἀγαποῦσε σὰν νἄτανε πατέρας του.

Ὁ γέος θεὸς ἔτρεχε κι" ἔπαιζε μὲ τοὺς εὔθυμους συντρόφους του. Ὁ γέρος ὅμως δὲ μποροῦσε νὰ τρέχῃ πίσω τους. Καὶ σὲ λίγο ἔχασε τὴ συντροφιά. Ἄρχισε τότε νὰ ψάχνῃ, ὥσπου σιγὰ-σιγὰ ὁ δρόμος τὸν ἔφερε κοντὰ στὸ παλάτι. Ἐκεῖ τὸν εἶδαν δυὸ μικροὶ ὑπηρέτες κι' ἄρχισαν νὰ τὸν κοροϊδεύουν.

Ὁ βασιλιὰς ἄκουσε τὴ φασαρία κι' ἔτρεξε νὰ δῇ τί συμβαίνει. Καὶ μόλις εἶδε τὰ παιδιὰ νὰ βασανίζουν τὸ Σειληνό, τὰ μάλλωσε καὶ πῆρε τὸ γέρο στὸ παλάτι του καὶ τὸν περιποιήθηκε.

Στὸ μεταξὺ ὁ Διόνυσος, ἐνῶ ἔπαιζε μὲ τοὺς φίλους του, εἶδε πὼς δὲν ἦταν μαζί του ὁ Σειληνός. Κι' ἀνήσυχος μήτως εἶχε πάθει κανένα κακό, ἄρχισε νὰ φάχνῃ παντοῦ. Μὰ δὲν τὸν βρῆκε πουθενά. Στὸ τέλος ἔφτασε στὸ παλάτι. Ἐκεῖ εἶδε τὸ γέρο καθισμένο σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ τὸ βασιλιὰ νὰ τὸν περιποιῆται. "Ἔτρεξε κοντά του κι' ἐκείνος τοῦ διηγήθηκε πῶς τὸν βασάνισαν τὰ παιδιὰ καὶ πῶς ὁ Μίδας τὸν ἔσωσε ἀπὸ τὰ χέρια τους.

Ὁ Διόνυσος γύρισε τότε καὶ εἶπε:

— Βασιλιᾶ μου, γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανες, ἀξίζει ν' ἀνταμειφθῇς. Πές μου ποιὰ εἶναι ἡ ἐπιθυμία σου κι' ἀμέσως θὰ σοῦ ἐκπληρωθῇ...

Ὁ βασιλιὰς βρῆκε τὰ λόγια του παοάξενα. Ἀλλὰ ὁ πλεονέχτης ποιὰ ἄλλη ἐπιθυμία μποροῦσε νἄχῃ, παρὰ νὰ ἀποχτήσῃ πιὸ πολλὰ ἀπ' ὅσα εἶχε; Κι' εἶπε στὸ Διόνυσο:

— Ἡ πιὸ μεγάλη μου ἐπιθυμία εἶναι ν' ἀποκτήσω τόσα πλούτη, ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ κανένας ἄλλος στὸν κόσμο. Θἄθελα λοιπὸν ὅ,τι πιάνω στὰ χέρια μου νὰ γίνεται χρυσάφι!...

— Βασιλιᾶ μου, τὸ σκέφτηκες καλὰ αὐτό; τοῦ εἶπε ὁ Διόνυσος. Μὴ μετανοιώσῃς ὅμως ὕστερα, γιατὶ θὰ εἶναι, ἀργά!

— "Οχι, δὲ θὰ μετανοιώσω, ἀποκρίθηκε ὁ Μίδας.

— Καλά, ἂς γίνῃ ὅπως θέλεις, εἶπε ὁ θεὸς κι' ἔγινε ἀφαντος.

Δὲν πέρασε λίγη ὥρα, κι' ὁ βασιλιᾶς, θέλοντας νὰ δῇ ἂν ὁ θεὸς εἶχε κρατήσει τὸ λόγο του, ἔπιασε ἀτὸ χέρι του ἕνα γυάλινο ποτῆρι. Κι' ἀμέσως τὸ ποτῆρι ἔγινε ὁλόχρυσο! Ἀκούμπησε ὕστερα τὸ χέρι του στὴν πολυθρόνα καὶ τὸ κάθισμα ἔγινε ὁλόχρυσο!

Ὁ Μίδας πῆγε νὰ πετάξῃ ἀπ' τὴ χαρά του. Ἡ ἐπιθυμία του εἶχε ἐκπληρωθῇ. "Ο,τι κι' ἂν ἄγγιζε, γινόταν χρυσό. Οἱ τοῖχοι, τὰ τραπέζια, οἱ καρέκλες, ὅλα ἔγιναν ὁλόχρυσα!

Τότε κάλεσε τοὺς ὑπηρέτες καὶ τοὺς εἶπε:

— Νὰ στρώσετε τραπέζι μὲ τὰ καλλίτερα φαγητὰ καὶ νὰ καλέσετε ὅλους τοὺς ἄρχοντες, γιατὶ σήμερα θέλω νὰ γιορτάσω τὴν πιὸ εὐτυχισμένη μέρα τῆς ζωῆς μου!

Οἱ ὑπηρέτες ἐκτελέσανε εὐθὺς τὴ διαταγὴ τοῦ ἀφέντη τους. Κι' ὅταν μαζεύτηκαν οἱ ἐπίσημοι καὶ κάθισαν στὸ τραπέζι, ὁ βασιλιᾶς πῆρε τὴν πρώτη θέσι. Εἶχε μιὰ πεῖνα τρομερή! Μά, μόλις κάθισε καὶ πῆρε νὰ βάλῃ στὸ στόμα του λίγο ψωμί, κόντεψε νὰ σπάσῃ τὰ δόντια του. Τὸ ψωμί του εἶχε γίνει ἕνα κομμάτι χρυσάφι. Θέλησε νὰ κόψῃ κρέας, ἀλλὰ κι' αὐτὸ καὶ τὸ μαχαίρι καὶ τὸ πηροῦνι ἔγιναν ὁλόχρυσα. Δοκίμασε νὰ πιῇ κρασί, ἀλλὰ μέσα στὸ ποτῆρι, βρισκόταν ἕνα στερεὸ κομμάτι χρυσάφι.

Οἱ ἄλλοι ἔτρωγαν κι' ἔπιναν μ' ὅλη τους τὴν ὄρεξι. Μόνον αὐτὸς δὲ μποροῦσε νὰ βάλῃ τίποτε στὸ στόμα του.

Ὁ βασιλιᾶς δὲ μπόρεσε πιὰ νὰ ὑποφέρῃ τὸ μαρτύριο αὐτό. Σηκώθηκε καὶ βγῆκε ἔξω. Στὴν πόρτα εἶδε ἕναν ὑπηρέτη νὰ τρώῃ ἕνα κομμάτι ψωμί, σὰν νἄταν γλύκισμα.

— Ἀλλοίμονό μου, σκέφτηκε, κι' ὁ πιὸ φτωχὸς ἀκόμα εἶναι πιὸ εὐτυχισμένος ἀπὸ μένα. Αὐτὸς τρώει μ' ὄρεξι τὸ ψωμί, ἐνῶ ἐγὼ μὲ τὰ πιὸ ἐκλεκτὰ φαγιὰ δὲ μπορῶ νὰ βάλω τίποτα στὸ στόμα μου. Τί μ' ὠφελεῖ λοιπὸν τὸ χρυσάφι, ἀφοῦ εἶμαι καταδικασμένος νὰ πεθάνω ἀπὸ πεῖνα καὶ δίψα;

Καὶ τράβηξε κατὰ τὸ περιβόλι, γιὰ νὰ τοῦ φύγῃ ἡ στενοχώρια.

Τὸ περιβόλι ἦταν γεμᾶτο λουλούδια, ποὺ σκόρπιζαν παντοῦ τὴ μυρωδιά τους. Καὶ μόλις πῆγε νὰ κόψῃ ἕνα τριαντάφυλλο ἔγινε κι' αὐτὸ χρυσό!

— "Ω, Θεέ μου! τί δυστυχισμένος ποὺ εἶμαι! ἀόγγησε. Ἀπὸ τὴν πλεονεξία μου στερήθηκα κάθε μου εὐχαρίστησι!

Κι' ἀπελπισμένος γύρισε στὴν κάμαρά του, γιὰ νὰ κλάψῃ τὴ μοῖρα του. Ἐκεῖ βρέθηκε μπροστὰ στὴ μικρὴ του κόρη. Ἐκείνη ἔτρεξε νὰ τὸν φιλήσῃ. Ἀλλὰ ὁ βασιλιᾶς δὲ πρόφτασε ν' ἁπλώσῃ τὰ χέρια καὶ νὰ τὴ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του, κι' ἡ μικρούλα ἔγινε μιὰ ἄψυχη χρυσῆ κούκλα!

Ὁ βασιλιᾶς ἄρχισε νὰ τραβᾶη τότε τὰ μαλλιά του.

— Τί ἔκανα ὁ καταραμένος! ἔλεγε. Ἡ ἁπλησιά μου ἔγινε αἰτία νὰ σκοτώσω τὴ μονάκριβη θυγατέρα μου! Καλὰ μοῦ ἔλεγε ὁ Διόνυσος, ὅτι θὰ μετανοιώσω, κι' ἐγὼ ὁ ἀνόητος δὲν τον ἄκουσα. "Ω, μεγάλε Θεέ, κάνε νὰ ξαναζωντανέψῃ τὸ παιδί μου καὶ θυσιάζω ὅλα μου τὰ πλούτη!

Δὲν πρόφτασε ν' ἀποσώσῃ τὰ λόγια του, ὅταν ξαφνικὰ ἡ κάμαρά του ἔλαμψε ὅλη καὶ μπροστά του παρουσιάστηκε ὁ Ἴδιος ὁ Διόνυσος.

— Βλέπεις, βασιλιᾶ μου, τοῦ εἶπε, τί δυστυχίες σοῦ ἔφερε ἡ πλεονεξία, ἡ φιλοχρηματία, ἡ ἁπλησιὰ σου; Σοῦ ἄξιζε ἀληθινὰ νὰ τιμωρηθῇς. Λυπᾶμαι μόνο ἐκεῖνο τὸ ἀθῶο πλασματάκι. Γι' αὐτό, ἂν θέλῃς, μπορῶ νὰ πάρω πίσω τὸ χάρισμα ποὺ σοῦδωσα. Θέλεις; Δὲ σὲ πειράζει ποὺ ὅλα ὅσα ἔκανες χρυσά, θὰ ξαναγίνουν πάλι ὅ,τι ἦταν πρίν;

— "Αν μὲ πειράζῃ; φώναξε ὁ βασιλιᾶς. "Ω, θεέ, δὲν ἔξερες πόσο μὲ ἄλλαξε ἡ δυστυχία! "Ολους τοὺς θησαυρούς μου θυσιάζω, ἀρκεῖ νὰ δῶ πάλι τὴν κορούλα μου ζωντανή. Θέλω νὰ μπορέσω ξανὰ νὰ τὴ φιλήσω! Θέλω νὰ πιῶ λίγο δροσερὸ νεράκι! Θέλω νὰ φάω ἕνα κομμάτι ψωμί!...

Κι' ὁ Διόνυσος τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Πήγαινε στὸν Πακτωλὸ ποταμό, ποὺ τρέχει μισὴ ὥρα ἀπὸ δῶ. Μὲ τὸ λουτρὸ ποὺ θὰ κάνῃς, θὰ χάσῃς τὴ δύναμί σου. "Υστερα γύρισε στὸ παλάτι. "Αγγιξε ὅσα ἔκανες χρυσᾶ. Κι' αὐτὰ ὅλα θὰ ξαναγίνουν ὅπως ἦταν πρῶτα...

Μόλις τέλειωσε ὅ,τι εἶχε νὰ πῇ, ὁ Διόνυσος χάθηκε. Ὁ βασιλιᾶς ἔτρεξε στὸν ποταμὸ κι' ἔπεσε στὰ δροσερὰ νερά του.

"Οταν ἔλουσε καλὰ ὅλο του τὸ σῶμα, βγῆκε ἔξω. Κι' ἄρχισε νὰ πιάνῃ τὰ πράγματα ποὺ βρισκόνταν γύρω του.

Πόση ἦταν ἡ χαρά του, ὅταν εἶδε πὼς ὅλα ἔμεναν τὰ ἴδια!

Σὰν τρελλὸς ἔτρεξε τότε στὸ παλάτι κι' ἀγκάλιασε τὴν ἀγαπημένη του θυγατέρα. Αὐτὴ ξαναζωντάνεψε ἀμέσως. Ὁ καϋμένος ὁ Μίδας ἄρχισε νὰ τὴν ἀγκαλιάζῃ μὲ δάκρυα χαρᾶς καὶ νὰ τὴ φιλάῃ, γιὰ νὰ πιστέψῃ πὼς ἦταν ζωντανή. "Υστερα ἔπιασε ὅλα ὅσα εἶχε κάνει χρυσᾶ, χωρὶς ν' ἀφίσῃ οὔτε ἕνα. Καὶ τὶς καρέκλες καὶ τὰ τραπέζια καὶ τὰ ποτήρια καὶ ὅλα. "Υστερα κάθισε νὰ φάῃ. Καὶ ποτὲ δὲν τοῦ εἶχε φανῇ ὡραιότερο τὸ φαΐ καὶ δροσερώτερο τὸ νερό!...

Κι' ἔτσι ὁ Μίδας κατάλαβε ὅτι τὸ χρυσάφι δὲν εἶναι ἡ μοναδικὴ εὐτυχία στὸν κόσμο...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

"Ετρεξε στὸ παλάτι κι' ἀγκάλιασε τὴν ἀναπνεμένη του θυγατέρα...

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΣΑΣ

Ἡ τσαπατσούλα

Τὴ μικρούλα
τὴ ὁροσούλα
ὁ μπαμπᾶς της τὴ μαλλώνει.
Καὶ τῆς λέει,
ἐνῶ κλαίει,
ὅλα πὼς τὰ μουτζουρώνει.

Στὰ τετράδια
ἀφίνει ἄδεια,
φύλλα ὁλόκληρα, ποὺ λέτε.
Κι' ἀμ' ἀρχίζη
νὰ ξεσχίζη,
τότε, δὲν ὁ.κονομιέται!
Κι' ὁ μπαμπᾶς της, ἐνῶ κλαίει,
πάει κοντὰ της καὶ τῆς λέει:
—Μὰ μυαλὸ πρτὲ δὲ βάνεις;
Τσαπατσούλα
εἶσαι, ὁροσούλα!
"Ετσι, προκοπὴ δὲν κάνεις!

Κ. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

Ἡ Ζωῖτσα, τὸ πὶκ-ἄπ καὶ οἱ...ἱπτάμενοι δίσκοι

Ἡ ποίη τοῦ πλεδούχου

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΟ ΠΙΕΡ ΜΑΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν ψύχραιμη καὶ θαρραλέα στάσι ποὺ κρατάει ὁ Ντὶκ ἀπέναντι τοῦ θείου του, ἐκεῖνος ἀλλάζει τόνο, τοῦ μιλάει μαλακά, τοῦ ἐπιτρέπει νὰ ξαναδῇ ὁποτε θέλει τὴ Μαρίνα, ἀλλὰ τοῦ ἀπαγορεύει νὰ ξαναπάῃ στὰ ἐρείπια. Ὕστερα ὁ Ἔντβιν Χάκγουντ συζητεῖ ἰδιαιτέρως μὲ τὸν ἔμπιστο καμαριέρη του καὶ συνένοχό του Χὶπ Γκρηνγουάιη. Τοῦ ἐξηγεῖ δὲ ὅτι ἡ ληστοσυμμορία ποὺ ἔχουν καταρτίσει ἀπὸ καιρό, πρέπει νὰ διαλυθῇ πιά, γιατὶ κινδυνεύουν ἀπ' τὴν ἀστυνομία. Τοῦ λέει ἀκόμα ὅτι, ὅταν ἔκανε ἐκεῖνη τὴν κλοπὴ τῶν κοσμημάτων τοῦ ζαδέρφου του—ποὺ προκάλεσε τὸ θάνατο τοῦ τελευταίου ἀπὸ συγκοπὴ — τοῦπεσε ἐκεῖ τὸ δαχτυλίδι του. Τὸ βρῆκε δὲ ἡ γκουβερνάντα τοῦ Ντὶκ καὶ τώρα, μετὰ τὸν τραγικὸ θάνατό της, τὸ δαχτυλίδι βρίσκεται πιθανώτατα στὰ χέρια τοῦ Ριβάλο — ποὺ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπ' τὸν Ζὰκ Ριβάλ, τὸν ἐπιστάτη ποὺ εἶχε κατηγορηθῇ ἄδικα καὶ καταδικασθῇ γιὰ τὴν κλοπὴ τῶν κοσμημάτων. Αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι ἀποτελεῖ ἕνα φοβερὸ ὅπλο κατὰ τοῦ Ἔντβιν Χάκγουντ, πρέπει λοιπὸν μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸ ξαναπάρῃ στὴν κατοχή του. Ὁ Τζόε Κάποτον ἀναφέρει στὸ Χάκγουντ ὅτι ἡ «ἴγκλα» τῆς σέλλας τοῦ Ντὶκ ἦταν μισοκομμένη, σὰν λιμαρισμένη ἡ ποντικοφαγωμένη. Κι' ὁ Ἔντβιν ζητάει ἐξηγήσεις ἀπ' τὸ Χὶπ.

5ον

Ἔδειξε ὕστερα τὴν πόρτα ἀπ' ὅπου εἶχε βγῇ ὁ Τζόε, καὶ πρόσθεσε:

— Ξέρετε, Χὶπ, ἂν μπορῇ κανεὶς ν' ἀκούσῃ ἀπ' ἔξω ὅτι λέμε ἐδῶ μέσα;

— Δὲν τὸ πιστεύω, κύριε, ἀπαντησε τὸ «βουβάλι».

Ὡστόσο ὁ τόνος του ἦταν διστακτικός, σὰν ν' ἀμφέβαλλε κι' ὁ ἴδιος γι' αὐτὸ ποὺ ἔλεγε...

Ἐμεινε ἔπειτα σκεπτικός, σὰν ἀναποφάστιστος.

— Τί τρέχει, Χὶπ; τὸν ρώτησε ὁ Ἔντβιν. Θἄλεγε κανεὶς πὼς ἔχετε κάτι νὰ μοῦ πῆτε καὶ δὲν τολμᾶτε.

Ὁ Γκρηνγουάιη δίστασε λιγο ἀκόμη κι' ὕστερα εἶπε μεμιᾶς, χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του:

— Αὐτὸς ὁ Τζόε μοῦ εἶχε πῆ πρὸ ἡμερῶν κατὶ παράξενα λόγια ποὺ μὲ ἀνησυχήσανε λιγο... Δὲν ξέρω ἂν πρέπει νὰ σᾶς τὰ ἐπαναλάβω...

— Καὶ βέβαια πρέπει, Χὶπ! "Ας ἀκούσουμε τί εἶπε αὐτὸς ὁ γελοῖος, ποὺ δὲ μ' ἀρέσει καθόλου ἡ φάτσα του...

— Ξέρετε... δὲ φταίω ἐγώ.. μὴ τὰ βάλετε μαζί μου!..

— Μὰ ἀφῆστε λοιπὸν αὐτοὺς τοὺς προλόγους καὶ μιλῆστε ἀφοβα!

Ὁ Γκρηνγουσὴη ἐπανέλαβε τότε στὸν ἀφεντικό του τὴ συνομιλία του μὲ τὸν Κάπστον, προσπαθῶντας ὅσο μποροῦσε νὰ μαλακώσῃ τὰ λόγια τοῦ νέου

— Ὅσο μιλοῦσε, τὸ πρόσωπο τοῦ Ἔντβιν γινόταν κατάχλωμο. Ἡ φυσιογνωμία του ἀλλοιωνόταν ἀπὸ ἕνα μίγμα θυμοῦ καὶ φόβου.

— Ὅταν τελείωσε, ὁ Χὶπ πρόσθεσε:

—Ἂν κατάλαβα καλὰ τὶ σκέψι του, σὺτὸς ὁ Τζόε θἄθελε νὰ κερδίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη σας, ἀποδεικνύοντάς σας τὸ ζῆλο του καὶ τὴν ἀφοσίωσί του. Δὲ θἄ δίσταζε λοιπὸν νὰ κάνῃ ὅ,τι τοῦ ὑποδείξετε γιὰ νὰ φτάσῃ πιὸ γρήγορα ἡ ὥρα ποὺ θ' ἀποκτήσετε τὴν περιουσία τῶν Χάκγουντ.

— Τὰ εἶπε ἀληθινά, αὐτά; Μίλησε τόσο καθαρά; ρώτησε ὁ Ἔντβιν μὲ βραχνὴ φωνή.

— Τὰ εἶπε, κύριε. Δὲ φοβήθηκε νὰ μοῦ κάνῃ αὐτὴ τὴν προσφορά. Τὸν θεωρῶ δὲ ἱκανὸ νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ.

Ὁ Ἔντβιν ἔκανε μεσικὲς βόλτες μέσα στὴν κάμαρα, βυθισμένος σὲ σκέψεις. Ὕστερα πλησίασε ξαφνικὰ τὸν ὑπηρέτη του, ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸν ὦμο του καὶ τοῦ εἶπε:

— Θὰ ξαναμιλήσουμε ἀπόψε τὸ βράδυ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Θὰ σᾶς ἐξηγήσω τότε ποιὰ ὑπηρεσία περιμένω ἀπὸ σᾶς... κι' ἀπ' τὸ Τζόε... τὴ μόνη ὑπηρεσία ποὺ μπορεῖ νὰ μοῦ προσφέρῃ!

Ἕνα ἀγριο γέλιο παραμόρφωνε τὴν ἀριστοκρατικὴ φυσιογνωμία του καὶ ξεσκέπαζε τὰ μακρυὰ δόντια του.

Βγῆκε ὕστερα ἀπ' τὸ γραφεῖο του κι' ἀπ' τὸ σπίτι, διέσχισε τὸ ἀνθισμένο πάρκο κι' ἔφτασε στὰ ἐρείπια—αὐτὰ ποὺ εἶχε ἀπαγορέψει στὸν ἀνηψιό του νὰ τὰ ἐπισκέπτεται.

Κατέβηκε μιὰ σκάλα, ποὺ χωνόταν μέσα στὴ γῆ. Ὅταν ἔφτασε σὲ μιὰ στροφὴ της, πῆρε ἀπὸ μιὰ γοῦβα ἕνα φανάρι καὶ τ' ἄναψε. Πῆρε ἐπίσης μιὰ κουλοῦρα σκοινὶ κατραμωμένο.

Κατέβηκε μερικὰ σκαλοπάτια ἀκόμη κι' ἔστριψε ὀριστερά. Τρία μέτρα πιὸ πέρα ἀπ' τὴ σκάλα κάτω ἀπὸ ἕνα χαμηλὸ θόλο, ὑπῆρχε μιὰ σιρογγυλὴ πλάκα, ἐφωδιαομένη μ' ἕνα χοντρὸ σιδερένιο χαλκᾶ. Σκέπαζε μιὰ στενὴ τρύπα, ἀπ' ὅπου μποροῦσε νὰ περάσῃ ἴσα-ἴσα ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα.

Ὁ Ἔντβιν γονατισε χάμω, τράβηξε μὲ δύναμι τὴν πλάκα καὶ τὴν ἔβγαλε ἀπ' τὴ θεσι της. Μιὰ πνοὴ κρύου ἀέρα τὸν χτύπησε στὸ πρόσωπο.

Τὸ φυσικὸ ἐκεῖνο πηγάδι, ποὺ χωνόταν στὰ γιὰ τὰ βρώμικα νερὰ τοῦ πύργου. Πόσο βαθὺ ἔφτανε; Ὁ Ἔντβιν τὸ ἀγνοοῦσε. Τὸ ὁταν χτισμένο στὸ ἀπάνω μέρος του, σὰν πραγματικὸ πηγάδι.

Ὁ Χάκγουντ ἔσκυψε ἀπὸ πάνω του, ἔδεσε στὴν ἄκρη τοῦ σκοινιοῦ τὸ φανάρι κι' ἄρχισε νὰ τὸ κατεβάζῃ μέσα στὴ μαύρη ἐκείνη τρύπα.

Τρεις ὀργυιὲς πιὸ κάτω, τὸ φανάρι χτύπησε νὰ σβύσῃ. Ὁ Ἔντβιν ἔδωσε περισσότερο σκοινί, ἀλλὰ τὸ φανάρι ἐξακολούθησε νὰ κατεβαίνῃ, πότε κακὸ τὸ σκοινί.

— Τριάντα μέτρα... μουρμούρισε ὁ Ἔντβιν. Στὸ σημεῖο ἐκεῖνο ὅμως, τὸ φανάρι ἔσβυσε ἀπότομα.

— Ἐλᾶτε! πρόσθεσε ὁ Χάκγουντ. Ξέρω ἀρκετὸ ὀξυγόνο σ' αὐτὸ τὸ βάθος. Δὲν ὑπάρχει σὲ ἡ φλόγα...

Ἀνέβασε πάνω τὸ φανάρι κι' ἐπανέλαβε τὸ μὲ τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα. Σίγουρα, στὸ βάθος θρακικοῦ ὀξέος.

Ὁ Ἔντβιν ἀνασηκώθηκε, ἀφίνοντας ἀνοιχτὸ τὸ στόμιο τοῦ πηγαδιοῦ, καὶ μουρμούρισε:

—Ἂν πέσῃ κανεὶς ἐδῶ μέσα, δὲν ξαναβγαίνει εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα!

Ξανάβαλε τὸ σκοινὶ καὶ τὸ φανάρι στὸ μέρος ἀπ' ὅπου τὰ εἶχε πάρει, καὶ βγῆκε ἀπ' ἔξω.

Καθὼς τὸ κεφάλι του ἐξεπροβαλλε ἀπ' τὸ ἔδαφος, εἶδε μακρυὰ τὸ Ντὶκ καὶ τὸ Τζόε ποὺ κατεβαίνανε μὲ τ' ἄλογα πρὸς τὸ χωριό. Τὸ Τζόε, ποὺ συμμεριζότανε τὴν εὐθυμία του.

—Θὰ σὲ μάθουμε κολύμπι, μαμά, ἀλλὰ τὸ κάθε μάθημα κοστίζει τρία παγωτά!...

"Ετοίμασα τὸν τάφο ποὺ θὰ κόψῃ τὰ γέλια αὐτοῦ τοῦ βλάκα!» σκέφθηκε ὁ Χάκγουντ.

*

Εἶχε νυχτώσει. Ὁ οὐρανὸς ἦταν βαρύς, συννεφιασμένος.

Ὁ Ἔντβιν Χάκγουντ σηκώθηκε ἀπ' τὸ τραπέζι ποὺ εἶχε δειπνήσει μὲ τὸν ἀνηψιό του. Ποτὲ δὲν τοῦ εἶχε δείξει τόση συμπάθεια καὶ καλωσύνη.

— Λοιπόν, πῶς τὰ περάσατε, Ντίκ; τὸν ρώτησε. Συναντήσατε τὴν καλή σας φίλη, τὴ Μαρίνα, κι' ἤπιατε κατσικίσιο γάλα;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπάντησε τὸ παιδί. Ἐκπληκτο γι' αὐτὴ τὴν ἀλλαγή του. "Αν θέλετε καὶ σεῖς νὰ τὸ δοκιμάσετε, νὰ πῶ στὴ Μαρίνα νὰ σᾶς φέρῃ.

Ὁ Ἔντβιν Χάκγουντ γέλασε μὲ τὴν καρδιά του.

— Κρατῆστε το γιὰ σᾶς, ἀγόρι μου! εἶπε. Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς τὸ στερήσω. Προτιμῶ ἕνα μπουκάλι καλὸ κονιάκ... Κάθε ἡλικία ἔχει τὰ δικά της πιοτά.

Καὶ ρούφηξε πραγματικὰ ἕνα μεγάλο ποτῆρι κονιάκ. "Υστερα σηκώθηκε καὶ βγῆκε ἀπ' τὴν τραπεζαρία, μαζὶ μὲ τὸν καμαριέρη του, ὅπως ἔκανε κάθε βράδυ γιὰ νὰ καπνίσῃ ἕνα ποῦρο στὸ πάρκο.

Μὰ ἀπόψε εἶχε λοιπὸν τὸ γῦρο τοῦ σπιτιοῦ, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πὼς δὲν τὸν ἔβλεπε κανένα μάτι, τράβηξε πάλι πρὸς τὰ ἐρείπια.

"Επειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ξανακατέβαινε τὴ σκάλα τοῦ ὑπογείου. Ὁ Χὶπ Γκρηνγουάιη πήγαινε μπροστά, μ' ἕνα φανάρι στὸ χέρι.

Ἀκολούθησαν διάφορες στοὲς καὶ φτάσανε σὲ μιὰ ὑπόγεια αἴθουσα, κυκλική. Τέσσερις γοντρὲς κολώνες συγκρατοῦσαν τὸ θόλο της. Πάνω σ' αὐτὲς κρέμονταν σὲ γάντζους τέσσερα φανάρια μὲ δυνατοὺς προβολεῖς.

"Οταν μπῆκαν ὁ Χάκγουντ κι' ὁ ὑπηρέτης του, κάτι ἀνθρώπινες σιλουέτες κινήθηκαν μέσα στὴ σκιὰ καὶ φάνηκαν στὸ φῶς, ὅμοιες μὲ φαντάσματα. "Ηταν δέκα ἄντρες.

Ὁ Ἔντβιν Χάκγουντ προχώρησε ὡς τὴ μέση τῆς σάλλας καὶ κάθησε σ' ἕνα σκαμνί. Ἔκανε ἕνα νόημα στὸν Χὶπ, κι' αὐτὸς πῆρε ἀμέσως ἀπὸ μιὰ σκοτεινὴ γωνιὰ δυὸ βαρειὲς κάσες μὲ χοντρὲς κλειδαριὲς καὶ τὶς ἔσπρωξε μπροστὰ στὸν Ἔντβιν.

— Εἶμαστε σὲ ἀπορτία; ρώτησε ἐκεῖνος.

— Πιστεύω, ἀπάντησε μιὰ φωνή.

Ὁ Ἔντβιν φώναξε τὰ ὀνόματα—σχεδὸν ὅλα Ἰταλικά. Προφέρε μάλιστα καὶ τ' ὄνομα τοῦ Ὀσονίνο, ἀλλὰ θυμήθηκε ἀμέσως πὼς ὁ πιστὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ποὺ εἶχε βρῇ τὸ θάνατο στὸ σιδηροδρομικὸ «δυστύχημα».

"Οταν ἔφτασε στὸ τελευταῖο ἐπίθετο, ἁπλώθηκε σιωπή, ποὺ τὴ διαδέχθηκαν γενικοὶ ψιθυροι.

— Χέρμαν Γκρουντελ!... ξαναφώναξε ὁ Ἔντβιν.

— Ἀρχηγέ, ὁ Χέρμαν Γκρουντελ δὲν ἤρθε, οὔτε καὶ θἀοθῇ, ἀπάντησε κάποιος.

— Ἄ! Καὶ γιατὶ δὲ θἀοθῇ;

— Γιατί... τὸν πιάσανε οἱ καραμπινιέροι, στὸ Λέκκο.

Ἡ εἴδησι αὐτὴ ἀντήχησε πένθιμα στ' αὐτιὰ ὅλων.

— Τὸν πιάσανε; μούγκρισε ὁ «ἀρχηγός». Πῶς τόμαθες, Πιπίνο;

— Τ' ἄκουσα χτὲς τὸ βράδυ, στὸ Κόμο. Τὸ λεγε ὅλος ὁ κόσμος.

— Καὶ ἐξάσασες τὸν ὅρκο ποὺ ἔχεις δώσει: Πῶς δὲν προσπάθησες νὰ φτάσῃς κοντὰ στὸ φυλακισμένο, γιὰ νὰ τοῦ κλείσῃς τὸ στόμα;...

Ἔπρεπε νὰ τὸν παρακολουθήσῃ ἐκεῖ ποὺ τὸν πήγανε, καὶ νὰ τὸν βοηθήσῃς νὰ τὸ σκάσῃ, ἢ νὰ τοῦ χώσῃς τὸ μαχαίρι σου στὴν καρδιά!

Ὁ συμμορίτης σώπαινε τώρα. Ἕνας ἄλλος ὅμως εἶπε, ἀλλάζοντας θέμα:

— Ὁ Ὀσονίνο ἄφισε μιὰ γυναῖκα καὶ δυὸ πτιδιά, ποὺ θἀ πεθάνουνε τῆς πείνας ἂν δὲν τὰ βοηθήσουμε. Οἱ κανόνες μας λένε νὰ τοὺς δώσουμε τὸ μεοτικὸ ποὺ ἀνῆκε στὸ μακαρίτη... Εἴσαστε ἕτοιμος νὰ μᾶς κάνετε τὴ μοιρασιά, μιὰ καὶ μᾶς φέρατε ἄλλωστε ἐδῶ γι' αὐτὸ τὸ σκοπό;

— Ὄχι, δὲ θὰ γίνῃ ἀπόψε ἡ μοιρασιά, πρόφερε ὁ ἀρχηγὸς μὲ θυμωμένο τόνο. Δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ ὁλοκληρωτικά. Θὰ ξοφλήσω μονάχα ἐκείνους ἀπὸ σᾶς, ποὺ τοὺς ἔχω ἑτοιμάσει τὸ λογαριασμό τους. Οἱ ἄλλοι θὰ μείνουν γι αὔριο, γιὰ μεθαύριο... Πάντως, ὡς τὴν Κυριακή, θἄχῃ πάρει καθένας σας ὅ,τι τοῦ ἀνήκει.

»Τότε θἄείσαστε πιὰ λυμένοι ἀπ' τὸν ὅρκο σας. Ἡ «ἐταιρεία» μας θἄ διαλυθῇ... Δὲν ξέρω ἂν ἐπαναλάβουμε ὁμοτονα τὴ βραδυ μας. Γιὰ τὴν ὥρα ὅμως, πρέπει νὰ φυλαχτοῦμε! "Επειτα ἀπὸ τὸ σιδηροδρομικὸ «δυστύχημα» ὁ

κόσμος κι' οι ἀρχὲς εἶναι ἄνω-κάτω...

»Ἠσυχάστε ὡστόσο: Ξεγέλασα τὴ ἀστυνομία, βάζοντάς την σὲ λανθασμένο δρόμο. Δὲ μᾶς ὑποπτεύεται καθόλου. Θὰ πιάση καὶ θὰ κλείση στὴ φυλακὴ αὐτὸ τὸ Τζέκποτ Ρὶβάλο, ποὺ εἶναι στὴν πραγματικότητα ὁ Γάλλος Ζὰκ Ρεβάλ κι' εἶχε καταδικασθῆ ἄλλοτε στὴν πατρίδα του γιὰ κλοπή. Τὸν κατάγγειλα ἐγὼ ὁ ἴδιος.

»Ἔχετε λοιπὸν ὅλο τὸν καιρὸ νάρχεσθε ἐδῶ ἕνας-ἕνας, νὰ παίρνετε τὸ μερτικό σας καὶ νὰ φεύγετε ὕστερα μακρυὰ ἀπ' αὐτὸ τὸν τόπο.

— Ναί, εἶναι καιρὸς νὰ σκορπίσουμε, συμφώνησε κάποιος ἄλλος. Φαίνεται πὼς κάποιος καμαριέρης ἑνὸς ξενοδοχείου τοῦ Λοκάρνο, ἐνῶ ψάρευε μιὰ νύχτα στὸ ποτάμι, κοντὰ στὸν πύργο, εἶδε φῶτα κάτω ἀπ' τὰ ἐρείπια... Ἴσως λοιπὸν νὰ κινηθῆ ἡ περιέργεια τῆς ἀστυνομίας καὶ νἀρθῆ νὰ ρίξη μιὰ ματιά... Ἀλλοίμονό μας τότε!...

— Πολὺ σωστὰ καὶ φρόνιμα μιλήσατε, συμφώνησε ὁ Ἔντβιν Χάκγουντ. Ἂν κάνουμε λοιπὸν ἀπόψε μιὰ πρώτη μοιρασιά.

Κάλεσε μ' ἕνα νόημα τὸ Γκρηνγουαὶη καὶ τὸν διάταξε:

— Χίπ, δῶστε μου τὸ βιβλίο τῶν λογαριασμῶν, γιὰ νὰ πληροφορήσω τοὺς ἀνθρώπους μας πόσα κερδίσαμε καὶ τί δικαιοῦται νὰ πάρη καθένας τους.

Τὰ «βουβάλι» ἔφερε ἕνα κατάστιχο, κι' ὁ Ἔντβιν ἄρχισε νὰ διαβάζη τοὺς λογαριασμοὺς ποὺ κρατοῦσε κανονικά, μέρα μὲ τὴ μέρα. Ἀναφέρονταν ἐκεῖ μέσα λεπτομερῶς ὅσα εἶχε μαζέψει ἡ συμμορία ἀπὸ διορρήξεις, ληστεῖες, ἐκβιασμούς, ἐμπρησμούς, ἐκτροχιάσεις τρένων, καὶ γενικὰ ἀπὸ τὴν ἐγκληματικὴ δράσι της.

Ὅταν τελείωσε, ὁ ἀρχηγὸς σηκώθηκε, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μάτσο κλειδιὰ κι' ἄνοιξε τὶς δυὸ κάσες. Παρουσιάστηκαν τότε στὰ θαμπομένα μάτια τῶν ληστῶν τὰ πλούτη ποὺ συγκέντρωναν τόσον καιρό.

Ἐνῶ ὅμως στὴν πρώτη κάσσα τὰ πλούτη αὐτὰ παρουσιάζονταν μὲ τὴ μορφὴ χρυσῶν καὶ ἀσημένιων ράβδων, καθὼς καὶ σὲ νομίσματα διαφόρων χωρῶν, στὴ δεύτερη βρίσκονταν ἀνάκατα κοσμήματα—κολλιέ, δαχτυλίδια, βραχιόλια, σκουλαρίκια, παραμάνες, ἀφιερώματα ἐκκλησιῶν—ποὺ δὲν τὰ εἶχαν λυώσει ἀκόμη ὥστε νὰ μὴν ἀναγνωρίζωνται.

— Ὅπως βλέπετε, εἶπε ὁ Ἔντβιν, μπορῶ νὰ σᾶς μοιράσω τὸ περιεχόμενο τῆς πρώτης κάσσας, ὄχι ὅμως ἀκόμη καὶ τῆς δεύτερης, γιατὶ αὐτὸ χρειάζεται μιά... κατεργασία! Αὐτοὶ λοιπὸν ποὺ μὲ εἶχαν ξαναβοηθήσει κι' ἄλλοτε σ' αὐτὴ τὴ δουλειά, πρέπει νὰ συνεργασθοῦνε μαζί μου ἄλλη μιὰ βδομάδα.

»Θὰ ξεμοντάρουμε τὰ πετράδια καὶ θὰ τὰ διοχετεύσουμε στὶς διάφορες ἀγορὲς τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Μά, γιὰ νὰ τὰ πουλήσουμε θὰ χρειαστοῦμε ἕξη μῆνες τὸ λιγώτερο. Ὅσοι ἀπὸ σᾶς σκοπεύουν νὰ φύγουν στὸ μεταξὺ ἀπὸ δῶ, ἂς μοῦ ἀφίσουν τὶς διευθύνσεις τους, καὶ νὰ εἶναι βέβαιοι πὼς θὰ τοὺς στείλω τὰ ὑπόλοιπα λεφτά τους. Ξέρετε καλὰ πὼς κρατῶ πάντα τὸ λόγο μου.

Ὅλοι συμφώνησαν. Ἔπειτα ἄρχισε ἡ μοιρασιά. Καθένας ποὺ ἔπαιρνε τὸ μερίδιο του, ἔβαζε ὑπογραφὴ σ' ἕνα κατάστιχο.

Ὕστερα ὁ ἀρχηγὸς εἶπε στοὺς συντρόφους του:

— Χρειάζομαι πέντε ἀπὸ σᾶς, γιὰ νὰ τελειώσω τὴ δουλειὰ ποὺ μένει ἀκόμη. Θ' ἀνάψουμε τοὺς φούρνους τὸ πρωΐ, γιὰ νὰ λυώσουμε τὸ χρυσάφι. Προηγουμένως ὅμως πρέπει νὰ βγάλουμε τὰ πετράδια... Νὰ μὴ φύγουν λοιπὸν ἀπὸ δῶ αὐτοὶ ποὺ θὰ χρειαστῶ γιὰ βοηθούς. Ὁ Γκρηνγουαὶη θὰ τοὺς φέρη ἄχυρο γιὰ στρῶμα, σκεπάσματα καὶ τρόφιμα. Ἂν πρέπει νὰ ὑποψιασθοῦν τὴν παρουσία τους οἱ ἄλλοι ὑπηρέτες μου... προπάντων δὲ οἱ ὑπηρέτριες, ποὺ εἶναι περίεργες καὶ φλύαρες σὰν ὅλες τὶς γυναῖκες!

Διάλεξε ἐκείνους ποὺ τοῦ φαίνονταν καταλληλότεροι, κι' ἔδιωξε τοὺς ἄλλους. "Ἔσβυσε τὰ φῶτα, ἀφίνοντας μόνο ἕνα λυχνάρι.

Ὕστερα βγῆκε ἀπ' τὸ ὑπόγειο, μαζὶ μὲ τὸ Χίπ. Ἔρριξαν μιὰ ματιὰ στὴν πρόσοψη τοῦ πύργου καὶ βεβαιώθηκαν πὼς δὲν ὑπῆρχε κανένα φῶς ἀναμμένο.

Ἕνα μακρυνὸ ρολοΐ χτύπησε μεσάνυχτα. Τότε ὁ Χάκγουντ γιθῶρισε στὸν Ἐμπιστο καμαριέρη του καὶ συνένοχό του:

— Σᾶς ἐξῆς προαναγγέλει, Χίπ, ὅτι μετὰ τὴ συγκέντρωσι θὰ σᾶς ξεγυρίσω ποιὰ ὑπηρεσία περιμένω ἀπὸ σᾶς... κι' ἀπ' αὐτὸν τὸ Τζὸε Κάπστον, ποὺ μοῦ μεταδιδάσατε τὶς προτάσεις του.

— Ναί, ἔτσι μοῦ εἴπατε...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία ..... Δρχ. 240.—
Ἑξάμηνος ..... » 120.—
Τρίμηνος ..... » 60.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία ..... Λίρες Ἀγγλίας 6 —
» ..... Δολλάρια 17 —
» ..... Φρ. Βελγ. 840
» ..... Φρ. Γαλλ. 8.650
» ..... Φρ. Ἑλβ. 73 —
» ..... Μάρκα Γερμ. 72 —

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσανίου 4, (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος), ΑΘΗΝΑΙ.

«Ἐμμ. Μπακλατζῆς καὶ Σία» Ε. Ε. Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ». Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος κατὰ Νόμον

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΤΖΗΣ

Ὁδὸς Ζωοδόχου Πηγῆς 38

Ὑπεύθυνος Τυπογραφεῖου: Σπύρος Μπέλλας, ὁδὸς Βούλγαρη 11. Ἀθῆναι.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ἀποκλειστικοὶ ἀντιπρόσωποι πωλήσεως τοῦ περιοδικοῦ

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

δι' Ἰταλίαν, Ἑλβετίαν, Αὐστρίαν, Δανίαν, Ὁλλανδίαν, Γιουγκοσλαβίαν, Πολωνίαν Ρουμανίαν, Τσεχοσλοβακίαν, χώρας Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, Νότιον καὶ Κεντρικὴν Ἀμερικήν, Καναδᾶ, χώρας Ἀφρικῆς, Μαδαγασκάρην κλπ.

ΓΡΑΨΑΤΕ γνωρίζοντες ὀνομα, ἰδιότητα καὶ συστάσεις εἰς τὸ περιοδικὸν «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» ὑπηρεσίαν ἀνταποκριτῶν ἐξωτεοικοῦ ὁδὸς Δραγατσανίου 4. Ἀθῆναι

ΠΡΟΣΟΧΗ

Παρουσιάσθησαν περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἐσερβιρίσθη ὡς πορτοκαλάδα τῆς Ἑταιρίας **ΦΙΞ** πορτοκαλάδα ἐντελῶς ἄσχετη μὲ τὴν ἰδικήν της, ἀλλὰ εἰς ὁμοίαν ἀκριβῶς φιάλην.

Διὰ τὴν ἀποφυγὴν παρομοίων ἐξαπατήσεων συνιστᾶται εἰς τοὺς καταναλωτάς, ὅπως ἀξιοῦν νὰ ἐκπωματίζεται ἡ Πορτοκαλάδα **ΦΙΞ** ἐνώπιόν των ἀπὸ φιάλην φέρουσαν ἐτικέτταν καὶ ἀνέπαφον πῶμα μὲ τὴν λέξιν «ΦΙΞ».

Ἡ Πορτοκαλάδα ΦΙΞ εἶναι ἡ μόνη **ΧΩΡΙΣ ΧΗΜΙΚΑ ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΑ** καὶ ἡ μόνη ἐξ ὁλοκλήρου παστεριωμένη. Εἶναι ἀγνή, φυσική, ἀπολύτως καθαρὴ καὶ ἀποτελεῖ ἐγγύησιν διὰ τὴν ὑγείαν σας.

Μὲ σπουδὴ στὸ σπίτι της, ἡ νεαρὴ μαθήτρια μας Ἑλλὴ Γενειατάκη ἀπὸ τὴν Κρήτη, ἔδωσε αὐτὴ τὴ χαριτωμένη παιδιάστικη πίνακα, ἔπειτα ἀπὸ λίγων μηνῶν ἐπίδοσι μὲ τὸ Σύστημα A. B. C.

Τώρα Τὸ καλοκαίρι

παιδιά καὶ μεγάλοι χαρῆτε τὸ ὕπαιθρο

μαθαίνοντας

ΣΧΕΔΙΟ ΣΚΙΤΣΟ ΧΡΩΜΑ

ὁπουδήποτε καὶ ἂν μένετε.

ΤΩΡΑ μὲ τὶς μεγάλες καλοκαιριάτικες μέρες εἶναι μιὰ ὡραία εὐκαιρία γιὰ τὰ παιδιά σας εἴτε γιὰ σᾶς, στὴν πόλι ἢ στὴν ἐξοχή, ν' ἀρχίσετε τὴν καλλιτεχνική σας σπουδὴ μὲ τὸ Σύστημα A. B. C., συνδυάζοντας ἔτσι τὴν πιὸ εὐχάριστη ἀναψυχὴ μὲ ἕνα ἐφόδιο πολύτιμο γιὰ τὴ ζωή. Γιατὶ — μὴ τὸ ξεχνᾶτε αὐτό — ἡ Σχολὴ A.B.C. μαζὶ μὲ τὶς πλούσιες τεχνικὲς γνώσεις δίνει καὶ μιὰ πλατύτερη καλλιτεχνικὴ μόρφωσι, ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τῆς γενικῆς μορφώσεως κάθε ἀνθρώπου. Καὶ τὸ σημαντικώτερο: σπουδὴ στὸ σπίτι σας, χωρὶς νὰ παραμελήσετε τὶς ἄλλες σας ἀσχολίες, ὁπουδήποτε καὶ ἂν μένετε. Χιλιάδες ἄνθρωποι σχεδιάζουν χάρις στὸ νέο καὶ διασκεδαστικὸ σύστημα A.B.C.

•ΖΗΤΗΣΤΕ ΑΝΑΛΥΤΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΩΡΕΑΝ•

Ζητῆστε τὸ εἰκονογραφημένο τεῦχος μας. Σᾶς γνωρίζει τὶς βάσεις αὐτοῦ τοῦ καινούργιου συστήματος, καὶ τὶς εἰδικεύσεις ποὺ μπορεῖτε νὰ ἀποκτήσετε. Τὸ τεῦχος ποὺ θὰ λάβετε θὰ εἶναι γιὰ σᾶς ἀληθινὰ μιὰ μύησις στὸ Σχέδιο.

ΣΧΟΛΗΝ A. B. C. Τμῆμα Τ
Πανεπιστημίου 10 - Ἀθήνας

Παρακαλῶ νὰ μοῦ ἀποσταλῆ, χωρὶς ὑποχρέωσί μου, τὸ εἰκονογραφημένο τεῦχος σας (ἐσωκλείστως δρχ. 3 σὲ γραμματόσημα δι' ἔξοδα).

ΟΝΟΜΑ _____

Δ/ΣΙΣ _____

ΑΚΑΡΙΑΙΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

μὲ τὴν νέα Ἀμερικανικὴ ΒΟΜΒΑ D.D.T

CHASE'S

τὸ ἐντομοκτόνο τοῦ Αἰῶνος. Κυκλοφορεῖ σὲ 3 μεγέθη μὲ αὐτόματο ψεκαστῆρα.

Ἐξοντώνει κουνούπια, μυῖγες, κατσαρίδες, κοριούς, σκόρους καὶ κάθε ἄλλο ἐπιβλαβερὸ ἔντομο. Τὸ CHASE'S διαρκεῖ 3 φορὲς περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο ἐντομοκτόνο, γι' αὐτὸ εἶναι τὸ οἰκονομικώτερο.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ἀντιπρόσωποι καὶ Ἀποκλ. Εἰσαγωγεῖς

Β. ΛΙΑΤΣΗΣ

Ἀριστείδου 5 — Τηλ. 36-074

Ὀλλανδικὴ κονσέρβα κρέατος

UNOX

ΘΡΕΠΤΙΚΗ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΤΡΟΦΗ

ΓΙΟΥΝΟΞ

...καλὴ ὄρεξη

ΑΛΛΑΓΗ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ

ΠΟΠΗ ΣΠΗΛΙΩΤΟΥ—ΜΠΑΖΙΝΑ

Ἰατρὸς γυναικολόγος. Σατωβριάνδου 22. Νέος ἀριθμὸς τηλεφώνου 523.845.

Ἡ Ἀλληλογραφία μας

ΔΥΠΡΙΕΣ

Ἡ Ἑλλὴ Κ. Παπαδοπούλου, Τύμπου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ Γιολάντα Κυριακίδου, Λεωφόρος Ἀγίων Ὁμολογητῶν Νο 25, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ Δήμητρα Μαυρομμάτη, (16 χρόνων), Περικλέους Νο 23, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Δέσπω Παρασκευᾶ, (15 χρόνων), Διαγόρα Νο 6, Λάρνακα, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Μαρούλα Ν. Χ'Οἰκονόμου, (18 χρόνων), Χλώρακα, Πάφος, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο.

Δυὸ ἀδελφές, ἡ «Μόνα Λίζα» καὶ ἡ «Διάνα», ποὺ γνωρίζουν τὴν ἀγγλικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ἡ «Ποθούλα», (17 χρόνων) ἀπὸ τὴ Λευκωσία, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνωστρίες μας αὐτὲς ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Ἡ Γιαννούλα Νίκου, Πολυκατοικίες 9, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς φιλίας. Τὸ ἴδιο ἐπιθυμεῖ καὶ ἡ Θεοδώρα Κυριάκου, Ἐλ-Ἀλαμέϊν Νο 12, Λάρνακα.

Ἡ Βέρα Πάμπου, Πλούτωνος Νο 28, Λάρνακα, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Ἀνδρῖκος Κωνσταντίνου, (16 χρόνων), Βασιλίσσης Βικτωρίας Νο 19, Πολλουριώτισσα, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι μαθήτριες Γυμνασίου ἢ ἄλλης σχολῆς, ἡλικίας 13—15 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Λουκᾶς Μυλωνᾶς, Πανθέου 13, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 15—20 χρόνων.

Ὁ Μιχαλάκης Θεοδώρου καὶ ὁ Ἀνδρέας Περιδιώτης, Τσέρι, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες Ἑλληνίδες, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Πέτρος Ζάρκος, Ταχ. Κιβ. 544, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 16—20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Τρεῖς φίλοι, ὁ Λάκης Κύπρου, (19 χρόνων), ὁ Πέτρος Νεοφύτου, (18 χρόνων) καὶ ὁ Νίκος Παναγιώτου, (19 χρόνων), Κώστη Παλαμᾶ 33, Λεμεσός, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀγγλία καὶ τὴν Ἀμερική, ἡλικίας 16—22 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Ἀνδρέας Δημητρίου καὶ ὁ Γεώργιος Ἀλεξάνδρου, Ἰδάλιον, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 15—17 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς ἀγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Νῖκος Ἡμισούδης, Κολοκοτρώνη Νο 9, Κάτω Βαρώσια, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Χριστίνα» ἀπὸ τὴν Αὐστραλία.

Ὁ Χαράλαμπος Γ. Ἀποστολίδης, (17 χρόνων), Κατίδατα, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μαθήτριες Γυμνασίου, ἡλικίας 15—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Στέλιος Ἀνδρέου, Μ. Ἀλεξάνδρου 13, Στρόβολος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Αἴγυπτο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Νικόλαος Ἰωάννου, Σάμου 14, Ἀκρόπολις, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 15—20 χρόνων.

Ὁ Σταῦρος Πετρίδης, Θεσσαλονίκης 30, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Κωνσταντῖνος Θ. Νικολάου, Ἀθηαίνου, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστρια μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Λιάνα Ε.Ι.».

Ὁ Χριστάκης Παναγιώτου, Στοὰ Χατζηκυριάκου 9, Λευκωσία, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Γεώργιος Κυριάκίδης, Λεωφόρος Ἀγίων Ὁμολογητῶν Νο 12, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, κατὰ προτίμησι μαθήτριες Γυμνασίου, ἡλικίας 15—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Τὸ ἴδιο θέλει καὶ ὁ Ἄνγ. Ὀνησαγόρου 37, Λευκωσία, Κύπρος.

Ὁ Πέτρος Ι. Λουκαΐδης, Κοντεμένος, Κυρήνεια, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ Χαράλαμπος Παναγιώτου, Κάρμι, Κυρήνεια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Χαράλαμπος Χρ. Στοῦ, (18 χρόνων), Ὀνασαγόρου 93, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι φιλικῶν σχέσεων.

Δυὸ φίλοι, ὁ Ἀνδρέας Δ. Φουλλίδης, (17 χρόνων) καὶ ὁ Τάκης Βούλγαρης, (17 χρόνων), Σχολὴ Μίτση, Λεμεσός, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Χαράλαμπος Ρούσος, (17 χρόνων) καὶ ὁ Θεοδόσιος Ρούσσος, (15 χρόνων), Κάτω Γιαλλία, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Κυριάκος Βασιλείου, Τραχώνι, Κυμέρα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

Ὁ Γιώργος Στυλιανοῦ, (22 χρόνων), Καπέδες, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Γεώργιος Κυριάκης, (20 χρόνων), Κίμωνος 5, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Κώστας Φειδίας, Σαλαμῖνος 24, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα τους μερικὰ.

Ἤλθε ἡ στιγμὴ νὰ προφυλάξετε τὴν ἐπιδερμίδα σας

Ἔχετε μιὰ δροσερὴ καὶ καλὴ ἐπιδερμίδα, εἶναι ὅμως ἀρκετὰ ἑτοιμη γιὰ ν' ἀντιμετωπίση τὸν δυνατὸ καλοκαιρινὸ ἥλιο, τὴ θάλασσα, τὸν ἄνεμο, τὶς σκόνες ἢ τὰ μικρόβια μὲ τὰ ὁποῖα ἔρχεται καθημερινῶς σὲ ἐπαφή;

Γιὰ νὰ διατηρήσετε τὴν ὁμορφη ἐπιδερμίδα σας, ἀρκεῖ νὰ τὴν προφυλάξετε καὶ νὰ τὴν κρατήσετε ὑγιᾶ.

Ἀκριβῶς αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς Κρέμας COMPLETE TOKALON ποὺ πωλεῖται ἀποκλειστικῶς σὲ κουτιά. Περιέχει ὑπερλανολίνην, δηλαδή, τὸ ὑλικὸν ποὺ ἐμποδίζει τὴν ἐπιδερμίδα ν' ἀποξηρανθῆ καὶ ταυτοχρόνως σᾶς διευκολύνει ν' ἀποκτήσετε αὐτὸ τὸ ὡραῖο ἡλιοκαμμένο χρῶμα.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, χάρις εἰς τὰ ἀντισηπτικὰ στοιχεῖα ποὺ περιέχει ἡ Κρέμα COMPLETE TOKALON ἐμποδίζει νὰ σχηματισθοῦν μπαμπίκια, μαῦρα στίγματα καὶ κοκκινάδες.

Ἔπειτα ἀπὸ τὶς διακοπές, ἡ ἐπιδερμίς σας θὰ εἶναι σὲ πλήρη φόρμα.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ-ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Ἀχαρνῶν 98 — Ἀμφιλοχίας 1

Δέχεται καθ' ἑκάστην 5—7 μ. μ. καὶ ἐπὶ συνεντεύξει Τηλ. 810-760

100% ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τὶς περιττὲς τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ

ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΩΔΥΝΑ ΥΠΕΥΘΥΝΑ

Εἶμαστε ἀσυναγώνιστοι

Ὑπερτριχώσεις θεραπεύονται

Mme KASTRIOTIS

ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ

ΟΔΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 ΚΟΛΩΝΑΚΙ ΤΗΛ. 619-810

ΚΑΛΑΙΣΘΗΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΟΔΟ ΜΥΤΤΕΣ ΡΥΤΙΔΕΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—12 καὶ 5—7 καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113. Τηλ. 613.610

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ὁ Christos Papamichalis, (23 χρόνων), S)S Aliki, Messrs Ruys And Co, Moe Zeebrugge Belgique, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ἡλικίας 18—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη. Ὁ Bill Gidopoulos, (26 χρόνων), γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 19—24 χρόνων.

Ὁ Georgios Argyris καὶ ὁ Efstathios Amarantos, M)V Westrn Trader, Co N.J. Vlassopoulos Ltd, Bevis Marks, House London E.C.3., England, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ-ποστάλ.

Ὁ Dimitrios Samiotakis, T)S Marionga Maris, Braywick Shipping Co. 6 Lloyds Aven. London E.C.3., England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Κόρη τῶν κυμάτων» ἀπὸ τὴν Κάρυστο.

Ὁ Athanassios Georgoulis, ὁ G. Moros καὶ ὁ G. Sentoukas, S)T Sweet Water, Co Mar—Treder Corporation, 80 Broad Street, New York 4., N.Y., USA, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—22 χρόνων, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ.

Ὁ Georgios Xipolitos, (22 χρόνων), M)V Roula, Southern Steam Ship, London Ltd, 3 Wall London Building London E.C.3., England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 15—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων.

Ὁ Dinos Lambros, (28 χρόνων), S)S Gloriana, John Livanos and Sons Ltd. 15)17 Eldon St. E.C.2., London England, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἡλικίας 18—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Ὁ ἴδιος θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Γλυκειὰ ἐλπίδα» καὶ τὴ «Λιλουδάνα».

Ὁ Costas Geomelos, S)T Atlantic King, Maritime Brokers Inc, Co Livanos, 52 Broadway 52, New York 4., N.Y., USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Λιάνα» τοῦ 1051 τεύχους.

Ὁ L. Perdicopoulos, S)T Chapiot Cory Bros Co, P.O. Box 129, Port Said, Egypt, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστρια μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἔλα κοντά μου».

Ὁ Georgios Korsikanos, S)S Andros Magic, Orion Shipping Co. 80 Broad Street, New York 4., N.Y., USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ ἀναγνώστριές μας ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό, ἡλικίας 25—32 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Takis Dionissopoulos, S)T North Monarch Co A.G. Papadakis, 44—46 Leadenhall St., London E.C.3., England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἀμαζόνα τοῦ Βόλου».

Ὁ Nikolaos Paloumbis καὶ ὁ Leonidas Saharous, S)S Themistokles Co Vergotis Ltd, Greechurch House Lane, London E.C.3., England, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες μορφωμένες, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ καὶ τὴν Ἀθήνα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ ἀργότερα τὸ γάμο. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ G. Ray, (26 χρόνων) καὶ ὁ G. Ayramides (21 χρόνων), S)T John P.G., Esso Petroleum Co Ltd, Terminal Fawley, Southampton, England, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνική, γαλλική, ἀγγλική καὶ ἰταλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Andreas Nicolopoulos, S)S Sophie C., Co Southern Star Shipping Co Inc. 29 Broadway 29, New York City 4, N.Y., USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, ποὺ εἶναι ἐγκατεστημένες στὴν Ἀμερικὴ ἢ τὸν Καναδᾶ, ἡλικίας 18—22 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Elias Kotsovos, (22 χρόνων), S)S National Servant, National Shipping and Trading Corp. 10 Columbus Circle New York 19, N.Y., USA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς πραγματικῆς φιλίας.

Ὁ μηχανικὸς Dimitrios Garousos, S)S National Fortune Co Stilores Ltd, 126—135 Fenchurch St., London E.C.3., England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ποσκύψει.

Ὁ Minas Antonacis, T)S Meliti, Andreadis 52 Lime St. London E.C.3., England, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—24 χρόνων.

Ὁ Nicolaos Kavadias, (25 χρόνων), S)T John P.G., Esso Petroleum Co Ltd, Thames House North Mill Bank London S.W.1., England, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ κυρία ἢ δεσποινίδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας 20—25 χρόνων. Ὁ ἀσύρματος μηχανικὸς Costas Papapas, γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα, ἡλικίας 18—24 χρόνων.

Ὁ Anastasios Anastasiou, (29 χρόνων) καὶ ὁ Christos Dimitriou, (30 χρόνων), S)S P. Prekla, Epiphany Tankers Cor. Broadway No 39, New York 6, N.Y., USA, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴ Νότιο Ἀφρικὴ καὶ τὴ Ν. Ζηλανδία.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Ninon Lidiou, Büyukdere Piyasa Sok. No 3)2, Istanbu, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας ἄνω τῶν 25 χρόνων.

Ἡ Sofia Loren, P.O. Box 1291, Khartoumm, Sudan, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 25—35 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ἡ Liana Christidou, (16 χρόνων) καὶ ἡ Pola Angelidou, (25 χρόνων), Tarlabasi Karakusuu 99, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Αὐστραλία, στὴν ἑλληνικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα.

Ἡ «Λευκὴ Ἄρκτος τοῦ Καναδᾶ», ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους, κατὰ προτίμησι κουρεῖς καὶ κομμώτες, ἡλικίας 26—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι καὶ τὸ γάμο.

Τὸ «Ἀσπίλο Χιόνι», (26 χρόνων) ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, μὲ ἠθικὲς ἀρχές, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ σοβαροὺς κυρίους, ἡλικίας 25—35 χρόνων, εἰδικευμένους σὲ ὁποιοδήποτε ἐπάγγελμα, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ τὸ γάμο. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν αὐτές, ἂς ἀπευθύνουν τὰ γράμματά τους στὰ γραφεῖα μας.

Ἡ Soula Zinou, (19 χρόνων), 19 Rue Kamal Cleopatre Le Bain, Alexandrie, Egypte U.A.R., θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ Carla P. P.O. Box 1291, (15 χρόνων), Khartoum Sudan, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο τῆς ἡλικίας, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ κάρτ-ποστάλ.

Ἡ Athina Stavridou, Co Cinema Cairo Pallas, Rue Galal, Caire, Egypte, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους, ἡλικίας 23—35 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Leïla Vikou, Poste Restante, Port Saïd, Egypte, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

Ἡ Litsa Vacrata, (18 χρόνων), Rue Assiout No6, Ibrahimich Ramley, Egypte, R.A.U., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 20—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ διαρκοῦς φιλίας.

Δύο φίλες, ἡ Eli Validou, (20 χρόνων) καὶ ἡ Soula Mavraki, (25 χρόνων), Berkley 2-1. Berkley St., Toronto, Canada, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἕλληνες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Κύπρο, ἡλικίας 23—35 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ Androuska Paleudis, (17 χρόνων) Rue Dessauk No 12, Heliopolis, Caire, Egypte, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 22—30 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ, γαλλικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ἡ Estelle Green, (19 χρόνων), 54, Biddulph Mansions, Elgin Avenue, Maida Vale, London W. 9., England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση ἀποκλειστικὰς μὲ Κυπρίους, ἡλικίας 18—21 χρόνων, στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ἡ Jaqueline Beggs, 60 Dunluce Street, Walton, Liverpool No 4, England, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Κύπρο, ἡλικίας 18—21 χρόνων, στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Δύο φίλες, ἡ Malfada Verovits, (16 χρόνων) καὶ ἡ Kontseta Manfred, (17 χρόνων), Istiklal Cadd. Lion Magazasi No 272—274, Beyoglu, Turkiye, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἰταλία, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Sofia Xenaki, (26 χρόνων), Aynali Cesme Emin Cami, Caddesi No 69)2, Beyoglu, Ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλληνες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ N. S., B.P. 2699, Elisabethville, Gongo Belge, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ σοβαρὸ ἐπιστήμονα, ἡλικίας 25—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ «Ἀλεπουδίτσα», (18 χρόνων) ἀπὸ τὸ Κάϊρο, μαθήτρια Γυμνασίου, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 20—35 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ἡ «Γολάντα» ἀπὸ τὸ Χαρτούμ, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ποὺ στὴν Ἑλλάδα, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς φιλικῆς γνωριμίας. Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γραμμὴ ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτὲς θὰ στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ James Carpenter, 1900 Marshall Ave., Granson Heights, Wilmigton Delaware, USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—21 χρόνων, στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ Paul Poulos, 163 Fulton Ave. Toronto, Ontario, Canada, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Gas. Marakis, 10026 Jasper Ave. Edmonton, Canada, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὰ Χανιά, ἡλικίας 19—25 χρόνων. Τὸ ἴδιο θέλει καὶ ὁ Georgios Tsetis, (25 χρόνων), γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι.

Ὁ G. Economou, Oasis Cafe, Betington St. Merriwa, N.S.W., Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μαρία» καὶ τὴν «Ἀνάνα» ἀπὸ τὴν «Ἄρτα». Ὁ Athanasios Panis, γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Χριστίνα» ἀπὸ τὴν Αἴγινα.

Ὁ J. Vorias, 6 Rue Ebn Magued, Cidi Gaber (Ramleh), Alexandrie, Egypte, U.A.R., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, κυρίως ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὴ Ρόδο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Mario Consolini, Presso Scigliano Palazzina E' Vijaggio Aldisio, Messina, Italia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῶν Ἀθηνῶν, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ D. Goutakis, 118—27 223 St. Cambria Heights, Long Island, New York, N.Y., USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση, μὲ Ἑλληνίδες σπουδάστριες τοῦ Ὠδείου, ἡλικίας 20—26 χρόνων.

Ὁ Nicolaos Stathopoulos, P.O. Box 1304, Kuwait. Persian Gulf, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Σμαραγδένια Κρητικοπούλα». Ὁ Stilianos Spathas, γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἐλπίδα μὲ τὰ κόκκινα χείλη».

Ὁ Mike Samiou, 420 Albart St E., Sarit St. Marie, Ont. Canada, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴ Μυτιλήνη, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ George Tryfonopoulos, 33 Scott St. Liverpool N.S.W., Austria, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμαλιάδα Ἠλείας.

Ὁ Akis Maratos καὶ ὁ Nick Verdis, Barri Rogliano 14 Rue Bauveau, Pour Lydia, Maiselle, France, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἐμπορομοιάστρες καὶ μορφωμένες, ἡλικίας 20 — 22 χρόνων. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Demos Koroneos, 4008 Ave. P., Calveston, Texas, USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδα, ἡλικίας κάτω τῶν 24 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ Grigorios Papageorgiou, Poste Restante, Correio Do Bras, Sao Paulo, Brasilia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς πραγματικῆς φιλίας.

ληνίδες μορφωμένες, με σκοπό το γάμο.

'Ο Spiros Kouscouras, (22 χρόνων), 4724 W. Hubbard, Chicago Ill. 44 USA απόφοιτος Γυμνασίου, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήση με νέες από την Ελλάδα, εύπαρουσίαστες και με σχετική μόρφωσι, ηλικίας 16—18 χρόνων.

'Ο Giorgio Fokas, Via Pascuale Scura 8, Presso Carbone, Napoli, Italia, φοιτητής, ζητεί ν' αλληλογραφήση με νέες από την Ελλάδα και το εξωτερικό, στην ελληνική ή ιταλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων, φωτογραφία απαραίτητη.

'Ο Dick Raas, 99 Church St., 19 Ergon Place, Klerksdorp T.V.L., S. Africa, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήση με 'Ελληνίδες, ηλικίας 16—22 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας και ίσως αργότερα το γάμο.

'Ο T. Konstans, 227A 81St Avenue, L' Abord A. Plouffe, Montreal, Canada θέλει ν' αλληλογραφήση με νέες από την Ελλάδα και κατά προτίμησι από την περιοχή Λαρίσσης.

'Ο Emmanouel Giannopoulos 3 St. Vincent Al. Albert Park., Melbourne, Australia, ζητεί ν' αλληλογραφήση με την αναγνώστριά μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Κορτερώ πάντα εσένα».

'Ο Evangelios Angelides, Fenesli Bahce Sok., No 13, Pasabahce, Istanbul, Turkiye, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήση με νέους και νέες άπ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμησι από τη Μ. Ανατολή, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

'Ο Tony Kocker, 16 MC. Gill. St., Toronto Ont. Canada, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέες από την 'Αθήνα, Πειραιά και Λακωνία, ηλικίας 17—22 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων και τη δημιουργία μιας καλής φιλίας.

'Ο Waidie Younan, (28 χρόνων), Kabin 191, Port — Tewfik Suez, U.A.R., Egypte. Αιγύπτιος, χριστιανός το θρήσκευμα, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήση με μια 'Ελληνίδα εύπαρουσίαστη, ούτε φτωχή άλλ' ούτε και πλούσια, μετρίου αναστήματος, με σκοπό το γάμο.

'Ο Nick Pagidas, (21 χρόνων), MT. Ida Via, Menzies W., Australia, θέλει ν' αλληλογραφήση με 'Ελληνίδες, ηλικίας 18—20 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

'Ο Kiriakos Papasavas, (21 χρόνων), 23 Cleveland Mansion, Mowil. St. S.W.9., London, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήση με Κύπριες, ηλικίας 17—23 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής γνωριμίας.

'Η Μανίνα, (16 χρόνων) από το Ηράκλειο Κρήτης, πολύ όμορφη και άρκετά μορφωμένη, θέλει ν' αλληλογραφήση μ' έναν ομογενή από τη Ροδεσία, ανεξαρτήτως ηλικίας, με σκοπό τη μετανάστευσι και το γάμο.

'Η «Αλέκα», (19 χρόνων) από την Τήνο, ζητεί ν' αλληλογραφήση με όμογενείς από την Αμερική, κατά προτίμησι από τη Νέα Υόρκη, με σκοπό το γάμο.

Τρεις φίλες από το 'Αργοστόλι, ή «Ομορφη της Κεφαλωνιάς», (18 χρόνων), η «Αντίθασα» και η «Κόρη της άμμουδιάς», (17 χρόνων και οι τρεις), επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με συμπατριώτες των εγκατεστημένους σε οποιαδήποτε χώρα του εξωτερικού, με μοναδικό σκοπό το γάμο. Όσοι θέλουν να πάρουν γράμμα από τις αναγνώστριές μας αυτές ας στείλουν τη διεύθυνσί τους στις στήλες της αλληλογραφίας μας.

'Η «Ευγενία», (24 χρόνων), από την 'Αθήνα, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέες από την 'Αθήνα, Πειραιά και Λακωνία, ηλικίας 17—22 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων και τη δημιουργία μιας καλής φιλίας.

'Ο Νίκος Κ. Τσιμπούκης, (22 χρόνων), Ταξιάρχης Χαλκιδικής, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέους από το εξωτερικό, κατά προτίμησι από την 'Αμερική, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη σύναψι μιας καλής φιλίας και ό,τι άλλο ήθελε επακολουθήσει.

'Η «Κάτια», (18 χρόνων) από την Κόρινθο, ζητεί ν' αλληλογραφήση με νέους από την 'Αθήνα και τον Πειραιά, ηλικίας 20—30 χρόνων, με σκοπό τη σύναψι μιας φιλικής γνωριμίας.

'Η «Μανίνα»,

Η καταίρα

του Βοαχμάνου

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΝΤΟΝΑΛΝΤ Στιούαρτ, ένας φλεγματικός Άγγλος, που είχε περάσει τα περισσότερα χρόνια του στις Ινδίες, προθυμοποιήθηκε να γίνη δόηγός της ώραίας κυρίας Βογκέρα, στο τελευταίο ταξίδι της στην Κεϋλάνη. Δέν είχαν ερωτικές σχέσεις οι δυό τους. Άλλωστε, ο Στιούαρτ είχε τα δικά του πλάσια χρόνια απ' τη νέα γυναίκα.

Μιά μέρα, που τής έδειχνε το δάσος της Ούπαράπουα, με τους παράξενους θρύλους, έσκασε ξαφνικά ένα λάστιχο του αυτοκινήτου τους. Ο σωφέρ έτοιμάστηκε να το άλλάξη.

— Θέλετε να κατεβήτε λίγο; πρότεινε ο Στιούαρτ στη νιάτα του.

Εκείνη δέχτηκε με χαρά, γιατί θα μπορούσε να περπατήση λίγο, μέσα σ' αυτό το περιβάλλον με την παράξενη και μυστηριώδη γοητεία.

Είχαν απομακρυνθή περί τα 200 μέτρα, όταν ο Στιούαρτ έκαμε ξαφνικά μιά νευρική κίνηση.

— Τί σύμπτωσι! μουρμούρισε. Νομίζω πώς είν' εδώ!... Μά ναί, βέβαια, άφαγγωρίζω το μέρος... Αυτές οι λεύκες έκεί κάτω... και το άσπρο σπιτάκι..

— Μά τί θέλετε νά πήτε; απόρησε ή κ. Βογκέρα.

— Μά συγχωρήτε! Ήμουν τόσο άφηρημένος!... Θα σάς εξηγήσω... Ήταν ένα σούρουπο, όπως τώρα, εδώ κι' έφτά χρόνια. Περνούσα και πάλι από δω με αυτοκίνητο. Και πάθαμε κάποια βλάβη, άκριβώς όπως και τώρα...

— Απλή σύμπτωσι, είπε ή κ. Βογκέρα. Τί το εκπληκτικό βρίσκετε σ' αυτό;

— Περιμένετε ν' άκούσετε τη συνέχεια... Δέν ήμουν μόνος στ' αυτοκίνητο...

— Είχατε μαζί σας καμμιά φίλη;

— Όχι. Είχα ένα φίλο... ή μάλλον, ένα μακρυνό συγγενή μου, έναν άνθρωπο της οικογενείας μου, το Ράμσαιη Στιούαρτ. Νομίζω πώς σάς έχω μιλήσει κι' άλλοτε γι' αυτόν...

— Ά, ναί! Έννοείτε, βέβαια, τον κόμητα Ράμσαιη Στιούαρτ, που πέθανε...

— Ο Άγγλος κοίνησε καταφατικά το κεφάλι.

— Άκριβώς! Αυτόν που πέθανε μέσ' στ' αυτοκίνητο, πλάι μου, στο δάσος της Ούπαράπουα...

— Νομίζω πώς είχα άκούσει κάποια ιστορία γιά το θάνατό του... σχετική μ' ένα δέντρο.

— Πραγματικά. Διηγήθηκαν τότε μιά τέτοια Ιστορία... Κι' είναι άληθινή!

Ο Στιούαρτ κύτταξε γύρω του. Σταμάτησε ύστερα μπροστά σ' ένα μεγάλο δέντρο.

— Άν δέν κάνω λάθος, πρόκειται γι' αυτό εδώ το δέντρο, είπε.

— Ξαναθυμίστε μου, άν θέλετε, αυτή την ι-

'Η κ. Βογκέρα άπλωσε άποφασιστικά το χέρι της κι' έπιασε ένα κλαδί...

στορία...

— Είναι πολύ άπλή... Ήταν άπόλυτη γαλήνη έκείνη την ή μέρα, άκριβώς όπως και τώρα. Μετά τη βλάβη του αυτοκινήτου, ο Ράμσαιη κι' εγώ κατεβήκαμε για να κάνουμε μερικά βήματα. Φτάσαμε κοντά σ' αυτό το δέντρο. Ο σύντροφός μου μοϋδειξε τότε κάτι, που δέν το είχα προσέξει την πρώτη στιγμή... Ένώ, όπως σάς είπα, δέ φυσοϋσε καθόλου άγεμος, το δέντρο αυτό άρχισε νά τρέμη, μόλις πήγαμε κοντά του!

— Πώς το εξηγείτε, αυτό;

— Έγώ προσωπικά δέ μπορώ να δώσω καμμιά εξήγησι. Θα σάς επαναλάβω μονάχα ό,τι είπαν τότε όλοι... Είναι μιά πολύ περίεργη ιστορία! Προηγουμένως όμως, άφήστε με να σάς διηγηθώ τη συνέχεια.

Ο Ράμσαιη άπλωσε το χέρι του κι' έπιασε ένα άπ' τα κλαδιά του δέντρου, που άρχισε άμέσως να τρέμη άκόμα πιό δυνατά... Φύγαμε τρομαγμένοι, τρέχοντας σχεδόν... Ένα τέταρτο της ώρας άργότερα, ο Ράμσαιη πέθανε άπό συγκοπή!

— Πολύ περίεργο... Κι' ή εξήγησι;...

— Σάς είπα πώς πρόκειται γιά μιά κατάπληκτική ιστορία, άπό κείνες που μόνο στις Ινδίες μπορεί κανείς ν' άκούση... Λένε λοιπόν, ότι ένας πρόγονος μας, άξιωματικός του στρατού των Ινδιών, είχε παραβιάσει δίχως νά το θέλη το έρημητήριο ενός Βραχμάνου κι' είχε σκοτώσει ένα ζώο, που θεωρούσε έκείνος ίερο. Ο Βραχμάνος τον καταράστηκε τότε, κι' ή κατάρα του συνεγίζεται στην οικογένειά μας.

»Οί Ινδοί της περιφερείας αυτής πιστεύουν ότι, όταν πέθανε ό άγιος έκείνος άνθρωπος, ή ψυχή του πέρασε σ' αυτό το δέντρο...

— Η ιστορία σας είναι άληθινά καταπληκτική, συμφώνησε ή κ. Βογκέρα. Μά έχετε άποδείξεις της έκδικήσεως του Βραχμάνου;

— Ο πατέρας μου μοϋ διηγήθηκε άλλοτε μιά σειρά άπό άνεξήγητα δυστυχήματα, που είχαν συμβή στην οικογένειά μας.

— Δέν πιστεύω τίποτε άπ' όλ' αυτά, δήλωσε ή κ. Βογκέρα.

Και προχώρησε με θάρρος προς το δέντρο, μαζί με το σύντροφό της. Το περίεργο φαινόμενο έπανελήφθη τότε: Το δέντρο άρχισε νά τρέμη!

Φαίνεται πώς θυμώνει με την παρουσία μου, είπε ό Στιούαρτ μ' άλλοιωμένη φωνή.

— Έγώ όμως δέν τά φοβάμαι, είπε ή νέα γυναίκα.

Άπλωσε άποφασιστικά το χέρι της κι' έπιασε ένα κλαδί. Το δέντρο έμεινε άμέσως άκίνητο...

— Κάνετε και σείς το ίδιο, σύστησε ή κ. Βογκέρα. Άν όπάρχη κάποια κατάρα, θά την εξορκίσετε έτσι.

Δέν ήταν δειλός ό Στιούαρτ. Άπεναντίας μάλιστα, φημιζόταν γιά την ψυχραιμία και το θάρρος του. Και σ' αυτή λοιπόν την περίπτωσι, δέ θέλησε νά ύστερήση άπ' την ώραία συντροφισσά του: Άπλωσε το χέρι του κι' έπιασε κι' αυτός ένα κλαδί. Άμέσως το δέντρο άρχισε νά τρέμη δλόκληρο, ένώ κάτι σάν όπόκωφη βοή φαινόταν νά θγαίνη άπ' τα σπλάχνα του.

— Βλέπετε πώς δέν είχατε δίκιο, άγαπητή φίλη, είπε ό Στιούαρτ, προσπαθώντας νά κάνη σταθερή τη φωνή του. Θέλετε νά γυρίσουμε τώρα: Ο σωφέρ θάχη διορθώσει πιά τη βλάβη.

Πραγματικά, θρήκαν τ' αυτοκίνητο έτοιμο.

Συνέχισαν το δρόμο τους, μέσα άπ' το δάσος. Μιά ώρα άργότερα, είχαν φτάσει στη μικρή και μαγευτική πόλι Οϋντα-Παράνα.

— Βλέπετε; φτάσαμε! είπε με θριαμβευτικό ϋφος ή κ. Βογκέρα. Είχα δίκιο, λέγοντάς σας πώς δέ θά συνέβαινε τίποτα.

Ο συνοδός της πήδησε άπό τ' αυτοκίνητο, γιά νά της δώση το χέρι του και νά τη βοηθήση νά κατεβή κι' αυτή.

Τή στιγμή έκείνη όμως, παραπάτησε, έπεσε και χτύπησε δυνατά το κεφάλι του στό πεζοδρόμιο. Όταν τον σηκώσανε, ήταν νεκρός!

Α. ΚΙΝΛΕΥ

Γιατί σκοτώνουν ΟΙ ΦΟΝΙΑΔΕΣ;

Τά περίεργα συμπεράσματα της στατιστικής

ΣΥΜΦΩΝΑ μέ τις στατιστικές πού καταρτισθήκαι στίς Ήνωμ. Πολιτείες, άναλογει ένας φόνος σέ κάθε 75 λεπτά της ώρας όλόκληρο το 24ωρο. Μέσα στό τελευταίο έτος, ή άμερικανική άστυνομία διεπίστωσε περί τούς 7.000 φόνους. Στην πραγματικότητα όμως, θα ήταν περισσότεροι, γιατί πρέπει να συνυπολογίσουμε κι' έκείνους πού δέν άποκαλύφθηκαν, άλλά θεωρήθηκαν αύτοκτονίες ή θάνατοι άπό φυσικά αίτια.

Μολονότι ή έγκληματικότης αύξάνεται συνεχώς και μέ γοργό ρυθμό στην Άμερική, το ποσοστό των φόνων έλαττώνεται άπεναντίας. Ώστόσο, οί Ήνωμ. Πολιτείες έξακολουθοϋν νά διατηροϋν τά θλιβερά παγκόσμια πρωτεία σ' αυτό το είδος των έγκλημάτων. Οί φόνοι σ' αύτή τη χώρα είναι — άνελλογικά μέ τον πληθυσμό της — όκταπλάσιοι άπό την Άγγλία, διπλάσιοι άπό την Ίαπωνία, τετραπλάσιοι άπό τη Δυτική Γερμανία και 13 φορές περισσότεροι άπό τη Νορβηγία.

Φιλόσοφοι, νομομαθείς, κοινωνιολόγοι, ψυχολόγοι και ψυχίατροι διατύπωσαν ένα σωρό θεωρίες, προσπαθώντας νά έξηγήσουν το γιατί οί άνθρωποι διακινδυνεύουν κάποτε τη ζωή τους γιά νά σκοτώσουν τούς όμοίους τους. Ώστόσο, ή βασική αίτία τού φόνου μένει άκόμη μυστήριο.

Όσο γιά τούς έπιφανειακούς λόγους, οί κυριώτεροι είναι οί έξής: άπληστία, ζήλεια, φόβος, έκδίκησι, ή μιά ξαφνική «τρέλλα» πού κυριεύει τον άνθρωπο κι' ύστερα άπό ένα λεπτό σβύνει κάθε άνάμνησι τών πράξεών του.

Ένας διάσημος έγκληματολόγος γράφει σχετικά: «Ο φόνος όφείλεται συχνά σέ μιά έντονη συναισθηματική κατάστασι, πού ένεργεί ξαφνικά πάνω σ' έναν άνθρωπο ό όποιος φερνόταν πάντα άπολύτως φυσιολογικά, έξω άπό τά λίγα δευτερόλεπτα πού έγκλημάτησε».

«Άλλος πάλι χαρακτηρίζει το φονικό σάν ένα «κολοσσιαίο έγωϊστή», πού είναι βέβαιος πώς μπορεί νά σκοτώση χωρίς νά τον άνακαλύψουν. Κι' έναν τρίτος προσθέτει: «Δέν έχει άποδειχθή κατά πόσον ή χαμηλή νοημοσύνη είναι παράγων πού συντελεί στο φόνο».

Ο τελευταίος αύτός έγκληματολόγος κατατάσσει τούς φονιάδες σέ έξη κατηγορίες: τούς τυχαίους (π.χ. το μεθυσμένο πού δέν καταλαβαίνει τί κάνει), τούς άπό άνάγκη (όπως έκείνον πού κλέβει και σκοτώνει γιά νά φάη), τούς άκαταλόγιστους (ηλίθιους), τούς νευρωτικούς (πού σκοτώνουν άπό μίσος κατά της άνθρωπότητος ή ώρισμένης κατηγορίας άτόμων), τούς ψυχοπαθείς και τούς έπαγγελματίες.

Άλλ' άς ρίξουμε και πάλι μερικές ματιές στά συμπεράσματα της στατιστικής γιά τις Ήνωμ. Πολιτείες. (Πρέπει νά σημειωθή ότι τά ίδια περίπου ισχύουν και γιά τίς άλλες χώρες).

Οί περισσότεροι φονιάδες δέν προέρχονται —όπως θά νόμιζε κανείς— άπό την άμυαλη και έκτροχιασμένη νεολαία. Το μεγαλείτερο ποσοστό τους (15% τοϋ συνόλου) είναι 30—34 έτών. Άκολουθοϋν οί ήλικίες τών 25—29 έτών. Οί φονιάδες άπό 18 έτών και κάτω, είναι μόλις 8% τοϋ συνόλου αύτών τών έγκληματιών.

Ο φόνος άποτελεί κυρίως άνδρικό έγκλημα. Οί γυναίκες κάνουν μόνο τά 25% τοϋ συνόλου των φόνων. Τά περισσότερα θύματά τους είναι ζωντοχήροι ή χήροι.

Άλλά κι' οί ζωντοχήρες πού σκοτώνονται, είναι τριπλάσιες άπό τίς παντρεμένες. Άσφαλέστερες άπ' όλες είναι οί άνύπαντρες.

Το καλοκαίρι είναι ή έποχή πού γίνονται οί περισσότεροι φόνοι (ή αύξησι τοϋ άριθμοϋ τους άρχίζει κατά τά τέλη της άνοίξεως, ένώ το φθινόπωρο λιγοστεύουν πάλι). Κι' αύτό μέν είναι φυσικό, γιατί ή ζέστη έκνευρίζει τούς άνθρώπους, τούς κάνει εύερέθιστους κι έτσι τούς σπρώχνει έμμεσα στό φόνο.

Το παράξενο όμως είναι ότι, άπό όλους τούς μήνες τοϋ έτους, το ρεκόρ τών φόνων κρατάει ο Δεκέμβριος. Σύμφωνα μέ μιά θεωρία, αύτό όφείλεται στό ότι οί μέρες είναι τότε πολύ μικρές και το σκοτάδι εύνοεί το έγκλημα. Έξ άλλου, οί άνθρωποι πίνουν περισσότερο τίς γιορτές, κι' έγκληματοϋνε πάνω στο μεθύσι τους. Τέλος, κυκλοφορεί τότε περισσότερο χρήμα, και συνεπώς γίνονται πιό πολλοί φόνοι μέ σκοπό τη ληστεία.

Τά φονικά όπλα μένουν σχεδόν άμετάβλητα. Οί περισσότεροι φόνοι έξακολουθοϋν νά γίνωνται μέ πιστόλι, μαχαίρι (ή ξυράφι), άμβλέα άντικείμενα (σίδερα σιδερώματος, τσιμπίδες, λοστούς, κλπ.) και μέ τά γυμνά χέρια. Έχει παρατηρηθή ότι ένας συστηματικός φονιάς σπάνια άλλάζει τη μέθοδό του. Ένας Άγγλος πιάστηκε μετά τον έκτο φόνο πού είχε κάνει, γιατί σκότωνε όλα τά θύματά του μέ τον ίδιο τρόπο: μέ στραγγαλισμό!

Τέλος, τά 85% τών φονιάδων πέφτουν στά χέρια της άστυνομίας. Μόνο ένα ποσοστό 5% κατορθώνουν να γλυτώσουν.

Ο πασίγνωστος στούς παλιούς άναγνώστες μας Δρ. Κάμα άνέλαβε και πάλι νά σάς παρουσιάζη σέ κάθε τεύχος μας ένα έβδομαδιαίο ώροσκόπιο, πού θά σάς βοηθάη νά διοργανώσετε καλύτερα τη ζωή σας, έκμεταλλευόμενοι τίς εύκαιρίες και άποφεύγοντας τούς κινδύνους πού σάς άπειλοϋν. Οί δημοσιευόμενες προβλέψεις ισχύουν γιά την χρονική περίοδο

2 — 8 ΙΟΥΛΙΟΥ 1959

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου – 20 Άπριλίου		
★Η νέα Σελήνη δημιουργεί συνθήκες έξαιρετικά εύνοϊκές γιά τά οίκονομικά σας.★ Μέ λίγη έπιδεξιότητα και καλή θέλησι θ' άποκτήσετε ό,τι έπιθυμείτε.★Μή άνακόψετε τίς προσπάθειες.	★ Μικροαπογοητεύσεις στον αίσθηματικό τομέα, ίδίως άν συνδέεστε μέ πρόσωπο τοϋ Ταύρου.★ Διατηρήστε την ψυχραιμία σας γιατί οί προσεχείς έβδομάδες θά ξαναφέρουν τη γαλήνη.	★Έπιδίδεσθε στά σπόρ, τά όποία όφελοϋν πολλαπλώς την ύγεία σας. Άποφύγετε όμως έκείνα πού σάς έκθέτουν σέ κίνδυνο τραυματισμοϋ.★ Προσπαθήστε μή χάσετε την εύλυγισία σας.
ΤΑΥΡΟΣ: 21 Άπριλίου – 21 Μαΐου		
★Άρχίζει μιά περίοδος κατά την όποία σάς παρουσιάζονται εύκαιρίες νά σταθεροποιήσετε τη θέσι σας και ν' αύξήσετε σημαντικά την περιουσία σας. Θά διαρκέση ώς τίς 20 Αύγούστου.	★ Θά κάνετε μικρά άλλά πολύ εύχάριστα ταξίδια κατά τη θερινή περίοδο.★ Σ' ένα άπ' αύτά θά γνωρίσετε πρόσωπο πού θά σάς έμπνευση δυνατό άλλά ταραχώδη έρωτα.	★Άν πρόκειται νά κάνετε μιά όποιαδήποτε χειρουργική έπέμβασι, κάνετέ την πρίν άπό τίς 6 Ίουλίου. Μόνον έτσι θά άνακτήσετε σύντομα τίς δυνάμεις σας.★ Τυχερό το 8.
ΔΙΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου – 22 Ίουνίου		
★ Την Παρασκευή 3 θά έχετε σπουδαίες ίδέες, τίς όποίες όμως πρέπει νά έκμεταλλευθήτε αύθημερόν. ★ Άποφύγετε νά θίξετε πρόσωπο τοϋ όποίου έχετε συχνά την άνάγκη.	★Η νέα Σελήνη δημιουργεί άνωμαλίες στον αίσθηματικό τομέα. Άναζητήστε τρόπους συμβιβασμοϋ και άποφύγετε μέ κάθε τρόπο την ρήξι.★Μή περιφρονήσετε τίς συμβουλές.	★ Άποφύγετε τά σπόρ, πού σάς κουράζουν ύπερβολικά και σάς κάνουν νά χάσετε πολύτιμες δυνάμεις.★ Όλα πρέπει νά γίνωνται μέ μέτρο.★ Άγοράσετε λαχείο την Παρασκευή 3.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 Ίουνίου – 23 Ίουλίου		
★ Κάνατε έξοδα μεγαλύτερα άπό τίς οίκονομικές σας δυνατότητες. Μή μετανοήτε έφ' όσον έξασφαλίζουν περισσότερη άνεσι στη ζωή σας.★Εύκολα θά έξοφλήσετε τά χρέη πού δημιουργήσατε.	★Η νέα Σελήνη βάζει τέρμα σέ μιά περίοδο άνωμαλιών και άνησυχιών. Σάς δόθηκε όμως ή εύκαιρία νά έξακριβώσετε τά πραγματικά αίσθήματα τών προσώπων πού σάς περιβάλλουν.	★Η ύγεία θά παραμείνη καλή, άπό τον όρο νά αύξήσετε τίς ώρες ύπνου και νά έκκουρασθήτε λίγο κατά τίς μεσημβρινές ώρες.★ Άποφύγετε τά έπίσης την όρθοστασία.★ Τυχερό το 3.
ΛΕΩΝ: 24 Ίουλίου – 23 Αύγούστου		
★Άστρικές συνθήκες άκρως εύνοϊκές γιά τά οίκονομικά σας. Και οί πιό τολμηρές σας έπιχειρήσεις θά στεφθοϋν άπό έπιτυχία, ίδίως άν σχετίζωνται μέ το ώρτίο φύλο.	★ Θά χρειαστή νά διαλέξετε άνάμεσα δέ δυό άγάπες, μιά ήρεμη, πού άνταποκρίνεται στο ίδανικό σας και μιά άλλη νέα, πού θά προκαλέση και άναστάτωση.	★ Ξαφνική άδιαθεσία, πού όφείλεται μάλλον σέ άίτια νευρικής φύσεως. ★ Βάλετε τάξι στίς ώρες των γευμάτων. ★ Νευρικότης και ίδιοτροπίες πού όφείλονται σέ κακή κυκλοφορία.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ: 24 Αύγούστου – 23 Σεπτεμβρίου		
★ Περίοδος κατά την όποία γίνεται εύχερής σημαντική πρόοδος στην έργασία.★ Μή άκολουθήστε συμβουλές τρίτων, ίδίως προκειμένου νά προβήτε στή διάθεσι σημαντικοϋ χρηματικοϋ ποσοϋ.	★Η αίσθηματική ζωή παίρνει ένα ξεχωριστό ένδιαφέρον και σάς έπιφυλάσσει χαρές και ίκανοποιήσεις.★ Άποφύγετε νά συνδεθήτε μέ πρόσωπο πού θέλει νά σάς άπομακρύνη άπό φίλους.	★ Άποφύγετε τά βαρυά φαγητά στά όποία δέν είναι συνηθισμένο το στομάχι σας.★ Η ύγεία άπαιτεί νά πάρετε άμέσως την άδεια σας και νά φύγετε στην έξοχή.★ Τυχερό το 4.
ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου – 23 Όκτωβρίου		
★ Κίνδυνος ρήξεως μέ πρόσωπο, μέ το όποίο συνεργάζεστε στενά.★ Κάτι πού έπιδιώκετε θά πραγματοποιηθή πρίν άπό τον Όκτώβριο.★ Το συμφέρον άπαιτεί νά μή άλλάξετε τακτική.	★ Προσέξετε τη στάσι, πού θά τηρήσετε άπέναντι των φίλων σας. Θά σας βοηθήσουν νά σημειώσετε σημαντική έπιτυχία. ★ Προστριβές μέ άγαπημένο πρόσωπο άλλά και εύκολη συμφιλίωσι.	★Άποφύγετε τά φαγητά μέ τά πολλά καρυκεύματα.★ Η νέα Σελήνη αύξάνει την ζωτικότητά σας, αύτό όμως δέν σημαίνει πώς μπορείτε νά κάνετε σπατάλη δυνάμεων.★ Τυχερό το 3.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 Όκτωβρίου – 22 Νοεμβρίου		
★ Συμφέρον σας είναι νά βελτιώσετε την ποιότητα της έργασίας ή των προϊόντων σας.★ Περίοδος καταλλήλων γιά διαφήμισι. Θά σάς έξασφαλίση ύπεροχή έναντι των άνταγωνιστών.	★Η έπιθυμία στοργής και τρυφερότητος γίνεται πιό έντονη.★ Θά κάνετε κοπά τον Ίούλιο ξεχωριστικά εύχάριστα ταξίδια και έκδρομές.★Εύκολοι θυμοί, γι' αύτο προσέξετε τά λόγια σας.	★ Προσέξετε το άναπνευστικό σύστημα. Την Κυριακή 5 ίδίως σοβαρός κίνδυνος κρυολογήματος. Μή πίνετε πολύ παγωμένα ποτά.★ Προσέξετε τίς έπαφές σας μέ τη θάλασσα.
ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου – 22 Δεκεμβρίου		
★ Το Σάββατο 4 κατάλληλο γιά νά ζητήσετε την βοήθεια πού σας χρειάζεται. Συστατικό γράμμα σημαίνοντος προσώπου θά σάς προσφέρη πολύτιμη ύπηρεσία. Περίοδος άσταθείας.	★Η νέα Σελήνη έπηρεάζει δυσμενώς τίς σχέσεις μέ το άλλο φύλο. Δέ κη μεταβολή.★Θά σάς δώσουν σκοπιμους έσφαλμένες πληροφορίες.	★ Τά εύαίσθητα σημεία τοϋ όργανισμοϋ άπαιτοϋν όλη σας την προσοχή.★ Πονοκέφαλος, πού όφείλεται μάλλον σέ ύπερκόπωσι.★ Άποφύγετε τά γεύματα σέ κέντρα ύπόπτου καθαριότητος.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ: 23 Δεκεμβρίου – 20 Ίανουαρίου		
★Επιτυχία, πού περιμένατε άπό καιρό, φαίνεται τώρα πιό πιθανή. Διαλέξτε τίς άδικαιολόγητες άνησυχίες και μή χάσετε την εύκαιρία ν' αύξήσετε το γόητρο και τά κέρδη σας.	★ Οί δεσμοί πού θά δημιουργηθοϋν κατά την περίοδο αύτή θά είναι σταθεροί και μακράς διαρκείας.★ Θά συμβοϋν γεγονότα, πού δέ θά έχάσετε εύκολα.★ Εύχάριστες έκπλήξεις.	★Η ύγεία σας θά παραμείνη καλή, άπό τον όρο νά αύξήσετε τίς ώρες ύπνου και νά έκκουρασθήτε λίγο κατά τίς μεσημβρινές ώρες.★ Άποφύγετε τά έπίσης την όρθοστασία.★ Τυχερό το 3.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ: 21 Ίανουαρίου – 19 Φεβρουαρίου		
★Άν άποφύγετε κάθε περιττό έξοδο και αύξήσετε τίς προσπάθειές σας θά πραγματοποιήσετε έπιτυχίες, πού θά έχουν ώς συνέπεια σημαντική αύξησι των έσόδων σας.★ Άπαιτείται ύπομονή.	★ Έξαιρετικά εύνοϊκή περίοδος γιά τά αίσθηματικά ζητήματα.★ Η νέα Σελήνη εύνοεί τίς γνωριμίες και τίς νέες φιλίες. Και τούς νέους αίσθηματικούς δεσμούς.★Οί φλόγες θά σάς βλάψουν.	★ Μή έπιμένετε νά διατηρήσετε στην έργασία σας ένα ρυθμό, πού προκαλεί ύπερκόπωσι και βάζει σέ κίνδυνο την ύγεία σας.★ Παραμονή σέ έξοχικό περιβάλλον θά σάς ώφελοϋσε πολύ.
ΙΧΘΥΕΣ: 20, Φεβρουαρίου – 21 Μαρτίου		
★Η έργασία θά άπαιτήση άγώνες λόγω σοβαροϋ άνταγωνισμοϋ.★ Τελικά θά βριαμβεύσετε.★ Άπερίσκεπτες έξοδα πιθανόν νά έχουν ώς συνέπεια την ρήξι μέ στενό συνεργάτη.	★ Προστριβές και περιπλοκές στον αίσθηματικό τομέα.★ Αύξησι τής άστοθείας και τάσι γιά άλλαγή.★ Άποφύγετε τούς δεσμούς, πού σας ώθοϋν σέ ξεξοδα ύπερβαίνοντα τίς δυνατότητές σας.	★ Μή παίρνετε φάρμακα χωρίς τη συμβουλή τοϋ γιατροϋ σας. Άποφύγετε έπίσης γιά τρώτε πολύ το βράδυ.★ Δείξετε τόλμη και ή τύχη δέ θ' άργήση νά σάς χαμογελάση.

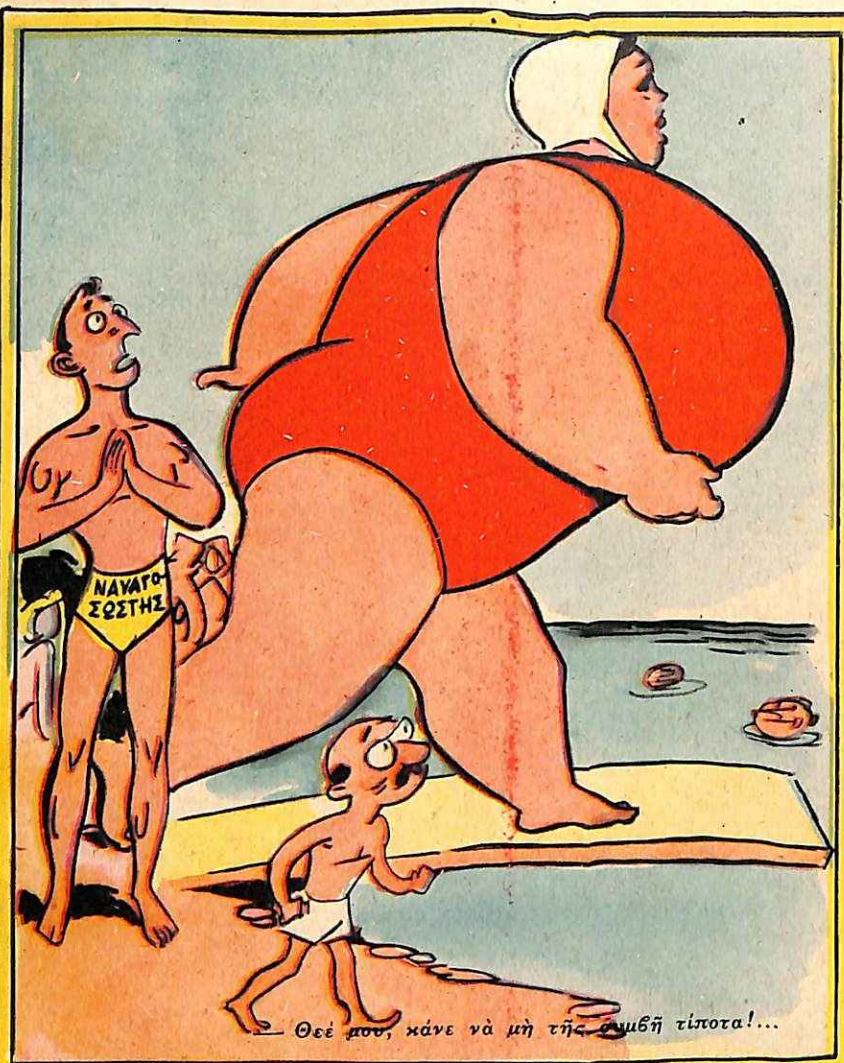

— Θεέ μου, κάνε νὰ μὴ τῆς συμβῆ τίποτα!...

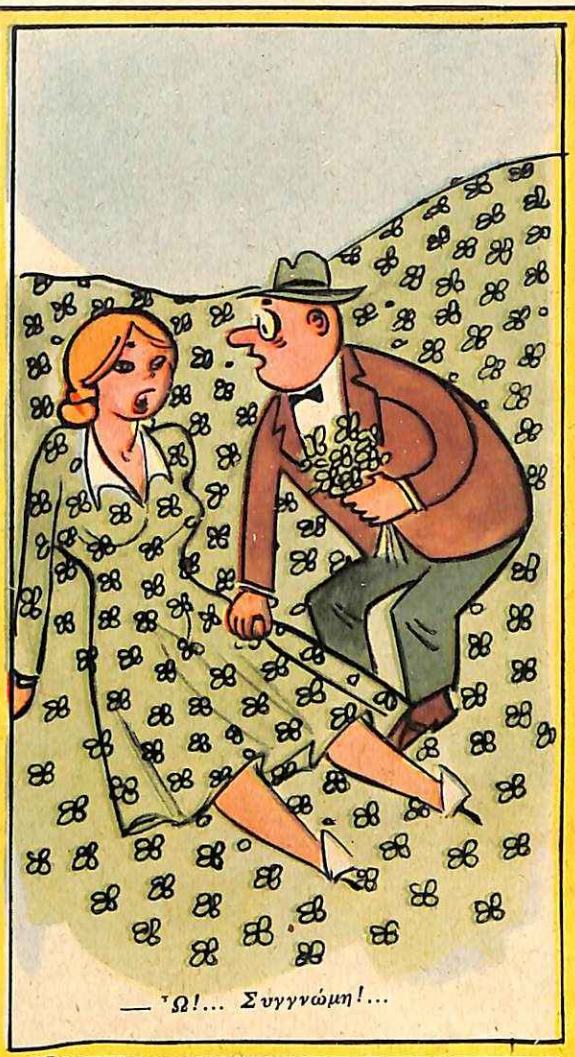

— Ὠ!... Συγγνώμη!...

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟ ΞΥΠΝΗΜΑ

— Ὥρα γιὰ τὸ γραφεῖο!'..

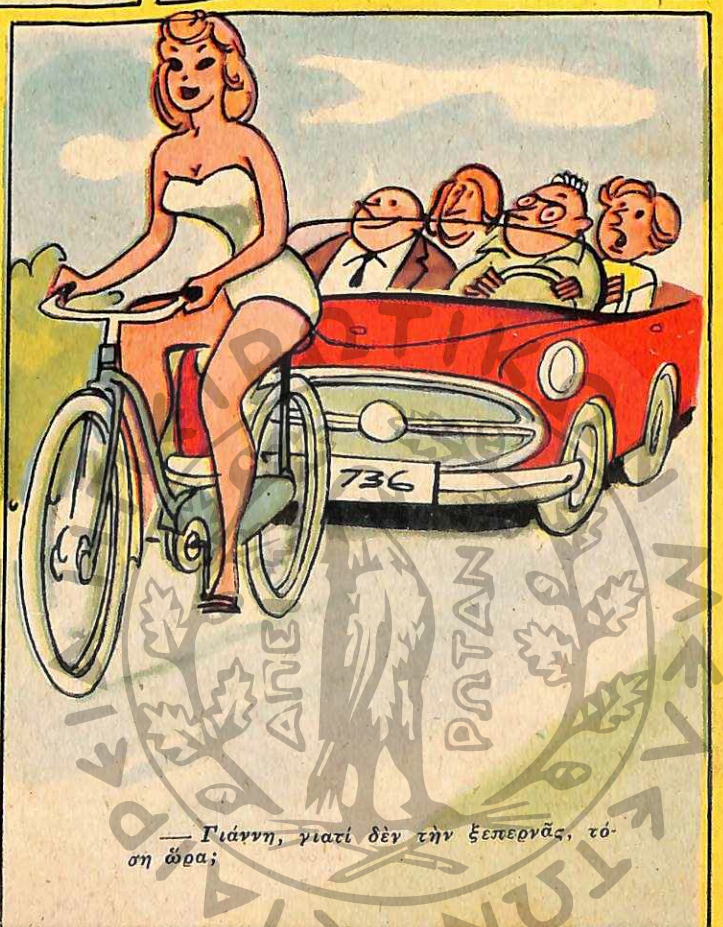

— Γιάννη, γιατί δὲν τὴν ξεπερνᾶς, τόση ὥρα;